

Дийн Кунц
Зимна луна

ПЪРВА ЧАСТ

ГРАДЪТ НА УМИРАЩИЯ ДЕН

Плажове, сърфисти калифорнийски жени.
Вятър, пропит с чудни мечти.
Бугенвилия, портокалови гори.
Звездите се раждат, всичко блести.

Променя се времето, спускат се сенки.
Вятърът лъха на гнило – упадък.
Кокаин, узита, автомобилни престрелки.
Смъртта е банкер. Всички плащат ѝ данък.

Книга на преброените тъги

ПЪРВА ГЛАВА

Смъртта караше smaragdovozelen лексус. Колата потегли, мина покрай четирите бензинови колонки и спря в едно от двете платна.

Застанал пред бензиностанцията и сервиза, Джек Макгарви забеляза колата, но не и шофьора. Дори и под мрачното и навъсено небе лексусът блестеше като бижу. Прозорците на гладката и лъскава машина бяха с тъмни матови стъкла, така че Джек не би могъл да види добре кой седи зад волана дори и да се беше опитал.

Като трийсет и две годишно ченге, което има жена, дете и голям ипотечен заем за изплащане, той не се надяваше да си купи такава скъпа и луксозна кола, но въпреки това не завидя на собственика на лексуса. Джек често си припомняше думите на баща си, който му беше казал, че завистта е престъпление на душата. Ако завиждаш на един човек за неговото имущество и притежание, казваше баща му, тогава трябва да си готов да поемеш и неговите отговорности, задължения, болки и проблеми.

Макгарви се загледа в колата. Възхити ѝ се сякаш беше безценно произведение на изкуството, изложено в музея „Гети“, или първото издание на роман на Джеймс М. Кейн в оригинална прашна подвързия. Той не изпитваше силно желание да я притежава, а просто се

наслаждаваше на самия факт на нейното съществуване.

В едно общество, което, изглежда, се движеше към анархия, в която грозотата и упадъкът правеха нови завоевания всеки ден, неговият дух беше приповдигнат от живото доказателство на четири колела, че ръцете на хората са способни да произвеждат качествени и красиви неща. Лексусът, разбира се, беше вносен. Проектиран и произведен в чужда страна. Но за него това сякаш беше срам за целия човешки род, а не само за неговите сънародници. Високите стандарти го ободряваха, независимо къде ги срещаше.

Прислужникът в сива униформа излезе от канцеларията и тичешком стигна до лъскавия автомобил. Джак погледна към колата и после отново насочи вниманието си към Хасам Аркадян.

– Моят сервиз е остров на чистотата в морето от мръсотия, капка здрав разум в бурята от лудост – изрече Аркадян с приповдигнат тон, без да му прави впечатление, че думите му звучат мелодраматично.

Той беше слаб и строен, около четирийсетгодишен. Имаше тъмна коса и прилежно поддържани мустаци. Ръбовете на сивите му работни, памучни панталони бяха остри като ножове. Ризата и якето в същия цвят бяха безупречно чисти.

– Страничните алуминиеви стени и тухлите са обработени със специален разтвор – продължи и посочи фасадата на сервиза. – Никоя боя не би могла да хване върху тези стени. Дори и металикът. Не беше евтино, но сега, като дойдат онези хулигани през нощта и пръскаат със спрейовете си с боя по стените, още на следващата сутринта измиваме всичко и заличаваме пораженията.

С безупречния си външен вид, необикновена енергичност и тънки и сръчни пръсти Аркадян можеше да мине за хирург, който се кани да започне работния си ден в операционната. Вместо това той беше собственик на автосервиза.

– Знаете ли, че има професори, които са написали книги за ползата от графитите? – възмути се Аркадян.

– Ползата от графитите? Ползата!

– Наричат го улично изкуство – отвърна Лутър Брайсън, партньорът на Джак.

Аркадян погледна недоверчиво високия като върлина чернокож полицай.

– Мислите, че това, което вършат тези негодници, е изкуство!

– Хей, по-спокойно. Не го мисля аз – каза Лутър.

Висок метър и осемдесет и седем, с тегло деветдесет и пет

килограма, той беше по-висок със седем сантиметра от Джак и с двайсе-тина килограма по-тежък. Аркадян пък беше с около двайсет сантиметра по-нисък и с трийсет килограма по-лек от чернокожия гигант. Макар че Лутър беше добър като човек и партньор, на изсеченото му като гранит лице никога не се появяваше усмивка. Дълбоко разположените му очи никога не трепваха. „Моят поглед на Малкълм Х“¹, го наричаше самият той.

С или без униформа, Лутър Брайсън можеше да изплаши всеки, от папата до последния джебчия.

В момента той не бе отправил този си поглед, не искаше да изплаши Аркадян, тъй като беше напълно съгласен с него:

– Не и аз. Просто казвам как го нарича префърцунената тълпа. Улично изкуство.

Собственикът на сервиза отвърна:

– Това са професори. Образовани хора. Доктори на хуманитарните науки и литературата. Те извличат изгода от образованието си, каквото моите родители не можеха да си позволят да ми дадат, но те са глупави. Не мога да намеря друга подходяща дума. Глупави и това си е. – Лицето на Аркадян изразяваше гняв и недоволство, с каквито Джак все по-често се сблъскваше в Града на ангелите. – Какви глупаци излизат от университетите днес!

Аркадян беше положил голям труд за предприятието си. Неговата собственост беше оградена от клинообразни тухлени сандъчета за цветя, в които бяха засадени кралски палми и азалии с червени цветове. Нищо не отблъскваше хората, нямаше и боклук. Навесът, който покриваше бензиновите колонки, се крепеше на тухлени колони и цялата бензиностанция имаше колониален стил.

В която и да е епоха тази бензиностанция би изглеждала не на мястото си в Лос Анджелис. Прясно боядисана и чиста, тя правеше впечатления в обкръжаващата я мръсотия, която се разпространяваше като чума из града през деветдесетте години.

– Хайде, елате, вижте, вижте – прикани ги Аркадян и се запъти към южния край на сградата.

– Бедният, ще си докара някой инсулт заради това – отбеляза Лутър.

– Някой трябва да му каже, че днес не е модерно да ти пука за нещо – отвърна Джак.

---

1. Американски, борец за правата и свободите на чернокожите – Б. пр.

В небето заплашително прогърмя мълния. Лутър погледна към мрачните облаци и изрече:

– В прогнозата за времето не казаха, че днес ще вали.

– Може би не беше мълния. Може би накрая някой е взривил сградата на общината.

– Мислиш ли? Е, ако сградата беше пълна с политици, сега щяхме да си вземем почивка, да намерим бар и да празнуваме.

– Хайде, господа полицаи – повика ги Аркадян. Той беше стигнал до южния ъгъл на сградата, до който те бяха паркирали патрулната си кола. – Погледнете това. Искам да го видите, искам да видите моите клозети.

– Неговите клозети ли? – изненада се Лутър.

Джак се засмя.

– По дяволите, нямаш ли какво друго да правиш? – попита той.

– Много по-безопасно е, отколкото да преследваш лошите – отвърна Лутър и последва Аркадян.

Джак отново хвърли поглед на лексуса. Хубава, машина. За колко ли време се ускорява до сто километра в час? За осем? Седем? Сигурно го прави като красив сън.

Шофьорът беше излязъл от колата и стоеше до нея. Джак бегло огледа човека и забеляза само, че носи широк двуреден костюм от Армани.

Лексусът беше с джанти със спици и хромирани брони. Отражението на буреносните облаци се движеше бавно върху предното стъкло и се превръщаше в чудати димни фигури върху зелената предна част на автомобила.

Джак въздъхна и последва Лутър в работилницата. Първият стенд беше празен, но на втория имаше сиво беемве, повдигнато с хидравличен крик. Млад мъж от азиатски произход, облечен в комбинезон на механик, работеше по колата. Инструментите и различните консумативи бяха подредени по стените и двата стенда изглеждаха по-чисти от кухнята в един четиризвезден ресторант.

В ъгъла на помещението бяха поставени два автомата за безалкохолни напитки. Те къркореха и издаваха такива звуци, сякаш произвеждаха напитките със собствени стомаси. Зад ъгъла се намираха мъжката и женската тоалетни. Аркадян беше отворил и двете врати.

– Хвърлете един поглед, хайде – искам да видите моите клозети – каза той.

И двете помещения бяха с бели керамични плочки, бели шкафчета,

бели кошчета за боклук, бели мивки, блестящи хромирани кранове и големи огледала над мивките.

– Неопетнени – заяви Аркадян, като говореше бързо. Той произнасяше думите като скоропоговорка. – Никакви драскотини по огледалата, никакви петна по мивките. Проверяваме ги след всеки клиент, дезинфекцираме ги всеки ден. Можете да ядете по тези подове и ще бъде еднакво сигурно, като да се храните от чинии от кухнята на майка ви.

Гледайки към Джак, Лутър се усмихна и каза:

– Мисля да си взема пържола и печен картоф. Ти какво искаш?

– Само салатата – отвърна той. – Опитвам се да сваля един-два килограма.

Въпреки че чу шегите им, Аркадян не можа да се отърси от мрачно-то си настроение. Подрънка с връзката ключове.

– Държа ги заключени, давам ключовете само на клиентите. Градският инспектор наминава, напомня ми, че това са места за обществено ползване и трябва да бъдат отворени за хората, независимо дали си купуват нещо или не.

Отново подрънка с ключовете, по-силно и по-гневно.

– Нека ме глобят. Ще платя глобата – продължи Аркадян. Когато държа моите клозети отключени, пияниците и скитниците, които живеят по алеите и парковете, ги използват, пикаят на пода, повръщат в мивките. Няма да повярвате каква кочина правят, отвратително! За такива неща направо ме е срам да говоря.

При мисълта какво щеше да им каже, Аркадян направо се изчерви. Той помахна във въздуха с връзката ключове пред всяка от отворените врати и на Джак му заприлича на някакъв вуду магьосник, който прави заклинание. В този случай – да попречи на изметта да осквернява неговите тоалетни. Лицето на собственика беше алено и мрачно като буреносното небе над тях.

– Нека ви кажа нещо. Хасам Аркадян работи по шейсет-седемдесет часа на седмица. Хасам Аркадян плаща на осем служители на пълен работен ден и Хасам Аркадян дава половината от печалбата си за данъци. Но Хасам Аркадян няма да прекара живота си в чистене на повръщано, защото шайка тъпи бюрократи мислят повече за разни пияници, наркомани и психари, а пренебрегват порядъчните хора.

Той свърши речта си задъхан. Спря да дрънка с ключовете и въздъхна. Затвори вратите и ги заключи.

Джак се почувства безпомощен. Той забеляза, че Лутър също се чувства неудобно. Понякога едно ченге не може да направи много за

жертвата от това да му кимне като израз на симпатия и на съчувствие, да му се извини от името на града, който продължава да затъва. Това беше едно от най-неприятните неща в неговата професия.

Аркадян заобиколи ъгъла и отново се върна пред бензиностанцията. Сега вече не вървеше толкова бързо като преди. Раменете му бяха отпуснати и за пръв път изглеждаше по-скоро отчаян, отколкото ядосан. Сякаш беше решил, може би подсъзнателно, да се предаде.

Джак се надяваше да не е така. В живота си Хасам се беше борил да осъществи своята мечта за едно по-добро бъдеще, един по-добър свят. Той беше един от малцината, които все още имаха смелостта да се съпротивляват на ентропията. Войници на цивилизацията, воюващи на страната на надеждата, те вече бяха останали прекалено малко, за да могат да се обединят в силна армия.

Джак и Лутър оправиха коланите с кобурите си и последваха Аркадян навън. Мъжът в костюма от Армани седеше до втория автомат за безалкохолни напитки и изучаваше асортимента. Беше горе-долу на възрастта на Джак, висок, рус, добре обръснат. Имаше златистобронзова външност, която по това време на годината в този град можеше да се дължи само на солариум. Докато минаваха покрай него, той извади шепа монети от джоба на панталона си.

Навън при бензиновите колонки служителят миеше предното стъкло на лексуса, макар че колата и без това изглеждаше току-що измита, когато паркира тук.

Аркадян спря пред прозореца, който заемаше половината от предната стена на неговата канцелария.

– Улично изкуство – изрече тъжно и меко той, когато Джак и Лутър го настигнаха. – Само един глупак може да го нарече по друг начин освен вандализъм. Варварите днес са на свобода. Напоследък някои вандали бяха заменили спрейовете си за шаблони с киселинни пасти. Те изобразяваха символите и лозунгите си върху стъклата на паркираните автомобили и прозорците на офисите, които оставаха през нощта непредпазени от решетки и капаци.

Предното стъкло на канцеларията на Аркадян беше похабено от половин дузина различни надписи от членовете на една и съща банда. Някои от тях бяха повторени по два-три пъти. С десет сантиметра високи букви те бяха написали: КЛАНЕТО НАБЛИЖАВА.

Подобни антиобществени прояви напомняха на Джак за едно от събитията, станали в нацистка Германия, за което той беше чел веднъж. Още преди войната да започне, разбойници-психопати бяха завладели

улиците по време на една дълга нощ, Kristallnacht – Кристалната нощ. Те изписвали по стените антиеврейски лозунги, разбивали прозорците на домовете и магазините, собственост на евреи, докато улиците заблестели от счупените парчета като кристални. Понякога му се струваше, че варварите, за които Аркадян говореше, са новите фашисти, този път дошли от двата края на политическия спектър. Те ненавиждаха не само евреите, но всеки, който държеше на обществения ред и цивилизованост. Техните действия бяха също една Kristallnacht, но ставаща на забавен кадър в продължение на години вместо часове.

– На другия прозорец положението е още по-лошо – каза Аркадян и ги поведе зад ъгъла към северната страна на сградата. Тук прозорецът също заемаше голяма част от стената, но на него освен символите на бандата с главни букви бяха изписани думите АРМЕНСКО ЛАЙНО.

Дори расистката обида не можа да разпали отново гнева на Хасам Аркадян. Той гледаше с тъжни очи към обидните думи и каза:

– Винаги съм се старал да се отнасям добре с хората. Не съм идеален, имам и грехове. Кой няма? Но винаги съм правил всичко възможно, за да бъда добър човек, честен, искрен. И сега това.

– Сигурно няма да ви накара да се почувствате по-добре започна Лутър, – но ако зависеше от мен, законът щеше да ни даде зелена светлина да хванем тези отрепки, които правят подобни неща, и да напишем втората дума на челата им. Лайно. Напиши го на кожата им с киселина, също както те са го направили върху прозорците ви. Накарай ги да ходят така няколко години, преди да успеят да си направят пластична операция, за да заличат надписа, и ще видим колко ще се променят.

– Мислите, че можете да откриете тези, които са го направили? – попита Аркадян, въпреки че знаеше отговора.

Лутър поклати отрицателно глава, а Джек отвърна:

– Няма начин. Ние ще напишем доклад, разбира се, но при нас няма достатъчно хора, които да работят по случаите на леките престъпления като това тук. Единственото, което вие можете да направите, е да монтирате спускащи се метални жалузи веднага щом смените стъклата на прозорците.

– В противен случай ще трябва да ги смените всяка седмица – добави Лутър. – И много скоро застрахователната компания ще прекъсне договора ви.

– Те вече отхвърлиха иска ми да покрият разноските заради вандализма – каза Аркадян. – Биха покрили щетите ми само в случай на земетресение, наводнение или пожар. Няма да го направят дори и ако

пожарът възникне по време на безредици и бунт.

Тримата стояха умълчани и гледаха към прозореца, замислени за собствената си безпомощност.

Навън задуха хладният мартенски вятър. В близката до тях тухлена саксия кралските палми зашумоляха и стъблата им леко заскърцаха.

– Е, можеше да е и по-лошо, господин Аркадян – промълви накрая Джак. – Искам да кажа, поне се намирате в доста добра част от града – тук на Уестсайд.

– Да. Това не кара ли сърцето ви да се къса от болка? – отвърна Аркадян. – Това ли е добрият квартал?

Джак дори не желаше и да мисли по въпроса.

Лутър също искаше да заговори, но се чува силен трясък и сърдити викове, които идваха откъм предната част на бензиностанцията. Докато тримата забързаха и завиха зад ъгъла, големите прозорци потрепериха и задрънчаха от силния вятър.

На петнайсетина метра от тях мъжът в костюм на Армани отново ритна автоматата за безалкохолно. Зад него на земята, покрита с пяна, лежеше чаша с пепси, а съдържанието ѝ се беше разляло по асфалтовата настилка.

– Отрова! – крещеше той на машината. – Дяволите да те вземат, отрова!

Аркадян дотича и му каза:

– Господине, моля ви, съжалявам. Извинете, ако машината не ви е сипала от напитката, която сте избрали...

– Хей, я чакайте малко – обади се Лутър. Той говореше както на собственика на бензиностанцията и сервиза, така и на побеснелия непознат.

Пред вратата на канцеларията Джак настигна Аркадян, сложи ръка на рамото му, спря го и му каза:

– По-добре оставете на нас да се оправим.

– Проклетата отрова – продължи клиентът и сви юмрук, сякаш искаше да удари автоматата.

– Това е само една машина – обърна се Аркадян към полицаите. – Непрекъснато ме уверяват, че са я оправили, но тя продължава да сипва пепси, когато натискаш за портокалов сок.

Колкото и да вървяха зле напоследък нещата в Града на ангелите, на Джак му беше трудно да си представи, че Аркадян е свикнал да гледа как хората излизат от релсите всеки път, когато получат пепси вместо сок.

Клиентът се обърна с гръб към машината и към тях, сякаш щеше да си тръгне пеша и да остави тук лексуса си. Изглежда, трепереше от яд, но всъщност силният вятър развяваше широкия му костюм.

– Нещо не е ли наред? – попита Лутър и се запъти към мъжа, когато отново блесна мълния и палмите в саксиите се заогъваха от вятъра.

Джак тъкмо последва Лутър, когато забеляза как полите на самото на русия се разпериха и запляскаха като крилете на прилеп. Нищо странно, ако палтото не беше закопчано само миг преди това.

Разгневеният все още гледаше встрани от тях. Раменете му бяха напрегнати, а главата приведена. Заради широкия костюм, който се вееше от вятъра, той не приличаше на човек, а по-скоро на прегърбен трол. Мъжът започна да се обръща и Джак нямаше да се изненада, ако видеше уродливата муцуна на звяр, но в действителност беше същият загорял тен и избръснато лице като преди.

Защо кучият му син беше разкопчал палтото си, освен, ако под него не държеше нещо, което му е необходимо. И какво му трябваше на избухлив и побеснял човек като този, което да държи под самото, под неговото широко сако, неговото проклето огромно сако?

Джак извика на Лутър да внимава.

Но той също усети опасността. Дясната му ръка се придвижи към пистолета на бедрото.

Престъпникът имаше предимство, защото започна пръв. Никой не знаеше, че насилието витае наоколо, докато той не го пусна на воля. Непознатият се обърна към полицаите, хванал оръжие във всяка ръка, преди Лутър и Джак да успеят дори да докоснат своите револвери.

Отекна барабаният тътен на автоматичния огън. Куршумите се забиха в гърдите на Лутър, събориха едрия полицаи на земята и го отхвърлиха назад. Хасам Аркадян се изви, улучен два-три пъти, свлече се и закрещя от агонизираща болка.

Джак се хвърли зад стъклената врата на канцеларията. Той почти успя да се измъкне невредим, когато беше улучен в левия крак. Сякаш някой го беше ударил силно по бедрото с желязо. Но беше куршум.

Падна по очи на пода. Вратата се затвори зад него. Огънят от оръжието я разби на парчета и по гърба му започнаха да падат големи парчета от счупеното стъкло.

Той се изпоти от горещата болка.

Някъде свиреше радио. Стари златни парчета. Дион Уоруик. Пееше, че светът се нуждае от любов, нежна любов.

Навън Аркадян все още крещеше, но от Лутър Брайсън не се

чуваше нито звук.

Лутър беше мъртъв. Джак не можеше да го проумее. Мъртъв. Не смееше и да си го помисли.

Оръжието продължи да трака.

Още някой изкрещя. Сигурно беше служителят при лексуса. Крещенето не продължи дълго. Беше кратко и секна бързо.

Навън Аркадян вече също не крещеше. Той плачеше и се молеше на Господ.

Силният и мразовит вятър караше големите стъкла на прозорците да вибрират. Той забуча подигравателно през разбитата врата.

Стрелецът щеше да дойде скоро.

ВТОРА ГЛАВА

Джак беше потресен колко кръв беше изтекла от него върху балатума. Гадеше му се и по лицето му се стичаше лепкава пот. Не можеше да свали поглед от уголемяващото се мокро петно на панталоните му.

Досега не беше раняван. Болката беше ужасна, но не колкото очакваше. По-лошо от болката беше чувството за уязвимост и нарушена цялост, ужасното трескаво осъзнаване на истината, че човешкото тяло е много крехко.

Не можеше да остане в съзнание още дълго. Мракът вече поглъщаше всичко около него.

Очевидно левият му крак не можеше да издържа на голяма тежест, а и той нямаше време да се влачи само на десния. Отърси от себе си счупените стъкла, както сигурно змията отърсва от себе си старата кожа. Оставяйки кървава дيريا, той запълзя бързо по корем покрай Г-образния тезгях, зад който Аркадян държеше касовия апарат.

Стрелецът щеше да дойде скоро.

По звука и беглия поглед, който успя да хвърли върху оръжието, Джак предположи, че е картечен пистолет – може би „Микроузи“. Тези оръжия бяха дълги не повече от двайсет и пет сантиметра заедно със сгъваем приклад, но в същото време много по-тежки от пистолетите. Тежаха поне два килограма, ако са с един пълнител, и повече, ако са с два пълнителя, прикрепени под прав ъгъл така, че да захванват оръжието с четирийсет патрона. Със сигурност щеше да причини на собственика му болка във врата, но не и толкова голяма, ако узито се носеше в раменен кобур под широкия костюм на Армани. И си струваше неудобството,

ако човек има смъртни врагове. Можеше да е белгийският FNP90 или британският „Бушмен 2“, но по всяка вероятност не беше чешки „Скорпион“, защото той стреляше само с патрони 32-и калибър. Съдейки по това как силно отскочи Лутър, очевидно ставаше въпрос за оръжие с по-голяма ударна сила от скорпиона. Да кажем, че в началото е имал четирийсет патрона. Кучият син изстреля дванайсет, най-много шестнайсет. Оставаха му поне двайсет и четири.

Прогърмя и въздухът натежа от изсипалия се силен дъжд. Вятърът свиреше през разбитата врата, оръжието отново изтрака. Навън виковете за помощ към Бог на Хасам Аркадян рязко спряха.

Джак отчаяно допълзла до ъгъла на тезгяха и започна трескаво да мисли какво Да прави. Лутър Брайсън бе мъртъв. Аркадян бе мъртъв. Служителят бе мъртъв. Много вероятно и младият механик-азиатец – също. Всичките бяха убити. Светът се беше обърнал за по-малко от минута. Сега трябваше да се изправят един срещу друг. Само по-добрият щеше да оцелее, а Джак не се боеше от тази игра. Макар че Дарвиновият подбор беше на страната на човека с по-големия пистолет и с повечето патрони, хитростта можеше да надвие калибъра. Умът му често го беше спасявал. Може би и сега щеше да му провърви.

Оцеляването щеше да е по-лесно, ако беше с гръб към стената. Шансовете бяха категорично против него и той не трябваше да се притеснява за друг освен за себе си. Тъй като имаше на разположение само жалкото си тяло, той беше по-съсредоточен и готов да рискува, да стои неподвижно или да действа дръзко, да бъде страхливец или обезумял камикадзе. Беше готов да прави всичко, което изискваше от него ситуацията.

Добра се до защитеното пространство под тезгяха. Тогава откри, че не е единственият оцелял. Там се беше свила жена: дребна, с дълга тъмна коса, привлекателна. Носеше сива риза, работни панталони, бели чорапи и черни обувки с дебели гумени подметки. Беше около трийсет и пет годишна, може би пет или шест години по-млада от Хасам Аркадян. Можеше да е съпругата му. Не, вече не и съпруга. Вдовица. Седеше на пода със свити към гърдите колена, които беше обгърнала с ръцете си. Опитваше се да стане колкото се може по-малка и невидима.

Присъствието ѝ промени всичко за Джак и намали шансовете му за оцеляване. Сега не можеше да се скрие, дори не можеше да избере дръзките действия. Трябваше да помисли ясно и бързо, да определи най-подходящата тактика и да постъпи правилно. Беше отговорен за нея. Беше се заклел да служи и да защитава гражданите, а и беше достатъчно

старомоден и държеше сериозно на клетвите.

Очите на жената бяха разширени от ужас и пълни със сълзи. Дори докато се боеше за собствения си живот, тя, изглежда, беше разбрала какво означава внезапното утихване на Аркадян.

Джак извади револвера си.

Да служиш и защитаваш.

Трепереше неконтролируемо. Левият му крак гореше, но останалата част от него умираше от студ. Сякаш топлината от тялото му излизаше през раната.

Навън спорадичната автоматична стрелба внезапно беше заменена от експлозия, която разтърси цялата бензиностанция, преобърна автоматата за бомбони в канцеларията и пръсна на парчета двата големи прозореца, на които бяха изписани грозните символи. Сгушената жена покри лицето си с ръце. Джак затвори силно очи. Стъклото се посипа по тезгяха и право върху мястото, на което двамата се бяха приютили.

Когато отново отвори очи, из помещението се виждаха безкрайни редици светлини и сенки. Вятърът, който нахлуваше през разбитата врата, вече не беше студен, а горещ. А фантастичните фигури по стените бяха отражението на огъня. Маниакът с узито беше стрелял по бензиновите колонки.

Джак бавно се изправи, като пазеше левия крак. Прецени, че състоянието му скоро ще се влоши. Не искаше да ускорява този миг с действията си, защото се страхуваше, че при внезапно обзела го силна болка можеше да изпадне в безсъзнание.

От направената на решето бензинова колонка струеше горящ бензин. Той се блискаше като лава върху асфалта, а искрящите огнени реки течаха към оживената улица.

Навесът над колонките се бе запалил и пламъците бързо поглъщаха основната сграда.

Лексусът също гореше. Ненормалното копеле беше унищожило собствената си кола. Тази постъпка го правеше още по-опасен.

Убиецът не се виждаше никъде. Може би беше възвърнал поне част от разсъдъка си и беше избягал.

По-вероятно беше да се крие в сервиза. Щеше да ги нападне оттам, вместо смело да влезе през разбитата предна врата. На по-малко от четири метра от Джак се намираше боядисаната метална врата, която свързваше канцеларията със сервиза. Беше затворена.

Джак се подпря на тезгяха и хвана револвера с двете ръце. Насочи го към вратата с протегнати напред ръце, готов при първа възможност

да пръсне мозъка на престъпника. Пръстите му трепереха. Беше толкова студено. Стегна се и хвана здраво револвера.

Тъмнината отново започна да се спуска пред очите му отново. Той ядосано примига, като се опита да прогони заплашителната периферна слепота.

Миришеше на бензин и гореща смола. Променият посоката си вятър вкарваше дим в стаята и двамата се закашляха. Джак стисна зъби и преглътна. Убиецът можеше да се крие зад вратата, да се колебае и да се ослушва.

Все още насочил револвера към входа за гаража, той погледна за миг навън към вихрушката на вилнеещия пожар и черното було на дима. Обзе го страх, че греши. В края на краищата стрелецът можеше да се появи от огъня като възкръснал демон.

Отново погледна металната врата. Беше боядисана в много бледосиньо. Като дълбока чиста вода, гледана през леден кристален пласт.

От този цвят му стана студено. Всичко го караше да трепери от студ – разтуптяното му сърце, тихият плач на жената, сгушена на пода зад него, блещукащите парчета счупено стъкло. Дори бушуващият огън предизвикваше ледени тръпки по тялото му.

Навън пламъците бяха стигнали от навеса над колонките до предната част на бензиностанцията. Покривът вече сигурно беше обхванат от огъня.

Бледосинята врата.

Отвори я, побъркан кучи син! Хайде, хайде, хайде!

Чу се нова експлозия.

Тъй като беше загубил периферното си зрение, трябваше да обърне главата си на сто и осемдесет градуса, за да може да види какво става в предната част на бензиностанцията.

Резервоарът на лексуса. Автомобилът се беше смалил до черен скелет, обгърнат от алчните езици на пламъците, които бяха свалили от него лъскавата смарагдова боя, гарнитурата от истинска кожа и другите луксозни удобства.

Синята врата остана затворена.

Револверът сякаш тежеше десет килограма. Ръцете го заболяха. Не можеше повече да държи оръжието насочено. Едвам го държеше изобщо.

Искаше да легне на земята и да затвори очи. Да поспи и да сънува зелени ливади, полски цветя, синьо небе, да забрави за дълго града.

Когато погледна към крака си, забеляза, че стои в локва кръв.

Сигурно беше засегната артерия. Завиваше му се свят само като погледнеше надолу. Отново му се гадеше.

Пожарът беше обхванал и покрива. Определено звучеше по-различно от пукането и тътена пред бензиностанцията. Пукаха дъските, гредите скърцаха. Цялата конструкция беше измъчвана от ужасната пареща горещина. Дватама имаха на разположение броени секунди, преди таванът да се срути върху главите им.

Не разбираше защо му ставаше все по-студено при положение, че около тях всичко гореше. Потта, която се стичаше по лицето му, беше като ледена вода.

Дори и покривът да не ги затрупаше след няколко минути, той можеше да е мъртъв или твърде отслабнал, за да дръпне спусъка, когато убиецът ги нападнеше. Не можеше да чака повече.

Налагаше се да се откаже от захвата с две ръце. С лявата ръка трябваше да се подпира на тезгяха, докато го заобикаля, за да не пада тежестта му върху левия крак.

Но когато стигна до края на тезгяха, му се зави свят и почувства, че няма да може да стигне до вратата. Трябваше да използва лявото си стъпало, за да остане изправен и да доуцука до другата стена.

Изведнъж болката стана поносима. После болката премина, тъй като кракът му се вдървяваше. Крайникът постепенно изтръпваше от бедрото до глезена и дори раната му вече не гореше.

Вратата. Лявата му ръка се намираще толкова далеч от него, сякаш я гледаше с бинокъл.

Револверът беше увиснал в дясната ръка. Усилието, което му струваше вдигането на оръжието накара стомахът му отново да се разбунтува.

Убиецът сигурно чакаше от другата страна и внимателно наблюдаваше дръжката на вратата. Затова Джек я бутна и бързо се втурна в сервиза с насочен револвер. Спъна се и едва не падна. Сърцето му биеше толкова силно, че ръцете му се тресяха. Но целта я нямаше. Виждаше добре всяко кътче от помещението, беembeeto беше повдигнато високо на хидравличната рампа. Единственият човек тук беше азиатецът-механик, мъртъв като бетона, върху който се беше проснал.

Джек се обърна към синята врата. Беше черна от тази страна, което му се стори зловещо. Лъскаво черна. Беше се затворила зад него.

Пристъпи към вратата с намерение да я отвори. Вместо това падна върху нея.

Движен от променливия вятър, в гаража нахлу дим с горчивия

мирис на катран.

Кашляйки, Джак с усилие успя да отвори вратата. От дима в канцеларията не се виждаше нищо. Беше като в някакво преддверие на Ада.

Понечи да извика на жената да дойде при него, но с изненада и разочарование откри, че от устата му излиза само слабо хриптене.

Жената обаче вече беше тръгнала към него и преди Джак отново да се опита да извика, тя изникна от дима, запушила с ръка устата и носата си.

Когато се наведе към него, Джак помисли, че се нуждае от помощ, но после разбра, че тя иска да му помогне. Той се беше заклел да служи и пази. Почувства се неудобно, защото в момента не беше способен да я хване и да я изнесе отук, както може би щеше да постъпи героят от филмите.

Леко се опря на жената и заедно с нея се обърна наляво към сервиза, който беше замъглен от дима. Докато вървеше, влачеше левия си крак. Вече не чувстваше нищо с него, нито болка, нито дори усещане за допир. Мъртъв товар. Движеше се със силно стиснати очи заради щипещия дим. Под затворените си клепачи усещаше играта на цветните сенки на огъня. Със затаено дихание той едва се съдържаше да не повърне. Някой пищеше ужасно и продължително. Не, не беше пищене. Това бяха сирени. После двамата с жената се оказаха на открито, което той разбра по промяната във вятъра. Глътна дълбоко въздух, който нахлу в дробовете му студен и чист.

Когато отвори очи, светът му се стори размит заради сълзите, които отровният дим беше предизвикал у него. Примигна няколко пъти, докато зрението му малко се проясни. Поради загубата на кръв или шока зрението му беше ограничено до тунелно. Все едно гледаше на заобикалящата го действителност през двете цеви на ловджийска пушка, защото мракът отстрани беше гладък като стоманено дуло.

От лявата му страна всичко беше обхванато от пламъците. Лексусят. Навесът. Бензиностанцията и сервизът. Тялото на Аркадян гореше. Лутър още не се беше запалил, но върху трупа му падаха въглени. Униформата му всеки миг можеше да започне да гори. От надупчените колонки продължаваше да струи горящ бензин, който се лееше към улицата. Асфалтът в периметъра на пожара се топеше и дори кипеше. Големите кълба гъст черен дим се извисяваха високо над града, като се сливаха с надвисналите тъмни буреносни облаци.

Някой изруга.

Джак светкавично извърна глава от ужасния, но хипнотизиращ

адски пожар, и фокусира стесненото си зрение върху автоматите за безалкохолни напитки. Убиецът стоеше там, сякаш изобщо не забелязваше разрушението, което беше предизвикал. Пускаше монети в първата от машините.

Още две захвърлени чаши с пепси лежах на асфалта зад него. Автоматът „Микроузи“ беше в лявата му ръка. Държеше го отстрани, с цев, сочеща към земята. Той удари силно с юмрук единия от бутоните на таблото на машината.

Джак избута вяло жената настрани и й прошепна:

– Залегни на земята!

После трмаво се обърна към убиеца, клатушкайки се, изобщо не бе в състояние да се държи на крака.

Чашата със сода изтрака в машината за безалкохолно. Стрелецът се наведе, намръщи се и отново изруга.

Силно тресящ се, Джак положи неимоверни усилия да вдигне револвера. Оръжието сякаш беше приковано с верига към земята и той трябваше да вдигне целия свят, за да може да го насочи към престъпника.

Психопатът със скъпия костюм го забеляза, с арогантна небрежност се обърна и направи няколко крачки към него, като вдигна оръжието си.

Джак натисна спусъка и стреля. Беше толкова слаб, че откатът го блъсна назад и го събори.

Убиецът изстреля откос от шест или седем куршума.

Джак се намираше под траекторията на куршумите. Докато те разсичаха въздуха над него, той стреля втори, а после и трети път, падайки на асфалта.

Невероятно, но третият изстрел блъсна убиеца в гърдите и го отпрати в автомата за безалкохолно. Той отскочи от машината и падна на колене. Беше лошо ранен, може би смъртоносно. Като номер с кърпи на ловък фокусник бялата му копринена риза стана червена. Но той още беше жив и още държеше узито.

Сирените виеха много силно. Помощта беше близо, но най-вероятно щеше да дойде твърде късно.

Прогърмя. На небето сякаш се отвори бездна и от нея за секунди се изля проливен леден дъжд.

С усилие, от което едва не изпадна в безсъзнание, Джак седна и стисна револвера си с две ръце. Натисна спусъка, но изстрелът беше неточен. Откатът предизвика мускулен спазъм в ръцете му и цялата сила в тях изчезна. Пусна безсилно оръжието, което изтропа на асфалта между

краката му.

Убиецът стреля два-три-четири пъти. Джак беше улучен от два куршума в гърдите. Изстрелите го повалиха на земята. Главата му болезнено се удари в асфалта.

Въпреки тунелното зрение той видя как нещо черно-бяло дойде от улицата направо към сервиза с висока скорост И след като се занесе, рязко спря.

Джак престана да вижда. Беше абсолютно спял.

Почувства се безпомощен-като бебе и започна да плаче.

Чу да се отварят врати и да викат полицаи.

Всичко свърши.

Лутър беше мъртъв. Беше изминала година, откакто беше застрелян партньорът му Томи Фернандес. Томи, а сега и Лутър.

За една година беше загубил двама добри партньори, добри приятели. Но сега всичко свърши.

Гласове. Сирени. Трясък. Може би навесът се бе срутил върху бензиновите колонки.

Звуците ставаха все по-приглушени като че ли някой пълнеше ушите му с памук. Слухът изчезваше, също както беше станало със зрението му. Няколко пъти се опита да навлажни пресъхналите си устни и да усети вкуса дори ако трябва на парливите бензинови изпарения и горящата смола, но без успех. Не можеше и да долови никаква миризма, макар че миг преди това въздухът беше изпълнен с неприятни зловония.

Не усещаше настилката под себе си. Или силния вятър. Никаква болка вече. Нито дори лек сърбеж. Само студ. Дълбок, пронизващ студ.

Беше оглушал.

Държащ се отчаяно за последната искрица живот в тялото си, което се беше превърнало в безчувствена черупка на неговото съзнание, той се запита дали ще види някога отново Хедър и Тоби. Когато се опита да си представи лицата им, не можа да си припомни как изглеждат – неговата съпруга и неговия син! Двама души, които обичаше повече от живота. Не можа да се спомни цвета на очите им и на косите им. Това го уплаши, ужаси го. Знаеше, че трепери от мъка, сякаш те бяха умрели. Но не можеше да усети треперенето си. Знаеше, че плаче, но не чувстваше сълзите. Опита се да извика в паметта си техните скъпи лица. Тоби и Хедър, Хедър и Тоби, но въображението му беше спяло също като очите му. Вътрешният му свят се беше превърнал в бездънна пропаст от мрак. Мрак, но бял като зимата, като падащ сняг, буря, леденостуден, арктически. Мрак неумолим и безпощаден.

ТРЕТА ГЛАВА

Блесна светкавица, последвана от гръмотевица, която беше толкова силна, че разтърси прозорците на кухнята. Бурята започна не с лек дъждец, а с внезапен порой. Като че ли облаците бяха кухи тела, които се бяха разцепили от мълнията и сега изливаха съдържанието си наведнъж.

Хедър стоеше зад масата до хладилника и слагаше крем в една купа. Обърна се да погледне през прозореца над мивката. Дъждът валеше толкова силно, че почти приличаше на сняг или на бял потоп. Клоните на палмата в задния двор се огънаха под тежестта на водната маса и докоснаха земята.

С облекчение си каза, че за нейно щастие сега не е някъде на магистралата на път от работата за вкъщи. Поради липсата на опит калифорнийците не бяха много добри в шофирането в дъжда. Те или забавяха скоростта и с повишено внимание пълзяха като охлюви, предизвиквайки задръствания, или пък приемаха предизвикателството и летяха по магистралата. За мнозина от хората редовният им едночасов вечерен маршрут сега щеше да се превърне в два часа и половина изпитание.

В края на краищата да си безработен си имаше и добрите страни. Тя просто не търсеше упорито работа. Без съмнение, ако се замислеше, можеше да изреди доста предимства. Като например, че не трябва да си купува нови дрехи за работа. Колко много пари беше спестила само от това. Не трябваше също да се притеснява за стабилността на банката, в която те държаша спестяванията си, защото след няколко месеца нямаше да имат никакви спестявания. Последната финансова криза, обзела града, накара Джек да приеме намаляване, на заплатата му като полицай. Данъците отново се бяха повишили, щатски и федерални, така че Хедър спестяваше всички тези пари, които правителството щеше да й отнеме и прахоса от нейно име, ако тя работеше някъде. Боже, ако наистина се замислиш, да те уволнят след десет години работа в Ай Би Ем не беше никаква трагедия, нито дори криза, а празник на по-добрия живот.

„Я стига, Хедър“ – каза си тя, затвори кутията и я върна в хладилника.

Джек, вечно усмихнатият оптимист, казваше, че нищо не може да се спечели с умуване и лоши мисли. И, разбира се, беше прав. Неговата жизнерадостна натура, добър характер и златно сърце му бяха позволили да преодолее кошмарното си детство и юношество, които биха сложили мнозина.

После благодарение на философията си успя да изтърпи най-лошата година в кариерата си в полицията. След почти десетилетие заедно с Томи Фернандес по улиците двамата бяха като братя. От единайсет месеца Томи беше мъртъв, но поне веднъж седмично Джек продължаваше да се буди нощем от кошмари, в които неговият партньор и приятел отново умираше. Ставаше от леглото и отиваше в кухнята, за да изпие една бира, или в хола, за да поседи сам. Не знаеше, че Хедър се е събудила от тихия му плач. Беше разбрала още преди месеци, че нищо не може да направи или да каже, за да му помогне; в подобни моменти той трябваше да остане сам. Когато той излизаше от стаята, тя често протягаше ръка под одеялото, за да докосне чаршафите. Бяха топли от тялото му и мокри от потта, с която се обливаше в съня си.

Въпреки, всичко Джек си остана ходеща реклама на позитивното мислене и неговата сила. Хедър беше решена да постигне неговото жизнерадостно предразположение и невероятната му вяра. Тя изми купата.

Нейната майка, Сали, постоянно хленчеше и възприемаше и най-малката неприятна новина като лична катастрофа. Реагираше така даже ако събитието беше станало на другия край на света и от него бяха пострадали абсолютно непознати й хора. Политически вълнения във Филипините например можеха да накарат Сали да започне един от безкрайните си отчайващи монолози за това, че ще трябва да плаща по-високи цени за захарта и за всичко, което се прави от захар, ако реколтата от захарна тръстика във Филипините бъде унищожена в резултат на кървава гражданска война. Забелена кожичка около нокътя за нея беше такъв проблем, какъвто за нормалния човек щеше да бъде счупената ръка. Главоболието ѝ беше сигурен признак за скорошен инсулт, а най-малката раничка в устата – за неизлечим рак. Тази жена вирееше върху лошите новини и цъфтеше.

Преди единайсет години, когато Хедър беше на двайсет, тя с готовност се съгласи да престане да бъде Бекърман и да стане Макгарви. Някои нейни приятелки по онова време на войнстващ феминизъм държаха да използват моминските си имена след брака. Тя не беше първото дете, което беше пълна противоположност на родителите си, но положи големи усилия да се отърве от семейната опека.

Взе лъжица и купата с крем и отиде в хола. Отбеляза си още едно предимство да си безработен – работата не ѝ пречеше да се грижи, за Тоби, когато той лежеше болен вкъщи и не ходеше на училище. Не се налагаше да наеме детегледачка. Хедър беше на негово разположение и можеше да му се притече на помощ винаги когато той я повикаше.

Затова не споделяше нито един от греховете на работещите майки.

Разбира се, тяхната здравна осигуровка покриваше само осемдесет процента от цената на посещенията при лекаря в понеделник сутрин. Двайсетте процента, които трябваше да плаща, ѝ правеха силно впечатление. Струваше ѝ се много скъпо. Но това беше начинът на мислене на семейство Бекърман, а не на Макгарви.

Облечен в пижамата си, Тоби седеше пред телевизора. Беше вдигнал краката си на табуретката. Завит с одеяла, гледаше анимационни филми по кабелния канал, който беше изцяло програмиран за деца.

Хедър много добре знаеше какво ѝ струваше абонаментът за кабелната телевизия. През октомври, когато още имаше работа, просто щеше да се опита да познае каква е сумата на таксата и щеше да сгреша с плюс-минус пет долара.

По телевизията малка мишка преследваше котка, която очевидно беше хипнотизирала да си мисли, че мишката е висока, с огромни कुчешки зъби и кървавочервени очи.

– Портокалов крем за чревоугодници – каза Хедър и подаде купата и лъжицата на Тоби. – Най-хубавият на планетата, приготвен собствено-ръчно от мен.

– Благодаря, мамо – отвърна той, като ѝ се усмихна. После се усмихна още по-широко на крема, след което отново закова поглед в анимационните герои.

От неделя до вторник той беше седял в леглото, без да вдига шум. Дори не настояваше да гледа телевизия. Беше спал толкова много, че тя започна да се тревожи. Но очевидно сънят беше това, от което се е нуждаел. Снощи за пръв път от неделя насам той успя да задържи нещо повече от течности в стомаха си. Яде крем и не го повърна. Тази сутрин рискува с две филии бял хляб и сега отново поиска крем. Температурата му спадна. Явно оздравяваше.

Хедър седна в другия фотьойл... На масата до нея имаше термос и тежка керамична чаша с червени и лилави цветя. Тя отвори термоса и доля чашата с прясно кафе с вкус на шоколад и бадеми. С наслада вдиша от ароматната пара, като се опита да не пресмята наум цената на всяка от чашите, пълни с този лукс.

Сви се на фотьойла и сложи възглавница под главата си. Отпи от кафето и взе роман на Дик Франсис. Отвори на страницата, която беше отбелязала, и се опита да се върне в света на английските обноски и маниери, морал и мистерии.

Чувстваше се виновна, макар че беше свършила домакинската

работа и можеше спокойно да си чете. Когато и двамата работеха, с Джек си имаха график и конкретни задължения вкъщи. Все още се придържаха към тях. Когато я уволниха, тя настоя да поеме цялата домашна работа, но той отказа. Може би си мислеше, че ако ѝ позволи да си запълва времето с домакински занимания, тя ще изпадне в депресия и никога няма да може да си намери друга работа. Винаги беше също толкова чувствителен за проблемите на другите хора, колкото и беше оптимистично настроен за собствените си перспективи. В резултат къщата беше чиста, прането изпрано и нейното единствено домашно задължение беше да наглежда Тоби. Кое то изобщо не беше никакво задължение, защото той беше много добро дете. Нейната вина беше ирационален и неизбежен резултат от обстоятелството, че по природа работеща жена, в настоящата икономическа рецесия тя беше лишена от възможността да се труди.

Беше кандидатствала и подавала документи в двайсет и шест компании. Сега единственото, което ѝ оставаше, беше да чака и да чете Дик Франсис.

Мелодраматичната музика и комичните гласове по телевизията не я разсейваха. Ароматното кафе, удобният фотьойл и зимният дъжд, барабанящ по покрива, ѝ помагаша да остави настрана проблемите си и да се потопи в романа.

Хедър беше чела петнайсет минути, когато Тоби я заговори:

– Мамо?

– Да? – отвърна тя, без да откъсва очи от книгата.

– Защо котките винаги искат да убият мишките?

Тя отбеляза докъде е стигнала, хвърли поглед на екрана на телевизора, където друга котка и друга мишка участваха в ново преследване. Този път котката гонеше мишката.

– Защо не могат да бъдат приятели с мишките – попита момчето, – а да искат да ги убият?

– Просто такава е природата на котките – каза тя.

– Но защо?

– Така ги е създал Бог.

– Бог не обича ли мишките?

– Ами, трябва да ги обича, защото той е създал и тях.

– Тогава защо кара котките да ги убиват?

– Ако мишките нямаха естествени врагове като котките, совите и койотите, те щяха да залеят света.

– Че защо ще залеят света?

– Защото ще родят милиони нови мишки.

– Е, и?

– Ами, ако нямаха естествени врагове, които да контролират техния брой, щеше да има един трилион милиарда мишки, които щяха да изядат всичката храна и нямаше да остане за котките и дори за нас.

– Ако Бог не е искал мишките да залееят света, защо просто не е направил така, че те да раждат само по едно дете?

Възрастните винаги губят играта на „Защо?“, защото в крайна сметка влакът от въпроси стига до задънена линия без отговор.

Хедър отвърна:

– Предавам се.

– Мисля, че е жестоко да направиш така, че мишките да раждат по много деца и после да караш котките да ги убиват.

– Боя се, че ще трябва да обсъдиш това с Бог.

– Искаш да кажеш, когато си легна довечера и кажа молитвите си ли?

– Най-добре е тогава – отвърна тя, като си доля кафе от термоса.

– Аз винаги му задавам различни въпроси, но винаги заспивам, преди да ми е отговорил. Защо ме кара да заспивам, преди да ми е отговорил?

– Така прави Бог. Той ти говори само в съня ти. Ако го слушаш, тогава се събуждаш с отговора.

Беше горда с последните си думи. По всичко личеше, че удържа победа. Тоби се намръщи:

– Но обикновено все още не знам отговора, когато се събудя. Защо не го знам, щом той ми го казва?

Хедър отпи от кафето, за да спечели време. После продължи:

– Ами, виж, Бог не иска просто да ти дава всички отговори. Причината, поради която сме на този свят, е да намерим отговорите на въпросите сами, да се научим и да разберем нещата със собствени сили.

Добре, много добре. Обзе я гордост, сякаш беше издържала много повече, отколкото очакваше, на тенис мач с противник от световно ниво.

– Мишките не са единствените, които ги преследват и убиват – отбеляза Тоби. – За всяко животно има друго животно, което иска да го разкъса на парчета. – Той погледна към телевизора.

– Ето виж, както кучетата искат да убият котките.

Котката, която беше преследвала мишката, сега на свой ред беше преследвана от свиреп булдог с кашка с шипове на шията.

Тоби погледна към майка си отново и продължи:

– Защо всяко животно си има друго животно, което иска да го убие? И котките ли ще залаят света, ако нямат естествен враг?

Играта на „Защо?“ беше стигнала до нова задънена улица. О, да, тя би обсъждала с него концепцията за първичния грях, би му казала колко спокоен и идиличен е бил светът, докато Адам и Ева не са се поддали на греха и не са пуснали смъртта. Но всичко това, изглежда, беше доста тежка храна за смилане от едно осемгодишно дете. А пък и тя не беше сигурна, че вярва във всички тези неща, макар че така се обясняваха злото, насилието и смъртта, с които тя самата беше израснала. За щастие Тоби й спести отговора:

– Ако аз бях Бог, щях да направя само една майка, татко и дете от всеки вид. Като една майка златен ритривър и един татко златен ритривър и едно кутре.

Той отдавна чакаше да му подарят златен ритривър, но те не бързаха, защото петстайната им къща беше твърде малка, за да държат в нея куче.

– Нищо няма да умира и да остарява – продължи Тоби да описва света, който щеше да сътвори, „така че кученцата да бъдат винаги кученца“ и никога да няма повече от дадено същество, за да не може то да залее света, и тогава никое животно няма да убива друго животно.

Това, разбира се, беше представата за Рая, какъвто той някога е бил.

– Няма да правя никакви пчели или паяци, или хлебарки, или змии. – Той сбърчи носле от отвращение. – Те никога не са имали смисъл. Бог трябва да е бил в много лошо настроение, когато ги е правил.

Хедър се засмя. Тя много обичаше детето си.

– Настина трябва да е бил – настоя Тоби и отново насочи вниманието си към анимационните филми.

Толкова много приличаше на Джак. Имаше носа, красивите сивосини очи на баща си и неговото открито лице. Но беше с руса коса и доста дребен за възрастта си. Сигурно го беше наследил от нея. Джак беше висок и добре сложен. Хедър беше висока метър и шейсет и слаба. Очевидно Тоби беше наследил черти и от двамата и понякога, като сега, неговото съществуване й се струваше чудо. Той беше живият символ на любовта й към Джак и на любовта на Джак към нея. И ако смъртта беше цената, която трябваше да се плати за чудото на зачатия и раждането, то може би сделката, направена в Рая, не беше чак толкова срамна, колкото понякога изглеждаше. По телевизията котаракът Силвестър се

опитваше да убие канарчето Туити. Но за разлика от реалния живот дребната птичка постоянно натриваше носа на фъфлещата котка.

Телефонът иззвъня.

Хедър остави книгата на фотьойла, отмести възглавничката и стана. Тоби беше изял крема и тя взе празната купа от ръцете му, за да я отнесе в кухнята.

Телефонът беше на стената до хладилника. Тя остави купата на масата и вдигна слушалката:

– Ало?

– Хедър?

– На телефона.

– Лайл Кроуфърд е.

Кроуфърд беше капитанът в подразделението на Джак, мъжът, на когото той докладваше.

Дали поради факта, че Кроуфърд никога не й се беше обаждал преди, или поради нещо в тона му, а може би беше просто инстинктът на съпруга на полицай, но тя веднага разбра, че се е случило нещо ужасно. Сърцето й заби учестено и за миг тя остана без дъх. После изведнъж започна да диша на пресекулки, много бързо, и всеки път произнасяше една и съща дума: „Не, не, не, не.“

Кроуфърд й говореше нещо, но Хедър не го чуваше. Сякаш, каквото и да беше станало с Джак, нямаше да се случи в действителност, докато тя отказваше лично да чуе ужасните факти.

Някой чукаше на задната врата.

Обърна се и погледна. През прозореца на вратата видя мъж в униформа, от която капеха дъждовни капки. Луи Силвърман, друго ченге от подразделението на Джак. Добър приятел от осем или девет години, може и от по-дълго време. Луи с бледото лице и разрешената рижа коса. Понеже беше приятел, той беше дошъл откъм задната врата, вместо да почука отпред. Не е толкова официално, по дяволите, не е толкова студено официално като при подобни случаи. Само приятел, който стои на задната врата. О, Господи, само един приятел, който носи новини!

Луи произнесе името й. Гласът му беше приглушен от стъклото. Толкова мрачно произнесе името й.

– Чакай, чакай малко – каза тя на Лайл Кроуфърд. Свали слушалката от ухото и я притисна до гърдите си.

Затвори очи, за да не гледа тъжното лице на Луи, долепено до прозореца на вратата. Толкова сиво беше лицето му. Толкова сиво и изпито. Той също обичаше Джак. Бедният Луи.

Тя прехапа долната си устна и силно стисна очи. Държеше телефона с двете ръце, притиснат до гърдите. Опитваше се да намери сили. Молеше се на Господ да ѝ даде сили.

Чу превъртането на ключ в задната врата. Луи знаеше, че криеха резервния на верандата.

Вратата се отвори. Той влезе, а зад него шумеше усилващият се дъжд.

– Хедър – каза той.

Звук на дъжд. Дъжд. Студен и безмилостен звук на дъжд.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Утрото в Монтана беше свежо и синьо, пронизано от планини с бели като ангелски роби върхове, украсени със зеления цвят на горите и с плавните контури на поляните в подножието, които още спяха под снежното покривало. Въздухът беше толкова чист и на човек му се струваше, че би могъл да зърне оттук земята чак до Китай.

Едуардо Фернандес беше застанал на входа на къщата си в ранчото. Той гледаше надолу към покритите със сняг поля и горите, които се намираха на стотина метра на изток. Боровете растяха нагъсто и простираха плътните си сенки чак до земята. Сякаш нощта беше в капана на техните могъщи клони и не можеше да избяга дори и след като изгрееше слънцето в безоблачното небе.

Цареше дълбока тишина. Едуардо живееше сам. Най-близкият му съсед се намирал на около три километра оттук. Не духаше вятър и всичко беше неподвижно в просторната панорамна гледка. Само две хищни птици, може би ястреби, кръжаха безшумно в небето.

Малко след един часа, когато нощта обикновено преминава в необезпокоявана тишина, Едуардо се събуди от някакъв странен звук. Колкото повече се вслушваше в него, толкова по-странен му се струваше. Той стана от леглото, за да види откъде идва шумът. Ала с изненада откри това, от което се страхуваше. След като седем десетилетия стоически понасяше превратностите на живота и след като беше постигнал душевен мир и беше приел, че смъртта е неизбежна, вече нищо не можеше да го уплаши. Затова загуби самоконтрол, когато миналата нощ сърцето му бясно заби, а стомахът му се сви от страх само заради странния и необичаен звук.

За разлика от другите мъже на седемдесет и пет години Едуардо

рядко страдаше от безсъние и нощем спеше непробудно осем часа. Денем вършеше физическа работа, а вечерите прекарваше в уединение с хубавите книги. Тези умерени навици му позволиха да си остане все така енергичен и на преклонна възраст, без да се оплаква от нищо. Самотата беше единственото наказание на съдбата, откакто преди три години почина Маргарет. И когато в редките случаи се будеше посред нощ, той беше сънувал напусналата него и живота съпруга.

Звукът не беше толкова силен, колкото всепроникващ. Тихо туптене, което пулсираше като серии от вълни, носещи се срещу морски бряг. Звукът се придружаваше от един по-слабо различим тон, който беше почти неземан, треперещ. Зловеща електронна вибрация. Не само, че я чуваше, но и я чувстваше. Тя вибрираше в зъбите, в костите му. Стъклата на прозорците отекваха при този звук. Когато долепи длан до стената, можеше да се закълне, че чувства звуковите вълни да витаят из цялата къща, като бавното биене на сърце под мазилката.

Този пулс се съпровождаше от усещането за натиск. Сякаш чуваше как някой или нещо се опитва да се освободи от тясно затворено пространство, като ритмично удря по стените. Сякаш се опитваше да избяга от затвор или да разбие някакво препятствие.

Но кой?

Или какво?

Накрая стана от леглото, обу си панталоните и обувките и излезе от къщата. Видя светлина в гората. Но това не беше обикновена светлина.

Той не беше суеверен. Дори като млад се гордееше със своята уравновесеност, здрав разум и прагматичен подход към живота. Авторите на книгите, които бяха подредени в неговата библиотека, бяха известни с ясни си и прост стил на писане. Те не търпяха фантазиите. Представяха света такъв, какъвто е, а не, какъвто може да бъде. Това бяха мъже като Ърнест Хемингуей, Реймънд Карвър, Форд Мадокс Форд.

Феноменът в горите в ниското не приличаше на нищо, което неговите любими писатели – всеки един от тях непоправим реалист – би могъл да включи в някоя от творбите си. Светлината не идваше от предмет, който се намираще сред боровете. По-скоро светеха самите борове. Излъчваха червеникаво-кехлибарено сияние, което сякаш произхождаше от вътрешността под кората на дърветата, от вътрешността на клоните. Като че корените им черпеха сокове от някакъв подземен източник, пълен с вещество, по-ярко и от боята, с която се изписваха циферблатите на ръчните часовници, за да се виждат в тъмното.

Светеха десетина-двайсетина бора. Като сияеща светлина в иначе

непоколебимия черен мрак на гората.

Без съмнение загадъчният източник на светлината издаваше и странния звук. Когато звукът започна да утихва, сиянието също започна да избледнява. Накрая отново настъпиха мрак и тишина. Мартенската нощ стана тиха и тъмна. Едуард чуваше само своето дишане, а най-силната светлина идваше от сребърния полумесец на луната и перления отблясък на покритите със сняг поля.

Всичко продължи около седем минути, но на него му се стори много по-дълго.

Когато влезе в къщата, той застана на прозореца и зачака какво ще последва. Накрая, когато пролича, че всичко е свършило, той отново си легна.

Не можа да заспи веднага. Лежеше буден... и се чудеше.

Той всяка сутрин закусваше в шест и трийсет. Настройваше голямото късовълново радио на една чикагска станция, която предаваше международни новини двамайт и четири часа в денонощието. Необичайното нощно преживяване не беше причина да наруши навичките си и да промени рутината на своето ежедневие. Тази сутрин той закуси грейпфрути, две яйца с пържени картофи, стотина грама бекон и четири намазани с масло препечени филии. С напредването на възрастта не беше загубил вълчия си апетит. А благодарение на солидните храни имаше тяло на поне с двамайт години по-млад мъж.

Щом свършеше с яденето, обикновено изпиваше няколко чаши черно кафе, докато слушаше за неспирните проблеми по света. Новините по безспорен начин потвърждаваха колко мъдро е да живееш в отдалечено място без никакви съседи наоколо.

Тази сутрин, макар че се наслаждаваше на аромата на кафето по-дълго от обикновено и макар че радиото отново беше включено, когато стана от стола, той не помнеше и дума от новините. През цялото време беше наблюдавал гората през прозореца. Опитваше се да реши дали да отиде до поляните в подножието и да потърси доказателства за тайнственото явление.

С високи до коленете ботуши, с джинси, пуловер и яке с подплата от овча кожа, с ушанка, завързана под брадата му, той стоеше на верандата и не можеше да реши какво да прави.

Невероятно, но страхът не го беше напуснал, макар че странният пулсиращ звук и светлината сред дърветата не му бяха причинили нищо лошо. Каквото и да беше страхът, той не се съмняваше, че беше въображаем, а не истински.

Накрая се ядоса на самия себе си и реши да счупи оковите на страха. Слезе по стълбите на верандата и тръгна към двора.

Пътят от двора към поляната беше покрит със сняг, дълбок на някои места петнайсет-двайсет сантиметра и до коленете на други, в зависимост от това дали вятърът го беше разпилял или натрупал. След трийсет години в ранчото той до такава степен познаваше земята и посоката на вятъра, че без да се замисля, избра най-лесния път.

От устата му излизаше бяла пара. От щипещия студ бузите му бяха поруменели. Той се успокои, като съсредоточи вниманието си – и изпита удоволствие от това – върху познатите неща.

Известно време постоя на поляната, изучавайки дърветата, които миналата нощ бяха излъчвали кехлибареното сияние на черния фон на гъстата гора. Сякаш бяха обладани от някакво неземно присъствие, като Бог с листа и клони, който гори, без да изгаря. Тази сутрин дърветата не изглеждаха по-различно от милионите други борове по света. Може би бяха само малко по-зелени.

Дръвчетата в края на гората бяха по-млади от тези, които се издигаха зад тях. Бяха високи само девет-десет метра, на възраст около два-сет години. Имаше чувството, че ги познава по-добре, отколкото много хора – роднини и приятели.

За него гората беше като катедрала. Дебелите стволоче на вечно зелените дървета приличаха на гранитни колони на неф, подпиращи сводестия таван от широки зелени клони. Тишината с боров аромат беше идеалното място за медитация. Когато вървеше след криволичещите еленови следи, той често имаше чувството, че се намира в свято място, че не е само човешко същество от плът и кръв, а наследник на вечността.

Винаги чувстваше сигурност в гората.

До този момент.

Поляната свърши и той нагази в мозайката от сенки и слънчева светлина под преплитащите се борови клони. Не откри нищо нередно. Нито по стволочете, нито по клоните имаше следи от изгаряне. Никакви въглени, нито дори следи по кората и игличките. Снегът в подножието на дърветата не се беше разтопил. Единствените следи по него бяха тези на елен, миеща мечка и по-дребни животни.

Отчупи парче дървесна кора от един от боровете и я потърка между палеца и показалеца си. Не забеляза нищо необичайно.

Навлезе по-дълбоко в гората, подмина мястото, където през нощта бяха сияли дърветата. Някои от по-старите борове бяха високи над

шейсет метра. Сенките бяха повече и по-тъмни от пъпките на ясена в началото на март, а слънцето едва проникваше през гъстото покривало от клони.

Не беше спокоен. Сърцето му беше силно и учестено.

Не откриваше нищо необичайно в гората, но въпреки това не беше спокоен.

Устата му пресъхна. По гърба му преминаваха студени тръпки, които нямаха нищо общо със студа.

Изнервен, Едуардо се обърна и тръгна по следите, които беше оставил по килима от сняг и паднали борови иглички. Скъргането на стъпките му по снега изплаши дремеща сова и я прогони от тайното ѝ скривалище на някой от високите клони.

Почувства някаква нередност в дърветата. По-точно не можеше да го определи. Това засили нервността му. Някаква нередност. По дяволи-те, какво имаше предвид? Нередност.

Крясъкът на совата.

Черни борови конуси с иглички върху бял сняг.

Бледи лъчи слънчева светлина, пронизващи на места сивозелените клони.

Всичко си беше наред. Мирно и тихо. И въпреки това беше нередно.

Когато стигна до края на гората, където покритите със сняг полета се виждаха между дърветата, той внезапно изпита някаква убеденост, че няма да стигне до откритото, че нещо се е устремило към него зад гърба му. Някакво същество, за което имаше толкова смътна представа, колкото и за тази нередност, която усещаше и която витаеше навсякъде около него. Забърза. Страхът го поглъщаше стъпка по стъпка. Крясъкът на совата сякаш беше преминал в дразнеш писък. Писък, нереален като в кошмар. Запрепъва се по голия път. Сърцето му беше още по-силно. Обърна се назад с вик. Мислеше, че ще се изправи пред демона, който го преследваше.

Разбира се, беше сам.

Сенки и слънчева светлина.

Крясъкът на сова. Мек и самотен звук. Както винаги.

Наруга се и отново се насочи към поляната. Когато стигна до нея, дърветата останаха зад гърба му. Беше в безопасност.

После, мили Исусе Христе, страхът отново го обзе. По-силен от всякога, абсолютна увереност, че то идваше – какво? – че със сигурност щеше да го докопа. Че ще го убие, че е готово да извърши нещо много

по-лошо от убийство, че има нечовешки цели и неизвестни сили, които му бяха толкова неясни и странни, че надхвърляха границите на неговото разбиране и въображение. Този път беше в хватката на ужас, толкова черен и дълбок, толкова безумен, че не можеше да събере смелост да се изправи срещу нормалния ден, който му предстоеше. Ако изобщо денят щеше да е нормален. Затича към къщата, която му се стори, че е отдалечена на много повече от стотина метра. Цитадела извън неговия обсег. Нагази в плиткия сняг, после стигна до по-дълбокия, запрепва се и накрая изкачи хълма. От устата му излизаха панически звуци: „Ъх, ъх, ъх-х-х-х, ъх, ъх“. Разумът му беше потиснат от животински инстинкт. Посъвзе се едва когато се озова пред стълбите на къщата. Изкачи ги, след кое-то се обърна и изкрещя: „Не!“ в ясения, белоснежен и син ден в Монтана.

Бялата снежна мантия върху полето беше изцапана само от неговите следи към и от гората.

Той влезе в къщата.

Заклучи вратата.

В голямата кухня дълго стоя неподвижно пред огъня в тухлената камина. Все още беше облечен с връхните си дрехи, но въпреки това не можеше да се стопли.

Стар. Беше стар човек. На седемдесет. Старец, който беше живял твърде дълго сам, който силно тъгуваше по жена си. Ако го беше обзело старческо слабоумие, кой щеше да забележи? Стар, самотен мъж с клаустрофобия, който си въобразява разни неща.

„Глупости“ – каза си той след известно време.

Беше самотен, върно, но не беше слабоумен.

След като свали ушанката, палтото, ръкавиците и обувките, той извади от заключен сандък в стаята с библиотеката няколко ловни пушки и ги зареди.

ПЕТА ГЛАВА

Ме Хонг, която живееше от другата страна на улицата, дойде да наглежда Тоби. Съпругът ѝ също беше ченге, макар и да не работеше в подразделението на Джак. Тъй като Хонг още нямаха деца, Ме можеше да остане до късно, ако се наложеше Хедър да стои дълго в болницата.

Луи Силвърман и Ме останаха в кухнята, а Хедър намали телевизора и каза на Тоби какво се е случило. Тя седна на табуретката за крака и след като отмести настрани одеялата, приседна до него на фотьюла.

Хвана малките му ръчички.

Не сподели с него най-тъжните подробности, защото осемгодишно дете нямаше да може понесе толкова много. От друга страна, не можеше и да представи като твърде безобидно станалото, защото бяха семейство на полицаи. Живееха със страха, че ще се случи нещо подобно на това, което ги беше поразило тази сутрин. Дори и едно дете имаше правото да знае, че неговият баща е бил тежко ранен.

– Може ли да дойда с теб в болницата? – попита Тоби, стиснал здраво дланите ѝ.

– За теб е най-добре да останеш тук, скъпи.

– Вече не съм болен.

– Да, не си.

– Чувствам се по-добре.

– Не е необходимо да пренасяш твоите микроби на татко.

– Той ще се оправи, нали?

Можеше да му даде само един отговор, макар и да не беше сигурна доколко отговаря на истината:

– Да, скъпи, ще се оправи.

Погледът му беше безмилостно прям. Искаше да знае истината. В този миг изглеждаше много по-възрастен от своите осем години. Сигурно децата на ченгетата растяха по-бързо от другите, по-бързо, отколкото би трябвало.

– Сигурна ли си? – попита я.

– Да, сигурна съм.

– К-къде е бил улучен?

– В крака.

Не беше лъжа. Това беше едно от местата, в които той беше прострелян. В крака и два пъти в гърдите, беше ѝ казал Кроуфърд. Два изстрела в гърдите. Господи! Какво означаваше това? Поне не беше улучен в главата. Томи Фернандес беше прострелян в главата и нямаше никакви шансове да оживее.

Искаше ѝ се да заплаче от мъка, но не смееше да го направи, не и пред Тоби.

– Не е чак толкова лошо, в крака – изрече Тоби, но долната му устна трепереше. – Ами какво е станало с лошия?

– Мъртъв е.

– Татко ли му е видял сметката?

– Да, той.

– Добре – каза момчето замислено.

– Татко ти е постъпил правилно. Сега ние също трябва да постъпим правилно, да бъдем силни, нали?

– Тъхъ.

Беше толкова малък. Не беше честно да се стоварва такава тежест на толкова малко дете.

– Татко трябва да знае, че сме добре, че сме силни, за да не се притеснява за нас и да се концентрира върху своето оздравяване – каза тя.

– Добре.

– Така те искам, мое момче. – Хедър стисна ръцете му. Много се гордея с теб, знаеш ли?

Тоби неочаквано се смути и заби поглед в пода.

– Ами... Аз... Аз се гордея с татко.

– И би трябвало, Тоби. Татко ти е герой.

Той кимна, но не можа да каже нищо. Лицето му се беше изкривило, докато се опитваше да потисне сълзите.

– Дръж се добре с Ме.

– Добре.

– Ще се върна веднага щом мога.

– Кога?

– Веднага щом мога.

Той скочи от фотьойла и с такава сила се хвърли на врата ѝ, че едва не я събори от табуретката. Тя го прегърна. Тоби се тресеше като от студ, макар че вече беше здрав. Хедър силно стисна очи и така прехапа езика си, че едва не потече кръв от него. Да е силна, да е силна, по дяволите!

– Трябва да вървя – каза тя тихо.

Детето се отдръпна от нея.

Тя му се усмихна и приглади разрошената му коса.

Синът ѝ отново седна на фотьойла и сложи краката си на табуретката. Тя го зави с одеялата, след което отново увеличи звука на телевизора.

Елмър Фъд се опитваше да довърши заека Бъни. Побълкан Жаек. Бум-бум, бам-бам, туп-туп, дрън и така постоянно в непрекъснато преследване.

В кухнята Хедър прегърна Ме Хонг и прошепна:

– Не му давай да гледа другите канали, където може да види новините.

Ме кимна:

– Ако се умори от анимационните филми, ще играем на разни игри.

– Онези копелета от телевизионните новини винаги трябва да ти покажат кръв, за да поддържат висок рейтинга си. Не искам да вижда кръвта на баща си по земята.

Бурята и дъждът бяха отмили всичките цветове на деня. Небето беше черно като въглен и дори от разстояние половин пресечка палмите също изглеждаха черни. Дъждовните капки, сиви като железни пирони, удряха по всичко незащитено. Каналите отстрани на улиците бяха пълни с мръсна вода.

Луи Силвърман беше в униформа и караше патрулната кола. Той използва сирената и сините лампи, за да разчисти пътя пред себе си.

Седнала до него със стиснати между бедрата ръце и свити рамене, треперееща, Хедър попита:

– Добре, сега сме само двамата. Тоби не може да ни чуе. Кажете ми истината.

– Състоянието му е много тежко. Ранен е в левия крак, долната дясна коремна част, горната дясна част на гръдния кош. Престъпникът е бил въоръжен с „Микроузи“. Деветмилиметрови куршуми, които не са никак леки. Когато пристигнахме на мястото, Джек беше в безсъзнание. Лекарите от „Бърза помощ“ не можеха да го свестят.

– А Лутър е мъртъв?

– Да.

– Лутър винаги ми приличаше...

– На скала.

– Да, сякаш винаги щеше да е до него. Като планина.

Те пътуваха мълчаливо в продължение на една пресечка. После тя отново попита:

– Още колко жертви има?

– Трима. Един от собствениците на бензиностанцията, механик и служител при бензиновата колонка. Но благодарение на Джек другият собственик, госпожа Аркадян е жива.

Оставаха километър и половина-два до болницата, когато един понтиак пред тях отказа да пропусне черно-бялата полицейска кола. Понтиакът имаше големи гуми, повдигната предница и спойлери. Луи изчака да се появи място в потока и прекоси широката жълта линия, за да заобиколи колата. Докато задминаваха понтиака, Хедър видя вътре четири-ма млади мъже. Те бяха със сресани назад коси, вързани на опашка съвременната представа за гангстерска външност. Лицата им бяха сурови и

излъчваха враждебност и дързост.

– Джак ще се оправи, Хедър.

Влажните черни улици блестяха от светлината на фаровете на движещите се коли.

– Той е жилав – каза Луи.

– Всички ние сме такива – отвърна тя.

Когато Хедър пристигна в болницата „Уестсайд Джeneral“, Джак все още беше в операционната. Жената на гишето за информация й каза името на хирурга – д-р Емил Прокноу – и й предложи да почака в стаята за посетители до интензивното отделение.

В стаята за посетители беше приложена на практика теорията за психологичното въздействие на цветовете. Стените бяха лимоненожълти, а виниловите седалки и облегалките на сивите метални столове – светлооранжеви. Като че ли тревогата, страхът или тъгата можеха да бъдат прогонени от жизнерадостния декор.

Хедър не беше сама в стаята. Освен Луи с нея имаше още трима полицаи. Двама бяха униформени и един – в цивилни дрехи. Познаваше и тримата. Те я прегърнаха, казаха й, че Джак ще се оправи, и предложиха да й донесат кафе. Опитваха се да повдигнат духа й. Те бяха първите приятели и колеги от отдела, които щяха да дежурят и бдят над колегата си. Не само защото Джак беше обичан от ченгетата, но и защото в обществото, в което насилието постоянно се увеличаваше и в което перспективите да възтържествува законът не бяха големи, полицаите сами се грижеха за себе си и за ближните си.

Чакането се оказа твърде изтощително. Хедър се чувстваше самотна.

Окъпани в изобилната светлина на луминесцентните лампи, жълтите стени и сияещите в оранжево столове сякаш ставаха все по-светли с всяка минута. Вместо да намали притеснението й, този интериор я изнервяше и от време на време тя затваряше очи, за да се спаси от ярките цветове.

Вече час и половина Джак беше в операционната. Хората от групата за подкрепа – а те вече бяха станали шестима – бяха единомисленици, че толкова много време под ножа е добър знак. Ако Джак беше ранен смъртоносно, казваха те, той щеше да изкара на операционната маса много по-малко време и лошата новина щеше да дойде по-бързо.

Хедър не беше много сигурна в това. Тя не можеше да си позволи надеждата да надделе, защото мъката й щеше да е още по-непоносима, ако новината в крайна сметка се окажеше лоша.

Дъждът забарабани по первазите и прозорците. През изкривената лупа на водните капки градът навън изглеждаше без нито една права линия, ясно очертан ръб или ъгъл – един вид сюрреалистична метрополия от стопени форми.

Дойдоха непознати, някои от тях със зачервени от плач очи. Всички бяха мълчаливи и напрегнати, чакаха новини за други пациенти – техни приятели или роднини. Някои от тях бяха мокри до кости от дъжда и от тях се носеше миризмата на мокра вълна и памук.

Тя стана и погледна през прозореца. Отпи от горчивото кафе. Седна и взе брой на „Нюзуик“ от миналия месец. Опита се да прочете една статия за новоизгряла холивудска звезда, но всеки път, когато стигаше до края на абзаца, не можеше да си спомни и дума от току-що прочетеното.

В дванайсет и петнайсет, след като Джак се намираше вече два часа и половина в операционната, всички продължаваха да се преструват, че щом няма новини, това е добра новина и че шансовете му се увеличават с всяка минута, в която лекарите продължават да работят над него. На някои обаче, сред които и на Луи, им беше трудно да погледнат в очите Хедър и говореха тихо като че се намираха в погребален дом, а не в болница. Сивотата на дъжда отвън се беше пренесла върху техните лица и гласове.

Загледана в списанието, без да го вижда, тя започна да се пита какво ще прави, ако Джак не оживее. Подобни мисли ѝ се струваха предателски. Първоначално тя успя да ги подтисне, като че самият факт на нейната представа за живота без Джак щеше да допринесе за неговата смърт.

Той не можеше да умре. Не трябваше. Тя се нуждаеше от него. Тоби също се нуждаеше от него.

При мисълта, че може да ѝ се наложи да съобщи новината за смъртта на Джак на Тоби, ѝ се догади. По челото ѝ изби студена пот. Почувства, че ще повърне и ще се отърве от вкуса на горчивото кафе.

Накрая се появи мъж в хирургически зелени дрехи и попита:

– Коя е госпожа Макгарви?

Няколко глави се обърнаха към нея, а Хедър остави списанието на масата и стана.

– Аз съм доктор Прокноу – каза той, когато се доближи до нея. Това беше хирургът, който беше оперирал Джак. Беше около четирийсетгодишен, слаб, с къдрава черна коса и тъмни очи. Те гледаха – или тя си въобразяваше, че гледат – състрадателно и умно.

– Съпругът ви е в следоперативното отделение. Скоро ще го преместим в интензивното – каза той.

Джак беше жив.

– Ще се оправи ли?

– Има големи шансове – отвърна Прокноу.

Колегите на Джак се зарадваха, но Хедър беше по-резервирана, не бързаше да се отдаде на оптимизма. Въпреки това краката ѝ се подкосиха от облекчение. Помисли си, че може да падне на пода.

Сякаш прочел мислите ѝ, д-р Прокноу я заведе до стола. Издърпа друг стол и седна до нея.

– Две от раните бяха особено тежки – каза той. – Тази в крака и другата в долната дясна част на корема. Когато лекарите от „Бърза помощ“ са пристигнали при него, е бил в шок от загубата на кръв.

– Но ще се оправи, нали? – попита тя отново, усещайки, че Прокноу крие нещо от нея и се чуди дали да ѝ го каже.

– Както споменах, има големи шансове. Наистина е така. Но още не е преминал критичната граница.

Хедър не можеше да понесе да е обект на толкова силно съчувствие, защото това означаваше, че оцеляването след операцията може да се окаже най-малкото предизвикателство пред Джак. Тя сведе очи, неспособна да посрещне погледа на хирурга.

– Трябваше да махна десния му бъбрек, но с изключение на това почти нямаше големи вътрешни поражения. Някои незначителни проблеми с кръвоносните съдове, леко засегнато черво. Но ние изчистихме всичко, поправихме го, сложихме временни дренажи в корема и ще го държим на антибиотици, за да избегнем инфекция. Никакви проблеми с това.

– Човек може да живее... да живее и с един бъбрек, нали?

– Да, определено. Той няма да забележи никаква промяна в живота си заради това.

Какво ще се промени тогава в живота му, каква друга рана, какво поражение? Искаше да го попита, но не намери кураж.

Хирургът имаше дълги и нежни пръсти. Китките му бяха тънки, но силни, като на пианист-виртуоз. Каза си, че Джак не би могъл да получи по-добри грижи и по-голямо внимание от това, което му бяха дали тези опитни ръце.

– Две неща ни притесняват – продължи Прокноу. – Силният шок, съчетан с голямата загуба на кръв, понякога може да има... мозъчни последици.

„О, Господи, моля те! Не и това“ – помисли си тя.

– Зависи от това колко дълго е имало недостиг в оросяването с кръв, до каква степен са били лишени от кислород тъканите.

Тя затвори очи.

– Неговата електроенцефалограма изглежда добра и ако трябва да направя прогнозата си по нея, бих казал, че няма поражения на мозъка. Имаме всички причини да сме оптимисти. Но не можем да сме сигурни сто процента, докато той не дойде в съзнание.

– Кога?

– Не може да се каже. Ще трябва да чакаме. Може би никога.

Тя отвори очи, като се опитваше да не плаче. Взе чантата си от масата и я отвори, за да извади носна кърпичка.

Когато си издуха носа и попи очите си, хирургът продължи:

– Има и още едно нещо. Когато отидете при него в интензивното, ще видите, че е обездвижен с ремъци.

Накрая Хедър го погледна в очите.

– Куршум или парче от куршум е ударило гръбнака. По гърба има белези, но не забелязахме счупване.

– Белег ли? Толкова ли е сериозно?

– Зависи дали има пострадал нерв.

– Парализа?

– Докато не дойде в съзнание и не направим изследвания, няма как да разберем. Ако има парализа, отново ще проверим за счупване. Важното е, че не е засегнат гръбначният мозък. Не е толкова лошо. Ако има парализа и ние открием фрактурата, ще го сложим на екстензии. Можем да лекуваме фрактури. Не е фатално. Има голяма вероятност да го изправим отново на крака.

– Но няма пълна гаранция – добави тя тихо.

Той се поколеба. После отвърна:

– Никога няма пълна гаранция.

ШЕСТА ГЛАВА

Стаята, една от осемте, имаше големи прозорци, които гледаха към помещението за персонала на интензивното отделение. Завесите бяха дръпнати настрана, за да могат медицинските сестри да виждат директно пациента от мястото си. Джек беше свързан към монитор, който постоянно предаваше данни към терминала на централния пулт. Освен това

беше сложен на система, която му осигуряваше глюкоза и антибиотици. Раздвоена тръба за кислород беше прикрепена леко пред ноздрите му.

Хедър очакваше да се шокира, когато види Джак, но той изглеждаше по-зле и от очакваното. Беше в безсъзнание, лицето му беше отпуснато. Неподвижността обаче не беше единствената причина за неговия плащещ външен вид. Кожата му беше бледа, с тъмносини кръгове около хлътналите му очи. Устните му бяха толкова сиви, че тя се сети за пепелта и за цитата от Библията. Сякаш наистина беше произнесено силно на глас – пепел от пепелта и прах, от прахта. Той изглеждаше с пет или десет килограма по-слаб, от сутринта, когато бе отишъл на работа. Като че борбата му за живот беше продължила седмица, а не само няколко часа.

В гърлото ѝ заседна буца и тя преглътна трудно. Не можеше да говори. Макар че той беше в безсъзнание, не искаше да му говори, докато не се увереше, че може да се контролира. Някъде беше чела, че дори пациентите в кома чуват какво говорят хората около тях, на някакво дълбоко подсъзнателно ниво могат да разберат насърчителните думи и те да им подействат. Тя не искаше Джак да улови треперенето от страх или съмнението в гласа ѝ – или каквото и да било друго, което можеше да го разстрои или да усилва страха и депресията, които вече го бяха обзели.

В стаята цареше пълна тишина. Звукът на кардиомонитора беше изключен и линиите на сърцето се виждаха само на екрана. Богатият на кислород въздух струеше толкова слабо от тръбичката пред носа му, че тя едва го чуваше, и то само когато се навеждаше по-близо до него. Шумът от дишането му също беше слаб, като на спящо дете. Навън барабанеше дъждът, тропаше и се плискаше по прозореца, но това бързо се превръщаше във фонов шум, още една форма на тишината.

В момента повече от всичко на света тя искаше да хване ръката му. Но ръцете му бяха скрити под дългите ръкави на, ортопедичния костюм. Иглата на системата изчезваше някъде под единия ръкав.

Тя колебливо докосна бузата му.

Накрая каза:

– Тук съм, скъпи.

Той с нищо не показа, че я е чул. Нито очите, нито клепачите му помръднаха. Сивите му устни останаха леко разтворени.

– Д-р Прокноу каза, че всичко ще бъде наред – продължи тя. – Ще си тръгнеш излекуван оттук. Заедно ще се справим. По дяволите, преди две години, когато моите родители ни дойдоха на гости за една седмица, ето това беше истинско изпитание. Майка ми не спря да хленчи в

продължение на седем дни, а баща ми се напиваше и се караше. Твоето е бял кахър в сравнение с това, не мислиш ли?

Никакъв отговор.

– Тук съм – продължи тя. – И ще остана тук. Няма да ходя никъде. Само аз и ти, нали така?

На екрана на монитора светлозелената трепкаща светеща линия отбелязваше сърдечната-активност, която вървеше без прекъсване и пикане, слабо, но стабилно. Ако Джак беше чул какво му каза тя, сърцето му не беше реагирало на нейните думи.

В ъгъла имаше стол с права облегалка. Тя го премести до леглото. На посетителите в интензивното отделение беше разрешено да остават не повече от десет минути на всеки два часа, за да не изморяват пациентите и да не пречат на сестрите.

Старшата сестра на отделението, Мария Аликанте, беше дъщеря на полицаи и позволи на Хедър да не спазва правилата.

– Остани при него колкото искаш – каза ѝ тя. – Слава Богу, че подобно нещо не се случи с баща ми. Винаги очаквахме, че ще стане, но никога не стана. Той се пенсионира преди няколко години, точно когато в този град започнаха всички да полудават.

Приблизително на всеки час Хедър излизаше от отделението, за да поговори няколко минути с колегите на Джак. Лицата постоянно се сменяха, но никога не оставаха по-малко от трима. Често бяха шест-седем, мъже и жени в униформи, детективи в цивилни дрехи.

Другите жени на ченгета също идваха. Всяка от тях я прегръщаше, за да я утеши. По лицата им се стичаха сълзи. Те искрено съчувстваха, споделяха болката ѝ. Но Хедър знаеше, че всяка една от тях е доволна, че нещастieto се е случило с Джак, а не с нейния съпруг, който впоследствие е бил повикан да се намеси при бензиностанцията на Аркадян.

Хедър не ги винеше за това. Би продала и душата си, за да можеше сега Джак да бъде на мястото на когото и да било от другите съпрузи. И да можеше сега тя да съчувства на пострадалия също толкова искрено.

Полицейският отдел на града беше една тясно сплотена общност, особено в днешно време на социално разслоение, но всяка общност се образуваше от по-малки групи, от семейства със споделяни чувства, общи нужди, сходни ценности и надежди. Колкото и да беше здраво изтъкана общността, всяко семейство на първо място пазеше и държеше на своите членове. Без силната и жертвена любов на съпругата към съпруга, на съпруга към съпругата, на родителите към децата и на децата към родителите нямаше да има съчувствие към другите хора от общността.

В стаята на интензивното, седнала до Джак, тя си припомняше съвместния им живот от първата им среща. Повече от дванайсет години от тогава. Но на нея ѝ се струваше толкова кратък период от време. Понякога говореше, припомняйки паметните за двамата мигове и колко много смях е имало тогава, колко много радост.

Малко преди пет сутринта тя внезапно изпита чувството, че нещо се е променило.

Разтревожена, Хедър стана и се наведе над леглото, за да провери дали Джак още диша. После разбра, че сигурно е добре, защото мониторът не показваше промени в ритъма на сърцето.

Това, което се беше променило, беше шумът на дъжда. Беше спряло да вали. Бурята беше отминала.

Тя се взря през непрозрачния заради капките прозорец. Градът отдолу, който не можеше да види, сигурно блестеше след продължилия цял ден порой. Лос Анджелис винаги я очароваше след дъжд – блестящите водни капки, стичащи се от клоните на палмите, сякаш дърветата са някакви сияещи бижута; улиците, измити от дъжда; въздухът, който беше толкова чист, че в далечината се виждаха планините. Всичко беше толкова свежо.

Ако прозорецът сега беше чист и можеше да види града, тя се питаше дали този път би я очаровал и пленил. Знаеше, че не. Този град никога повече нямаше да блесне в очите ѝ, дори дъждът да не спираше по четирийсет дни и нощи.

В този миг тя прозря тяхното бъдеще – на Джак, на Тоби и нейното. То минаваше през някое отдалечено оттук място. Този град вече не беше техен дом. Когато Джак оздравееше, щяха да продадат къщата и да отидат... някъде където и да е. Щяха да започнат нов живот и ново начало. В това решение имаше тъга, но също така на него се опираше нейната надежда.

Когато се обърна, откри, че очите на Джак са отворени и че той я гледа.

Сърцето ѝ подскочи от радост.

Припомни си думите на Прокноу. Тежка загуба на кръв. Силен шок. Мозъчни увреждания.

Боеше се да говори от страх, че неговият отговор ще бъде мъчителен и несвързан.

Той облиза сивите си напукани устни.

Докато дишаше, гърдите му свиреха.

Хедър се наведе над него, събра смелост и каза:

– Скъпи?

Лицето изразяваше объркване и страх. Той обърна главата си наляво, после надясно, оглеждайки стаята.

– Джак? Чуваш ли ме, мили?

Той се вторачи в монитора, сякаш хипнотизиран от трепкащата зелена линия, която се издигаше все по-високо и по-често за пръв път, от както Хедър беше влязла в помещението.

Нейното сърце биеше толкова силно, че тя се тресеше, фактът, че той не ѝ отговори, беше ужасяващ за нея.

– Джак, добре ли си? Чуваш ли ме?

Той бавно извъртя глава, за да я погледне отново в лицето. Облиза устните си и направи гримаса. После прошепна:

– Извинявай за това.

Тя беше изумена:

– Да извинявам за какво?

– Предупредих те. Още през вечерта, в която ти предложих да се оженим. Аз винаги съм бил... малко несретник.

Смехът ѝ можеше да премине в плач. Тя се допря толкова силно до перилата на леглото, че железото се вряза болезнено в диафрагмата ѝ. Тя обаче успя да го целуне по бузата, по бледата и гореща буза, а после и по сивите устни.

– Да, но си моят несретник – отвърна Хедър.

– Жаден съм – каза той.

– Сега ще извикам сестрата, ще видим какво ти е позволено да пишеш.

Мария Аликанте забързано влезе през вратата, след като мониторът на централния пулт ѝ беше сигнализирал за промяната в състоянието на Джак.

– Той е буден, в съзнание е, казва, че е жаден – докладва Хедър.

– Човек има право, да е жаден след такъв тежък ден, нали? – каза сестрата на Джак, като завъртя леглото до нощното шкафче, на което имаше гарафа с леденостудена вода.

– Бира – промълви той.

Мария потупа банката на системата и отвърна:

– Ти какво мислиш, че ти вкарваме във вените цял ден?

– Не е „Хайнекен“.

– О, ти обичаш „Хайнекен“, а? Е, ние трябва да контролираме медицинските разходи, нали разбираш? Не можем да използваме вносен материал. – Тя наля трета чаша вода от гарафата. – От нас можеш да

получиш само „Будвайзер“ интравенозно. Искаш или не?

– Искам.

Мария отвори чекмеджето на шкафчето, извади оттам гъвкава пластмасова сламка и каза на Хедър:

– Д-р Прокноу отново е на работа и в момента прави вечерните визитации. Д-р Дилейни също току-що пристигна. Щом забележа промяна в показанията на Джак от електроенцефалограмата, ще им ги дам да ги видят.

Уолтър Дилейни беше техният семеен лекар. Макар че Прокноу беше любезен и очевидно компетентен, Хедър би се чувствала по-добре, ако сред лекарите, грижещи се за Джак, има познато лице.

– Джак – каза Мария, – не мога да ти изправа леглото, защото трябва да лежиш хоризонтално. Също така не искам от теб да се опитваш да си вдигнеш сам главата. Разбрахме ли се? Нека ти повдигна аз главата.

Тя пхна ръка под врата му и вдигна главата на десетина сантиметра над тънката възглавница. С другата си ръка държеше чашата. Хедър се протегна и сложи сламката в устата на Джак.

– Пий на малки глътки – предупреди го Мария. – Нали не искаш да се задавиш?

След шест или седем глътки, като правеше паузи, за да диша, той уголи жаждата си.

Хедър беше възхитена от постижението на съпруга си. Способността му да преглъща течности, без да се задавя, по всяка вероятност означаваше, че мускулите на гърлото му не са парализирани. Тя си даде сметка колко много се е променил животът и на двама им, щом такова незначително събитие като пиенето на вода без задавяне е станало за тях триумф. Този тъжен факт обаче не повлия на радостта ѝ.

Щом Джак беше жив, винаги съществуваше обратен път към живота, който те познаваха. Дълъг път. Стъпка по стъпка. Малки, много малки стъпки. Но път съществуваше и в момента нищо друго нямаше значение.

Докато Емил Прокноу и Уолтър Дилейни преглеждаха Джак, Хедър използва телефона в стаята на сестрите, за да се обади вкъщи. Първо говори с Ме Хонг, а после и с Тоби. Каза им, че Джак ще се оправи. Знаеше, че поукрасява малко реалността, но малко позитивно мислене не вредеше.

– Мога ди да го видя? – попита Тоби.

– След няколко дена, скъпи.

– Аз съм много по-добре. С всеки ден ставам все по-добре. Вече не съм болен.

– Ще видя, като се прибера. А сега татко ти се нуждае от няколко дена, за да възвърне силите си.

– Ще му донеса сладолед с шоколад и фъстъчено масло. Този е любимият му. Такива не дават в болницата, нали?

– Не, не дават.

– Кажй на татко, че ще му донеса.

– Добре.

– Искам сам да му го купя. Имам пари от джобните.

– Ти си добро момче, Тоби.

Той смутено прошепна:

– Кога ще се върнеш у дома?

– Не знам, скъпи. Ще постоя тук засега. Ще се върна сигурно, когато си легнеш да спиш.

– Ще ми донесеш ли нещо от стаята на татко?

– Какво искаш да кажеш?

– Нещо от неговата стая. Каквото и да е. Само да е нещо, което е било в стаята му, за да знам, като го получа, че има стая, в която той наистина лежи.

Несигурността и страхът, разкрити от молбата на момчето, едва не накараха Хедър да изгуби контрол, който до този момент поддържаше успешно само благодарение на желязната си воля. Сърцето й се сви и тя трябваше тежко да преглътне, преди отново да заговори:

– Да, добре. Ще ти донеса нещо.

– Ако съм заспал, събуди ме.

– Добре.

– Обещаваш ли?

– Обещавам ти, фъстък. А сега трябва да вървя. Слушай Ме.

Смехът на момчето, който последва, беше сладка музика за ушите на Хедър.

За да не пречи на сестрите, Хедър се облегна на стената до вратата на интензивното отделение. Отгук виждаше стаята на Джек. Вратата й беше затворена, завесите на големите прозорци бяха спуснати.

В интензивното отделение миришеше на най-различни антисептични лекарства. Вече трябваше да е свикнала с тези остри миризми. Ала

вместо това те я дразнеха изключително много и оставяха в устата ѝ горчив вкус.

Когато най-накрая лекарите излязоха от стаята на Джак и тръгнаха към нея, те се усмихваха. Тя обаче имаше тревожното чувство, че носеха лоши новини. Усмихваха се, но в очите им се четеше нещо по-лошо от тъга – може би съжаление.

Д-р Уолтър Дилейни беше петдесетгодишен и беше много подходящ за ролята на умен баща в телевизионен комедиен сериал от началото на шейсетте. Имаше кестенява коса, която беше започнала да се прошарва на слепоочията. Лицето му беше мъжествено красиво. Имаше меки черти. Излъчваше авторитет, но в същото време беше отпуснат, спокоен и улегнал като Ози Нелсън или Робърт Янг.

– Добре ли си, Хедър? – попита той.

Тя кимна:

– Държа се още.

– Как е Тоби?

– Децата понасят по-лесно тези неща. Ще се оправи веднага щом види баща си след няколко дни.

Дилейни въздъхна и потри с ръка лицето си.

– Господи, мразя света, който сме създали. – Хедър никога преди не го беше виждала толкова ядосан. – Когато аз бях дете, хората не се стреляха по улиците всеки ден. Имахме респект към полицията, знаехме, че тя стои между нас и варварите. И кога се промени всичко това?

Нито Хедър, нито Прокноу можеха да отговорят на този въпрос.

Дилейни продължи:

– Сякаш живея в някаква помийна яма, в лудница. Светът се управлява от хора, които не уважават никого и нищо, но в същото време те очакват от нас да ги уважаваме, да изпитваме съчувствие към убийците, защото с тях животът се е отнесъл толкова зле. – Отново въздъхна и поклати глава. – Извинявай. Днес ми е денят, в който работя безплатно в детската болница. Имаме две малки деца, които са се оказали в центъра на гангстерски престрелки – едното от тях е на три години, другото на шест. Та те са още бебета, за Бога. А сега и Джак.

– Не знам дали си чула последните новини – каза Емил Прокноу. – Намерили са в джобовете на мъжа, който е стрелял при бензиностанцията, кокаин и синтетичния РСР. Ако е употребил и двата наркотика едновременно..., ами това е доста силна смес.

– Като да взривиш атомна бомба в мозъка си – добави с отвращение Дилейни.

Хедър разбираше, че двамата наистина са много ядосани, но също така подозираше, че в момента те нарочно бавят лошата новина. На хирурга тя каза:

– Оказа се, че той няма увреждания на мозъка. Вие се опасявахте, но се оказа, че няма.

– Няма нарушения на говорния апарат – отвърна Прокноу. Може да говори, да чете, да пише, да извършва наум прости математически операции. Умствената му дейност, изглежда, не е нарушена.

– Което означава, че по всяка вероятност няма да има никакви свързани с мозъчната дейност физически недъзи – добави Уолтър Дилейни. – Но ще трябва да минат поне ден-два, преди да се уверим окончателно в това.

Емил Прокноу прокара слабата си китка през къдравата си коса и продължи:

– Той се възстановява много добре, госпожо Макгарви. Наистина се възстановява добре.

– Но – подкани го тя.

Лекарите се спогледаха.

– В момента – престаши се Дилейни – има парализа на двата крака.

– От кръста надолу – допълни Прокноу.

– А горната част? – попита тя.

– Тя е добре – увери я Дилейни. – функционира напълно нормално.

– Утре сутринта – каза Прокноу – ще погледнем отново за гръбначни счупвания. Ако ги открием, ще направим гипсово легло, ще го постелим с филц. В него ще обездвижим Джек от врата надолу до областта под таза и ще сложим екстензия на краката му.

– Ще може ли да ходи отново?

– Почти сигурно е.

Тя местеше очи от единия към другия лекар и чакаше лошата новина.

– Това ли е всичко? – попита Хедър.

Лекарите отново се спогледаха. Дилейниказа:

– Хедър, не съм сигурен, че разбираш какво очаква теб и Джек от тук нататък.

– Кажете ми.

– Той ще бъде обездвижен в специален костюм в продължение на три-четири месеца. Докато му свалят костюма, мускулите му от кръста надолу ще се атрофират сериозно. Няма да има сили да ходи. Всъщност

тялото му ще е забравило как да ходи. Ще трябва да изкара седмици физиотерапия в болничен рехабилитационен център. Ще бъде много неприятно и болезнено.

– Само това ли? – попита отново тя.

– Това е достатъчно – отвърна Прокноу.

– Но можеше да е и много по-лошо – напомни им тя.

Когато отиде при Джек, тя свали страничната рамка на леглото и среса мократа коса на челото му.

– Много си красива – каза той.

Гласът му беше още слаб и тих.

– Лъжец.

– Красива си.

– Приличам на плашило.

Той се усмихна:

– Точно преди да загубя съзнание, се питах дали ще те видя отново.

– Няма да можеш да се отървеш от мен толкова лесно.

– Май ще трябва наистина да се отправя на оня свят, а?

– И това няма да ти помогне. Ще те намеря където и да отидеш.

– Обичам те, Хедър.

– И аз те обичам повече от живота.

В очите ѝ напираше гореща влага, но бе решила да не плаче пред него. Позитивно мислене. Поддържай духа висок. Клепачите му потрепнаха и той каза:

– Толкова съм уморен.

– Не мога да разбера защо.

Той се усмихна отново:

– Имах тежък ден в службата.

– Това ли било? Мислех, че вие, ченгетата, не правите нищо друго по цял ден, освен да висите в магазините за понички, да хапват и да събирате рекет от наркопласъорите.

– Понякога бием и невинни граждани.

– Е, да, това сигурно наистина е уморително.

Джек затвори очи.

Тя продължи да гали косата му. Ръцете му все още бяха скрити от ръкавите на костюма, а на нея отчаяно ѝ се искаше да не спира да го докосва.

Изведнъж той отново отвори очи и попита:

– Лутър мъртъв ли е?

Тя се поколеба, преди да му каже истината:

– Да.

– И аз така си помислих, но... се надявах...

– Ти си спасил жената, госпожа Аркадян.

– И това е нещо.

Клепачите му отново трепнаха и тежко се спуснаха.

– Ти по-добре си почивай, скъпи – каза тя.

– Видя ли се с Алма?

Алма Брайсън беше жената на Лутър.

– Не още, скъпи. Бях много заета тук, нали разбираш?

– Иди да я видиш – прошепна ѝ той.

– Ще отида.

– Сега. Аз съм добре. Тя е тази, която... има нужда от теб.

– Добре.

– Толкова съм уморен – каза той и отново се унесе в сън.

Групата за подкрепа във фойето на интензивното се състоеше от трима души, когато Хедър излезе от стаята на Джек – двама униформени полицаи, чиито имена тя не знаеше, и Джина Тендеро, съпругата на друг полицаи. Те се зарадваха, когато им съобщиха, че Джек е дошъл в съзнание. Знаеше, че бързо ще разнесат мълвата из целия полицейски отдел на Лос Анджелис. За разлика от лекарите те се отнесоха с разбиране, когато тя отказа да се спре по-подробно на парализата и лечението, което беше необходимо, за да се преодолее недъгът.

– Ще ви помоля някой от вас да ме закара у дома, за да си взема колата – каза Хедър. – Искам да отида да видя Алма Брайсън.

– Ще те заведа при нея и после у дома – предложи Джина. И аз трябва да се видя с Алма.

Джина Тендеро беше най-колоритната полицейска съпруга в подразделението на Джек и може би в целия градски полицейски отдел. Беше на двайсет и три години, но изглеждаше на четиринайсет. Тази вечер носеше обувки с дванайсетсантиметрови токчета, тесни черни кожени панталони, червен пуловер, черно кожено сако, огромен сребърен медальон с портрета на Елвис в средата и големи висящи обици. Обиците бяха с толкова сложна плетеница, че приличаха на онези главоблъсканици, с които напрегнатите бизнесмени се отпускаха. Лакът на ноктите ѝ беше пурпурен, а сенките на очите ѝ бяха само с един тон по-меки. Черната ѝ къдрава коса се спускаше по раменете ѝ. Приличаше на перука, каквито носят певците като Доли Партън, но си беше нейната коса.

Макар че беше висока метър и шейсет без токчета и тежеше може би около петдесет килограма с мокри дрехи, Джина винаги изглеждаше по-едра от всички, които се намираха около нея. Докато вървеше с Хедър по болничните коридори, стъпките ѝ отекваха по-силно и от тези на два пъти по-едър от нея мъж. Сестрите се обръщаха и се мръсеха неохотно на досадното потропване на токчетата ѝ.

– Добре ли си, Хед? – попита Джина, докато вървяха към четириетажния паркинг-гараж, пристроен към болницата.

– Да.

– Наистина ли?

– Наистина.

В края на коридора минаха през зелената метална врата, която водеше към паркинга. Таваните бяха ниски и беше много студено. Около една трета от луминесцентните лампи бяха счупени въпреки телените решетки, които ги предпазваха. Сенките сред редиците от коли предлагаша безброй удобни места за криене.

Джина извади малък спрей от чантата си.

– Какво е това? – попита Хедър.

– Лютив спрей с миризма на червен пипер. Ти не носиш ли?

– Не?

– Къде си мислиш, че живееш, жена? В Дисниленд ли?

Докато изкачваха рампата с паркирани от двете страни коли, Хедър каза:

– Може би ще трябва да си купя един.

– Не можеш. Копелетата политици ги забраниха със закон. Нали не искаш някой беден заблуден изнасилвач да получи обриви по кожата? Помоли Джек или някой от нашите. Те ще ти набавят.

Джина караше малък евтин син форд, но колата беше снабдена с алармена система, която тя изключи с дистанционното, фаровете мигнаха, алармата писна и вратите се отключиха.

Те боязливо огледаха сенките около тях, влязоха вътре и отново заключиха вратите.

Джина запали колата и се забави, преди да превключи на скорост:

– Знаеш ли, Хед, ако искаш да поплачеш на рамото ми, не се стеснявай.

– Добре съм, наистина съм добре.

– Сигурна ли си, че не искаш да се откажеш?

– Той е жив, Джина. Мога да се оправя с всичко останало.

– Джек в инвалидна количка?

– Няма значение. Дори и да е така, по-важното е, че отново ще мога да говоря с него, да го прегръщам ношем.

Джина се вторачи в нея за няколко секунди. После каза:

– Щом го искаш. Знаеш на какво се подлагаш, но въпреки това го искаш. Винаги съм те смятала за такава, но е хубаво сега да се уверя, че съм била права.

– Смятала си ме за каква?

Джина вдигна ръчната спирачка, после даде на задна скорост, след което отвърна:

– За корава кучка.

Хедър повдигна рамене:

– Предполагам, че това е комплимент.

– И то какъв комплимент.

Когато Джина плати таксата на будката и излезе от паркинга, разпокъсаните облаци на запад бяха облени от величествената златистооранжева светлина на залеза. Въпреки това, когато прекосяваха града, добре познатите им улици и сгради бяха за тях далечни и чужди като пейзажа на непозната планета. Хедър Макгарви беше прекарала двайсетина години целия си живот като зрял човек – в Лос Анджелис, но сега се чувстваше като чужденка.

Двуетажната къща на Брайсънови в испански стил се намиреше във Валеј, на края на Бърбанк. Щастливото число 777 беше изписано на табелата на улицата, очертана от кленове. Голите клони на дърветата наподобяваха заострени пипала на паяк на фона на мрачното жълто-черно нощно небе. Градските светлини обаче го правеха по-скоро светло, отколкото тъмно. Пред къщата с номер 777 имаше няколко коли, включително и една черно-бяла.

В къщата беше пълно с близки и приятели на семейството. Някои от роднините и по-голямата част от приятелите бяха ченгета, облечени в униформи или с цивилни дрехи. Чернокожи, испаноезични, бели и азиатци се бяха събрали, за да изразят съчувствието си и да окажат подкрепа.

Хедър се почувства като у дома в мига, в който прекоси прага. Тук беше в много по-голяма безопасност, отколкото в света навън. Докато минаваше през хола и трапезарията, тя се поспря да размени няколко думи с приятели и откри, че новината за състоянието на Джек вече е достигнала до ушите на мнозина от тях.

По-внимателна от всякога, тя трябваше да се представи колкото се може по-добре като част от голямото полицейско семейство, отколкото като жителка на Лос Анджелис или като калифорнийка. Преди не беше така. Но сега беше трудно да запазиш духовната си принадлежност към един град, заялн от наркотици и порнография, трясещ се от гангстерско насилие, потапящ се в цинизма в холивудски стил и управляван от политици демагози, продажници и некомпетентни некадърници. Тези разрушителни обществени сили разцепваха града – и страната – на кланове. И дори да чувстваше душевен комфорт в полицейската общност, тя осъзнаваше опасността, че може да бъде въввлечена в играта „ние срещу тях“.

Алма седеше в кухнята със сестра си Фей и още две жени. Всички те бяха заети да приготвят различни ястия. Режеха зеленчуци, белеха плодове, стържеха кашкавал. Алма съсредоточено месеше тесто за сладкиши. Кухнята ухаеше на печачи се сладкиши.

Когато Хедър докосна по рамото Алма, жената отмести очи от тестото и я погледна. Очите ѝ бяха пусти като на пластмасов манекен. После тя примигна ѝ избърса ръце в престилката.

– Хедър, нямаше нужда да идваш. Трябваше да останеш при Джак – каза тя.

Двете се прегърнаха и Хедър отговори:

– Много ми се иска да можех да направя нещо и да променя нещата.

– И на мен също, скъпа, и на мен също.

– Какво готвиш?

– Погребението ще е утре на обяд. Няма много време. Занимавам се с по-трудната част. След траурната церемония утре у дома ще дойдат много роднини и приятели. Трябва да ги нахраня с нещо.

– Другите ще те отменят.

– Предпочитам и аз да участвам. Какво да правя иначе? Да седя и да размишлявам ли? Определено не искам да мисля за случилото се. Ако не се занимавам с нещо и съзнанието ми не е заето с него, направо ще полудея. Нали знаеш какво имам предвид?

Хедър кимна:

– Да, знам.

– Казват, че Джак ще лежи в болницата, после в рехабилитационно заведение в продължение на месеци, а ти и Тоби ще останете сами. Готова ли си за такова нещо?

– Ние ще го виждаме всеки ден. Ще бъдем заедно с него през

цялото време.

– Нямам това предвид.

– Е, знам, че ще съм много самотна, но...

– И това нямам предвид. Ела, искам да ти покажа нещо.

Хедър я последва в спалнята и Алма затвори вратата след нея.

– Лутър постоянно се притесняваше да не остана сама, ако нещо му се случи. Затова ме научи да се грижа сама за себе си.

Седнала на тоалетката, Хедър с изненада наблюдаваше как Алма извади от скривалищата им цяла камара оръжия.

Изпод леглото извади пушка-помпа.

– Това е най-доброто оръжие за самоотбрана вкъщи, което можеш да намериш – каза тя. – Дванайсет патрона със сачми. Достатъчно мощна да отхвърли назад някой надрусан наркоман, който се мисли за Супермен. Не е необходимо да се прицелваш точно, само я насочваш и натискаш спусъка. Сачмите сами ще си свършат работата. – Алма постави пушката върху бежовото кадифе на леглото.

Зад гардероба измъкна тежка пушка с вентилируема цев, оптичен мерник и голям пълнител.

– Автомат „Хеклър и Кох НК 91“ – продължи да изброява Алма. – Тази не можеш да си я купиш вече толкова лесно в Калифорния. – Сложи го до пушката.

После отвори нощното шкафче и извади от него страховит пистолет:

– Деветмилиметров браунинг, полуавтоматичен. В другото шкафче имам още един такъв.

Хедър заговори:

– Господи, та ти тук имаш цял арсенал.

– Само различни оръжия за различни цели.

Алма Брайсън беше висока метър и седемдесет; имаше вид на амазонка. Беше привлекателна, слаба, с нежни черти и лебедова шия. Китките ѝ бяха тънки и крехки като на десетгодишно момиченце. Изящните ѝ ръце изглеждаха неспособни да се оправят с тежките оръжия, които показа, но очевидно боравеше добре с тях.

Хедър стана и каза:

– Разбирам да държиш пистолета за самоотбрана, дори и пушката. Но за какво ти е автоматът?

Алма погледна към оръжието с марка „Хеклър и Кох“ и отвърна:

– Достатъчно точен е да улучи в цел с диаметър един сантиметър. Стреля с патрони 7,62-и калибър, които могат да пробият дърво,

тухлена стена, дори кола, и пак ще понижат човека, който се крие зад тях. Много е надежден. Можеш да изстреляш стотици патрони, докато металът не започне да пари, и пак няма да засече. Мисля, че се налага да си вземеш един такъв, Хедър. Трябва да си подготвена.

Хедър се почувства сякаш беше тичала след белия заек, който в крайна сметка я беше отвел в един тъмен и непознат свят.

– Да съм подготвена за какво?

Гласът на Алма стана рязък от гняв:

– Лутър знаеше, че ще се случи така. Казваше, че политиките разграждат граденото от цивилизацията в продължение на хиляда години, но не строят нищо, което да го замести.

– Вярно, но...

– Казваше, че от ченгетата ще се очаква да оправят нещата, когато всичко започне да се руши. Но до този момент върху ченгетата ще бъде стоварена вината за толкова много неща и те ще бъдат обрисувани като злодеи до такава степен, че никой няма да има уважение към тях и няма да им позволи да опазят единно обществото.

Яростта беше бягството на Алма Брайсън от мъката и тъгата. Тя беше способна да потисне сълзите само с помощта на гнева.

Макар Хедър да се притесняваше, че методите на нейната приятелка за справяне с живота не са много нормални, тя не можеше да й предложи нищо друго по-ефективно. Съчувствието и състраданието бяха неуместни в случая. Алма и Лутър бяха женени от шестнайсет години и бяха отдадени един на друг. И понеже не можеха да имат деца, те бяха още по-близки един на друг. Хедър можеше само да си представи колко дълбока е болката на Алма. Светът беше жесток. Не беше лесно да откриеш истинската и искрена любов веднъж и почти невъзможно два пъти. Алма сигурно чувстваше, че най-щастливите години от живота й безвъзвратно са отминали, макар че беше само на трийсет и осем. Тя се нуждаеше от нещо повече от мили думи, нещо повече от рамо, на което да си поплаче. Нуждаеше се от някого или от нещо, на което да излее яда си – на политиките, на системата.

Сигурно гневът й в крайна сметка не беше нормален. Сигурно ако много повече хора се бяха ядосали достатъчно преди десетилетия, тази страна нямаше да достигне до това положение.

– Ти имаш ли оръжие? – попита Алма.

– Едно.

– Какво е?

– Пистолет.

– Знаеш ли как да го използваш?

– Да.

– Трябва ти нещо повече от пистолет.

– Чувствам се неудобно с оръжията, Алма.

– Сега го дават по телевизията. Утре ще бъде във всички вестници – това, което стана при бензиностанцията на Аркадян. Хората ще разберат, че ти и Тоби сте сами. Хора, които не обичат ченгета и които не обичат жените на ченгета. Някой задник репортер сигурно ще публикува твоя адрес. Трябва да си готова за всичко днес, за всичко.

Параноята на Алма, която беше толкова изненадваща, потресе Хедър. Обаче дори когато потръпваше от ледения блясък в очите на приятелката си, тя се питаше дали оценката на Алма за ситуацията беше наистина толкова рационална, колкото звучеше. Подобна параноична гледна точка можеше да я накара отново да изтръпне, дори повече, отколкото при вида на оръжията.

– Трябва да се приготвиш за най-лошото – каза Алма Брайсън, взе пушката и я насочи нагоре. – Тук не става въпрос само за твоя живот. Трябва да помислиш и за Тоби.

Тя стоеше, стройна и красива чернокожа жена, страстна почитателка на операта и джаза, любителка на музенте, образована и добре възпитана. Пламенна и любяща, способна да се усмихне така, че, да плени див звяр. Ангелите можеха да ѝ завидят на звънкия смях. Сега държеше пушка, която изглеждаше абсурдно голяма и зловеща в ръцете на толкова привлекателна и нежна жена, отдала се на яростта, защото единствената ѝ алтернатива беше самоубийственото разочарование. Алма беше като излязла от плакат, призоваващ към революция. Не реален човек, а романтичен символ. Хедър изпитваше тревожното чувство, че срещу нея не стои само една жена в беда, бореща се срещу тежката мъка, безсилието и безнадеждността, а мрачното бъдеще на цялото тяхно проблемно общество, предвестник на разрушителна буря.

– Разграждат го тухла по тухла – каза Алма навъсено, – но не строят нищо на негово място.

СЕДМА ГЛАВА

В продължение на двацет и девет скучни нощи покоят в Монтана беше нарушаван само от полъха на зимния вятър, бухането на дебнеш плякката си бухал и далечното зловещо виене на вълците. Едуардо

Фернандес постепенно възвърна обичайната си увереност и престана да се страхува от слънчевия залез.

Той можеше и по-бързо да възвърне равновесието си, ако имаше повече работа, която да ангажира вниманието му. Лошото време не му позволяваше да се отдаде на всекидневните си занимания в ранчото. При положение, че имаше електрическа печка и достатъчно дърва за камината, той почти нямаше какво да върши през зимните месеци, освен да седи на топло и да чака пролетта.

Преди трийсет и четири години той и Маргарит бяха наети от Стенли Куотърмас – богат филмов продуцент, който беше влюбен в Монтана и искаше да има втори дом тук. В ранчото не бяха отглеждани с цел печалба никакви животни или растителни култури. То си беше едно отдалечено отшелническо скривалище.

Куотърмас обичаше конете и затова построи комфортна отопляема конюшня за десет животни на около триста метра южно от къщата. Той прекарваше приблизително два месеца от годината в ранчото, разделени на едно- и двуседмични посещения. Задължение на Едуардо беше в отсъствието на продуцента да се грижи за конете. Грижите за животните и поддържането на имота в добро състояние съставляваха по-голямата част от неговата работа, а Маргарит служеше като икономка.

Допреди осем години Едуардо и Маргарит живееха в луксозна къща на два етажа с две спални, която беше отредена за прислугата. Каменната постройка беше разположена на седемдесет-осемдесет метра зад главната къща, на запад от нея. Беше оградена от всички страни от борове, които растяха в края на по-високата гора. Томи, тяхното единствено дете, беше израснал тук, докато градският живот не го плени с фаталния си чар.

Когато Стенли Куотърмас умря при самолетна катастрофа, семейството с изненада научи, че богаташът им е завещал ранчото заедно с достатъчно пари, които да им позволят да се пенсионират веднага. Приживе продуцентът се беше погрижил достатъчно за четирите си бивши съпруги, нямаше деца от никоя от тях и затова можеше щедро да остави имението на своите най-важни служители.

Те продадоха конете, затвориха постройката за прислужници и се преместиха в главната къща, построена във викториански стил, с нейните фронтони, декоративни капаци на прозорците, стрехи с формата на раковини и широки чардаци. Струваше им се странно да притежават такъв имот, но двамата приеха с готовност сигурността, макар и да беше дошла при тях в по-късния етап от живота им.

Сега Едуардо беше един овдовял пенсионер с достатъчно сигурност, но твърде малко работа, с която да запълва времето си. И с твърде много странни мисли, които витаеха в ума му. Светещи дървета...

Три пъти през март ходи със своя джип „Чероки“ до Игълс Руст – най-близкия град. Там се хранеше в „Джаспърс“, защото харесваше техните пържоли, пържени картофи и салата от люти чушки. Купуваше си списания и няколко книги в магазина „Хай Плейнс“ и пазаруваше хранителни стоки в единствения супермаркет. Ранчото му се намираще само на двайсет и девет километра от Игълс Руст, така че ако пожелаеше, можеше да идва в града всеки ден. Но три пъти в месеца за него бяха достатъчни. Градът беше малък, с три-четири хиляди жители, но въпреки това в него имаше твърде много от модерния свят, който отблъскваше мъжа, свикнал с провинциалната идилия.

Всеки път, когато идваше да пазарува, той си мислеше да се отбие при шерифа, за да съобщи за непознатия шум и странните светлини в гората. Но беше сигурен, че служителите на закона ще го сметнат за оглупял дъртак и ще сложат неговата жалба в папка с етикет „ЧУДАЦИ“.

През третата седмица на март пролетта заяви присъствието си. На следващия ден обаче имаше отново вятър и наваля сняг, дълбок двайсет сантиметра. Зимата не бързаше да си отива от източните склонове на Скалистите планини.

Разхождаше се всеки ден. Стоеше на дългия път, който сам чистеше след всеки снеговалеж, или прекосяваше откритите поля на юг от къщата и конюшната. Избягваше горите в ниското, които лежаха на изток и надолу от къщата, но също така стоеше надалеч от дърветата на север и дори от високите гори на запад.

Неговата плашливост го дразнеше не на последно място, защото не можеше да я проумее. Винаги беше разсъждавал логично. Недолюбваше хората, които действаха повече от емоционални подбуди, а не се ръководеха от интелекта си. Но сега логиката и здравият разум го бяха напуснали. Те не можеха да преодолеят инстинктивната тревога от опасност, която го караше да избягва дърветата и неугасващата светлина под техните стволоче.

В края на март започна да си мисли, че феноменът е бил единичен случай без по-нататъшни последствия. Рядко, но естествено природно явление. Може би някаква електромагнитна аномалия, която не представляваше по-голяма опасност за него от лятната буря с нейните светкавици.

На първи април извади патроните от четирите пушки. След като ги

почисти, върна оръжията в шкафа в библиотеката.

Въпреки това, все още леко напрегнат, той остави 22-калибровия си пистолет на нощното шкафче. Той не притежаваше голяма ударна сила, но можеше да причини известна вреда на неприятеля.

В ранните часове на утрото на четвърти април Едуардо отново беше събуден от тихото туптене, което се усилваше и отслабваше. Също като в началото на март пулсиращият звук беше придружаван от зловаща електронна вибрация.

Той се изправи в леглото, примигна и погледна през прозореца. По време на трите години, откакто Маргарит беше починала, не беше спал в семейната спалня, разположена в предната част на къщата. Вместо това предпочиташе една от двете задни спални на първия етаж. Прозорецът му гледаше на запад към източните гори, в които беше видял странната светлина. Нощта беше безлунна.

Лампата на нощното шкафче се включваше с шнур, а не с бутон. Преди да я пусне, той почувства, че в стаята имаше нещо, което беше по-добре да не вижда. Едуардо се поколеба, нерешително опипваше шнура с пръсти. После погледът му започна да търси в мрака. Сърцето му биеше като лудо, сякаш се беше озовал в кошмар с безброй чудовища. Когато обаче накрая дръпна шнура, светлината показва, че е абсолютно сам.

Взе ръчния си часовник от нощното шкафче и видя колко е часът. Дванайсет и деветнайсет.

Отметна завивките и стана от леглото. Беше облечен с дебелото си памучно долно бельо. Сините джинси и фланелената риза му бяха под ръка, сгънати на облегалката на фотьойла, до който стояха ботушите. Той беше с чорапи, защото нощем краката му изстиваха.

Звукът стана по-силен, отколкото преди месец. Пулсираше из цялата къща. През март Едуардо беше свидетел на някакъв натиск заедно с ритмичното тропане, който също като звука се повтаряше на равни интервали на серии от вълни. Сега натискът доста се беше увеличил. Той не го усещаше със сетивата си, но го чувстваше. Беше необяснимо различен от въздушно налягане, по-скоро като невидим прилив на студено море срещу неговото тяло.

Когато забързано се облече и грабна заредения 22-калибров пистолет от шкафчето, шнурът на нощната лампа вече се мятеше бясно и дрънчеше по лампата. Стъклата на прозорците вибрираха. Картините се местеха по стените.

Той се спусна по стълбите към антрето, където не беше необходимо

да пали лампите. На предната врата металните винкели на овалния прозорец блестяха от мистериозното сияние отвън. Беше много по-светло от миналия месец. Винкелите пречупваха янтарното лъчение във всички цветове на дъгата. Изобразяваха светли призматични фигури в синьо, зелено, жълто и червено по тавана и стените, така че интериорът на къщата изглеждаше като вътрешността на някоя църква с прозорци с витражи.

В тъмния хол от лявата му страна, където отвън не проникваше никаква светлина заради спуснатите пердета, колекцията от кристални преспапиета и други антикварни предмети, поставени върху масичките, дрънчаха й кънтяха от вибриращия звук. Порцелановите прибори по рафтовете също се тресяха.

От дясната му страна, в подредената с книги библиотека, медно-мраморният комплект от писалищни прибори подскачаше върху плота на бюрото. Чекмеджето за моливи рязко се отваряше и затваряше в синхрон със странните вълни. Удобният директорски стол зад бюрото се клатушкаше толкова силно, че колелата му поскърцваха.

Щом Едуардо отвори предната външна врата, повечето от чудатите петна и цветни лъчи изчезнаха, сякаш се изпариха и преминаха в друго измерение. Останалите се преместиха върху стената на антрето от дясната му страна, където се сплетоха заедно в трепкаща мозайка.

Гората светеше точно на същото място като миналия месец. Кехлибареният блясък идваше от същите дървета и от земята под тях. Сякаш игличките, стъблата, кората, калта, камъните и снегът бяха ярка лампа, работеща с някакъв неизчерпаем енергиен източник. Този път обаче светлината беше още по-ослепителна, също както пулсирането и вълните от налягането бяха по-силни.

Той се озова на външните стъпала, но не помнеше да е излизал от къщата или да е прекосявал верандата. Обърна се назад и видя, че е затворил външната врата.

Мъчителните вълни кънтяха с честота може би трийсет удара в минута. Сърцето му обаче биеше шест пъти по-бързо. Искаше да се обърне и да изтича обратно в къщата.

Погледна към пистолета в ръката си. Искаше му се сега на неговото място да беше заредена едрокалибрена пушка.

Когато вдигна глава, беше изумен да види, че гората се беше приближила към него.

После разбра, че не гората, а той се е преместил. Обърна се отново назад, къщата беше на разстояние около десетина метра. Беше слязъл от

стъпалата, без изобщо да го съзнава. Снегът беше набразден от следите му.

„Не“ – каза си той разтреперан.

Засилващият се звук беше като подводно течение, което безмилостно го завличаше навътре, далеч от сигурността на брега. Електронният вой приличаше на този на сирена. Той проникваше в него, говореше му на едно ниво, толкова подсъзнателно, че той явно разбираше посланието, без да чува думите. Някаква музика в кръвта му направо го теглеше към студения огън в гората.

Мислите му се объркаха.

Погледна към звездното небе, като се опита да проясни съзнанието си. На тъмния свод светеха филигранно изработени облаци. Те блестяха от отразената сребърна светлина на лунния полумесец.

Затвори очи. Намери сили да устои на теглещите го звукови вълни.

Но когато отвори очи, разбра, че съпротивата му е била само въображаема. Беше стигнал още по-близо до дърветата, само на десетина метра от гората. Беше толкова близо, че трябваше да притвори очи заради ослепителната светлина, излъчваща се от клоните, стволите и почвата под боровете.

Кехлибареният блясък сега беше примесен с червен като кръв в яйчен жълтък.

Едуардо беше уплашен. Той обаче продължаваше да се бори с безнадеждността и слабостта, треперейки толкова силно, че не би се учудил, ако костите му започнеха да дрънчат. Но сърцето му вече не биеше лудо. То беше забавило пулса, който сега се беше върнал до нормалните трийсет удара в минута. Също като честотата на вибриращия звук, който му се струваше, че извира от всяка сияеща повърхност.

Краката му отмахляха. Не можеше да стои прав вероятно заради забавеното сърцебиене. Притокът на кръв в мозъка беше намалял; Едуардо се намираше или в силен шок, или в безсъзнание. Възприятията му лъжеха. Може би звукът беше ускорил честотата си, за да съвпадне с неговия сърдечен пулс.

Интересното беше, че вече не усещаше студения въздух. В същото време не забелязваше и да е горещо около тайнственото сияние. Нито му беше топло, нито студено.

Не чувстваше и земята под краката си. Никакво усещане за земно притегляне, тежест или умора в мускулите. Може би се носеше във въздуха като облак.

Зимните миризми вече не съществуваха за него. Едва доловимият и

подобен на озон аромат на снега беше изчезнал.

Изчезнал беше свежият мирис на боровата гора, която беше точно пред него. Изчезнала беше киселата миризма на студената му пот.

Не усещаше никакъв вкус. Това беше най-странното. Преди не си беше давал сметка, че вкусът в устата му постоянно се променя дори и без да яде. Сега имаше само една празнота. Нито сладко, нито кисело. Нито солено, нито горчиво. Дори не беше празнота. Нещо по-силно. Нищо. Nada.

Пораздвижи устата си, усети слюнката, но въпреки това нямаше никакъв вкус.

Всичките му сетивни възприятия, изглежда, бяха фокусирани единствено върху призрачната светлина, излъчвана от дърветата, и върху дразнещия непрекъсващ звук. Вече не чувстваше с тялото си звуковите кънтящи вълни. По-скоро сега звукът идваше отвътре, излизаше от него също както от дърветата.

Внезапно се озова в гората върху земя, която светеше като разтопена лава. Вътре във феномена-аномалия. Погледна надолу и видя, че сякаш е стъпил върху стъклена плоскост, под която бушува огън в дълбоко като бездна море. Необятните размери на тази бездна го накараха панически да извика. Ала от гърлото му не излезе дори тих шепот.

Обзет от страх, съмнение и любопитство, Едуардо се вгледа в краката и в тялото си. Видя, че кехлибарената светлина струи и от него, като беше примесена с червени пръски. В момента беше човек от друг свят, изпълнен с неземна енергия, или свещен индиански дух, слязъл от високите планини в търсене на древните народи, някога властвали над обширната пустош на Монтана, но отдавна забравени: сиукси, шайени, асинибоан, кроу.

Повдигна лявата си ръка, за да я разгледа по-добре. Кожата беше прозрачна, плътта пропускаше светлината. Отначало видя костите на китката и пръстите си – добре очергани сиво-червени форми в субстанцията от разтопена лава, от която сякаш беше направен. После, докато гледаше, костите също станаха прозрачни. Той заприлича на стъклен човек, без никакви субстанции в него. Беше се превърнал в прозорец, през който се виждаше неземният огън. Също както земята под него беше прозорец, също като камъните и дърветата.

Звуковите вълни и електронният вой идваха от огнените пламъци и станаха още по-настойчиви. Също като през онази мартенска нощ той имаше чувството, че някой или нещо намира да излезе от своя затвор, като се опитва да разчупи стена или бариера.

Нещо се опитваше да отвори със сила врата.

Той стоеше на пътя му.

На прага.

Обзе го някакво странно убеждение, че ако вратата се отвореше в момента, той щеше да се разпадне на атоми, все едно никога не беше съществувал. Щеше да се превърне във вратата. Непознат странник щеше да влезе през него, от огъня и през него.

„Исусе, помогни ми“ – помоли се той, макар че не беше вярващ.

Опита се да мръдне. Беше парализиран.

През вдигнатата му ръка, през цялото му тяло, през дърветата, камъните и пръстта огънят ставаше все по-малко кехлибарен и все по-червен, по-горещ, изцяло червен, ален, кипящ. Изведнъж беше изпъстрен със синьо-бели вени, които контрастираха на ярката светлина, характерна за ядрото на някоя звезда. Зловещите пулсации се усилваха и експлодираха, усилваха се и експлодираха, като тласъците на гигантски бутала, които бумтяха. Буталата на едни вечни двигатели, които движеха Вселената. Все по-силно и по-силно налягането се увеличаваше. Стъкленото му тяло вибрираше крехко като кристал. Налягането се усилваше, удряше, блъскаше. Огън и гръм, огън и гръм. Тъмнина. Тишина. Студ.

Когато се събуди, лежеше в гората, в светлината на лунния полумесец. Над него дърветата бяха неподвижни и тъмни. Беше възвърнал отново всичките си сетива. Помириса озонната свежест на снега, боровите дървета, собствената си пот... и урината. Беше загубил контрола върху пикочния си мехур. Вкусът в устата му беше неприятен, но познат: кръв. В ужаса си или когато е паднал, сигурно е прехапал езика си. Очевидно странната врата в нощта не се беше отворила.

ОСМА ГЛАВА

Още същата нощ Едуардо извади оръжията от шкафа в библиотеката и ги зареди отново. После ги подреди из цялата къща, така че винаги да му е под ръка някое от тях.

На следващата сутрин, четвърти април, той замина с колата за Игълс Руст. Обаче не отиде при шерифа. Все още не разполагаше с доказателства, с които да подкрепи разказа си.

Вместо това влезе в магазина „Кастърс Аллайънс“. Той се намираше в сграда от жълти тухли, построена около 1920 година. Блестящите

високотехнологични и модерни стоки на витрините се вписваха така неуместно в постройката, Както примерно биха стояли маратонки на неандерталец от каменната ера. Едуардо купи видеокасетофон, видеокамера и половин дузина празни касети.

Продавачът беше дългокос младеж, който приличаше на Моцарт. Носеше джинси, каубойска риза с декоративни шевове, каубойска връзка на врата с тюркоазена брошка и ботуши. Продавачът не спираше да бърбори за неизброимите достойнства на избраната техника, като използваше толкова много жаргонни думи, че все едно говореше на чужд език.

Едуардо искаше само да запише и после да прегледа записа. Нищо повече. Не го интересуваше дали може да гледа един запис, докато прави друг, или дали проклетите чудесии могат да му сготвят вечеря, да му оправят леглото и да му направят педикюр.

В ранчото имаше телевизор, който можеше да хваща много канали. Малко преди смъртта си Куотърмас беше монтирал сателитна антена. Едуардо рядко гледаше телевизия, може би три или четири пъти в годината, но знаеше, че телевизорът работи.

От магазина отиде в библиотеката. Там взе за четене романи от Робърт Хайнлайн и Артър Кларк и сборник с разкази от Х. П. Лавъркрафт, Алджърнън Блекууд и М. Р. Джеймс.

Чувстваше се еднакво глупаво, като да беше избрал някои от уж документалните блудкави четива за Снежния човек, чудовището от Лох Нес, изчезналият континент Атлантида, Бермудския триъгълник или историята за фиктивната смърт на Елвис Пресли и смяната на пола му. Очакваше библиотекарката да му се усмихне подигравателно или поне да го погледне със съжаление, но тя му предложи книгите сякаш нямаше нищо ненормално в това, че се е спрял на този вид художествена литература.

След като мина и през супермаркета, той се върна в ранчото и разопакова покупките си.

Трябваше му два дни и повече бира, отколкото обикновено си позволяваше, за да разучи как работи видеосистемата. Проклетата техника имаше повече копчета, превключватели и надписи, отколкото в пилотската кабина на въздушен лайнер. В определени моменти му се струваше, че производителите са усложнили своя продукт просто така заради самото усложнение. Инструкциите сякаш бяха написани от някого, за когото английският беше втори език. По всяка вероятност това си беше самата истина, защото както видеокасетофонът, така и видеокамерата

бяха японски.

„Или аз започвам да страдам от слабоумие – измърмори веднъж той от отчаяние – или светът отива по дяволите.“

А може би и двете.

Времето се затопли по-скоро от обикновено. Април си беше предимно зимен месец по тези географски дължини и ширини, но тази година дневните температури се повишиха до четири градуса над нулата. Натрупалият се сняг започна да се топи, а бълбукащите потоци и реки запълниха коритата си.

Нощите останаха спокойни.

Едуардо изчете повечето от книгите, които беше взел от библиотеката. Блекууд и Джеймс пишеха в стил, който беше доста по-изискан, отколкото той беше свикнал да чете. Те се спираха повече на атмосферата и по-малко на същността.

Двамата бяха майстори на разказите с призраци и той не можа да устои на изкушението да им повярва и да се потопи в техните произведения.

Ако Адът съществуваше, той мислеше, че неизвестната материя, която се опита да отвори врата в нощта, беше възможно да е някоя прокълната душа или демон, опитващ се да избяга от царството на огъня. Но в това се състоеше противоречието: той не вярваше в съществуването на Ада, не и като някакво карнавално натруфено царство на злото, каквото го обрисоваха в евтините филми и книги.

За негова изненада Хайнлайн и Кларк му се сториха забавни и провокативни. Все пак предпочиташе остротата на първия пред на места навинния хуманизъм на втория. В края на краищата и двамата имаха своите достойнства.

Не беше сигурен какво очакваше да открие в техните книги, което да му помогне да се справи с явлението в гората. Дали не се надяваше, че някой от тези автори е написал разказ за старец, който живее в изолирано място и осъществява контакт с нещо от друга планета? Ако наистина беше така, то той беше много далеч от отговора.

Така или иначе, по-вероятно беше странният огън и присъствието, което усещаше зад него, както и пулсиращият звук, да идват от Космоса, а не от Ада. Във Вселената съществуваша безброй планети, които обикаляха около звезди. На тях може би имаше необходимите условия за появата и развитието на живот. Това беше научен факт, а не фантазия.

А може и да си беше въобразил всичко. Втъвръдяване на артериите,

които снабдяват с кръв мозъка. Причинена от болестта на Алцхаймер халюцинация. Намираще за по-лесно да повярва в тази версия, отколкото в демони или извънземни.

Беше купил видеокамерата повече, за да отхвърли съмненията си, отколкото да събере доказателства за пред властите. Ако видеше странното явление, запечатано на видеолентата, значи в крайна сметка не беше изкуфял и можеше да продължи да си живее сам. Докато не го убиеше онова каквото и да беше то, което отвори проход в нощта.

На петнайсети април отиде в Игълс Руст, за да купи прясно мляко и други хранителни продукти – и дискмен „Сони“ със слушалки.

В „Кастърс Аплейнс“ продаваха също касети и компактдискове със записи. Едуардо попита приличащия на Моцарт продавач коя е най-силната музика, която тийнейджърите слушат днес.

– Подарък за внучето ли? – попита продавачът. Беше по-лесно да го излъже, отколкото да му обясни:

– Точно така.

– Хевиметъл.

Едуардо нямаше никаква представа за какво му говори младежът.

– Ето това е една нова група, която в момента е много нашумяла – каза продавачът и взе един от дисковете, подредени на стенда. – Наричат се „Уормхарт“.

Когато се върна в ранчото и остави покупките, Едуардо седна на кухненската маса за да изслуша диска. Той постави батериите в дискмена, вкара диска, сложи си слушалките и натисна бутона. Оглушителният звук едва не спуска тъпанчетата му и той бързо го намали.

Слуша около минута, отчасти уверен, че са му продали дефектен диск. Но яснотата на звука го насочваше към мисълта, че именно това е, което „Уормхарт“ са искали да се чуе. Слуша още минута-две, очаквайки какофонията да стане музика. Накрая разбра, че явно по съвременни-те представи това беше музика.

Почувства се остарял.

Спомни си как някога се прегръщаха с Маргарит под музиката на Бени Гудман, Франк Синатра, Мел Торме, Томи Дорси. Дали младите хора и днес се прегръщат? Знаят ли какво означава тази дума? Гушкат ли се? Или просто се събличат и се нахвърлят един на друг?

Тази определено не звучеше като музика, която пускаш, докато се любиш. По-скоро беше подходяща за фон на жестоко убийство, може би за да накараш жертвата да пици от страх.

Почувства се направо дровен.

Освен, че не можеше да чуе музиката в тази музика, той не разбираше и защо някой музикален състав трябва да се кръщава „Уормхарт“ – („Топло сърце“). Групите трябва да имат имена като „Фоур Фрешмен“ („Четиримата първокурсници“), „Андрюз Систърс“ („Сестрите Андрюс“), „Милс Брадърс“ („Братята Милс“). Той дори се дразнеше от „Фоур Топс“ („Четиримата върхари“) или „Джеймс Браун енд дъ феймоус флеймс“ („Джеймс Браун и прочутите пламъци“). Той обожаваше Джеймс Браун. Но „Уормхарт“? Тази дума предизвикваше отвращаващи представи в съзнанието му.

Е, той не беше хипи и не се опитваше да бъде. Сигурно вече не използваша думата „хипи“. Всъщност сигурен беше, че не я използваша. Нямахме понятие какво означаваше „хипи“ днес.

По-стар и древен от пясъците на Египет.

Слуша музиката още една минута, след което я спря и свали слушалките.

„Уормхарт“ беше точно това, което му трябваше.

В края на април зимният покров се беше стопил с изключение на низините, където снегът се радваше на защитата на сенките през по-голямата част от деня. Въпреки това и тези бели островчета постепенно се смаяваха. Земята беше влажна, но вече не и кална. Мъртвата кафява трева, смачкана от тежестта на топящия се сняг, беше покрила хълмовете и равнините. След около седмица всяко ъгълче на мрачната в момента повърхност щеше да се покрие с килим от нежни зелени стръкове.

Днес всекидневната разходка на Едуардо го отведе към източния край на гората и през откритите полета – на юг. В единайсет сутринта денят беше слънчев, температурата приближаваше десет над нулата. На север се отдалечаваха цяла армада от високи бели облаци. Той беше облечен в дрехи подобни на войнишките и фланелена риза. Толкова се беше разгорещил от разходката, че нави ръкавите си. На връщане посети гроба на запад от дърветата.

До скоро властите на щата Монтана се отнасяха либерално към създаването на семейни гробища върху частен терен. Малко след като придоби ранчото, Стенли Куотърмас реши, че иска да прекара цяла вечност тук, и получи разрешение за дванайсет гробищни парцела.

Гробището се намираше на малък хълм близо до високите гори. Тази свещена земя беше очертана само от висока трийсетина сантиметра каменна ограда и еднометрови колони на входа. Куотърмас не искаше

да препречва панорамната гледка към долината и планините. Сякаш си мислеше, че духът му ще седи върху гроба и ще се наслаждава на пейзажа като призрак от някой стар черно-бял филм.

Мястото, проектирано да побере дванайсет надгробни плочи, беше заето само от три. Куотърмас, Томи и Маргарит.

В съответствие с последната воля на продуцента надписът на първия монумент гласеше:

„Тук лежи Стенли Куотърмас, починал преди да му дойде времето, защото трябваше да работи с адски много актьори и сценаристи“.

Отдолу следваха датите на неговото раждане и смърт. Когато самолътът му се разби, той беше на шейсет и шест. Въпреки това, дори и да беше на петстотин години, той пак би твърдял, че животът му е бил твърде кратък. Той беше човек, който се радваше на живота с цялата си огромна енергия и страст.

На надгробните плочи на Томи и Маргарит нямаше хумористични епитафии. Само „обичан син“ и „обичана съпруга“. И двамата много липсваха на Едуардо.

Най-тежкият удар за него беше смъртта на сина му, който беше убит, изпълнявайки задълженията си преди малко повече от година. Беше на трийсет и две години. Поне Едуардо и Маргарит се бяха радвали на дълъг съвместен живот. За един мъж беше ужасно да надживее собственото си дете.

Искаше му се сега да са отново с него. Това желание често го спохождаше и фактът, че нямаше никакви шансове то да се изпълни, обикновено го караше да изпада в меланхолия, от която трудно излизаше. В най-добрия случай, копнеейки да види отново съпругата си и сина си, той се потапяше в спомени, като възкресяваше най-щастливите си дни от отминалите години.

Този път обаче познатото желание не го обсеби, защото беше обладан от страха. Леденият вятър сякаш свиреше през гръбначния му стълб, като че той беше кук.

Ако сега се обърнеше, нямаше да се изненада, ако видеше някого. Беше сам.

Небето беше синьо, като и последните облаци бяха изчезнали от северния хоризонт. Обаче все още беше хладно. Той спусна ръкавите си и ги закопча.

Когато отново погледна към надгробните плочи, въображението му беше изпълнено от образите на Томи и Маргарит. Не като живи, а като лежащи в ковчезите: разлагачи се, нападнати от червеи, с кухи очни

орбити. Устните им бяха изчезнали и на тяхно място се мъдреха усмивки с жълти зъби. Едуардо се разтрепери неконтролируемо, убеден, че земята пред гранитните плочи всеки миг ще се разтвори, че съсухрените им и обезобразени ръце ще се протегнат от пръстта, а после ще се покажат и техните лица, техните безоки лица.

Той се отдръпна от гробовете, но отказа да избяга. Беше твърде стар, за да вярва в призраци или зомбита.

Мъртвата кафява трева и затоплената от пролетта земя не помръднаха. След известно време той спря да я чака да помръдне.

Когато възвърна пълния си контрол, той мина покрай ниските колони и излезе от гробището. През целия път до къщата искаше да се обърне и да погледне назад, но не го направи.

Влезе в къщата през задната врата и я заключи. Обикновено изобщо не заключваше вратите.

Макар че беше време за обяд, нямаше апетит. Вместо това си отвори бутилка бира „Корона“.

На ден пиеше по три бири. Имаше дни, в които изобщо не пиеше. Макар че напоследък подобно нещо не се беше случвало. Напоследък той обръщаше повече от три бутилки на ден.

По-късно следобед, докато седеше на фотъйола в хола, опитваше се да чете Томас Уолф и отпиваше от третата бутилка „Корона“, той реши, че преживяното на гробищата е било ясно предзнаменование. Предупреждение. Но предупреждение за какво?

Април също мина, но феноменалното явление в гората не се повтори. Едуардо обаче стана още по-напрегнат. Всеки от предишните инциденти започваше, когато луната се намиреше в една и съща фаза – първата четвърт. Това астрономическо условие, изглежда, приближаваше, тъй като през останалата част от април луната растеше и намаляваше без никаква промяна. Лунният цикъл може би нямаше нищо общо със странните събития – при все това си оставаше календарът, по който той се ориентираше и ги очакваше отново.

Още през нощта на първи май, която започна с новолуние, той спа с дрехите. Пистолетът му се намиреше в мек кожен кобур на нощното шкафче. До него лежаха дискменът и слушалките. В дискмена беше сложен дискът с албума на „Уормхарт“. Под леглото беше скрита дванайсетзарядната едрокалибрена пушка „Ремингтън“ и при необходимост бързо можеше да я грабне. Видеокамерата беше заредена с нови батерии

и празна касета. Той беше готов да действа бързо.

През нощта се събужда няколко пъти, но тя мина без инциденти.

Той и не очакваше неприятности преди ранните сутрешни часове на четвърти май.

Разбира се, странният спектакъл можеше никога повече да не се повтори. Въсщност той се надяваше да не става свидетел на подобно нещо отново. Със сърцето си обаче чувстваше това, с което разумът му не искаше да се примири: че тези събития вече бяха задвижени, че те набиха скорост и инерция и че той не можеше да избяга от отредената му в тях роля, както окованият и осъден на смърт не можеше да избегне острието на гилотината.

Не му се наложи да чака още много дълго. Тъй като предната нощ беше спал малко, на втори май си легна по-рано. И беше събуден след полунощ, в първия час на трети май, от онези зловещи и ритмични пулсации.

Звукът не беше по-силен отпреди, но тласкащата вълна беше два пъти по-мощна. Къщата се тресеше. Люлеещият се стол в ъгъла се клатеше, сякаш някакъв много енергичен дух се люлееше на него с нечовешка ярост. Една от картините падна от стената и стъклото ѝ се разби на пода.

Докато светне лампата, отметне завивките и стане от леглото, Едуардо се почувства в подобно на транс състояние, като онова, което го беше обзело преди месец. Ако се беше поддал напълно, щеше да затвори очи и после да се озове извън къщата, без да си спомня да е направил и една стъпка от леглото.

Той грабна дискмена, сложи си слушалките на ушите и натисна бутона за прослушване. Музиката на „Уормхарт“ го връхлетя.

Той подозираше, че неземният туптящ звук действа с честота, с която може да бъде хипнотизиран човек. Ако беше така, ефектът на хипнотизиращия транс можеше да бъде блокиран от един хаотичен шум.

Той усили звука на „Уормхарт“, докато вече не чуваше нито кнтящото туптене, нито съпровождащата го електронна вибрация. Със сигурност имаше опасност тъпанчетата му да се пукнат. Въпреки това с помощта на хевиметъла той успя да отблъсне трансa, преди да бъде напълно омаян.

Още усещаше вълните, които преминаваха през него, и виждаше техния ефект върху предметите наоколо. Както обаче си мислеше, само звукът причиняваше хипнозата. Докато го блокираше, Едуардо беше в безопасност.

Той закачи дискмена на колана си, за да не го държи, след което закрепил на бедрото си кобура с 22-калибровия пистолет. Извадил пушката изпод леглото, окачил я на рамо, грабнал видеокамерата и затичал надолу по стълбите, навън. Нощта беше леденостудена.

Първата четвърт на луната блестеше като сребърен ятаган. Светлината, излъчвана от дърветата и земята под тях в края на ниската гора, вече беше станала кървавочервена. Нямаше и следа от кехлибарен цвят.

Застанал на предната веранда, Едуардо започнал да записва на камерата страховитото сияние от разстояние, фокусираше ту отдалеч, ту отблизо, за да покаже образа в перспектива на фона на пейзажа.

После се спуснал по външните стълби, затичал по кафявата ливада и се устремил към полето. Опасявал се феноменът да не продължи този път по-малко време, отколкото преди месец, тъй като вторият инцидент продължил по-кратко, макар и да беше по-интензивен.

Спрял два пъти на ливадата, за да снима от различно разстояние. Когато стигнал на десетина метра от свръхестественото сияние, той се запита дали камерата изобщо е записала нещо, или ѝ е попречила силната светлина.

Студеният огън беше невероятно ярък, светещ от някое друго място, време или измерение.

Тласкащите вълни удряха силно по Едуардо. Вече не бяха като силно морско течение. Бяха твърди, болезнени. Блъскаха го толкова силно, че той трябваше да положи усилия, за да запази равновесие.

Отново му направи впечатление, че сякаш нещо се опитва да се освободи от затворено пространство, да счупи оковите или да разбие затвора и да изскочи на белия свят.

Апокалиптичният рев на „Уормхарт“ беше идеален съпровод за случая. Брутален като чук и в същото време разтърсващ, хаотичен и в същото време завладяващ. Химн на животинския инстинкт, който разчупва човешките задръжки и освобождава от комплексите. Това беше мрачната музика, сякаш написана за честването на деня на Страшния съд.

Туптенето и електронният вой сигурно се бяха усилили, за да съответстват на брилянтния блясък и мощните нарастващи вълни. Той започнал да ги чува отново и се уплашил, че ще им се поддаде.

Увеличил докрай звука на дискмена.

Боровете, неподвижни и спокойни преди като дърветата на картинен пейзаж, сега изведнъж започнаха да се удрят едно в друго, макар че вятърът беше слаб. Вдигна се вихрушка от борови иглички.

Тласкащите вълни станаха толкова свирепи, че го отблъснаха назад и той падна. Спря да записва и пусна видеокамерата на земята.

Дискменът, закачен на колана му, започна да вибрира до лявото му бедро. Виенето на китарите на „Уормхарт“ се превърна в бесен електронен писък и беше толкова болезнен, колкото, ако някой си беше забил ноктите в ушите му.

Той закрещя от болка и свали слушалките. На колана му вибриращият дискмен димеше. Той го откачи и го хвърли, като си опари пръстите от горещата метална кутия.

Монотонното туптенето обкръжи и той имаше чувството, че се носи из биешото сърце на огромно чудовище.

Едуардо успя да се задържи на едно място, като устоя на подтика да влезе в светлината и да стане завинаги част от нея. Свали пушката от рамото си.

Ослепителната светлина го накара да присвие очи, а сериите от ударни вълни изкарваха въздуха от дробовете му. Кафявите стъбла горяха, земята трепереше, електронните пулсации виеха като дразнещия звук на режещ хирургически трион. Всичко наоколо туптеше, сякаш нещо блъскаше непрестанно и безмилостно по материята на реалността. Туптеше, туптеше, туптеше.

Пуф-ф.

Звукът приличаше на отварянето на вакуумирана тенексена кутия с кафе. Въздухът стремително излизаше, за да запълни празнината. Веднага след първото кратко „пуф-ф“ настана тишина и нереалната светлина изчезна.

Едуардо Фернандес стоеше изумен и невярващ на очите си под лунния полумесец. Той втренчено гледаше към идеалната сфера от чист мрак, която беше надвиснала над него като огромна топка на космическа маса за билиард. Сферата беше толкова гладко черна, че се открояваше на фона на обикновената тъмнина на майската нощ. Също както блясъкът от ядрена експлозия би се откроявал на фона и на най-слънчевия и светъл ден. Огромна. С диаметър десет метра. Сега заемаше пространството, в което преди малко сияеха боровете и земята под тях.

Космически кораб.

За миг си помисли, че гледа космически кораб с корпус без прозорци, гладък като петролно петно. Парализиран от ужас, зачака да се появи светещ процеп, да се отвори врата или люк и от него да се спусне стълба.

Въпреки страха, който му пречеше да мисли, Едуардо бързо осъзна,

че пред него не виси твърдо тяло. Лунният блясък не се отразяваше никъде по повърхността му. Светлината просто пропадеше вътре като в някакъв кладенец. Или тунел. Макар че отвътре не се виждаха никакви стени. Инстинктивно, без да се налага да се докосва до тази гладка масиленочерна повърхност, той разбра, че сферата няма тегло и изобщо няма никаква маса. Той не се подлъга по първоначалното впечатление, че това каквото и да беше то, висеше над него, така както би висяло, ако беше от твърда материя.

Предметът не беше предмет; той не беше сфера, а кръг. Не три-, а двуизмерен.

Проход.

Отворен.

Тъмнината от другата страна не беше нарушена и от най-малкия блясък или искра. Подобна съвършена чернота не беше нито естествена, нито позната на човешкия опит. Докато се вираше в нея, го заболяха очите от напрежението да търси измерение и детайли, когато такива просто не съществуваха.

Искаше да побегне.

Вместо това доближи прохода.

Сърцето му заблъска и кръвното му налягане без съмнение можеше да доведе до инфаркт. Стисна пушката си, което му се стори патетична вяра в нейната ефективност. Насочи я пред себе си като дивак от примитивно племе, хванал талисман с изрязани на него руни, обагрен с жертвена кръв и омагьосан от шаман.

Въпреки това страхът му от прохода – и от неизвестността отвътре – не беше толкова обезкуражаващ, колкото страхът от старческо слабоумие и съмнение в разсъдък, с които живееше напоследък. Докато съществуваше възможност да събере доказателства за странното преживяване, той възнамеряваше да изследва обекта толкова дълго, колкото щяха да издържат нервите му. Надяваше се никога повече да не се събужда сутрин със съмнения в умствените си способности и верността на възприятията си.

Внимателно тръгна напред по мъртвата и отгъпкана трева на ливадата. Краката му потъваха в меката почва. Той беше нащрек за всяка промяна във вътрешността на кръга от невероятна чернота. Това можеше да е отслабване на тъмнината, сенки в мрака, искра, признак за движение, всичко, което би сигнализирило за приближаването на... пътник. Спря се на метър от този измамен мрак. Наведе се леко напред, потресен от нещото като герой от приказка, виращ се във вълшебно огледало. Най-

голямото проклето вълшебно огледало, каквото братя Грим изобщо някога са си представяли. Огледало, в което нямаше отражение – вярно или не, но което му показваше част от вечността и от което косата му настръхваше. Стиснал пушката в едната ръка, той се наведе и взе голям колкото лимон камък. Хвърли го леко към отвора. Очакваше камъкът да отскочи от чернотата с характерен металически звук, тъй като беше по-лесно да повярва, че гледа към предмет, отколкото, че се визира в неопределеност. Но камъкът премина вертикалната плоскост на отвора и изчезна без звук. Премести се още по-близо.

Пъхна цевта на ремингтъна в отвърстието. То не изчезна в мрака. Вместо това чернотата до такава степен закри дулото, че сякаш някой бързо беше прокарал електрически трион и прецизно беше отрязал метала заедно с дървената ложа.

Издърпа назад пушката и предната част на оръжието отново, се появи. Изглеждаше непокътната.

Докосна стоманената цев и дървената ложа на зареждащия механизъм. Всичко се усещаше така, както би трябвало да се усеща.

Пое си дълбоко дъх и без да е сигурен дали го е обзела смелост или безумие, вдигна треперещата си ръка, сякаш поздравяваше някого. Протегна напред ръката в очакване да достигне до преходната точка между този свят и... каквото и да имаше зад вратата. Почувства лек сърбеж по дланта и пръстите. Студенина. Имаше чувството, че ръката му се намира в съд с вода, но беше прекалено леко, за да наруши гладката повърхност. За миг се поколеба.

– Ти си на седемдесет години – промърмори Едуардо. – Какво има да губиш?

Преглътна с усилие и пъхна ръката си през гигантския отвор. Тя изчезна също като пушката преди малко. Не срещна съпротивление и китката изчезна все едно някой ампутира ръката му.

„Господи“ – каза си той.

Сви дланта си в юмрук, после я разтвори, но не можеше да бъде сигурен дали китката му от другата страна на бариерата изпълняваше тези движения. Всичките му усещания свършваха до мястото, в което дяволската чернота прерязваше ръката му. Когато отдръпна ръката си от прохода, тя беше непроменена като пушката. Разтвори юмука си, стисна го и пак го разтвори.

Всичко функционираше както си му е редът и чувствителността отново се върна. Едуардо се огледа в дълбоката и мирна майска нощ. Погледна към гората, която стоеше от двете страни на фантастичния кръг от

тъмнина. Поляната, която се изкачваше нагоре, беше озарена от лунния блясък. Някои прозорци бяха тъмни, други – изпълнени със светлина. Планинските върхове на запад бяха покрити със снежни шапки, които фосфоресцираха на фона на нощното небе.

Гледката беше прекалено детайлна, за да е част от сън или от халюцинации, характерни за страдащите от старческо слабоумие. В края на краищата той не беше побъркан стар глупак. Стар – да. Глупак – може би. Но не и побъркан.

Отново насочи вниманието си към прохода и си помисли как ли изглежда той отстрани. Представи си дълга тръба, направена от перфектно, поглъщащо всичката светлина, ебонитово черно метално покритие. Тази тръба се точеше направо от нощта и малко или много приличаше на тръбата на петролопровод, проточила се в тундрата на Аляска, пронизваща планините на някои места и увиснала във въздуха на други. Тя беше идеално права, никъде не свиваше и сочеше към небесното пространство подобно на тунел към звездите.

Когато се премести до единия край на широкото десетина метра петно и го погледна отстрани, той откри нещо съвършено странно и различно от представата му за петролопровода. Гората стоеше необезпокоявана зад фантастичните двери към небитието, непроменена, доколкото можеше да определи. Луната светеше, дърветата се издигаха, сякаш в отговор на ласкаещата ги сребриста светлина. Някъде в далечината се чуваше бухал. Когато се погледнеше отстрани, проходът изчезваше. Неговата дълбочина, ако изобщо имаше такава, беше тънка като косъм или като много добре наточено острие на бръснач.

Той заобиколи и се оказа точно зад него.

Гледано от ъгъл от сто и осемдесет градуса, петното си беше същият десетметров кръг, изпълнен с мистериозна тъмнина. От тази обратна перспектива проходът сякаш беше погълнал не част от гората, а от поляната и къщата на върха. Приличаше на голяма тънка монета, балансираща на ръба си.

Премести се, за да хвърли още един поглед отстрани. От този ъгъл не можеше да различи дори и най-малката нишка на свръхестествената чернота на фона на по-слабата нощна тъмнина. Докосна ръба с ръка, но не почувства нищо освен въздуха.

Отстрани проходът просто не съществуваше – което беше извод, от който му се завиваше свят.

Изправи се срещу невидимия ръб на проклетото нещо, после се наведе наляво и погледна към това, което определи като „предницата“ на

прохода. Отново вкара навътре лявата си китка.

Беше изненадан от собствената си смелост и си даде сметка, че твърде бързо се е подвел от мисълта, че феноменът е безвреден. Любопитството – това старо нещастие, което беше погубило не един и двама представители на човешката раса, сега беше пленило и него.

Без да вади лявата си китка, той се наведе надясно и погледна към „задницата“ на прохода. Пръстите му не се бяха показали от другата страна.

Пъхна още по-навътре ръката си, но тя така и не се появи отзад. Проходът беше тънък като острие, но въпреки това трийсет-четирийсет сантиметра от ръката му бяха изчезнали вътре.

Къде се беше дянала ръката му?

Треперещ, той издърпа ръката си от енигматичното нещо и се върна на поляната, вглеждайки се в „предницата“ на дверите. Почуди се какво ли ще стане с него, ако пристъпи вътре, без да има никаква връзка със света, който познаваше. Какво ще открие там, в отвъдното пространство? Ще може ли да се върне обратно, ако видяното не му хареса?

Любопитството му не беше чак толкова силно, че да предприеме подобен съдбоносен ход. Стоеше пред прага на неземния отвор и се чудеше. Постепенно почувства, че нещо идва към него. Преди да реши какво да прави, чистата черна субстанция сякаш се изля от отвора като океан от нощ, която го всмука в дълбоки води.

Когато дойде в съзнание, Едуардо се беше проснал по лице върху покритата с мъртва трева земя. Главата му беше обърната наляво и той гледаше към дългата поляна между него и къщата.

Слънцето не беше изгряло още, но със сигурност беше минало определено време. Луната се беше скрила и нощта беше мрачна и скучна без нейните сребристи накити.

Отначало беше объркан, но скоро съзнанието му се избистри. Спомни си за прохода.

Прегърколи се по гръб, седна и погледна към дърветата. Тънката като бръснач черна монета я нямаше. Гората си стоеше непроменена там, където винаги си беше стояла.

Пропълзя до мястото, където се беше появило петното. Обзе го глупавата идея да провери дали то не е паднало и дали сега не лежеше на земята, превърнато от проход в бездънен кладенец. Но то просто беше изчезнало.

Слаб и треперещ, със силно главоболие, което като нажежена тел пронизваше мозъка му, той с усилие се изправи. Олюля се подобно на пияница, страдащ от махмурлук след едноседмичен запой.

Довлече се до мястото, където помнеше, че е оставил видеокамерата.

Тя не беше там.

Започна да я търси, като постепенно разширяваше периметъра, докато не се отдалечи прекалено много от първоначалната точка. Не можа да намери камерата.

Пушката също липсваше. Както и захвърления от него дискмен заедно със слушалките.

Без особено желание се върна в къщата. Направи си цяла кана със силно кафе. Беше почти толкова горчиво и черно като еспreso. С първата чаша глътна и две таблетки аспирина.

Обикновено приготвяше слабо кафе и се ограничаваше до две или три чаши на ден. Прекалено големите количества кофеин можеха да му причинят проблеми с простатата. Тази сутрин не го беше грижа дори и простатата му да се беше издула до размерите на баскетболна топка. Той се нуждаеше от кафе.

Свали от колана си кобура заедно с пистолета, който през цялото време си беше останал там, и го сложи на кухненската маса. Издърпа стола и седна на него близо до оръжието, за да му е под ръка.

Няколко пъти разгледа лявата си китка, която беше пъхнал в отвора, сякаш се страхуваше, че може изведнъж да се разпадне. И защо не? Не беше ли преживяното по-нереално и фантастично от всичко, което му се беше случвало досега?

Още при първите лъчи на изгряващото слънце той закачи кобура, върна се на поляната и продължи да търси камерата, пушката и дискмена.

Бяха изчезнали.

Можеше да мине и без пушката. Тя не беше единственото му средство за самоотбрана.

Дискменът си беше изпълнил задачата. Не му трябваше повече. Освен това той си спомни как димеше вътрешността на кутията и колко беше нажежена, когато я откачи от колана. Сигурно вече за нищо не ставаше.

Обаче страшно много му трябваше камерата. Без нея не разполагаше с никакво доказателство за видяното. Може би и затова му беше отнета.

Върна се в къщата, направи нова кана кафе и започна да пише върху белите страници със своя красив почерк. Написаното от него гласеше:

Казвам се Едуардо Фернандес и станах свидетел на поредица от странни и нелогични явления. Не си падам много по воденето на дневници. Често си обещавах да започна да пиша дневник със започването на годината, но винаги губех интерес към тази работа до края на януари. Въпреки това съм достатъчно притеснен, за да опиша сега всичко, което видях и тепърва мога да видя в следващите дни. Правя го, за да има писмено доказателство за тези явления, в случай че нещо стане с мен.

Помъчи се да разкаже своята история с прости думи. Дори избягваше да излага своята версия за произхода на феномена или силата, която стоеше зад появата на прохода. Всъщност той се поколеба дали да го нарече проход, но накрая използва този термин, защото на някакво дълбоко подсъзнателно ниво, което нямаше нищо общо с логиката и езика, знаеше, че нещото си беше точно един проход. Ако умреше – трябваше да се примири, дори можеше да бъде убит – преди да събере доказателства за странните събития, той се надяваше, че този, който ще прочете неговите писания, ще бъде впечатлен от логичния разказ и няма да го пренебрегне като измислица на някакъв изкуфял дъртак.

До такава степен се съсредоточи в писането, че пропусна часа за обяд. Доста след пладне спря, за да си приготви набързо нещо за ядене. Понеже беше пропуснал и закуската, имаше вълчи апетит. Наряза си от студените пилешки гърди, останали от предната вечер, и си направи два огромни сандвича с кашкавал, домати, марули и горчица. Сандвичите и бирата бяха идеални за него сега, защото така можеше едновременно да яде и да пише в дневника си.

До залез слънце изложи цялата история. Завърши с:

Не очаквам да видя отново прохода, защото си мисля, че той вече изигра ролята си. Нещо влезе през него. Искане ми се да знаех какво беше това нещо. Или може би не искам изобщо да знам за него.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Някакъв звук събуди Хедър. Тихо потропване, после чегъртане. Седна в леглото и веднага се разсъни.

Нощта отново беше тиха.

Погледна към часовника. Беше един часът и десет минути след полунощ.

Преди няколко месеца тя би обяснила реакцията си с някой страшен кошмар. Нямаше да помни нищо от това, което е сънувала, щеше да се обърне на другата страна и отново да заспи.

Вече не беше така.

Беше спала върху завивките. Затова сега стана моментално.

От седмици спеше по анцуг. Дори с пижама щеше да се чувства прекалено уязвима. Памучните костюми за бягане бяха достатъчно удобни за спане, а и тя се обличаше с тях в случай, че възникнеше нещо непредвидено и неприятно.

Като сега.

Макар че нищо не нарушаваше тишината, тя взе pistolета от нощното шкафче. Беше револвер „Корт“ 38-и калибър, произведен в Германия от фирмата „Ваффенфабрик Корт“. Беше може би най-прецизно изработеният и най-точният револвер в света, ненадминат от никой друг конкурент.

Револверът беше едно от оръжията, които тя си беше купила, след като стрелях по Джек. При покупката я консултира Алма Брайсън. Хедър прекара часове с револвера на полицейското стрелбище. Когато го взе, той се намести в дланта ѝ като естествено продължение на ръката.

Размерът на нейния арсенал сега надвишаваше този на Алма, което понякога я изумяваше. Но по-изумително беше притеснението ѝ, че въпреки това пак не е достатъчно подготвена за непредвидени ситуации.

Скоро щяха да влязат в сила нови закони, които щяха да направят още по-трудна покупката на огнестрелни оръжия. Трябваше внимателно да обмисли как да похарчи и без друго нищожния семеен бюджет за отбрана, от която може би при новите условия нямаше да има никаква полза. А нейните най-кошмарни очаквания и предвиждания за опасни случаи щяха да се окажат твърде оптимистични.

Някога щеше да помисли, че просто я е обзела параноя. Времената обаче се промениха. Това, което някога ѝ се струваше като параноя, сега беше най-трезв реализъм.

Не обичаше да мисли за това. Потискаше я.

Когато нощта остана подозрително тиха, тя прекоси спалнята и излезе в коридора. Не трябваше да включва никакви лампи. През последните няколко месеца беше прекарала толкова много часове в неуморно бродене из къщата, че сега можеше да се придвижва от стая в стая в мрака тихо и леко като котка.

На стената в спалнята се намираше таблото на алармената система, която беше инсталирала седмица след събитията при бензиностанцията на Аркадян. Със светещи зелени букви на цифровия дисплей пишеше **ЗАДЕЙСТВАНА**.

Тази аларма беше поставена по периметъра на къщата. Можеше да се включи и при контакт с който и да било външен прозорец или врата. Затова сега беше сигурна, че нашественикът не е влязъл в къщата. Ако беше така, щеше да се задейства сирената и един чип със записан на него мъжки глас щеше да обяви: *Навлезли сте без разрешение в охранявана собственост. Полицията вече е извикана. Напуснете незабавно.*

Тя пристъпи в тъмния коридор на втория етаж и отиде до стаята на Тоби. Всяка вечер проверяваше дали неговата и нейната врата са отворени, за да можеше да го чуе, ако я повика.

Постоя няколко секунди край леглото на сина си, вслушвайки се в едва доловимото му похъркване. Тялото на момчето под завивките леко се открояваше на фона на разсеяната светлина, която идваше от градските улици и се промъкваше през процеците на щорите. В момента той беше като мъртъв за света и нямаше как от него да са дошли звуците, прекъснали съня й.

Хедър се върна в коридора, допълзля до стълбите и слезе на първия етаж.

В тесния кабинет и после в хола тя се местеше като сянка от прозорец на прозорец. Проверяваше дали отвън няма нещо подозрително. Тихата улица изглеждаше толкова мирна и спокойна, че по-скоро беше характерна за някой малък град от Средния запад, отколкото за Лос Анджелис. Никой не газеше по тревната площ отпред. Никой не се прокрадваше по северната страна на къщата.

Хедър започна да си мисли, че в крайна сметка подозрителният звук беше част от кошмар, който тя беше сънувала.

Напоследък рядко спеше спокойно, но обикновено помнеше сънищата си. Най-често сънуваше бензиностанцията на Аркадян, макар че беше виждала мястото само веднъж, в деня на стрелбата. Сънищата й приличаха на сценични спектакли с куршуми, кръв и огън, в които Джек

понякога изгаряше жив и в които тя и Тоби често присъстваха по време на престрелката. Един от тях биваше застрелван заедно с Джак, единият или и двамата се запалваха. Понякога добре изглеждащият рус мъж в костюм от Армани коленичеше до нея, докато тя лежеше надупчена от куршуми, доближаваше устата си до нейните рани и пиеше от кръвта ѝ. Убиецът често беше сляп, с празни очни орбити, в които играеха огнени пламъци. Той се хилеше с остри като на пепелянка зъби и веднъж ѝ каза:

– Ще взема Тоби заедно с мен долу, в Ада. Ще сложа на малкото копеле каишка и ще го използвам като куче-водач.

Като се има предвид, че запомнените кошмари бяха толкова страшни, тогава колко ли ужасни бяха тези, които беше забравила?

Когато обиколи хола, върна се под свода на коридора и отиде до трапезарията, тя реши, че въображението и е изиграло номер. Около къщата и вътре в нея не съществуваше реална заплаха. Тя свали ръката с пистолета и дулото на оръжието се насочи към пода. Пръстът ѝ се премести от спусъка върху предохранителната скоба.

Сянката на човек, който бързо мина покрай прозореца на трапезарията, отново я накара да застане нащрек. Осветен от уличната лампа, натрапникът хвърли сянка, която проникна през стъклото и се отрази върху прозрачните витрини на шкафа в помещението. Тя премина бързо като сянката на нощна птица, но Хедър не се усъмни и за миг, че принадлежи на човек.

Забърза към кухнята.

До вратата, която свързваше къщата с гаража, беше монтирано още едно табло на алармената система. Тя набра деактивиращия код.

Тъй като Джак щеше да лежи в болницата кой знае още колко време, финансовото им бъдеще беше несигурно и Хедър се двоумеше дали да харчи ценните спестявания за сигнализация, свързана с полицията или с охранителна фирма. Винаги си мислеше, че подобни системи са предназначени за имения като тези в Бел Еър, а не за домовете на семействата от средната класа като нейното. Докато не разбра, че шест от шестнайсетте къщи в нейния район вече разчитаха на високотехнологичната охрана.

Сега блещукащите зелени букви на екрана се смениха от *ЗАДЕЙСТВАНА* на по-малко успокояващото *В ГОТОВНОСТ*.

Можеше да пусне алармата, при чийто звук щеше да дойде полицията. Но ако го направеше, изродите отвън щяха да избягат. Докато пристигнеше патрулната кола, нямаше да е останал никой за арестуване. Тя

много добре си представяше какви създания – не хора – бяха те и какви неприятности възнамеряваха да ѝ причинят. Щеше да ги изненада и да ги държи под дулото на оръжието, докато пристигнеше помощ.

Когато тихо дръпна лоста на бравата, отвори вратата *ИЗКЛЮЧЕНА*, – и пристъпи в гаража, тя вече знаеше, че е изгубила контрола над себе си. Страхът я беше обладал. Да, страхуваше се, но не страхът караше сърцето ѝ да бие силно и бързо. Гневът беше двигателят, който я тласкаше напред. Беше разгневена от опита някой да направи от нея жертва и беше решена да накара нейните мъчители да си платят без значение колко голям беше рискът.

Бетонният под на гаража беше студен.

Заобиколи задната част на по-близката до нея кола. Спря между броните на двата автомобила, послуша се и зачака.

Единствената светлина идваше от няколко подредени в редица квадратни петнайсетсантиметрови прозорчета в горната част на вратите на гаража: болнав жълт блясък от уличните лампи. Дългите сенки отказваха да се оттеглят.

Там. Шепнене отвън. Приглушени стъпки на входа на гаража покрай южната страна на къщата. После издайническо „ш-шш-т“, което тя очакваше.

Копелета.

Хедър бързо се премести до вратата на задната стена на гаража. Бавно отключи, като внимаваше да не вдига шум. Леко отвори вратата и излезе на тротоара зад къщата.

Майската нощ беше мека. Пълната луна на запад почти беше скрита от облаците.

В момента тя се държеше безотговорно. Не беше при Тоби, за да го защитава. По-скоро го подлагаше на по-голяма опасност. Беше превъзбудена, излязла от контрол. Знаеше го. Но не можеше да устои. Беше ѝ писнало. Повече не можеше да търпи. Не можеше да се спре.

От дясната ѝ страна се намираше покритата задна веранда с вътрешния двор пред него. От двора само отделни петна бяха осветени от успялата да проникне през гъстите облаци лунна светлина. Високите евкалипти и по-ниските декоративни храсти бяха обагрени от сребристовлунния цвят.

Намираше се при западната страна на къщата. Премести се по тротоара наляво.

Спря се на ъгъла и отново се послуша. Тъй като нямаше никакъв вятър, тя ясно чуваше ужасното шепнене, звук, от който се засилваше

яростта ѝ.

Долавяше приглушено мърморене, но не можеше да чуе отделните думи.

Последваха прокрадващи се и забързани стъпки към къщата, тих, приглушен смях, почти хилене. Толкова добре се забавляваха с тази игра.

Тя прецени мига, в който щяха да се появят, по звука на техните меки приближаващи стъпки. С намерение да ги уплаши до смърт Хедър тръгна напред и се изправи срещу тях при завоя на тротоара.

Отначало се изненада, когато видя, че е по-ниска от него. Очакваше да са десетгодишни, в краен случай единайсет-дванайсет.

Натрапникът издаде уплашено „Ах!“ и предупреди останалите.

Да ги накара да си глътнат езиците от страх щеше да е по-трудно, тъй като не бяха малки хлапета, както очакваше. Но не можеше и да отстъпи. Щяха да я завлекат. И после...

Продължи да върви напред. Той се блъсна в бетонната стена, която маркираше границите на имота. Спреят с боя изхвърча от ръката му и издрънча на тротоара.

Ударът му изкара въздуха. Той отвори уста, за да си поеме дъх.

Чуха се стъпки. Вторият тичаше към нея.

Лице в лице с първото момче, дори в мрака тя забеляза, че то е на шестнайсет-седемнайсет или може би на повече години. Достатъчно голям, за да не върши глупости.

Удари го с дясното си коляно между разкрачените крака и се отдръпна, след което той падна виещ от болка върху голямата саксия до стената.

Второто момче бързо се приближаваше. То не видя пистолета, а и тя нямаше време да го спре, като го сплаши.

Вместо да побегне, тя се насочи направо към него и го ритна силно. Блокира го с глезена и горната част на стъпалото, вместо с пръстите на крака.

Той се удари, падна на тротоара и се претърколи до първото момче, като също застана от болка.

Третият идваше откъм предната част на къщата, но рязко спря на около пет метра от нея и започна да се оттегля.

– Спри на място! – каза тя. – Въръжена съм.

Макар че вдигна корта, хванала дръжката с две ръце, тя не повиши тон и спокойствието ѝ я направи още по-опасна, отколкото, ако беше изкрещяла.

Той спря, но сигурно не видя револвера в тъмното. Езикът на тялото издаваше намерението му да бяга или да се съпротивлява.

– И се кълна в Господ – продължи тя спокойно, – че ще пръсна мозъка ти.

Беше изненадана от студената омраза в гласа си. В действителност нямаше да го застреля. Но въпреки това начинът, по който звучеше гласът ѝ, я изплаши... и я накара да се замисли.

Раменете му се отпуснаха. Цялата му стойка се промени. Беше приел насериозно закана.

Тя изпита злорадство и триумф. Близо трите месеца интензивни тренировки по таекуондо и женски курсове за самоотбрана, преподавани безплатно на членовете на полицейските семейства три пъти седмично в спортната зала на отдела, си казаха думата. Дясното стъпало я болеше ужасно, вероятно колкото слабините на второто момче. Със сигурност щеше да куцука поне една седмица. Но въпреки това се чувстваше превъзходно от това, че беше повалила тримата вандали и беше готова да страда, за да се наслаждава на триумфа си сега.

– Ела тук – каза тя. – Хайде, ела, ела.

Третото хлапе вдигна ръце зад тила. Във всяка от тях държеше спрей с боя.

– Лягай на земята до приятелчетата си – настоя Хедър и той я послуша.

Луната изплува иззад облаците подобно на включването на прожекторите над тъмна сцена. Сега можеше добре да види, че те бяха големи на по шестнайсет-осемнайсет години.

Също така видя, че не се вмести в представата за хулигани. Не бяха нито чернокожи, нито латиноамериканци. Бяха бели. И нямаха вид на бедни. Единият от тях носеше скъпо кожено яке, а другият – плетен памучен пуловер с красив десен.

Нощната тишина беше нарушавана само от охканията и стоновете на двамата. Схватката беше протекла толкова незабелязано и бързо в широкото два и половина метра пространство между къщата и стената на оградата, толкова тихо, че никой от съседите не се събуди.

С насочен към тях револвер Хедър каза:

– Идвали ли сте тук преди?

Двамата още не можеха да и отговорят, но третият също млъчеше.

– Попитах ви дали сте идвали и преди тук – повтори тя с изострен тон. – Правили ли сте подобни свинщини и преди?

– Кучка – произнесе третият.

Тя си даде сметка, че е напълно възможно да загуби контрол върху ситуацията, макар че беше единствената, която беше въоръжена. Двамата ударени в слабините можеха да се окопитят по-бързо, отколкото тя предполагаше. Реши да прибегне към лъжа, която да ги убеди, че тя не само е жена на ченге, владееща няколко хитри хватки:

– Чуйте ме, малки пикльовци. Мога да ви убия всичките, да отида до къщата, да взема ножове и да забия по един в главата на всеки от вас, преди да дойдат черно-белите. Може би ще ме съдят, а може би не. Но кой съдия ще тикне в затвора жената на полицей-герой и майка на осемгодишен син?

– Няма да го направиш – отвърна третото хлапе след известно колебание.

Тя продължи да учудва самата себе си, като говореше със сърдит и заплашителен тон, без да ѝ се налага да се преструва:

– Няма ли? А? Няма? Двама партньори на моя Джек бяха застреляни за една година, а сега той лежи в болницата. Ще остане там още седмици наред, месеци. Един Господ знае каква болка ще му се наложи да изтърпи и дали изобщо ще може да ходи. А и аз съм безработна от октомври, спестяванията ни почти са се свършили, не мога да спя от притеснение. И ме тормозят отрепки като вас. Мислите, че няма да искам да видя някой друг да страда вместо мен ли? Че няма да започна да ви ритам и да ви накарам да ви заболи, много да ви заболи? Няма ли? А? А? Няма ли, пикльо такъв?

Господи. Тя трепереше. Нямаше представа, че у нея са се събрали толкова отрицателни емоции. В гърлото ѝ беше заседнала някаква буца и трябваше да се успокои.

По всичко личеше, че беше изплашила тримата. Очите им бяха широко отворени и на лунната светлина в тях се четеше страх.

– Ние... сме идвали тук, преди – промърмори хлапето, което беше ударила с крак.

– Колко пъти?

– Д-два пъти.

Къщата беше нападена два пъти преди, веднъж в края на март и веднъж в средата на април.

С опасен блясък в погледа тя ги попита:

– Откъде сте?

– Оттук – отговори хлапето, останало невредимо.

– Не сте от този квартал.

– От Лос Анджелис.

- Лос Анджелис е голям град.
- От Хилс.
- От Бевърли Хилс ли?
- Тъхъ.
- И тримата?
- Тъхъ.
- Не ме будалкайте.
- Вярно е, оттам сме. Защо ще лъжем.

Третото момче сложи ръце на слепоочията си, сякаш току-що беше изпитало угризения на съвестта. Макар че много по-вероятно беше да е внезапно главоболие. Лунната светлина хвърляше отблясъци върху ръчния му часовник и лъскавата му метална верижка.

- Какъв е този часовник? – попита тя.
- А?
- Каква марка е?
- „Ролекс“.

Така си и мислеше, макар че не можеше да се съдържи да не издаде учудването си:

- „Ролекс“ ли?
- Не лъжа. Подариха ми го за Коледа.
- Господи.
- Той започна да го сваля от китката си.
- Ето, вземи го.
- Остави го – презрително изрече тя.
- Не, наистина, вземи го.
- Кой ти го даде?

– Нашите. Златен е. – Беше го свалил. Протегна ръка, за да ѝ го даде. – Няма диаманти, но целият е златен – часовникът и верижката.

- Колко прави това? – попита тя. – Петнайсет-двайсет хиляди?

– Нещо такова – включи се едно от контузените момчета. Не е от най-скъпите модели.

- Подарявам ти го – повтори собственикът на часовника.

Хедър го попита:

- На колко си години?
- На седемнайсет.
- Още ходиш на училище, нали?
- В гимназията. Ето, вземи часовника.

– Още си ученик, а получаваш подарък за Коледа часовник за петнайсет хиляди?

– Твой е.

Тя коленичи пред тримата, опитвайки се да не обръща внимание на болката в дясното стъпало, и насочи корта точно срещу лицето на момчето с часовника. И тримата се отдръпнаха назад от страх.

– Мога да ти пръсна главата, разглезен малък негоднико каза тя. – Мога да го направя без проблем, но не бих ти откраднала часовника дори и да струваше милион. Сложи си го отново.

Златната верижка на ролекса задрънча, докато той изнервено я закопчаваше на ръката си.

Тя искаше да разбере защо с всичките привилегии и предимства, които им осигуряваха техните семейства, трите момчета от Бевърли Хилс се мотаеха наоколо нощем. Оскверняваха придобитата с много труд собственост на полицаи, който едва не беше убит три пъти, докато се опитваше да запази социалната стабилност. Тази социална стабилност, която им даваше достатъчно храна, да не говорим за часовници „Ролекс“. Откъде идваха тяхната грубост, техните изопачени ценности, техният nihilизъм? Не можеха да кажат, че са онеправдани. Тогава кой или какво беше виновно?

– Покажете ми портфейлите си – нареди тя.

Те извадиха портфейлите от джобовете си и ги протегнаха към нея. През цялото време очите им играеха ту към нея, ту към корта. Сигурно им изглеждаше като оръдие в момента.

– Извадете от тях всичките си пари – продължи да им нарежда тя.

Може би проблемът им беше, че бяха израснали във време, в което медиите ги заливаха с безкрайни прогнози за ядрена война, а после, след разпадането на Съветския съюз, с неспирни предупреждения за приближаваща глобална екологична катастрофа. Може би непрекъснатият, но правен умело шум и повтаряне на тезата за обреченост, които поддържаха висок рейтинг на новинарските предавания, ги караше да вярват, че наистина за тях няма никакво бъдеще. А на чернокожите деца им беше още по-трудно, защото постоянно им казваха, че няма да успеят, че системата е срещу тях, че е нечестна и несправедлива към тях и че няма никакъв смисъл да се опитват да променят положението.

А може би нито едно от тези неща нямаше нищо общо с тях.

Тя не знаеше. Дори не беше сигурна дали изобщо я е грижа. Каквото и да кажеше или да направеше, нямаше да ги спре.

Всяко от момчетата държеше парите в едната ръка, портфейла в другата и търпеливо чакаше.

Почти реши да не им задава този въпрос, но накрая промени

намеренията си:

– Някой от вас има ли кредитни карти?

Невероятно, но двама имаха. Ученици от гимназията с кредитни карти. Момчето, което беше блъснала в стената, имаше карти на „Америкън Експрес“ и „Виза“. Момчето с ролекса на „Мастъркард“.

Загледана в очите им, тя си каза, че повечето деца не са като тези тримата. Повечето се опитваха да се борят с неморалния свят с помощта на морални средства и след като пораснеха, щяха да станат добри хора. Може би дори тези калпазани щяха да станат нормални граждани. Поне един или двама от тях. Но какъв беше процентът на загубилите своя морален ориентир днес? Не само сред тийнейджърите, но и сред хората от всички възрасти. Десет процента? Със сигурност повече. Толкова много улични престъпления и корумпирани служители с бели якички; толкова много лъжи и измами, алчност и завист. Двайсет процента? И какъв процент можеше да понесе една демокрация?

– Хвърлете портфейлите на тротоара. – Тя посочи мястото зад нея.

Момчетата изпълниха заповедта ѝ.

– Сложете парите и кредитните карти в джобовете си.

Объркани, те направиха и това.

– Не ми трябва парите ви. Не съм престъпник като вас. Като държеше револвера в дясната ръка, тя събра с лявата портфейлите. Изправи се и отстъпи назад към стената на гаража.

Вълнуваха я много въпроси, но не им зададе нито един от тях. Техните отговори – ако изобщо имаха отговори – щяха да са повърхностни и незадоволителни. Беше ѝ писнало от повърхностност и демагогия. Механизмът на съвременния свят работеше с помощта на смазката на плоски лъжи, хлъзгави увъртания, красиви, но неубедителни оправдания.

– Трябват ми само вашите документи за самоличност – каза Хедър и вдигна ръката си, в която стискаше портфейлите. – От тях ще разбере кои сте и къде мога да ви открия. Ако още един път ни притесните, дори само да плюнете върху тревата отпред, ще ви намеря и ще се заема сериозно с вас. – Тя дръпна ударника на корта и погледите им веднага се насочиха към револвера. – Ще нося много по-голямо оръжие, с куршуми по-голям калибър с кух връх. Ако се стреля с такова в крак, направо се раздробява костта и трябва да се ампутира. Аз ще стрелям и по двата ви крака и ще се придвижвате през остатъка от живота си в инвалидни колички. Може някой от вас да получи олово в топките, за да не се пръкват повече на бял свят такива като вас.

Луната отново се скри зад облаците. От задния двор се дочу

крякане на жаби.

Трите момчета я гледаха втренчено и се питаха дали наистина ще ги пусне да си вървят. Те очакваха да бъдат предадени на полицията.

Това, разбира се, беше изключено. Беше нанесла телесна повреда на двама от тях. Всеки от контузените продължаваше да се държи за слабните и на двамата лицата им бяха изкривени от болка. Още повече, че ги беше заплашила с оръжие извън дома си. Аргументът срещу нея щеше да бъде, че те не са представлявали реална опасност, защото не са прекосили допустимата граница. Да, бяха нацапали със спрейове къщата и бяха надраскали обидни надписи, бяха причинили финансови и емоционални щети на нея и на детето ѝ. Но тя много добре разбираше, че да е жена на полицей-герой не беше достатъчна гаранция, че няма да я съдят и няма да повдигнат срещу нея редица обвинения, които неминуемо ще пратят в затвора нея вместо тях.

– Махайте се оттук – каза им тя.

Те се изправиха, но после се поколебаха, сякаш ги беше страх да не стреля по тях в гръб.

– Вървете си – настоя тя. – Веднага.

Накрая те бързо тръгнаха покрай стената на къщата и тя ги проследи, за да е сигурна, че наистина ще се махнат. Те продължаваха да хвърлят погледи към нея.

На полянката отпред, застанала във влажната от росата трева, тя се увери в щетите, които те бяха причинили на поне две, а може би и на три от стените на къщата. Цветовете на боите сякаш блестяха в нощта, осветявани от уличните лампи! Бяха надраскали личните си символи навсякъде, както и най-различни грозни псувни с общия корен ЕБ... Но централното послание беше като при първите два пъти:

ЧЕНГЕ-УБИЕЦ.

Трите момчета – двама от тях куцаха – стигнаха до колата си, паркирана на около една пресечка оттук. Беше черна на цвят. Потеглиха със свирене на гумите, като оставиха зад себе си облаци от син дим.

ЧЕНГЕ-УБИЕЦ. СЪЗДАТЕЛ НА ВДОВИЦИ.

СЪЗДАТЕЛ НА СИРАЦИ.

Хедър беше по-объркана от ирационалния смисъл на графитите, отколкото от схватката с тримата драскачи. Джак нямаше никаква вина. Той беше изпълнявал задълженията си. Как можеше да отнеме автомат от психопат-убиец, без да използва оръжие? Тя имаше чувството, че цивилизацията потъва в море от безумна ненавист.

АНСЪН ОЛИВЪР Е ЖИВ!

Ансън Оливър беше маниакът с микроузито, обещаващ млад режисьор с три филма, направени през последните четири години. Никак не беше странно, че филмите му бяха изпълнени с гняв и разказваха за гневни хора. След престрелката Хедър беше изгледала и трите филма. Оливър отлично използваше ракурсите на камерата и имаше силно въздействащ повествователен стил. Някои от сцените бяха зашеметяващи. Може би беше гений и дори щеше да спечели „Оскар“ и други престижни награди. Но в творчеството му присъстваше тревожна морална арогантност, самодоволство и изнудвачество, които впоследствие се изясни, че са били предвестниците на едни много по-сериозни психични проблеми, допълнително задълбочени от употребата на твърди големи количества наркотици. *УБИЕЦ.*

Искаше й се Тоби да не знае, че на баща му е било лепнато клеймото „убиец“. Е, той го беше виждал изписано и преди. Беше го чувал и в училище и два пъти се беше сбивал заради това. Беше дребен, но имаше кураж. Макар че беше надвит и в двете сбивания, той без съмнение нямаше да се поколебае, ако му се наложеше отново да влезе в схватка.

Като го закара сутринта на училище, тя ще заличи надписите. Както и преди някои от съседите щяха да й помогнат. Бяха необходими няколко минавания с четката, защото къщата им беше боядисана в бледожълто.

Така или иначе, козметичният ремонт щеше да е само временен, тъй като веществото от спрея имаше химическа съставка, която разяждаше боята на къщата. След няколко седмици всеки от грозните символи се появяваше отново като дух, който пише по листа на медиум по време на сеанс. Дух, който пише послания от затворените в Ада души.

Ядът й постепенно се уталожил. Тя нямаше достатъчно енергия, за да го поддържа непрекъснато. Последните няколко месеца направо я бяха съсипали. Беше много уморена и толкова изтощена.

Куцукайки, тя влезе в къщата от задната врата на гаража и я заключи след себе си. Заключи също преходната врата между гаража и кухнята и отново активира кода на алармата.

ЗАДЕЙСТВАНА. СИГУРНОСТ.

Не съвсем. Такава просто не съществуваше.

Качи се по стълбите, за да провери как е Тоби. Той продължаваше да спи.

Застанала на вратата на спалнята на сина си, тя слушаше сладкото му хъркане и разбра защо бащата и майката на Ансън Оливър отказваха да приемат, че синът им е бил масов убиец. Той беше тяхното дете,

тяхното малко момче, техният прекрасен млад син, олицетворение на най-добрите им качества, повод за гордост и надежда. Тя им съчувстваше, съжаляваше ги, молеше се никога да не преживее болка като тяхната, но в същото време искаше да млъкнат и да се разкарат.

Родителите на Оливър провеждаха активна медийна кампания, с която описваха техния син като порядъчен и талантлив младеж, неспособен на това, което казваха, че е направил. Те твърдяха, че узито, намечено на местопрестъплението, не било негово. Нямаше никакви документи, доказващи, че той е купил или регистрирал подобно оръжие. Но автоматичният картечен пистолет „Микроузи“ беше забранен от закона и Оливър със сигурност беше платил в брой за него на черния пазар. В липсата на писмени доказателства за покупката и регистрацията нямаше нищо мистериозно.

Хедър излезе от стаята на Тоби и се върна в своята. Седна на ръба на леглото и включи лампата.

Остави револвера и се зае да изучава съдържанието на трите портфейла. От шофьорските им книжки разбра, че едното от момчетата е на шестнайсет години, а останалите две – на по седемнайсет. Те наистина живееха в Бевърли Хилс.

В един от портфейлите сред снимките на симпатична блондинка на гимназиална възраст заедно с ирландски сетер Хедър откри кръгла лепенка с диаметър пет сантиметра. Тя я погледна за миг втрещено. След това я извади от портфейла и я разгледа по-подробно. Беше от онези, които продаваха в музикалните магазини, книжарниците и пазарите. С тях хлапетата си украсяваха училищните тетрадки и безброй други неща. Тази лепенка беше блестяща, черна, с изписани от сребърно фолио букви:

АНСЪН ОЛИВЪР Е ЖИВ.

Някой вече правеше бизнес от неговата смърт. Извратено. Извратено и странно. Но това, което най-много ядоса Хедър, беше, че очевидно подобен род предмети възвеличаваха Ансън Оливър като легендарна фигура и може би дори като мъченик. Сигурно трябваше да го очаква. Родителите на Оливър не бяха единствените, които старателно изглаждаха имиджа му след престрелката.

Годеницата на режисьора, бременна с неговото дете, твърдеше, че е престанал да използва наркотици. Беше арестуван два пъти за шофиране под въздействие на наркотици, но въпреки това тези отклонения от пиедестала се определяха като нещо от миналото. Годеницата му беше актриса. Не беше красавица, но с демонстрираща уязвимост външност,

която беше предпочитана от телевизионните новинарски предавания. Големите ѝ очи изглеждаха така, сякаш от тях всеки момент щяха да потекат сълзи.

Различни партньори на режисьора от филмовата общност бяха поръчали реклами на цяла страница в „Холивуд Репортьор“ и „Дейли Варайъти“, в които изказваха съжаление за загубата на такъв творчески талант като Оливър. Намекваха, че неговите противоречиви филми разгневили мнозина от властимащите, и стигаха до извода, че той е живял и умрял за изкуството.

Те твърдяха, че узитата са му били сложени в ръцете, също както кокаина и РСР. Тъй като всички хора, оказали се по това време близо до бензиностанцията на Аркадян, се бяха изпокрили при започването на стрелбата, никой освен умрелите – и Джек – не беше видял Ансън Оливър с оръжие в ръцете. Госпожа Аркадян изобщо не беше видяла как изглежда въоръженият психопат, докато се беше крила в канцеларията. При излизане от сградата заедно с Джек тя беше буквално спяпа, тъй като димът и саждите бяха замъглили контактните ѝ лещи.

Два дена след стрелбата Хедър беше принудена да смени домашния телефонен номер с нов, който не фигурираше в указателите, защото почитателите на Ансън Оливър ѝ се обаждаха по всяко време на денонощието. Много от тях отправяха обвинения за зловещи заговори, в които Джек според тях изпълняваше ролята на наемен убиец.

Всичко това беше лудост.

Онзи беше само режисьор, за Бога, не президент на Съединените щати. Политиците, корпоративните шефове, военните ръководители и полицейските служители не треперят от страх и не биха организирали убийството на някакъв си там холивудски режисьор само защото той е щял да ги подреди във филма си. По дяволите, ако те наистина бяха толкова чувствителни, режисьорите щяха да се броят на пръсти.

И наистина ли тези хора вярваха, че Джек е застрелял партньора си и трима други граждани при бензиностанцията, после е стрелял три пъти по себе си, и всичко това посред бял ден, когато е можело да има свидетели, рискувал е живота си и се е подложил на невероятна болка, а сега страда в рехабилитационния център, само за да изглежда неговата версия за смъртта на Ансън Оливър по-правдоподобна?

Отговорът беше, че те наистина вярваха в подобни безсмислици.

Тя намери доказателство за това пак в същия портфейл. Друга лепенка, също кръг с петсантиметров диаметър. Черен фон, червени букви, три имена, написани едно под друго:

ОСУАЛД, ЧАПМАН, МАКГАРВИ?

Хедър беше отвратена. Да сравниш един нещастен филмов режисьор, който беше направил три слаби филма, с Джон Кенеди (жертвата на Осуалд) или дори с Джон Ленън (жертвата на Марк Дейвид Чапман) беше отвратително. Но да свържеш Джек с двама печално прославили се убийци, граничеше с безчовечност.

ОСУАЛД, ЧАПМАН, МАКГАРВИ?

Първата ѝ мисъл беше на сутринта да се обади на адвоката си, да открие кой произвежда тези боклуци и да му предави съдебен иска за последния грош, който притежава. Докато се взираше в омразната лепенка обаче, тя беше обзета от пораженческото чувство, че авторът на тези пошлости се е предпазил чрез употребата на въпросителния знак.

ОСУАЛД, ЧАПМАН, МАКГАРВИ?

Предположението не беше равнозначно на обвинението. А въпросителната го правеше предположение и сигурно защитаваше от съдебна отговорност за клевета или обида.

Изведнъж у нея се появи достатъчно енергия, която да потисне яда ѝ. Събра портфейлите и лепенките и ги хвърли в най-долното чекмедже на нощното шкафче. После блъсна чекмеджето, за да го затвори. Надяваше се да не е събудила Тоби.

Времената бяха такива, че повечето хора по-скоро биха приели абсурдна теория за конспирация, отколкото да си направят труда да потърсят истинските факти и да стигнат сами до простата истина. Сякаш бяха объркали реалния живот с художествената измислица. С настървение жадуваха за византийски заговори и кабалистични конспирации на маниакални злодеи, излезли от романите на Робърт Лъдълм. Но действителността беше много по-малко драматична и много по-прозаична. Сигурно това беше техният начин да се опитат да въведат ред и да намерят смисъл във високотехнологичния свят, в който високите темпове на обществените и технологичните промени ги плашеха и от тях им се завише свят.

Техен начин или не, това беше плод на извратени и болни мисли.

Говорейки за болни, тя самата беше наранила две от онези момчета. Нищо, че си го заслужаваха. Сега, когато се беше поохладила, тя почувства... не, не точно желание за разкаяние, защото те си го бяха заслужили... но тъга и съжаление, че беше необходимо да прибегва до подобни мерки. Почувства се омърсена. Ентусиазмът ѝ беше изчезнал заедно със спадането на адреналина.

Прегледа дясното си стъпало. Започваше да се подува, но болката

беше поносима.

„Господи, жено – нахока се тя. – За каква се мислеше одеве? За една от костенурките нинджа ли?“

Взе си две таблетки екседрин от аптечката в банята и ги изпи с хладка вода.

Върна се в спалнята си и изключи нощната лампа.

Не се страхуваше от тъмнината.

Страхуваше се от злото, което хората бяха способни да причинят един на друг, било то нощем или посред бял ден.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Десети юни не беше ден, в който да се стои у дома. Небето беше синьо, температурата беше скочила до двайсет и пет градуса. Поляните пъстрееха с ярките си зелени цветове, тъй като слънцето още не беше изсушило тревата.

Едуардо прекара по-голямата част от блажения следобед седнал в дървен люлеещ се стол на верандата. На пода до стола лежеше нова видеокамера, заредена с касета, и нови батерии. До камерата лежеше пушката-помпа. От време на време той ставаше, за да си вземе бутилка бира или да отиде до тоалетната. Веднъж дори направи половинчасова разходка с камерата до най-близките полета. През останалото време обаче седеше и чакаше. То беше в гората.

Едуардо беше убеден, че през първия час на трети май преди пет седмици нещо беше влязло през черния проход. Знаеше го, чувстваше го. Нямахте представа какво беше то или откъде беше дошло, но беше убеден, че е дошло в монтанската нощ от някой странен свят.

След това сигурно си е намерило скривалище, в което се е притаило. Никакви други предположения не звучаха смислено. Криеше се. Ако искаше да бъде забелязано, щеше да му се разкрие още през онази нощ или по-късно. Горите, просторни и гъсти, предлагаха неограничен брой места за криене.

Макар че проходът беше огромен, това не означаваше непременно, че и пътникът – или корабът, транспортирал го дотук, ако изобщо съществуваше кораб – беше също с големи размери. Едуардо беше ходил веднъж в Ню Йорк и беше минал с кола през Холандския тунел. Той беше много по-голям от превозните средства, които минаваха през него. Каквото и да беше излязло от черния като смъртта отвор, можеше да не

е по-голямо от човек, сигурно дори по-малко, и беше способно да се крие почти навсякъде сред горите.

Проходът с нищо не подсказваше какъв е пътникът, освен, че без съмнение беше разумно същество. Зад създаването от фантастичната врата се долавяше наличието на напреднала наука и инженерна мисъл.

Беше чел достатъчно произведения на Хайнлайн, Кларк и другите автори от този жанр, за да даде воля на въображението си. Според него нашественикът имаше няколко възможни произхода. По-вероятно беше да е извънземен. Ала той можеше и да идва от друго измерение или от паралелен свят. Дори можеше да е човешко същество, открило проход между това време и далечното бъдеще.

Имаше много възможности и той вече не се чувстваше глупаво, когато разсъждаваше върху тях. Едуардо също така престана да се чувства неловко, когато си взимаше научнофантастични книги от библиотеката и имаше ненаситен апетит за подобна литература.

Откри, че няма търпение да чете писателите-реалисти, които досега бяха любимите му автори. Тяхното творчество вече просто не му се струваше толкова реалистично. По дяволите, изобщо не му се струваше реалистично. Сега, когато прочетеше само няколко страници от книга, написана от един от тях, Едуардо биваше обзема от ясното усещане, че тяхната гледната точка представя само част от действителността. Сякаш те гледаха на живота през маската на оксигенист. Определено пишеха добре, но отразяваха нищожна част от човешките преживявания в един голям свят и една необятна вселена.

Сега предпочиташе писателите, които можеха да надникнат зад хоризонта, които знаеха, че човечеството някой ден ще преживее детския период и ще навлезе в своята зрялост, които вярваха, че интелектът ще триумфира над суеверието и невежеството, и които дръзваха да мечтаят.

Той си мислеше да си купи втори дискмен и да даде на „Уормхарт“ още един шанс.

Изпи бирата си и постави бутилката до стола. Искаше му се да повярва, че субектът, дошъл през прохода, е само човек от далечното бъдеще, или поне нещо добронамерено. Но то се беше крило вече повече от пет седмици и неговата потайност не говореше за благородни намерения. Опитваше се да не изпада в ксенофобия. Но инстинктът му подсказваше, че се е изправил срещу нещо, не само различно от човечеството и човечността, но и враждебно към хората.

Макар че вниманието му беше съсредоточено предимно върху редките дървета на изток, където се беше отворил проходът, Едуардо не се

чувстваше спокоен, когато обикаляше край северната и западната гора. Каквото и да беше влязло в ниските гори, спокойно можеше да си пропрати път през който и да е край на залесената територия.

Предположи, че пътникът не се е скрил някъде наблизо, а е предположил да заобиколи и да се насочи към подножията на запад и оттам към планините. Може би отдавна се беше оттеглил в някой висок ров, изоставена клисура или пещера в Скалистите планини на много километри от ранчото на Куотърмас.

Но в крайна сметка той не вярваше, че така е станало.

Понякога, когато се разхождаше край гората и изучаваше сенките под дърветата, като търсеше нещо необичайно, той усещаше... присъствие. Просто присъствие. Необяснимо присъствие. Присъствие. В тези случаи, макар че той нито го беше видял, нито беше чул нещо странно, той съзнаваше, че вече не е сам.

Затова чакаше.

Знаеше, че отново ще се случи нещо.

През онези дни, когато ставаше все по-нетърпелив, той си напомни две важни неща. Първо, беше свикнал да чака. След смъртта на Маргарит той не беше правил нищо друго, освен да чака времето, в което ще отиде при нея. Второ, когато накрая нещо се случи, когато пътникът избра частично да се покаже, на Едуардо по-скоро му се искаше той да беше останал скрит и потаен.

Той взе празната бутилка и стана от стола с намерението да си вземе нова. Тогава видя миещата мечка. Тя стоеше в двора, на два и половина-три метра от верандата, и го гледеше изпитателно. Едва сега забеляза животното, защото беше насочил вниманието си върху по-отдалечените дървета – тези, които преди известно време бяха светили – в подножието на поляната.

Горите и полята бяха обитавани от много диви животни. Честата поява на катерици, зайци, лисици, опосуми, елени и други представители на фауната беше част от чара на идиличния провинциален живот като този.

Миещите мечки може би бяха най-смелите и най-интересните от всички твари в района. Те бяха много интелигентни и в същото време едни от най-симпатичните диви животни. Въпреки това интелигентността и агресивността им ги правеха по-скоро бедствие за гората и хората. Сръчността на техните наподобяващи човешки ръце лапи само правеше вредата от тях по-голяма. В дните, в които конете бяха държани в конюшните, преди да умре Стенли Куотърмас, миещите мечки – макар и

месоядни животни – постоянно нападаха ябълките и другите конски провизии. И сега кофите за боклук трябваше да имат здраво затварящи се капаци. От време на време тези маскирани бандити продължаваха да извършват набези на контейнерите. Все едно, че седяха в бърлогите си и умуваха няколко седмици, след което излизаха, за да изпробват новата тактика.

Екземплярът в двора беше възрастен, добре охранен, с лъскава козина, която беше по-тънка от зимната. Той седеше на задните си лапи, предните бяха свити пред гърдите му. Държеше високо главата си и гледаше Едуардо. Въпреки че енотите бяха общителни и обикновено обикаляха на двойки и групи, нито в двора, нито по поляната се виждаха други негови побратими.

Тези животни също така бяха нощни. Рядко можеха да се видят през деня.

Тъй като в конюшната нямаше никакви коне, а кофите за боклук бяха здраво затворени, Едуардо беше спрял отдавна да преследва миешките мечки – освен, ако не се качваха на покрива през нощта. Когато се заемеха с буйната си игра или се впуснеха да преследват мишка, тези животни можеха да направят всякакво спане в къщата невъзможно.

Той се приближи към стъпалата на верандата, като реши да се възползва от рядката възможност да огледа създаването отблизо и на дневна светлина.

Енотът го проследи с поглед.

Природата беше проклела тези калпазани, като им беше дала изключително красива козина. Така те се оказваха ценни за човека, който в нарцистичните си пориви непрекъснато се стремеше да търси нови начини да се труфи. Този имаше особено пухкава опашка, лъскава и великолепна, очертана с черни пръстени.

„Какво правиш тук, навън, в такъв слънчев ден?“ – попита Едуардо.

Антрацитночерните очи на животното го гледаха с любопитство.

„Сигурно имаш криза на самоличността. Мислиш си, че си катерица или нещо подобно.“

С нервни движения на лапите миешката мечка си ми лицето в продължение на може би половин минута, после отново застина и продължи да гледа съсредоточено Едуардо.

Дивите животни – дори и много агресивните като енотите рядко осъществяваха пряк зрителен контакт като този приятел. Те обикновено следяха скрити хората, с периферното си зрение или с бегли погледи. Някои казваха, че тяхното нежелание да те погледнат директно за

повече от няколко секунди е признание за човешкото надмощие. Това беше животинският начин да се демонстрира смирение, както поданикът правеше пред краля. Други казваха, че животните – невинни божии създания – виждаха в очите на човека грях и се срамуваха за хората. Едуардо имаше своя теория: животните познаваха, че хората са най-сви-репите и безмилостни зверове на Земята, жестоки и непредсказуеми, и избягваха пряк зрителен контакт от страх и благоразумие.

Тази миешка мечка обаче, явно не изпитваше какъвто и да било страх и не демонстрираше никакво смирение пред човека.

„Или поне не пред този жалък старец, а?“

Енотът просто продължаваше да го гледа.

Накрая Едуардо не можа да устои на жаждата и влезе в къщата за още бира. Пантите изскърцаха, когато той отвори вратата с мрежата. Беше я сложил само за сезона преди две седмици. Вратата отново изскърца, когато я затвори.

Очакваше странният звук да уплаши бозайника и той да побегне, но когато погледна през мрежата, миешката мечка се беше приближила на около половин метър до стъпалата на верандата и по-близо до вратата, като не го изпускаше от очи.

„Смешен малък натрапник“ – каза си Едуардо.

Той отиде в кухнята в края на коридора и първо погледна към часовника над фурната, тъй като не носеше своя. Беше два и двайсет.

Усещаше приятно къркорене в стомаха, което щеше да продължи чак до вечерта. Ала той не искаше да нарушава драстично режима си. Реши да вечеря един час по-рано, в шест вместо в седем. После можеше да почете книга и да заспи по-рано.

Това чакане нещо да се случи му се отразяваше на нервите.

Взе нова „Корона“ от хладилника. Капачката на бутилката се отваряше лесно, но той имаше артрит. Отварачката беше на дъската за рязане, до мивката.

Когато отвори бирата, случайно погледна през прозореца и видя миешката мечка в задния двор. Беше на три-четири метра от задната веранда. Отново беше застанала на задните си лапи, с предните към гърдите и с високо вдигната глава. Тъй като дворът се изкачваше към западните гори, от своята позиция животното имаше възможност да гледа над перилата на верандата направо в кухненския прозорец.

Гледаше него.

Едуардо отиде при задната врата, отключи я и я отвори.

Миешката мечка се премести от предишното си място на ново, от

което можеше да продължи да го следи.

Той отвори мрежестата врата, която издаде същия скърцащ звук като предната преди малко. Отиде на верандата, поколеба се, след което слезе по стълбите и се оказа на двора.

Тъмните очи на животното блестяха.

Когато Едуардо скъси наполовина разстоянието, миешата мечка се обърна и избяга нагоре по склона. Там спря и се обърна да го наблюдава отново, приседнала на задни лапи и вторачена като преди.

До този момент си мислеше, че това е същата миеша мечка, която го беше наблюдавала от предния двор. Изведнъж си помисли дали не е съвсем друг звяр.

Бързо заобиколи северната част на къщата, като направи достатъчно широк кръг, за да държи под око животното. Стигна до мястото, доста на север от къщата, от което виждаше и предния, и задния двор – и двамата стражи с раирани опашки.

И двамата го гледаха.

Той продължи към енота пред къщата.

Когато приближи, животното му обърна опашка и затича по двора. Спря на определено място, което смяташе за безопасно, седна и отново го загледа.

„Мътните да ме вземат“ – каза си старецът.

Върна се на предната веранда и отново седна в люлеещия се стол.

Чакането беше към края си. След пет седмици нещата започваха да се случват.

Той се сети, че е оставил отворената си бира до кухненската мивка. Влезе да си я вземе, защото сега повече от когато и да било имаше нужда от нея.

Беше оставил задната врата отворена, когато излезе навън. Заклучи я, взе си бирата, застана за миг на прозореца да погледа миешата мечка от задния двор и се върна на предната веранда.

Първото животно се беше преместило от края на поляната и сега отново стоеше само на три метра от верандата.

Едуардо взе видеокамерата и в продължение на няколко минути снима миешата мечка. Не беше кой знае колко сензационен факт, с който да убеди скептиците, че проход от отвъдното се е отворил в ранните часове на трети май. Ала не по-малко необичайно беше нощно животно да седи толкова дълго на дневна светлина и да гледа спокойно записващия с видеокамерата. Това можеше да се окаже първото от доказателствата.

Като свърши да снима, той седна на стола, отпи от бирата и се загледа в бозайника, който също беше вперил поглед в него. Закача да види какво ще се случи по-нататък. От време на време опашатият наблюдател поглаждаше мустаците си, прокарваше лапа по муцуната си, почесваше се зад ушите или изпълняваше някакво друго подобно движение от хигиенично естество.

В пет и трийсет Едуардо влезе, за да си приготви вечерята, като взе със себе си празната бутилка от бира, камерата и пушката.

Затвори и заключи предната врата.

През овалното стъклено прозорче видя, че миещата мечка продължава да стои на поста си.

Седнал на кухненската маса, Едуардо с апетит поглъщаше ранната си вечеря от ригатони и пикантна наденица с дебели филии намазан с масло италиански хляб. Беше поставил жълтия бележник до чинията и докато се хранеше, пишеше за събитията от този следобед.

Почти беше привършил с разказа си, когато ясно доловим звук привлече вниманието му. Погледна над електрическата фурна, а после и през двата прозореца.

Когато се обърна, забеляза, че миещата мечка е зад него. Беше клекнала на задните си лапи и отново се беше вторачила в него.

Едуардо веднага стана от стола.

Явно животното беше влязло в помещението през коридора. Обаче беше загадка как се бе оказало вътре в къщата.

Тракането, което беше чул, идваше от ноктите му, с които то дракаше по дъбовия под. Ноктите отново изтропаха по дървото, но то не помръдна.

Едуардо забеляза, че миещата мечка е обхваната от треска. Отначало си помисли, че животното се страхува от интериора на къщата, защото чувства заплахата и тревогата.

Той отстъпи две крачки назад и му даде път.

Миещата мечка издаде слаб звук, който не приличаше нито на заплахата, нито на израз на страх, а по-скоро на оплакване. Животното изпитваше болка, беше наранено или болно.

Първата мисъл на Едуардо беше: бяс.

Пистолетът му лежеше на масата. Взе го, макар че не му се искаше да убива миещата мечка в дома си.

Тогава забеляза, че очите на бозайника гледат някак странно и неестествено и че козината около тях е влажна от сълзи. Малките лапи замолиха във въздуха, черно-бялата опашка се мяташе по дъбовия под.

Животното се строполи и се претърколи на една страна. То трепереше конвулсивно, докато се бореше за всяка глътка въздух. Изведнъж от ноздрите и ушите му бликна кръв. След още един последен спазъм, от който ноктите му отново затропаха по пода, то остана да лежи тихо и неподвижно.

Беше мъртво.

– Мили Боже – пророни Едуардо и с трепереща длан избърса потта от челото си.

Мъртвата миеша мечка не беше едра като другите две, които беше видял отвън. А и не мислеше, че смъртта я е смалила. Беше сигурен, че това е трети екземпляр, може би по-млад от останалите два. Или може би те бяха мъжки, а тази тук – женска. Спомни си, че беше оставил вратата на кухнята отворена, когато излезе и обиколи къщата, за да види дали отпред и отзад стоят две животни. Мрежестата врата беше затворена. Но тя беше лека, направена само от тънка чамова рамка и мрежа. Миешката мечка можеше да направи достатъчно голяма дупка, за да пропуши първо главата си, а накрая и цялото си тяло. После можеше да се е прокрадвала в къщата, преди той да се върне да затвори вътрешната врата.

Къде се беше крила в къщата, когато той беше прекарал късния следобед в люлеещия се стол? Какво беше замислила, докато той приготвяше вечерята?

Отиде при прозореца над мивката. Тъй като беше вечерял по-рано и тъй като през лятото слънцето залязваше по-късно, той ясно видя маскирания наблюдател. Стоеше в задния двор и непоколебимо гледаше към къщата.

Едуардо внимателно пристъпи край нещастното създание на пода и излезе навън, за да провери дали другият бозайник е на мястото си. Животното сега не беше на предния двор, където го беше оставил, а на верандата, на половин-един метър от вратата. Лежеше на едната си страна, от ушите и ноздрите му обилно течеше кръв, а широко отворените очи бяха изцъклени. Едуардо погледна към долната част на поляната. Залязващото слънце, увиснало над планинските върхове на запад, хвърляше оранжеви лъчи между стволите на дърветата в долната гора, но колкото и да се опитваше, не можеше да прогони упоритите сенки.

Когато се върна в кухнята и отново погледна през прозореца, животното от задния двор бясно тичаше в кръг. Щом излезе на верандата, той го чу да пищи от болка. След броени секунди миешката мечка падна и се претърколи. Тялото ѝ потрепери известно време, след което остана

безжизнено.

Едуардо погледна към горите, граничещи с къщата от Камък, в която беше живял, докато беше част от прислугата. Тъмнината сред онези дървета беше по-дълбока, отколкото в долната гора, тъй като залязващото на запад слънце осветяваше само най-високите стволоче, докато бавно се спускаше зад Скалистите планини.

В гората имаше нещо.

Едуардо не мислеше, че странното поведение на миешите мечки и тяхната смърт са резултат от бяс или от каквато и да било друга болест. Нещо ги... контролираше. Може би средствата, с които този контрол беше упражнен, се бяха оказали твърде изтощителни за животните и в крайна сметка бяха довели до внезапната им смърт.

Или може би съществото в гората нарочно ги беше убило, за да покаже силата на своята власт, да впечатли Едуардо със своята мощ, да му намекне, че ще е също толкова лесно да го погуби, колкото и миешите мечки.

Усети, че е следен – и не само през очите на животните.

Голите върхове на високите планини светеха като гранитеносива приливна вълна. Оранжевото слънце бавно се потапяше в това каменно море.

Над горските дървета постепенно се спускаше непрогледна тъмнина, но според Едуардо дори и най-дълбокият мрак не можеше да се сравни с чернотата в сърцето на наблюдателя от гората. Ако изобщо той имаше сърце.

Макар и да беше убеден, че болестта няма никаква роля в поведението и смъртта на миешите мечки, Едуардо не можеше да бъде сигурен в диагнозата и затова взе предпазни мерки. Той си сложи маска на лицето и гумени ръкавици на ръцете. Не докосна трупове, а използва лопата с къса дръжка. С нейна помощ сложи трупове в големи найлонови чували за боклук. Завърза всеки от чувалите и ги сложи в багажника на джипа, паркиран в гаража. След като изми с маркуч малките петна от кръв на предната веранда, той използва няколко памучни парцала, за да почисти кухнята с дезинфекциращ препарат. Накрая изхвърли парцалите в кофата за боклук, свали ръкавиците и също ги метна там. Остави кофата на задната веранда, за да се заеме с нея по-късно.

Сложи едрокалибрена пушка-помпа и 22-калибровия пистолет в черокито. Взе видеокамерата, защото не знаеше кога ще му потрябва. Освен това касетата в камерата съдържаеше записа на миешите мечки и той не искаше да изчезне като първия път, когато беше снимал

сияещите дървета и черния отвор. Поради същата причина взе със себе си жълтия бележник, който беше наполовина изписан с неговите разкази за последните събития.

Когато се приготви да отпътува за Игълс Руст, залезът беше сменен от нощта. Не му се искаше да мисли как ще се връща в тъмната къща, макар че преди това никога не го беше плашило. Остави включени лампите в кухнята и коридора на първия етаж. След известен размисъл включи лампите в хола и кабинета.

Вече изкарал черокито от гаража, заключи, но умът му беше прекалено зает с мисли за тъмната къща. Върна се, за да запали още две лампи в коридора на втория етаж. Когато се качи в джипа и потегли към селския път на юг, всеки от прозорците и на двата етажа на къщата светеше.

Обширното пространство на Монтана сега му се струваше по-празно и пусто от всякога. Километър след километър, от едната му страна се издигаха тъмни хълмове, а от другата безкрайни равнини. Малкото едва забележими светлинки в далечината сякаш изобщо не помръдваха. Те изглеждаха отплували навътре в морето като светлини на кораби, които неумолимо плаваха от един хоризонт към друг.

Въпреки че луната още не беше изгряла, той не мислеше, че нейният блясък ще направи нощта по-светла или по-гостоприемна. Чувството за изолация и отчуждение, което го тревожеше, се дължеше по-скоро на неговия вътрешен пейзаж, отколкото на този на Монтана.

Той беше вдовец, останал без деца, и през последното десетилетие беше изолиран от хората. Никога не беше страдал от липсата на друг, както на Маргарит и Томи. След като ги загуби, той се отдаде на полумаймунско съществуване и беше уверен, че ще може да кара така, без да усети скука или отчаяние. До скоро се оправяше доста добре. Сега обаче му се искаше да беше имал приятели, поне един, и да не се беше ръководил толкова тесногръдо от отшелническата си душа.

Километър след километър той чакаше да чуе характерно шумолене на найлонови чували откъм багажника на черокито.

Беше сигурен, че миешките мечки са мъртви. Не можеше да си обясни защо очаква те да възкръснат и да се освободят от чувалите. Но го правеше.

Дори по-лошо, знаеше, че ако ги беше чул да разкъсват найлона с малките си остри нокти, това нямаше да са животните, които беше сложил в чувалите.

„Глулав дъртак“ – каза си той, опитвайки се да се засрами и да

прогони мрачните мисли.

След петнайсетина километра накрая забеляза коли по пътя. Оттам нататък колкото повече се приближаваше до Игълс Руст, толкова по-на-товарено ставаше двупосочното асфалтово платно, макар че не можеше да се сравни с пътищата, водещи към Ню Йорк или дори Мисула.

Трябваше да кара до другия край на града, където живееше д-р Лестър Йейтс и където се намираше неговият кабинет – върху един и същи парцел от двайсет декара, около който Игълс Руст отново свършваше и започваха провинциалните полета. Йейтс беше ветеринарен лекар, който от години се грижеше за конете на Стенли Куотърмас. Той беше весел човек с бяла коса и брада, който щеше да мине успешно за Дядо Коледа, ако обаче беше по-пълен, а не слаб като вейка.

Къщата представляваше хаотично разположени сиви дървени постройки със сини капаци на прозорците и покриви от плочи. Видя, че в едноетажната, подобна на хамбар сграда, в която се помещаваха кабинетът на Йейтс и конюшната за четирикраките му пациенти, свети и затова продължи няколко десетки метра след къщата, до самия край на покритата с чакъл пътека.

Докато Едуардо слизаше от черокито, предната врата на сградата се отвори и един мъж излезе отвътре, като остави вратата полуотворена. Беше висок, на около трийсет години, със суров външен вид и гъста кестенява коса. Той се усмихна широко и непринудено:

– Здравсти. Какво мога да направя за вас?

– Търся Лестър Йейтс – каза Едуардо.

– Д-р Йейтс ли? – усмивката угасна. – Стар приятел ли сте му или нещо такова.?

– По работа го търся. Нося едни животни, които искам да погледне.

Очевидно изненадан, непознатият отвърна:

– Ами, господине, боя се, че Лес Йейтс не се занимава вече с тази работа.

– О? Пенсионира ли се?

– Почина.

– Така ли? Йейтс?

– Преди повече от шест години.

Това поразя Едуардо:

– Съжалявам да го чуя. – Не предполагаше, че е минало толкова много време, откакто за последен път беше виждал Йейтс.

Подохна топъл ветрец, който разлюля листата на дърветата. Непознатият продължи:

– Казвам се Травис Потър. Купих къщата и ветеринарния кабинет от господин Йейтс. Той се премести в града.

Вместо да се представи, Едуардо каза:

– Д-р Йейтс се грижеше за конете в нашето ранчо.

– И кое е вашето ранчо?

– Ранчото на Куотърмас.

– А, тогава вие трябва да сте... господин Фернандес, нали така?

– О, извинявайте, че не се представих. Да, Ед Фернандес отвърна той. Имаше неприятното чувство, че ветеринарят щеше да продължи с думите: „за когото говорят хората“ или нещо подобно, тъй като го смятаха за местния чудак.

Беше склонен да се съгласи с това мнение. Да наследи цяло състояние от богатия си работодател и да живее като отшелник, който не разменяше и една дума с хората, когато се появяваше в града. Може би беше загадка, която разпалваше любопитството на хората от града. Стомахът му се сви при тази мисъл.

– От колко години нямате коне? – попита Потър.

– От осем. Откакто Куотърмас почина.

Той си даде сметка колко странно е било всичко – не се беше виждал с Йейтс от осем години и изведнъж се появява, сякаш оттогава е минала само седмица.

Двамата постояха мълчаливо. Юнската нощ около тях беше изпълнена с песента на шурците.

– Ами, къде са животните? – попита Потър.

– Животните ли?

– Казахте, че сте донесли едни животни, за да ги погледне д-р Йейтс.

– О, да.

– Той беше добър ветеринар, но мога да ви уверя, че и аз не му отстъпвам.

– Сигурен съм, че сте, д-р Потър. Но това са мъртви животни.

– Мъртви животни ли?

– Еноти.

– Мъртви еноти?

– Три.

– Три мъртви енота.

Едуардо осъзна, че ако наистина имаше репутацията на местен ексцентрик, сега я утвърждава. До такава степен беше отвикнал да води нормални разговори, че му беше трудно да изрази най-същественото.

Пое си дълбоко въздух и каза всичко, което трябваше, без да се впуска в подробностите за прохода и другите странности:

– Те се държаха странно посред бял ден, тичаха в кръг. После една по една се строполиха и издъгнаха. – След това той разказа за предсмъртните мъки на животните, за кръвта от ноздрите и ушите. – Въпросът, който ме вълнува, е дали е възможно да са болни от бяс?

– Вие живеете нависоко, близо до онези хълмове. Винаги има слуцаи на бяс сред дивите животни. Това е напълно естествено. Но скоро не сме имали доказателство за наличие на болестта в района. Кръв от ушите? Това не е симптом на беса. Излизаше ли пяна от устата им?

– Не, или поне аз не видях.

– Бягаха ли по крива линия?

– В кръг.

Един пикап спря на магистралата. От радиото му гърмеше кълтри музика. Силна или не, песента беше тъжна.

– Къде са те сега? – попита Потър.

– В черокито – в найлонови чували.

– Ухапаха ли ви?

– Не.

– Одраскаха ли ви?

– Не.

– Имахте ли изобщо някакъв контакт с тях?

Едуардо обясни за предпазните мерки, които беше взел: лопатата, маската, гумените ръкавици. Травис Потър попита:

– Сигурен ли сте, че ми казвате всичко?

– Ами, мисля, че да – излъга Едуардо. – Поведението им беше доста странно, но аз ви разказах всичко най-важно. Други симптоми не забелязах.

Потър го гледаше изпитателно и възрастният човек си помисли, че трябва да му разкаже цялата странна история. Вместо това обаче отвърна:

– Ако не е бяс, тогава да не е чума?

Ветеринарят се намръщи:

– Съмнявам се. Кървене от ушите? Това не е често срещан симптом. Хванахте ли бълхи покрай тях?

– Не, нищо не ме сърби.

Вятърът се усили, разлюля здраво дърветата и изгони от клоните някаква изненадана нощна птица. Тя прелетя над главите им с писък и ги стресна.

Потър каза:

– Защо не ми покажете тези еноти, за да им хвърля един поглед.

Двамата свалиха трите зелени найлонови чувала от черокито и ги вкараха вътре. Чакалнята пред кабинета беше празна. Потър явно беше започнал да подрежда или да попълва някакви бумажки, когато Едуардо пристигна. Влязоха през един къс коридор в облицованата с бели плочки операционна и оставиха чувалите на пода до масата за прегледи.

В помещението беше студено, а и видът му беше такъв. Сурова бяла светлина падаше върху емайлираните, стоманените и стъклените повърхности. Всичко блестеше като сняг и лед.

– Какво ще правите с тях? – попита старецът.

– Тук не разполагам с необходимите средства, за да ги изследвам за бяс. Ще взема проби от тъканите, ще ги пратя в щатската лаборатория и до няколко дни ще имаме резултати.

– И това е всичко?

– Какво имате предвид?

Едуардо побутна с крак единия от чувалите и попита:

– Ще направите ли дисекция на някое от тях?

– Ще ги сложа в хладилни камери и ще чакам резултатите от щатската лаборатория. Ако са отрицателни за бяс, тогава, да – ще извърша аутопсия на едно от тях.

– Обадете ми се, като научите нещо.

Потър отново го прониза с погледа си:

– Сигурен ли сте, че не са ви ухапали или одраскали? Защото, ако е така и ако наистина има причина за подозрения за бяс, трябва да ви прегледа лекар и да ви сложи ваксина веднага, още тази вечер.

– Не съм глупав, знам това. Щях да ви кажа, ако имаше и най-малката опасност да съм се заразил.

Потър продължи да го гледа втренчено. Едуардо огледа операционната и каза:

– Вие доста сте модернизирали това място.

– Елате. – Ветеринарят се обърна към вратата. – Искам да ви дам нещо.

Едуардо го последва по коридора към частния кабинет на Потър. Ветеринарният лекар затършува из чекмеджетата на бял емайлиран шкаф и му подаде две брошури – една за беса и една за бубонната чума.

– Прочетете симптомите и на двете болести – посъветва го Потър. – При най-малкото съмнение, идете при вашия лекар.

– Не обичам много лекарите.

- Не става въпрос за това. Имате ли личен лекар?
- Никога не ми е трябвал.
- Тогава повикайте мен и аз ще ви намеря лекар. Ясен ли съм?
- Да, добре.
- Ще го направите ли?
- Да, бъдете спокоен.
- Имате ли телефон в ранчото?
- Разбира се. Кой днес няма телефон?

Въпросът със сигурност потвърди образа му на отшелник и ексцентрик. Сигурно си го заслужаваше. Защото сега си даде сметка, че не беше използвал телефона през последните шест месеца. Едва ли беше звънял повече от три пъти през миналата година, а при едно от позвъняванията човекът от другата страна на линията беше набрал грешно номера.

Потър отиде при бюрото си, взе химикалка и бележник, след което Едуардо му продиктува телефонния си номер. Скъса лист от бележника и му го даде, защото на него бяха напечатани неговият адрес и телефон.

Едуардо сгъна листа и го сложи в портфейла си.

– Какво ви дължа? – попита.

– Нищо. Тези миещи мечки не са били ваши домашни любимци, тогава защо ще трябва да плащате? Бесът е опасна за цялата общност болест.

Потър го придружи навън до джипа.

Дърветата шумоляха от вятъра, щурците пееха, а една жаба квакаше все едно мъртвец се опитваше да говори.

Едуардо отвори вратата на черокито, обърна се към ветеринаря и каза:

– Когато правите аутопсията...

– Да?

– Ще гледате само за признаци на познати болести ли?

– За увреждания в резултат на болести или травма.

– Само това ли?

– Какво друго трябва да търся?

Едуардо се поколеба, вдигна рамене и отвърна:

– За нещо... странно.

Отново този поглед.

– Ами, господине, непременно ще го направя – обеща Потър.

Докато пътуваше към ранчото, Едуардо се питаше дали е постъпил правилно. Доколкото разбираше, пред предприетите от него действия

имаше само две алтернативи, като и двете бяха под въпрос.

Можеше да остави миешите мечки в ранчото и да изчака да види какво ще се случи по-нататък. Но така сигурно щеше да унищожи важни улики, че нещо извънземно се крие в горите на Монтана.

Или можеше да обясни на Травис Потър за сияещите дървета, туптенето, тласкащите вълни и черния проход. Можеше да му разкаже за миешите мечки и той да ги постави под наблюдение. И да му каже за чувството, което имаше, че техните очи бяха използвани от неизвестния, който го следеше от гората. Ако обаче Едуардо наистина беше смятан за стария отшелник от ранчото на Куотърмас, ветеринарят нямаше да го вземе насериозно.

По-лошо – ако Потър разпространеше чудатата история, някой държавен служител без работа може да реши, че бедният Ед Фернандес е изкуфял или направо се е побъркал, а следователно представлява заплаха за самия себе си и за околните. С цялото си състрадание, жалостиви очи и тихи гласове, клатещи глави и постоянно повтарящи, че го правят за негово добро, те може да го накарат да се подложи на медицински и психиатрични прегледи.

Той не беше възхитен от мисълта да бъде закаран в количка в болницата, да бъркат в тялото му и да го изследват, да му говорят като че отново се е върнал към ранната си детска възраст. Нямаше да реагира много добре. Познаваше себе си. Щеше да им отвърне с инат и презрение, щеше да ядоса желяещите му добро до такава степен, че да накарат съда да поеме контрола върху неговото имущество и да го изпратят в старчески дом или някое подобно заведение, където да прекара остатъка от живота си.

Беше живял дълго и се беше убедил с очите си как животът на толкова много хора бива съсипан от други хора, които действат с добри намерения и постоянно уверяват, че знаят какво правят. Съсипването на поредния старец няма да бъде забелязано, а пък и той нямаше нито жена и деца, нито приятели или роднини, които да се застъпят за него и да го спасят от убиващото благородство на държавата.

Поради тази причина даването на мъртвите животни на Потър, за да ги изследва и да им направи аутопсия, беше засега най-дръзкият ход, който Едуардо можеше за предприеме. Обаче като имаше предвид нечовешката природа на съществото, което контролираше миешите мечки, се притесняваше, че той можеше да изложи Травис Потър на опасност.

Потър, изглежда, притежаваше здрав разум. Познаваше рисковете, свързани с болестта, и щеше да вземе всички предпазни мерки срещу

нейното разпространение. Тези мерки сигурно щяха да са също толкова ефективни и срещу непредвидимата и зловеща заплаха, която може би криеха трупите на животните.

Къщите, в които живееха непознати семейства, светеха надалеч в нощното море. За пръв път в живота си Едуардо искаше да ги познава, да знае техните имена и лица, тяхното минало и надежди за бъдещето.

Той се питаше дали някое дете не седи на отдалечена веранда или на прозореца и гледа към хълмовете и фаровете на черокито, което се движеше на запад в юнската тъмнина. Младо момче или момиче можеше да се зачуди кой седи в колата със светещите фарове, накъде кара и какъв е неговият живот.

Мисълта за подобно дете в нощта даде на Едуардо странното усещане за принадлежност към дадена общност, неочаквано чувство, че е част от семейство, независимо дали го иска или не. Част от семейството на човечеството, а не на някой свадлив клан – нарушен и объркан, но също така периодично прославян и уважаван, с обща съдба, споделяна от всеки от неговите членове.

За Едуардо това беше необичайно оптимистична гледна точка за неговите приятели – мъже и жени. Караше го в определена степен да се чувства некомфортно заради сантименталността. Но в същото време тази мисъл го топлеше и го караше да се вълнува приятно.

Беше убеден, че каквото и да е преминало през прохода, то е враг на човечеството. Контактът му с това нещо му напомни, че по принцип цялата природа е враждебна към човека. Тя се състоеше от студена и егоистична вселена, или защото Бог я беше направил такава, за да подлага на изпитание и отделя добрите души от лошите, или защото просто си беше създадена така. Никой човек не можеше да оцелее в цивилизования свят, без да се бори и без постигнатия с много усилия успех на хората преди него и на хората, които споделяха на тази планета времето с него. Ако на света се беше появило ново зло, много по-голямо от злото, на което бяха способни някои мъже и жени, на човечеството щеше да му е необходимо чувство за принадлежност към обществото. Това чувство щеше да му е много по-необходимо сега, отколкото когато и да било преди, по време на неговото дълго пътуване през вечността.

Къщата се показва, когато той беше минал една трета от дългия около километър път, водещ към нея. Продължи да кара нагоре по хълма. Стигна на осемдесет-шейсет метра от постройката, когато забеляза, че нещо не е наред. Рязко натисна спирачките.

Преди да замине за Игълс Руст, беше запалил лампите във всички

стаи. Ясно си спомняше светещите прозорци. Дори се беше почудил на детската си боязливост да влезе в тъмната къща.

Е, сега тя беше тъмна. Черна като вътрешността на дявола.

Преди да е осъзнал какво прави, Едуардо инстинктивно натисна копчето, с което едновременно заключи всичките врати на джипа.

Известно време седя така, загледан в къщата. Предната врата беше затворена, а доколкото можеше да види, прозорците бяха непокътнати и без счупени стъкла. Не забеляза нищо тревожно.

Освен че всяка лампа във всяка стая беше изключена. От кого? От какво?

Предположи, че има повреда в електрозахранването – но не беше убеден в това. Понякога бурите в Монтана бяха много опасни и силни. През зимата ветровете и ледът можеха да причинят сериозна авария в електрическата верига. Но тази нощ беше топла и духаше само лек ветрец. Освен това по пътя си насам не беше забелязал нито един съборен електрически стълб.

Къщата чакаше.

Не можеше да стои в колата цяла нощ. Нито да живее в нея, за Бога.

Бавно подкара по последната отсечка от пътя до дома и спря пред гаража. Взе дистанционното и го натисна.

Автоматичната врата на гаража се отвори. В помещението, предназначено за три коли, лампата на тавана хвърли достатъчно светлина, за да види, че нищо не липсва.

Предположението за повредата в електрозахранването отпаднаше.

Не вкара колата в гаража, дръпна ръчната спирачка на черокито, но не изключи двигателя. Остави и фаровете да светят.

Взе пушката, която беше подпрял на седалката, и излезе от джипа. Остави вратата широко отворена.

Отворена врата, включени фарове, работещ двигател. Не искаше да си мисли, че може да му се наложи да побегне при първия признак за опасност. Но беше сигурен, че адското изчадие е по-бързо от всичко на света и щеше да го настигне.

Макар че в пушката-помпа бяха останали само пет патрона, той не се притесняваше особено, че не е взел повече боеприпаси. Ако късметът му изневереше и се изправеше срещу нещо, което не би могъл да свали с пет едрокалибрени патрона от упор, той така или иначе нямаше да доживее, за да презареди оръжието.

Тръгна към предната част на къщата, качи се по стълбите на

верандата и се опита да отвори вратата. Беше заключена.

Ключът за къщата беше в отделна връзка от тази за колата. Бръкна в джинсите, извади го и отключи.

Застанал на вратата, той протегна ръка в полуотворения проход, за да включи лампата. Очакваше нещо да го връхлети от тъмния коридор или просто да сложи ръка върху неговата, докато опипва стената в търсене на ключа на лампата.

Намери го и антрето се изпълни със светлина. Пристъпи вътре и направи няколко крачки, като остави вратата отворена.

В къщата цареше тишина.

Тъмни стаи от двете страни на коридора. Кабинетът отляво.

Холът отдясно.

За нищо на света не искаше да се обръща с гръб към която и да е от стайте, но в крайна сметка се премести надясно, под арката, с вдигната пушка. Когато включи поредната лампа, по всичко личеше, че обширният хол е пуст. Нямаше никакъв натрапник, нищо необичайно.

Тогава забеляза тъмната купчинка в края на белия китайски килим. Отначало я взе за фекалии и помисли, че някое животно е влязло вътре, за да си свърши работата. Но когато приближи и застана над него, видя, че е само буца влажна пръст. От нея стърчаха няколко стръка трева.

По лакирания дъбов паркет на коридора също имаше кал.

Предпазливо влезе в кабинета, но там подът беше чист. Светлината от коридора му позволи веднага да се ориентира и да включи лампата на бюрото.

По бюрото и на червената кожа на стола също имаше кал.

– Какво, по дяволите, става? – измърмори той.

Рязко се обърна към огледалните врати на гардероба в кабинета, но там не се криеше никой.

Отиде да провери и гардероба във фойето. Нямаше никого.

Предната врата все още беше отворена. Не можеше да реши какво да прави. Устройваше го да стои отворена, защото му предлагаше единствения безпрепятствен изход, ако искаше да излезе бързо. От друга страна, ако претърсеше къщата и не намереше никого, трябваше да се върне, да заключи вратата и отново да претърси всяка стая, за да се увери, че някой не се е промъкнал зад гърба му. С нежелание затвори вратата и я залости.

Погледна към стълбището с тежки перила. В средата на първите стъпала имаше суха пръст.

Надникна към втория етаж.

Не, първо трябваше да свърши с първия етаж.

Не откри нищо в тоалетната, в килера под стълбите, в голямата трапезария и в банята. Но пък в кухнята също имаше кал, много повече отколкото в другите стаи.

Неодядената му вечеря от ригатони, наденица и хляб с масло стоеше на масата. Беше прекъснат от нахлулите миещи мечки и от тяхната конвулсивна смърт. Петна от изсъхнала кал очертаваха ръба на чинията. По масата също имаше малки парчета пръст, заострен лист, навит на руло, и мъртъв бръмбар с размер на монета от едно пени.

Бръмбарът лежеше по гръб, с щръкнали във въздуха застинали крачка. Когато го обърна с пръст, видя, че черупката му беше сиво-зелена.

На стола имаше две кални петна, големи колкото монета от един долар. По дъбовия под около стола имаше още.

Доста пръст забеляза пред хладилника. Там имаше също няколко стръка трева и един дъждовен червей. Червеят беше още жив, но се беше свил, защото му липсваше влагата на пръстта.

По гърба и тила му пропъльзяха ледени тръпки. Испита чувството, че някой го следи. Това го накара да стисне по-здраво пушката и да се обърне рязко първо към единия, а после и към другия прозорец. Към стъклата им не бяха долепени бледи мъртвешки лица, както очакваше.

Хромираната дръжка на хладилника също беше изцапана.

Той не я докосна и отвори вратата без нейна помощ. Храната беше непокътната, всичко си беше, както го остави.

Вратичките на фурната зееха отворени. Затвори ги, отново без да пипа дръжките, които също бяха изцапани.

На острия ъгъл на едната от вратичките висеше скъсано парче плат. На цвят беше бледосиньо, с тъмносиньо по краищата.

Едуардо се вгледа в парчето плат и това сякаш продължи цяла вечност. Времето като че ли беше спряло, а вселената застинала като махалото на повреден стенен часовник. Накрая кръвта му се смрази от страх и го накара да затрепери-толкова силно, че зъбите му започнаха да тракат. Гробището... Отново рязко се извъртя към единия и после към другия прозорец, но там нямаше нищо.

Само нощта. Нощта. Сляпото, безформено и безгрижно лице на нощта.

Качи се горе и продължи да претърсва. В повечето стаи откри същите буци и парчета вече засъхнала пръст. Друг лист. Още два мъртви бръмбара, сухи като дъвен папирус. Малко камъче с размерите на

костилка от череша, гладко и сиво.

Забеляза, че някои от електрическите ключове на лампите също са изцапани. Затова започна да ги натиска с покритата с ръкава длан или с цевта на пушката.

Когато огледа всяко помещение, провери с пушката дъното на всеки един гардероб и дрешник, надникна зад и под всяка мебел, където пространството предлагаше скривалище и когато накрая беше доволен от факта, че нищо не се крие на втория етаж, той се върна в края на коридора за стълбите и дръпна въжето, което спускаше люка и стълбата за тавана.

Лампите на таванското помещение се палеха от коридора и затова не му се наложи да се изкачва в мрак. Претърси всяка ниша из пращните греди, по крило висяха големи колкото снежни топки нощни пеперуди, а хищните паяци изпъкваха студени и черни като зимни сенки.

Отново слезе в кухнята, дръпна медното резе на вратата на мазето. В него можеше да се влезе само от кухнята.

От друга страна, предната и задната врати на къщата бяха заключени отвътре, когато той замина за града. Никой не би трябвало да може да влезе вътре или отново да заключи, след като си отиде, без ключ. А той притежаваше единствените ключове за тези врати. И въпреки това проклетите бравите бяха заключени, когато се прибра у дома. Не откри никакви счупени или разбити прозорци, но все пак нашественик беше влязъл и излязъл оттук.

Отиде в мазето и претърси двете големи помещения без прозорци. Те бяха студени, леко мухлясали и пусти.

За миг му се стори, че в къщата ще бъде в безопасност.

Той беше единственият ѝ обитател.

Излезе отвън, като заключи предната врата на мазето и вкара черокито в гаража. Затвори автоматичната врата на гаража още преди да излезе от джипа.

През следващите няколко часа енергично търка и чисти къщата. Използва течен сапун, силно концентриран амонячен разтвор, спрей лизол. Беше решен не само да почисти всяко изцапано място, но и да го дезинфекцира – да го направи стерилно като операционна в болница или в лаборатория. От него течеше пот. Мускулите на врата, раменете и ръцете започнаха да го наболяват от постоянно повтарящите се движения. Артритът в китките отново се обади. Кокалчетата на пръстите му се зачервиха и подуха от почти маниакалното стискане на четките и парцалите. Но той реагираше, като ги стискаше още по-силно, докато болката

станеше непоносима и от очите му потечаха сълзи.

Едуардо знаеше, че се бори не само за да почисти до блясък къщата, но и да очисти себе си от някои ужасни мисли. Беше се превърнал в почистваща машина, безчувствен робот, така съсредоточен върху конкретната задача, че съзнанието му беше прочистено от нежеланите мисли. Вдишваше дълбоко от амонячните пари, сякаш те можеха да дезинфекцират ума му. Стремеше се да се изтощи толкова силно, че после да заспи веднага и може би дори да забрави всичко.

Докато чистеше, слагаше всички използвани парцали, кърпи, четки и гъби в голям найлонов чувал. Когато свърши, завърза чувала и го изхвърли в кофата за боклук отвън. Обикновено изплакваше гъбите и четките, за да ги използва отново, но не и този път.

Вместо да извади хартиената торба за еднократна употреба от прахосмукачката, той изхвърли цялата машина. Не искаше да се тревожи за произхода на микроскопичните частици, полепнали по вътрешността на пластмасовия маркуч на прахосмукачката. Повечето от тях бяха толкова дребни, че изобщо не можеше да бъде сигурен, че ги е отмил, освен, ако не разглобеше маркуча и не го почистеше милиметър по милиметър, като не пропуснеше нито една пролука или кухина. Но дори и в този случай нямаше гаранция.

От хладилника извади всичките храни и напитки, които можеха да са докосвани от... натрапника. Трябваше да се избави от всичко, което беше опаковано в найлон или алуминиево фолио, дори и да не личаха следи от пипане: швейцарското сирене, шунката, лука. Трябваше да изхвърли също така вече отворените опаковки: маслото, бурканите с копър и марината, маслините, вишните, майонезата, горчицата и всичко останало; бутилките с капачки с винт: олиото, оцета, соевия сос, кетчупа. Една отворена кутия със стафида, отворена картонена кутия прясно мляко. От мисълта да хапне нещо, което преди това е било докосвано от натрапника, му се догади и го побиха тръпки. Когато свърши с хладилника, в него бяха останали само бутилки с бира и безалкохолно.

Но в края на краищата той се предпазваше от зараза. Никои мерки не бяха прекалено крайни.

Тук не ставаше дума просто за бактериологична зараза. Само да беше толкова просто. Господи, ако само беше. Духовна зараза. Тъмнина, способна да се разпространи и да проникне дълбоко в душата.

„Дори не си го мисли. Недей. Недей. Твърде уморен си, за да мислиш. Твърде стар си. Твърде уплашен.“

От гаража той взе охладителя. Напълни го с лед и сложи в него

осем бутилки бира, като в същото време извади от джоба отварачката.

Остави всичките лампи да светят. Взе бирата и пушката и се качи в задната спалня, където спеше през последните три години. Сложи бирата и оръжието до леглото.

Вратата на спалнята имаше само слаба заключалка, която той действително с натискането на медния бутон. За да се влезе в помещението, беше необходимо само един малко по-силен удар с крак и затова той подпря на вратата стол.

„Недей да мислиш какво може да влезе през вратата. Затвори съзнанието си. Мисли си за артрит и болките в мускулите. Остави тези мисли да заличат по-страшните.“

Взе си душ, като се изтърка така старателно, както беше почистил петната из къщата. Свърши едва когато не остана топла вода в бойлера.

Облече се, но не за спане. Чорапи, памучни военни дрехи, тениска. Остави ботушите до леглото, до пушката.

Въпреки че будилникът на нощното шкафче и ръчният му часовник подсказваха два и петдесет през нощта, Едуардо не можеше да заспи. Седна в леглото и подпря гърба си на няколко възглавници.

Включи с дистанционното телевизора и започна да изрежда безчетния брой телевизионни канали, получавани чрез сателитната чиния зад дърветата. Попадна на екшън – ченгета и наркодилъри, много тичане, скачане и стреляне, ръкопашни боеве и преследвания с коли, експлозии. Намали докрай звука, защото искаше да чува всички звуци из къщата.

Отпиваше от бирата, загледан в телевизионния екран. Не се стареше да следи сюжета на филма, само оставяше съзнанието си да поглъща въртележката от движения и вълните от блясъци и ярки светлини на сменящите се цветове. Търкаше тъмните петна на онези ужасни мисли, онези упорити петна.

Нещо изтропа по прозореца.

Погледна към спуснатите завеси.

Ново потропване. Като камъче, хвърлено по стъклото.

Сърцето му заби по-силно.

Насили се отново да гледа филма. Движение. Цвят. Изпи бирата. Отвори втора.

Чук. И отново, почти едновременно. Чук.

Може би беше просто някоя нощна пеперуда, опитваща се да стигне до светлината, която спуснатите завеси не можеха да скрият напълно.

Можеше да стане, да отиде до прозореца, да види, че е било само летящо насекомо, и да се успокои.

Дори не си мисли за това.

Отпи голяма глътка от втората бира.

Чук.

Нещо стоеше долу на тъмната поляна и гледаше към неговия прозорец. Нещо, което знаеше точно къде се намира той и искаше да установи контакт с него.

Но този път не беше миеща мечка.

„Недей, недей, недей!“

Този път не беше симпатична космата муцунка с бели кръгове около очите. Нямаше хубава козина и опашка на черни пръстени.

Движение, цвят, бира. „Изтъркай болната мисъл, прочисти заразата.“

Чук.

Защото, ако скоро не се отървеше от чудовищната мисъл, която беше оставила петно върху съзнанието му, той рано или късно щеше да изгуби здравия си разум. Скоро.

Чук.

Ако отидеше до прозореца, дръпнеше завесите и погледнеше надолу към нещото на поляната, дори лудостта нямаше да го спаси. Щом го видеше, щом разбереше за съществуването му, щеше да има само един изход. Цевта на пушката в устата му, с пръст на крака върху спусъка.

Чук.

Увеличи звука на телевизора. Високо. По-високо. Свърши и втората бира. Увеличи звука още по-силно, докато цепещата мелодия на сандтрака към изпълнения с насилие филм не разтресе цялата стая. Отвори капачката на третата бира. Промиваше и прочистваше мислите си. Сигурно на сутринта щеше да е забравил болните и ненормални страхове, които така упорито го бяха измъчвали през нощта. Щеше да ги е забравил или отмил с алкохол. Или може би щеше да умре в съня си, Почти не му пукаше какво ще стане. Отпи голяма глътка от бирата в търсене на една или друга форма на забравата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През целия март, април и май, докато Джак лежеше в гипс, а краката му бяха подложени на тракция, той трябваше да изтърпи непоносими болки, мускулни спазми, неконтролируеми нервни тикове и дразнещи сърбежи по кожата под гипса, където не можеше да се почеше. Джак

понасяше тези неудобства, като рядко се оплакваше, и благодареше на Бог, че е жив, отново може да прегръща жена си и да вижда как расте синът му.

Притесненията за здравословното му състояние бяха дори повече от мъчителните преживявания. Оставаше рискът от евентуални болки в тялото след дългото залежаване, макар че гипсовият костюм беше направен внимателно и макар че повечето сестри бяха много отзивчиви, състрадателни и опитни. От продължителния натиск върху дадена част на тялото можеше да се образува рана, чието лечение нямаше да бъде лесно. Така можеше да се стигне и до гангрена. Тъй като постоянно му вкарвах катетри, опасността да се получи възпаление на уретрата се увеличаваше, което можеше да доведе до по-сериозен случай на цистит. Всеки пациент, обездвижен за дълго време, рискуваше да получи съсиреци в кръвоносните съдове, сърцето или мозъка, които можеха да го убият или да му причинят сериозни мозъчни поражения. Въпреки че постоянно му давах лекарства, които намалявах опасността от подобно усложнение, то най-много го притесняваше.

Тревожеше се също така за Хедър и Тоби, които бяха сами. Под мъдрото ръководство на Алма Брайсън жена му, изглежда, се беше подготвила да се справи с всяка непредвидена ситуация – от обикновен крадец до нападение на чужда държава. Всъщност мисълта за всичките онези оръжия в къщата, както и новият начин на мислене на Хедър, която му беше обяснила, че те са необходими, го тормозеха също толкова, колкото и вероятността някой да проникне с взлом в дома му.

Парите го тревожеха повече от мозъчния удар. В момента той получаваше пенсия по инвалидност, а не знаеше кога отново ще може да тръгне на работа. Хедър още беше без работа, икономиката не показваше признаци на излизане от рецесията, а техните спестявания се бяха стопили. Приятелите в отдела бяха открили благотворителна сметка на името на неговото семейство в клон на Уелс Фарго Банк. Пожертвованията на колегите му възлизаха на над двайсет и пет хиляди долара. Но разходите за медицински и рехабилитационни нужди рядко се покриваха от застраховката и той подозираще, че дори благотворителната сметка няма да им върне и най-скромната финансова сигурност, която имаха преди стрелбата при бензиностанцията на Аркадян. До септември или октомври може би нямаше да са в състояние да изплащат ипотечния заем. Той обаче беше способен да запази тези проблеми за себе си, защото знаеше, че другите хора си имат свои собствени грижи и че някои дори бяха по-сериозни от неговите. Освен това беше оптимист, вярваше в

лечебната сила на смеха и позитивното мислене. Макар че някои от неговите приятели определяха реакцията му на бедите като неразумна и абсурдна, той не можеше да се промени. Винаги си е бил такъв. Докато песимистът поглеждаше една чаша с вино и я виждаше наполовина празна, за Джек не само чашата беше наполовина пълна, но той виждаше и пълната бутилка. Беше целият в гипс и временно обездвижен, но се смяташе за благословен от Бога да не остана инвалид за цял живот или да загине. Да, болеше го, но в същата болница имаше хора, които изпитваха много по-големи мъки от неговите. Докато чашата и бутилката не се изпразнеха, той винаги щеше да очаква следващата глътка вино, а не да съжалява, че е останало толкова малко от течността.

При първото си посещение в болницата още през март Тоби беше уплашен при вида на обездвижения си баща. Очите му се бяха изпълнили със сълзи, въпреки че тогава прехапа устната си и държа главата си високо вдигната в стремежа си да изглежда смел. Джек беше направил всичко възможно, за да не изглежда толкова тежко пострадал. Настояваше, че изглежда по-зле, отколкото наистина се чувства, и направи усилия да повдигне духа на сина си. Накрая успя да накара момчето да се засмее, като твърдеше, че е в болницата като участник в секретна нова програма на полицията и ще излезе оттук след няколко месеца като член на новия Специален отряд на мутантите-тийнейджъри, костенурките-нинджа.

– Да – каза тогава той. – Вярно е. Виждаш ли този гипс? Това е черупка на костенурка, която е прикрепена към гърба ми. Когато изсъхне и бъде облечена в кевлар, куршумите направо ще отскачат от нея.

Усмиввайки му се насреща и бършейки сълзите си, Тоби каза:

– Я стига, татко.

– Вярно е.

– Ти не знаеш таекуондо.

– Ще започна да взимам уроци веднага щом черупката изсъхне.

– Един нинджа трябва да знае да се бие и с мечове. С мечове и всички други оръжия на нинджите.

– Просто ще трябва да взимам повече уроци.

– Имаш голям проблем.

– И какъв е той?

– Ти не си истинска костенурка.

– Е, разбира се, че не съм истинска костенурка. Не ставай глупав. В полицейския отдел назначават само хора на работа. На хората не им харесва много, когато ги глобяват за неправилно паркиране

представителите на друг животински вид. Затова трябва да минем с имитация на Специален отряд на мутантите-тийнейджъри костенурките-нинджа. И какво от това? Да не би Човекът-паяк да е истински паяк? Батман истински прилеп ли е?

– Имаш право.

– Разбира се, че имам право.

– Но...

– Но какво?

Усмиввайки се, момчето продължи:

– Ти не си тийнейджър.

– Мога да мина за такъв.

– Няма как, ти си възрастен.

– Така ли?

– Истински възрастен.

– Ще имаш големи неприятности, господинчо, когато се измъкна от това легло.

– Да, но докато черупката ти изсъхне, нищо не можеш да ми направиш.

Следващия път, когато момчето дойде в болницата – Хедър го посещаваше всеки ден, но Тоби идваше само един-два пъти седмично – Джек си беше сложил цветна червено-жълта кърпа на главата, която жена му беше донесла. Краищата на кърпата висяха над дясното му ухо.

– Останалата част от униформата още се проектира – обясни той на Тоби.

Няколко седмици по-късно, някъде в средата на април, Хедър дръпна завесата покрай неговото легло. Тя му подаде гъба и шампоан. Искаше да спести част от работата на сестрите.

– Не съм сигурна, че желая други жени да те къпят. Ставам ревнива – каза Хедър.

– Кълна се, че мога да обясня къде бях снощи.

– В цялата болница няма и една медицинска сестра, която да не ми каза щастливо, че си любимият пациент на всички.

– Ами, скъпа, това е без значение. Всеки може да стане техният любим пациент. Много е лесно. Достатъчно е само да не повръщаш върху тях и да не се присмиваш на смешните им малки шапки.

– Лесно, а? – Тя насапуниса с гъбата лявата му ръка.

– Е, трябва също да гълташ всичко, което ти поднасят вечер, никога да не се заяждаш, да не ги караш да ти инжектират големи дози хероин без лекарско предписание и никога да не симулираш сърдечен удар

само за да привлечеш вниманието им.

– Те казват, че си толкова сладък, смел и забавен.

– Глупости! – отвърна той уж срамежливо, но в същото време беше изненадан.

– Някои от тях дори ми завидяха колко съм щастлива да имам съпруг като теб.

– Ти удари ли ги?

– Успях да се овладеея.

– Добре. Те и без това щяха да си го изкарат на мен.

– Аз наистина съм щастлива.

– А някои от тези сестри са едри и сигурно имат доста силен удар.

– Обичам те, Джак. – Тя се наведе и го целуна по устата. Целувката го остави без дъх. Косата ѝ падна върху лицето му, миришеше на шампоан с аромат на лимон.

– Хедър – каза той тихо, като я докосна по бузата. – Хедър, Хедър – повтаряше името ѝ, като че беше свято, както си и беше. Не само име, а молитва, която го държеше, име и лице, които правеха нощите му по-светли, които караха изпълнените му с болки дни да минават по-бързо.

– Толкова съм щастлива – повтори тя.

– Аз също. Като те намерих.

– Ще се върнеш отново у дома при мен.

– Скоро – каза той, макар и да знаеше, че ще изкара още седмици в това легло, а още повече в рехабилитационната клиника.

– Няма да има повече самотни нощи.

– Няма.

– Винаги ще сме заедно.

– Винаги. – Гърлото му се стегна и той си помисли, че ще заплаче. Не го беше срам да плаче, но знаеше, че никой от двамата още не смее да се отпусне и да поплаче. Нуждаеха се от цялата си сила и решителност за борбата, която тепърва им предстоеше. Той преглътна тежко и прошепна:

– Когато се прибера вкъщи...

– Да?

– И си легнем отново заедно?

Доближила лице до неговото, тя му отвърна също шепнешком:

– Да?

– Ще направиш ли нещо специално заради мен?

– Разбира се, глупчо.

– Ще се облечеш ли като медицинска сестра? Това наистина много

ме възбужда.

За миг тя примигна от изненада, после избухна в смях и накрая натика студената гъба в лицето му.

– Звяр такъв!

– Е, добре, де, какво ще кажеш тогава за монахиня?

– Перверзник.

– На момиче-скаут?

– Но сладък, смел и забавен перверзник.

Ако не притежаваше това чувство за хумор, нямаше да може да работи като ченге. Хуморът, понякога черен хумор, беше щитът, който му позволяваше да настъпва, без да се окаля, през мръсотията и безумието, в които повечето ченгета трябваше да работят в наши дни.

Чувството за хумор подпомагаше оздравяването му и му позволяваше да не бъде погълнат само от болката и тревогата, макар че той се присмиваше не на друго, а на своята безпомощност. Не беше свикнал да му помагат дори при осъществяването на неговите телесни функции. Нито пък беше свикнал постоянно да му правят клизми. Седмица след седмица нарушаването на личната му неприкосновеност и достойнство в това отношение ставаше просто унижително.

Още по-лошо беше да лежи в леглото като в капан в твърдата хватка на гипса, да не може да ходи или дори да пълзи, ако случайно станеше някаква катастрофа или друг инцидент. От време на време той за сетен път се уверяваше, че болницата ще бъде пометена, ако избухне пожар или стане земетресение. Макар и да знаеше, че персоналът е добре обучен за действие при бедствени ситуации и че няма да го изоставят в пламъците и под смъртоносните падащи стени, понякога го обземаше ирационална паника, често в мъртвилото на нощта. Сляп ужас го притискаше все по-силно и това само допринасяше за неговото изтощение.

Към средата на май започна дълбоко да оценява и да се възхищава на инвалидите без ръце, които не се оставяха животът да ги победи. Поне можеше да използва ръцете си и да прави упражнения, като стиска гумени топки и вдига леки тежести. Можеше да се почеше по носа, ако го засърби, до известна степен да се храни сам, да издуха носа си. Прекланяше се пред хората, които страдаха от пълна парализа на тялото, но въпреки това радостта не ги напускаше и гледаха към бъдещето с надежда. Той съзнаваше, че не притежава техния кураж или силен характер, без значение дали беше или не любимият пациент на седмицата, месеца или века.

Беше лишен от краката и ръцете си вече три месеца и това го

измъчваше. Ако не му кажеха, че може да стане от леглото и да започне да се учи да ходи отново до края на пролетта и началото на лятото, безпомощността му щеше да премине в лудост.

През прозореца на болничната стая на третия етаж можеше да види единствено част от короната на една висока палма. През всичките седмици той беше прекарал часове, като наблюдаваше как нейните листа потрепват при леките ветрове, как се гърчат при силните бури, как пъстрейт в светлозелено на слънцето и в мътнозелено на фона на мрачните облаци. Понякога птиците прелитаха край този къс от Рая в рамката на прозореца и Джак се вълнуваше дори и само за миг да ги зърне в полет.

Закле се, че щом отново се изправи на крака, повече никога няма да бъде безпомощен. Съзнаваше високомерието на тази клетва – способността му да я изпълни зависеше единствено от превратностите на съдбата. Човек предполага, Господ разполага. Но тук не ставаше, въпрос отново да се надсмива над себе си. Никога нямаше да бъде безпомощен отново. Никога. Това беше предизвикателство към Бог: остави ме на мира или ме убий, но не ме поставяй в подобно положение отново.

Капитанът на подразделението на Джак, Лайл Кроуфърд, го посети за трети път в болницата на трети юни.

Кроуфърд имаше безлична външност, беше среден на ръст, с късо подстригана кестенява коса, кафяви очи и кафява кожа всичките в един оттенък. Беше обут в меки мокасини, носеше шоколадовокафяви панталони, светлокафява риза и шоколадовокафяво сако, сякаш неговото най-голямо желание беше да изглежда толкова безлично, че да може да се слее с всяка среда и дори може би да стане напълно невидим. Също така носеше кафява шапка, която свали и задържа в ръцете, докато стоеше до леглото. Говореше тихо и често се усмихваше, но също така имаше повече похвали за храброст от всяко друго ченге в целия отдел. Освен това беше най-добрият роден водач, който Джак беше срещал.

– Как я караш? – попита Кроуфърд.

– Сервисът ми се подобри, но бекхендът ми е още слаб.

– Стига си се занасял.

– Мислиш, че това ми е проблемът?

– Това и че не можеш да ставаш.

Джак се засмя.

– Как вървят нещата в подразделението, капитане?

– Забавата никога не свършва. Двама юнаци са влезли тази сутрин в бижутериен магазин на булевард „Уестууд“, веднага след като продавачите са отворили. Извадили оръжие със заглушители, застреляли

собственика и двама души от персонала. Убили ги, преди някой от тях да успее да задейства алармата. Никой отвън не е чул нищо. Витрините били пълни с бижута, големият сейф в помещението отзад бил отворен, пълен със скъпоценности на стойност милиони. Оттам нататък, изглежда, започнало най-интересното. Двамата престъпници започнали да спорят, кое да вземат най-напред и дали ще имат време да вземат всичко. Единият подхвърлил нещо за жената на другия и двамата се изпозастреляли.

– Исусе Христе!

– Минава известно време и един клиент влиза вътре. Четирима мъртъвци и един тежко ранен престъпник. Клиентът стои там, шокиран от кръвта, която е навсякъде. Той направо е парализиран от гледката. Раненият престъпник го чака да направи нещо и когато човекът просто стои, зяпнал от ужас и замръзнал на място, престъпникът му казва: „В името на Божията любов, господине, извикайте линейка!“

– В името на Божията любов – повтори Джак.

– В името на Божията любов. Когато идват лекарите от „Бърза помощ“, първото нещо, за което той ги моли, е да му дадат Библия.

Джак поклати глава, не можеше да повярва в чутото.

– Приятно е да разбереш, че не всички отрепки в града са безбожници, нали?

– Направо стопля сърцето ми – отвърна Кроуфърд.

Джак беше единственият пациент в стаята. Последният, петдесетгодишен проектант, беше умрял предния ден от усложнения след операция на пикочния мехур.

Кроуфърд седна на ръба на празното легло и каза:

– Имам добри новини за теб.

– Слушам те.

– От отдел „Вътрешни разследвания“ изпратиха окончателния си доклад за стрелбата и подозрението отпада изцяло от теб. Дори нещо повече, и шефът, и комисията ще се подпишат под него като крайно решение.

– Защо ли не ми се иска да танцувам?

– И двамата с теб знаем, че искането за специално разследване беше глупост. Но също така знаем..., че щом веднъж отворят тази врата, те не я затварят, без да я блъснат и прещипят пръстите на някое бедно невинно копеле. Затова няма да бързаме с благодарностите.

– И Лутър ли оправдаха?

– Да, разбира се.

– Добре тогава.

– Предложих те за похвала. И Лутър също – посмъртно. И двамата ще бъдете одобрени.

– Благодаря, капитане.

– Заслужи си го.

– Пет пари не давам за задниците в комисията и шефът да върви по дяволите. Но за мен това значи нещо, защото ти ни предлагаш.

Забил поглед в кафявата си шапка, която постоянно въртеше с кафявите си ръце, Кроуфърд отвърна:

– Трогнат съм.

Двамата мълчаха известно време.

Джак си спомняше за Лутър. Предполагаше, че и Кроуфърд си мислеше за същото.

Накрая Кроуфърд вдигна очи и каза:

– А сега лошите новини.

– Винаги е така.

– Не съвсем лоши, само дразнещи. Чу ли за филма на Ансън Оливър?

– За кой по-точно? Нали са три.

– Значи не си чул. Неговите родители и годеницата му са сключили сделка с „Уорнър Брадърс“.

– Сделка?

– Продали са правата за биографията на Ансън Оливър за един милион долара.

Джак остана безмълвен. Кроуфърд продължи:

– Според думите им те са направили сделката поради две причини. Първо, искат да осигурят неродения син на Оливър, да се погрижат за неговото бъдеще.

– Ами бъдещето на моя син? – попита ядосано Джак.

Кроуфърд вдигна глава:

– Много ли си разстроен?

– Да!

– По дяволите, Джак, кога хора като тях са се интересували за нашите деца?

– Никога.

– Точно така. Ти, аз и нашите деца сме, за да им аплодираме, когато те направят нещо високохудожествено или творческо и да почистим след тях, когато направят бъркотия.

– Не е честно – каза Джак. Той се смееше на собствените си думи.

Все едно беше ченге-новак, което очакваше от живота да бъде честен, добротата – възнаградена, а злото – наказано. – А, да върви по дяволите.

– Не можеш да ги мразиш всичките за това. Просто са си такива и имат такъв начин на мислене. Никога няма да се променят. Със същия успех можеш да мразиш мълнията, леда, че е студен, и огъня, че е горещ.

Джак въздъхна, все още ядосан, но по-спокоен:

– Каза, че са сключили сделката поради две причини. Каква е втората?

– Да направят филм, който да бъде като паметник на гения на Ансън Оливър. Така се изрази баща му. „Паметник на гения на Ансън Оливър“.

– В името на Божията любов.

Кроуфърд тихо се засмя:

– Да, в името на Божията любов. А годеницата, майката на неговия бъдещ наследник, казва, че филмът ще вкара в историята противоречивата кариера на Ансън Оливър и неговата смърт.

– Каква история? Той правеше филми, не беше водач на Западния свят. Просто правеше филми.

Капитанът вдигна рамене:

– Ами, когато свършат, боя се, че ще го изкарат борец срещу наркотиците и неуморим защитник на бездомните...

– Праведен християнин, който някога искал да стане мисионер...

– Докато Майка Тереза не го посъветвала да се заеме с правенето на филми...

– И заради активното си застъпничество за справедливостта беше убит при заговор с участието на ЦРУ и фБР...

– Британското кралско семейство, Международното братство на производителите на бойлери и тръби...

– Покойния Йосиф Сталин...

– Жабока Кърмит...

– И тайната общност на равините от Ню Джърси – свърши Джак.

Те се смяха, защото ситуацията беше твърде смешна, за да се реагира на нея с нещо друго освен със смях. И защото, ако не се бяха смели, щяха да признаят властта на тези хора и уязвимостта си.

– По-добре да не ме слагат в този проклет техен филм заговори отново Джак, след като смехът му премина в кашляне. – Ще ги съдя тези задници.

– Те ще променят името ти, ще те направят ченге от азиатски

произход, който ще се казва примерно Уонг, ще бъде с десет години по-стар и с петнайсет сантиметра по-нисък от теб, женен за червенокоска на име Бърта, и ти няма да можеш да им кажеш нищо.

– Хората все пак ще се сетят, че става въпрос за мен в реалния живот.

– Реалния живот? Какво е това? Тук е Кукуландия.

– Господи, как могат да направят герой от този човек?

– Те направиха герои и от Бони и Клайд.

– Антигерои.

– Добре, ами Бъч Касиди и Сънданс Кид?

– Също.

– Направиха герои от Джими Хофа и Бъгси Сийгъл. Ансън Оливър е невинен ученик в сравнение с тях.

През онази нощ, дълго след като Лайл Кроуфърд си беше отишъл, когато Джак се опита да не обръща внимание на хилядите си болезки и други неудобства и да поспи малко, той не можеше да спре да мисли за филма, за милионите долари, за тормоза на Тоби в училище, за гнусните надписи по къщата им, за недостатъчните им спестявания, за неговата пенсия по инвалидност, за Лутър в гроба, за самотната Алма с нейния арсенал и за Ансън Оливър, възкресен на екрана от някой млад актьор със симпатични черти и меланхолични очи, който излъчва доброта, невинност и благородство, надминати само от неговия сексапил.

Джак беше обсебен от чувството за безпомощност. Причината се криеше отчасти в клаустрофобията, гипсовата обвивка и леглото. Чувството се усилваше също така от факта, че беше привързан към този Град на ангелите от една къща, която се беше обезценила и в момента беше трудно да се продаде заради рецесията на пазара. Усилваше се от факта, че той беше добро ченге във време, в което гангстерите бяха герои, и от факта, че не можеше да си представи нито как по друг начин да си изкарва хляба, нито друг смисъл в живота, освен да бъде ченге. Беше в капан като плъх в лаборатория. За разлика от плъха обаче той дори не хранеше илюзия, че е свободен.

На шести юни свалиха гипса. Счупването на гръбначния стълб беше напълно излекувано. Чувствителността му се беше върнала и в двата крака. Несъмнено отново щеше да се научи да ходи.

Сега обаче той не можеше да стои изправен без помощта или на две сестри, или на една сестра и патерица. Бедрата му се бяха стопили. Макар че беше правил известни упражнения за мускулите на прасците, те бяха доста атрофирани.

При първата разходка из стаята с помощта на сестрите Джак плувна в пот, а коремните му мускули се свиха, сякаш беше правил упражнения във фитнес залата с двеста и петдесет килограма. Въпреки това имаше повод за празнуване. Животът продължаваше. Той се почувства прероден.

Спря до прозореца, от който се виждаше короната на палмата. Сякаш като жест на благородната и загрижена вселена в небето се появиха три чайки, долетели от брега край Санта Моника. Те се рееха известно време във въздуха като три бели хвърчила. После изведнъж птиците направиха завой в синевата, като изиграха своеобразен въздушен танц, и изчезнаха на запад.

Джак ги гледа, докато отлетяха. Сетне се отвърна от прозореца, без да погледне към града отвън.

Тази вечер Хедър и Тоби го посетиха и му донесоха сладолед с фъстъчено масло и шоколад „Баскин-Робинс“. Въпреки че беше напълнял, Джак не се ограничаваше в яденето.

През онази нощ сънува чайките. Три. С великолепни широки криле. Широки и бели като на ангели. Те летяха право на запад, гмуркаха се и отново се изкачваха, правеха спирали и лупинги, но продължаваха на запад. Той тичаше по полята отдолу и се опитваше да не изостава от тях. Отново беше невръстно момче, разперило ръце като крила. Тичаше нагоре по хълмовете, надолу по тревистите склонове, дивите цветя го шибяха по краката. Представяше си как всеки момент излита, свободен от оковите на земното притегляне, високо при чайките. Тогава полята свършиха, докато той гледаше към чайките, и той откри, че маха с крака във въздуха, над ръба на висок и стръмен склон. Под него бушуваха мощните вълни и хвърляха високо пръски, а той падаше ли падаше. Знаеше, че е само сън, но не можа да се събуди, когато се опита. Падаше, падаше, винаги близо до смъртта, падаше към зъберите на черните скали, към студеното дълбоко бучене на сърдитото море, падаше ли падаше...

След четири дни на интензивна и усилена терапия в „Уестсайд Джeneral“ на единайсети юни Джак беше преместен в болницата за рехабилитация финикс. Макар че счупването на гръбначния стълб беше излекувано, бяха останали някои увреждания на нервите. Въпреки това прогнозите на лекарите бяха отлични.

Такава стая спокойно можеше да се намира в мотел. Килим на пода

вместо плочки, раирани тапети в зелено и бяло, картини с красиви селски пейзажи по стените, твърде пъстри, но жизнерадостни завеси на прозореца. Двете болнични легла обаче разваляха впечатлението.

Стаята за физиотерапия, където беше откаран в количка за пръв път на дванайсети юни в шест и трийсет сутринта, беше добре оборудвана с уреди за упражнения. Миришеше повече на болница, отколкото на спортна зала, което не беше чак толкова лошо. И тъй като си представяше какво му предстои, в неговите очи мястото изглеждаше не толкова като спортна фитнес зала, а като стая за мъчения.

Неговият физиотерапевт, Моше Блум, беше около трийсетгодишен, висок метър и деветдесет, с толкова напompани мускули, сякаш се готвеше да се изправи сам срещу танк. Имаше къдрава черна коса, кафяви очи и тъмна кожа, която беше получила бронзов загар от калифорнийското слънце. С бели маратонки, бели памучни панталони, бяла тениска и кепе, той приличаше на привидение, носещо послание от Бог, което гласеше: „Няма ли болка, няма оздравяване“.

– Така както го казвате, не звучи като съвет – отвърна Джак.

– О?

– Звучи като заплаха.

– Ще плачеш като бебе от радост след първите няколко сеанса.

– Ако това искате, мога да заплача като бебе и сега, а после двамата да си тръгнем.

– Като за начало ще започнеш да се боиш от болката.

– Минах известна терапия в „Уестсайд Джeneral“.

– Това там е било детска игра. Не може изобщо да се сравни с ада, през който ще те накарам да минеш.

– Толкова сте внимателен!

Блум повдигна огромните си рамене:

– Не трябва да храниш никакви илюзии за лесна рехабилитация.

– Аз съм човекът с най-малко илюзии в света.

– Добре. В началото ще започнеш да се боиш от болката, ще трепериш от нея, ще молиш да те върнат вкъщи наполовина недъгав и няма да искаш да изкараш докрай програмата...

– Боже, нямам търпение да започна.

– ...но аз ще те науча да мразиш болката, вместо да се боиш от нея...

– Може би да взема да ида в университета и да си повиша квалификацията. Да науча испански.

– ...а после ще те науча да обикнеш болката, защото тя е сигурен

признак, че напредваш.

– Трябва да изкарате опреснителен курс как да вдъхновявате и да печелите пациентите си.

– Ти трябва сам да се вдъхновиш, Макгарви. Моята работа е да те предизвикам.

– Викай ми Джак.

Терапевтът поклати глава.

– Не, да се разберем. Аз ще те наричам Макгарви, а ти мен Блум. Тези взаимоотношения са винаги враждебни в началото. Ще трябва да ме намразиш, да съсредоточиш гнева си върху мен. Когато дойде времето, ще ти бъде по-лесно да ме мразиш, ако не си говорим на малко име.

– Вече ви мразя.

Блум се усмихна:

– Ще се справиш Макгарви.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

След нощта на десети юни Едуардо живееше в пълно отрицание на действителността. За пръв път в живота си отказваше да се изправи срещу нея, макар и да знаеше, че за него никога не е било по-важно да го направи. За него щеше да е по-добре да посети едно място в ранчото и там да открие или да не открие доказателства в подкрепа на своите най-мрачни подозрения за произхода на нашественика, който беше влязъл в къщата, когато беше ходил до кабинета на Травис Потър в Игълс Руст. Вместо това той старателно отбягваше мястото. Дори не искаше да погледне към този хълм.

Пиеше твърде много, но не го беше грижа. В продължение на седемдесет години беше живял под мотото „Умереност във всичко“ и тази рецепта за живот го беше отвела само към мъчителна самота и страх. Искаше му се бирата, която той обикновено комбинираше с хубав бърбън, да има по-силно вцепеняващо въздействие върху него. Изглежда, имаше доста голяма поносимост към алкохола. Дори когато обърнеше достатъчно бутилки, за да станат гърбът и краката му като гумени, умът му оставаше доста по-ясен, за да може да се отдаде на забравата.

Търсеше бягство в книгите, като четеше изключително жанра, който напоследък беше започнал да цени. Хайнлайн, Кларк, Бредбъри, Кристофър, Нивън, Зелазни. Докато в началото за негова изненада откри, че научната фантастика може да бъде предизвикателна и смислена,

сега разбра също, че тя може да действа и като наркотик, по-добра дрога и от най-голямото изпито количество бира, а също така не тормозеше пикочния мехур. Ефектът – или просветление и почуда, или интелектуална и емоционална анестезия – зависеше най-много от самия читател. Космически кораби, машини на времето, уреди за телепортация, чужди светове, колонизирани луни, извънземни, мутанти, разумни растения, роботи, андроиди, клонинги, живи компютри с изкуствен интелект, телепатия, звездни флотилии, участващи в битки в най-отдалечените кътчета на галактиката, разрушаване на вселената, връщане на времето назад, краят на всичко! Той се изгуби в мъгла от фантастика, в един утрешен ден, който никога нямаше да настъпи наистина, за да престане да мисли за немислимото.

Пътешественикът от прохода се беше притаил в горите и дните минаваха, без да се случва нещо. Едуардо не разбираше защо той ще идва от милиарди километри разстояние в Космоса или хиляди години във времето, само за да продължи със завладяването на света с костенурски стъпки.

Разбира се, самото естество на нещо толкова чуждо и извънземно като това предполагаше загадъчни и може би дори неразбираеми за човека действия и мотивация. Завладяването на Земята може би не беше от интерес за нещото, което беше дошло в прохода. Може би неговата концепция беше толкова различна от тази на Едуардо, че дните бяха като минути за съществуването.

В научнофантастичните романи имаше три основни вида извънземни. Добрите обикновено искаха да помогнат на човечеството да реализира пълния си потенциал като интелигентна раса и по този начин хората да съжителстват мирно с тях за вечни времена. Лошите искаха да поробят хората, да се хранят с тях, да снасят яйца в тях, да ги преследват и да ги убиват за забавление, или да ги заличат заради голямо недоразумение или от свирепа жестокост. Третите – най-малко срещаните – бяха нито добри, нито лоши, но толкова чужди, че тяхната цел и съдба оставаха тайна за хората като Божия разум. Този трети вид обикновено правеше на човечеството или голямо добро, или голямо зло, просто като минаваше покрай тази част на галактиката. Като автобус, преминаващ през колона от мравки на магистралата, и дори никога не разбираше за тази среща, да не говорим да е повлияло върху живота на разумни същества.

Едуардо нямаше никаква представа какви са намеренията на наблюдателя в гората, но инстинктивно усещаше, че в личен план не му

мисли доброто. То не търсеше вечна дружба и не искаше да съжителства мирно. То съзнаваше неговото присъствие, значи не беше и от третия вид. Беше странно и злонамерено и рано или късно щеше да го убие.

В романите добрите извънземни превъзхождаха по брой лошите. Научната фантастика по принцип беше литература на надеждата.

Когато минаха и топлите юнски дни, надеждата в ранчо Куотърмас остана много по-малко, отколкото по страниците на тези книги.

През деня на седемнайсети юни, докато Едуардо седеше във фотойла в хола, пиеше бира и четеше Уолтър М. Милър, телефонът иззвъня. Той остави книгата и отиде в кухнята да вдигне слушалката.

Беше Травис Потър, който каза:

– Господин Фернандес, не трябва да се тревожите.

– Не трябва ли?

– Получих факс от щатската лаборатория с резултатите от пробите на тъканите от онези еноти. Те не са заразени.

– Но нали са мъртви.

– Не и от бяс. Нито от чума. Нищо, което да е заразно или което може да се прихване от ухапване или бълхи.

– Направихте ли аутопсия?

– Да, направих.

– Тогава суката ли ги е уморила или какво?

Потър се поколеба:

– Единственото нещо, което можах да открия, беше тежко възпаление на мозъка.

– Доколкото си спомням, казахте, че няма инфекция?

– Така е, няма. Никакви поражения, абсцеси или гной. Само възпаление. Много голямо.

– Може би щатската лаборатория трябва да направи проби на тъкан от мозъка?

– Тъканта от мозъка беше една от тези, които изпратих.

– Ясно.

– Никога не съм срещал подобно нещо.

Едуардо нищо не каза.

– Много странно – продължи Потър. – Имаше ли още от тях?

– Още мъртви еноти ли? Не, само трите.

– Ще направя някои токсикологични проучвания, ще проверя дали си нямаме работа с някаква отрова.

– Аз не съм слагал никакви отрови.

– Може да е промишлен токсин.

– Може ли? Наоколо няма никаква проклета промишленост.
– Ами... природен токсин тогава.
– Когато им направихте дисекция...
– Да?
– ...отворихте черепа, видяхте възпаления и мозък...
– При такова голямо налягане дори след смъртта черепът направо се е пръснал.

– Мога да си представя.
– Извинявайте. Но затова очите им бяха така опулени.
– Вие просто взехте проби от мозъчната тъкан или...
– Да?
– ...направихте дисекция на мозъка?
– Направих пълна церебротомия на две от животните.
– Отворихте мозъците им?
– Да.
– И не открихте нищо?
– Само това, което ви казах.
– Нищо... необичайно?

Учудването, което се криеше зад мълчанието на Потър, почти можеше да се усети по телефона. После той каза:

– Какво очаквахте да открия, господин Фернандес?
Едуардо не отговори.
– Господин Фернандес?

– Ами гръбначните им стълбове? Прегледахте ли ги по цялата им дължина?

– Да, направих го.
– Намерихте ли нещо... прикрепено?
– Прикрепено?
– Да.
– Какво имате предвид с това „прикрепено“?
– Може да е... приличало на тумор.
– Да е приличало на тумор?
– Да кажем тумор... нещо такова?
– Не. Нищо такова. Абсолютно нищо.

Едуардо отдръпна за малко слушалката, за да отпие от бирата. Когато отново я долепи до ухото, чу Травис Потър да казва:

– ...нещо, за което не сте ме уведомили?
– Не и нещо, което да знам – излъга той.

Ветеринарят този път не отговори веднага. Сигурно и той пиеше

бира. После каза:

- Ако се натъкнете на още такива животни, ще ми се обадите ли?
- Да.
- Не само еноти.
- Добре.
- Всякакви животни.
- Дадено.
- И не ги пипайте.
- Няма.
- Искам да ги видя на мястото, където са паднали мъртви.
- Както кажете.
- Ами...
- Дочуване, докторе.

Едуардо затвори телефона и отиде при умивалника. Загледа се през прозореца към гората на запад от къщата.

Запита се колко дълго трябваше да чака. Беше му писнало до смърт от чакане.

„Хайде“ – каза тихо той по адрес на скрития в гората наблюдател.

Беше готов. Готов за Ада, Рая или вечната пустота каквото и да дойдеше.

Не се боеше от смъртта.

Това, което го плашеше, беше как щеше да умре. Какво можеше да изпита. Какво можеха да му сторят в последните минути или часове от живота му. Какво можеше да види.

На сутринта на двайсет и първи юни, докато закусваше и слушаше международните новини по радиото, той погледна нагоре и видя катерица на прозореца на северната стена на кухнята. Беше се изправила на първа на прозореца и го гледаше през стъклото. Изглеждаше напрегната. Както енотите преди.

Гледа я известно време, после отново се зае със закуската си. Всеки път, когато вдигнеше глава, животното стоеше на поста си.

След като изми чиниите, отиде при прозореца, наведе се и застана пред катерицата. Разделяше ги само стъклото. Животното не изглеждаше обезпокоено от неговата близост.

Той почука с пръст по стъклото точно пред муцуната на животното. Катерицата не помръдна.

Той се изправи, завъртя дръжката и започна да отваря прозореца.

Катерицата скочи от перваза и избяга в страничния двор, където отново се обърна към него и го загледа напрегнато.

Затвори и заключи прозореца, след което излезе на предната веранда. Две катерици вече стояха на тревата и го чакаха. Когато Едуардо седна на дървения люлеещ се стол, едно от малките зверчета остана на тревата, но другото се изкачи до най-горното стъпало на верандата и продължи да го наблюдава оттам.

През тази нощ, отново барикадирал се в леглото на спалнята си и опитваш се да заспи, той чу как катериците тропаха по покрива. Малките нокти дращеха по керемидите. Когато накрая заспа, сънува гризачи. На следващия ден, двавет и втори юни, катериците останаха с него. На прозорците. В двора. На верандите. Когато отиде да се разходи, те го следваха от разстояние.

Двавет и трети мина по същия начин, но на сутринта на двавет и четвърти той откри мъртва катерица на задната веранда. Имаше съсиреци от кръв в ушите ѝ и засъхнала кръв в ноздрите. Очите бяха изскочили от орбитите. Откри още две катерици в двора и четвърта на стълбите на предната веранда, всичките в едно и също състояние.

Те бяха издържали на контрола по-дълго от енотите. Очевидно пътешественикът се учеше. Едуардо се запита дали да се обади на д-р Потър. Накрая събра четирите тела и ги занесе в центъра на източната поляна. Хвърли трупове в тревата, където дивите животни щяха да се погрижат за тях.

Отново си помисли за въображаемото дете в отдалеченото ранчо, което може би беше гледало към фаровете на черокито, докато той се прибираще от ветеринаря преди две седмици. Каза си, че дължи на това дете – или на другите деца, които реално съществуваха – да разкаже на Потър цялата история. Трябваше да се опита да информира и властите. Макар че да накара някого да му повярва, щеше да бъде много мъчително и трудно изпитание за него.

Сигурно заради бирата, която пиеше от сутринта, но този път не можа отново да почувства принадлежността си към общността. Беше прекарал целия си живот в избягване на хората. Не можеше току-така отново да ги заобича.

Освен това всичко за него се беше променило, когато се върна вкъщи и откри следите на нашественика: буците пръст, мъртвите бръмбари, червея, парчето син плат на вратичката на фурната. С невероятен страх очакваше следващия ход в тази част от играта, но въпреки това отказваше да мисли за нея, като блокирваше всяка забранена мисъл, която се

зараждаше в измъчения му мозък. Когато накрая се осъществеше тази страшна конфронтация, сигурно вече нямаше да може да сподели преживяното с непознати. Ужасът беше прекалено голям, за да може само той да го изпита и да бъде негов свидетел.

Продължаваше да си води дневник на събитията и сега написа за катериците. Нямаше нито достатъчно желание, нито сили да описва преживяванията си така подробно, както беше правил в началото. Беше лаконичен, като гледаше да не изпуска никаква важна информация.

Искаше да разбере пътника, като пишеше за него. Пътника... и себе си.

През последния ден от юни реши да отиде до Игълс Руст, за да купи хранителни продукти и други необходими неща. Като се има предвид, че сега живееше дълбоко в сянката на непознатото и фантастичното, всяко рутинно всекидневно действие – готвенето, оправянето на леглото сутрин, пазаруването – му се струваше безсмислена загуба на време и енергия, абсурден опит да се преструваш, че всичко е наред, като и същото време съществуването ти вече беше странно и ненормално. Но животът си вървеше.

Когато Едуардо изкара джипа от гаража, от перилата на предната веранда хвъркна голям гарван и прелетя над капака на колата с шумно махане на крилете. Едуардо удари спирачки и изключи двигателя. Птицата се издигна високо в червеникавосивото небе.

По-късно, в града, когато той излизаше от супермаркета и буташе количката с покупките, един гарван беше кацнал на решетката на джипа отпред. Предположи, че е същата птица, която го беше изплашила преди по-малко от два часа в ранчото.

Птицата остана на мястото си, като го гледаше през предното стъкло на черокито, когато той отиде отзад и отвори багажника. Докато слагаше продуктите зад задната седалка, гарванът изобщо не отклони погледа си от него. Продължи да го гледа и когато закара празната количка пред магазина, върна се и седна зад волана. Птицата отлетя едва когато той запали двигателя.

През всичките трийсет километра из монтанската провинция гарванът го следваше. Той го виждаше или като се навеждаше напред над волана, или просто като поглеждаше през страничния прозорец, в зависимост от позицията, която създаването избираше, за да го наблюдава. Понякога летеше успоредно на черокито, като се стремеше да не изостава. Понякога се устремяваше толкова напред, че се превръщаше в едва забележима точка сред облаците. После обаче се връщаше и отново

поемаше успоредния курс. Беше с него през целия път до дома.

Докато Едуардо вечеряше, птицата беше кацнала на външния перваз на прозореца на северната стена на кухнята, където той беше видял за пръв път една от катериците. Щом стана да отвори прозореца, гарванът избяга, както беше направила и катерицата.

Остави прозореца отворен, докато довършваше вечерята. Свежият ветрец нахлу от потъналите в здрач поляни. Преди Едуардо да приключи с яденето, гарванът се върна.

Птицата остана на отворения прозорец, докато старецът изми чиниите, изсуши ги и ги подреди. Тя следваше всяко негово движение със светещите си черни очи.

Взе си поредната бира от хладилника и се върна на масата.

Седна на друг стол, по-близо до гарвана. Само една ръка разстояние го делеше от него.

– Какво искаш? – попита той, изненадан, че не се почувства глупаво загдето говореше на птица.

Разбира се, той не говореше на птицата. А на пътника.

– Просто искаш да ме гледаш ли? – попита отново.

Гарванът продължи да се взира съсредоточено в него.

– Искаш да комуникираш ли?

Птицата вдигна едното си крило, пхна глава под него и започна да кълве перата си, сякаш се опитваше да пробие лед. След още една глътка Едуардо каза:

– Или искаш да ме контролираш като тези животни?

Гарванът пристъпи от единия на другия си крак, отърси се, вдигна високо глава и отново го погледна с едното око.

– Можеш да се преструваш на проклетата птица, но аз знам, че не си; не си само птица.

Гарванът отново остана спокоен.

Навън здрачът беше отстъпил място на нощта.

– Можеш ли да ме контролираш? Сигурно можеш да го правиш само на по-прости същества, с по-прости нервни системи.

Черните очи блестяха. Острият оранжев клон беше леко разтворен.

– А може би изучаваш екологията флората и фауната ни. Гледаш как функционира, усъвършенстваш уменията си? А? Може би си проправяш път към мен. Така ли е?

Птицата продължаваше да го гледа.

– Знам, че в птицата няма нищо от теб или поне нищо физическо. Също както нямаше в енотите. Това показва аутопсията. Мислех, че

сигурно вкарваш нещо в животното, за да го контролираш, нещо електронно, може би дори нещо биологично. Мислех, че сигурно има много като тебе в гората. И че сигурно някой от вас е трябвало да проникне в животното, за да го контролира. Бях уверен, че Потър ще открие някакъв странен червей или охлюв в мозъка на енота, някаква проклетата стоножка, прикачена към гръбначния му мозък. Семе, неземно изглеждащ паяк, нещо. Но ти не действаш по този начин, нали?

Той отпи от бирата.

– М-мм... Чудесна е.

Протегна бирата към гарвана.

Той продължи да го гледа над бутилката.

– Въздържател, а? Продължавам да научавам все нови неща за теб. Ние сме любознателни типове, ние – хората. Учим се бързо и добре прилагаме наученото. Добри сме в установяването на контакти с непознати. Това притеснява ли те?

Гарванът вдигна опашка и се изходи.

– Това коментар ли беше – запита Едуардо – или част от убедителната птича имитация.

Острият клон се отвори и затвори, после пак, но птицата не отрони никакъв звук.

– По някакъв начин ти контролираш тези животни от разстояние. Телепатия или нещо подобно? От доста голямо разстояние, ако се съди по тази птица. Трийсет километра чак до Игълс Руст. Е, може би двайсет пет километра по птичи полет.

Ако пътникът разбра, че това, което изрече Едуардо, беше игра на думи, не го показа с нищо.

– Доста хитро, независимо дали е телепатия или нещо друго. Но определено съществува бедното създание, нали? Ти обаче ставаш по-добър, като научаваш какви са ограниченията на местните бъдещи роби.

Гарванът започна да се пощи.

– Прави ли някакви опити да ме контролираш? Защото, ако си правил, мисля, че не съм забелязал нищо. Не съм усетил никакво дълбаене в моя мозък, не съм видял образи на извънземни, нищо от това, което пишат в романите.

Чук, чук, чук – продължаваше пощенето. Едуардо пресуши остатъка от „Короната“, след което избърса устата си с ръкава.

Докато унищожаваше бълхите по себе си, птицата го гледаше така спокойно, сякаш възнамеряваше да седи тук цяла нощ и да слуша неговото бърборене, ако той искаше да бъде така.

– Мисля, че напредваш бавно, опипваш внимателно пътя, експериментираш. Този свят е достатъчно нормален за нас, родените в него, но сигурно за теб той е едно от най-странните и ужасни места, които някога си виждал. Може би още не си много сигурен дали би се чувствал добре тук.

Той не започна разговора, очаквайки гарванът да му отговори. Не се намираше в някой проклет филм на „Уолт Дисни“. И въпреки това продължаващата тишина започваше да го дразни и изнервя, сигурно, защото беше изпил доста бира и сега беше изпълнен с гнева на пияния.

– Хайде. Стига си се преструвал. Направи го.

Гарванът продължи да го наблюдава.

– Ела ти тук. Направи ми посещение с истинската си същност, не като птица, катерица или енот. Ела като себе си. Без костюми. Хайде да го направим. Да приключим с това.

Птицата разтърси криле един-два пъти и това беше всичко.

– Ти си по-лош и от гарвана на По. Не казваш нищо, само стоиш на едно място. Какъв си ти?

Гледане, гледане.

И гарванът не помръдва, само стои, само стои...

Макар че По не беше един от любимите му автори, а само писател, който Едуардо беше чел, за да открие в крайна сметка какъв тип литература харесва, той започна да рецитира високо на пернатия страж, като влагаше в думите страстта на разтревожения разказвач, който поетът беше създал в стиховете си:

И в очите прилича на демон мечтаещ,
а лампата над него върху пода хвърля неговата сянка...

Внезапно той осъзна, но твърде късно, че птицата, поемата и собственото му предателско съзнание го бяха накарали да се сблъска с ужасната мисъл, която потискаше в себе си, откакто беше изчистил петната и другите следи на десети юни. В основата на „Гарванът“ на По беше мъртвата девица, младата Ленор, и разказвач, който вярваше, че тя ще се върне при него...

Едуардо затръшна психическата врата пред останалата част от тази мисъл. Обзет от внезапна ярост, захвърли празната бутилка. Тя удари гарвана. Птицата и бутилката изчезнаха в нощта.

Той скочи от стола си и се доближи до прозореца.

Птицата, просната на поляната, скочи, излетя във въздуха с

трескаво махане на крилете и се устреми нагоре в тъмното небе.

Едуардо затвори прозореца с такъв трясък, че едва не счупи стъклото. Заклучи го и се хвана с две ръце за главата, като че можеше да откъсне ужасната мисъл, ако не успееше отново да я потисне.

Тази нощ се напи. Когато накрая заспа, сънят беше най-добрата възможна прелюдия преди смъртта.

Ако птицата влезеше през прозореца на неговата спалня, докато той спеше, или пък дойдеше от покрива, той нямаше да я чуе.

Събуди се едва в единайсет и десет на първи юли. През останалата част от деня се опитваше да превъзмогне махмурлука. Това погълна времето му и така съзнанието му остана далеч от фантастичните строфи на отдавна умрелия поет.

Гарванът беше отново с него на първи, на втори и на трети юли, от сутрин до вечер, без прекъсване. Той обаче гледаше да не му обръща внимание. Повече никакво отвръщане на погледите. Никакви монолози. Едуардо не седеше на верандите. Когато беше в къщата, не гледаше от прозорците. Животът му стана още по-ограничен.

В три следобед на четвърти юли, изпаднал в пристъп на клаустрофобия заради прекалено дългото седене между четири стени, той реши да се разходи и взе пушката. Когато излезе навън, не гледаше към небето над него, а само към далечния хоризонт. Два пъти обаче забеляза беглата поява на сянка някъде пред него и разбра, че не е сам.

Тъкмо се връщаше в къщата и беше само на двайсетина метра от предната веранда, когато гарванът се появи от небето и се стрелна надолу. Той безпомощно махаше с криле, сякаш беше забравил как се лети, и падна като камък. Птицата грачеше и пляскаше с криле, но до сблъсъка си със земята вече беше мъртва.

Без да се доближава много до гарвана, Едуардо го хвана за крайчеца на едното крило. Занесе го на поляната и го хвърли там, където беше хвърлил четирите катерици на двайсет и четвърти юни.

Очакваше да открие зловеща купчина от животински останки, добре оглозгани и разчленени от хищниците, но катериците ги нямаше. Нямаше да се изненада, ако един или дори два от трупове бяха отмъкнати някъде другаде, където месоядното животно да се нагости на спокойствие. Но повечето хищници биха оголили скелетите на катериците на място и щяха да оставят поне няколко кости, неядливите лапи, части от козината, както и добре оглозгани черепи без очи.

Липсата на каквито и да е останки можеше да означава само, че катериците са били преместени от пътника. Или от неговите магически

контролирани помощници.

Може би пътникът ги беше изпитвал на унищожение, за да разбере защо умират – което той не беше в състояние да направи с енотите, защото Едуардо ги беше занесъл на ветеринарния лекар. Или може би си мислеше, че катериците, както и енотите, са доказателства за неговото присъствие. Сигурно предпочиташе да оставя колкото се може по-малко следи, докато мястото му в този свят не се установеше твърдо.

Стоеше на поляната и унесено гледаше към мястото, където беше оставил катериците. Мислеше.

Вдигна ръката, с която държеше птицата, и се вгледа в безжизнени очи. Лъскави като лакиран ебонит и изскочили от орбитите.

– Хайде – прошепна той.

Накрая взе гарвана в къщата. Щеше да му потрябва. Имаше план.

Металната решетка беше свързана със здрави пръстени от неръждаема стомана в горната и долната част и се крепеше на три къси стоманени крака. Беше с размер на купа с вместимост два-три литра. Използваше я, за да изцежда тестените храни, когато готви в големи количества. Към горния пръстен бяха прикрепени две стоманени дръжки, използвани за разклащане.

Едуардо въртеше ситото в ръцете си и обмисляше плана си. После започна да го прилага в действие.

Застанал до кухненската маса, той сгъна крилата на мъртвия гарван и напъха птицата в ситото.

С игла и конец прикрепил гарвана към металната решетка на три места. Това щеше да предотврати падането на мъртвото тяло, щом наклонеше ситото.

Когато свърши, Едуардо остави иглата и конца настрана. Внезапно главата на птицата се килна и се разтресе.

Той отскочи изненадан.

Гарванът издаде слабо, треперещо гравене.

Знаеше, че птицата е мъртва. Мъртва като камък. Най-малкото, защото шията ѝ беше прекършена. Очите бяха изскочили от орбитите. Очевидно беше умряла в полет от тежък мозъчен блокаж като този, който уби енотите и катериците. Падайки от голяма височина, тя се беше ударила в земята със страшна сила, което ѝ беше нанесло още по-големи физически увреждания. Мъртва като камък.

Сега, защита за телената решетка на ситото, съживената птица не можеше да вдигне главата си не защото ѝ пречеха конците, а защото вратът ѝ си беше счупен. Пречупените крака махаха безполезно.

Смачканите криле се опитваха да се разперят, но уврежданията им пречеха повече от конците.

Превъзможвайки страха и погнусата си, Едуардо докосна с ръка гърдите на гарвана. Не долови туптене.

Птичето сърце биеше изключително бързо, много по-бързо от сърцето на бозайниците. Един малък мощен двигател, туптуп-туптуп-туптуп-туптуп. Винаги беше лесно да се усети, защото ускореният пулс кънтеше из цялото тяло.

Сърцето на гарвана определено не беше. Доколкото той можеше да определи, птицата също така не дишаше. А шията ѝ беше прекършена.

Надяваше се, че е станал свидетел на способността на пътника да възкресява мъртви същества, което си беше цяло чудо. Но истината беше по-мрачна.

Гарванът беше мъртъв.

И въпреки това той мърдаше.

Треперейки от отвращение, Едуардо свали ръката си от малкото гърчещо се тяло.

Пътникът можеше да е възстановил контрола си върху тялото, без да възкресява птицата. До известна степен той упражняваше влияние както върху живите, така и върху неживите същества.

На Едуардо отчаяно му се искаше да престане да мисли за това.

Но не можеше да изключи съзнанието си. Не можеше вече да избягва зародилото се у него любопитство.

Ако не беше закарал веднага енотите при ветеринаря, дали и те нямаше да се разтресат и да се изправят отново на крака, студени, но мърдащи, мъртви, но съживени?

В ситото главата на гарвана се клатеше. Клюнът се отваряше и затваряше с леко тракане.

Може би в крайна сметка четирите мъртви катерици не бяха отнесени от никого. Може би онези трупове, вкочанени от смъртта, също бяха повлияни от неизвестния кукловод, свивайки студените си мускули и тракайки с вкоравилите се стави, откликнали на властния зов. Дори и когато телата им бяха достигнали до ранния стадий на разлагане, те сигурно бяха клатили главите си, бяха изпъззели от поляната в гората към леговището на онова нещо, което ги командваше.

„Не си мисли за това. Спри. Мисли си за нещо друго, за Бога. За всичко друго. Не и за това, не за него.“

Ако извадеше гарвана от ситото, дали той щеше да махне с криле и

да тръгне олюлявайки се по земята със счупените си криле? През целия си път нагоре по стръмния заден двор? Един вид кошмарно шествие до сенките на разположените нависоко гори.

Щеше ли да събере смелост да го последва в сърцето на мрака?

Не не ако това щеше да бъде последният сблъсък, той трябваше да стане тук, на негова територия, не в някакви странни гнезда, каквото пътникът си беше направил.

Едуардо беше шокиран от собственото си смразяващо кръвта предположение – пътникът сигурно беше чужд на тази планета до такава степен, че изобщо не споделяше човешкото възприятие за живота и смъртта, изобщо не правеше разлика между тези две състояния. Може би неговият извънземен вид изобщо не умираше. Или умираше в биологичния смисъл на думата, но възкръсваше от разлагащите се останки в някаква друга форма на живот. И очакваше същото да се отнася и за съществата на този свят. Всъщност природата на неговия вид – особено взаимовръзката със смъртта – може би беше много по-странна и необичайна, извратена и много по-отблъскваща, отколкото изобщо човек можеше да си представи.

В безкрайната и безгранична вселена потенциалният брой на разумните форми на живот също беше безграничен – както беше открил от книгите, които напоследък четеше. Теоретично всяко нещо, което той можеше да си представи, трябваше да съществува някъде в тази безгранична среда. Когато ставаше въпрос за извънземни форми на живот, чуждоземец означаваше именно чуждоземен, максимално странен и непознат, самата ужасяваща аномалия. Тя не се вместише в представите на нормалното човешко мислене и трудно можеше да бъде разбрана и възприета.

Едуардо беше умувал по този въпрос и преди, но едва сега осъзна, че би могъл да разбере пътника толкова, колкото една мишка можеше да разбере човешкото същество и неговите преживявания, неговия начин на мислене.

Мъртвият гарван потрепери, счупените му крака трепнаха. От гърлото му излизаше хрипливо гъргореене, пародия на истинското гращене.

Едуардо бе обзет от духовен мрак, защото повече не можеше да отрича съществуването на нашественика, който беше оставил зловеща дйра из къщата му през нощта на десети юни. Още от началото знаеше какви мисли потиска у себе си. Дори и когато се напиваше до забрава, знаеше. Дори и когато се преструваше, че не знае, пак знаеше. И сега пак знаеше. Знаеше. Мили Боже, той знаеше!

Досега Едуардо не се боеше от смъртта. Очакваше я с нетърпение.

Но сега се страхуваше да умре. Това не беше обикновен страх. Това беше болезнено състояние на свиреп ужас. Трепереше, потеше се.

Макар че пътникът не беше показал никакви признаци, че може да контролира тялото на живо човешко същество, какво щеше да стане, когато умреше?

Взе пушката от масата и ключовете за черокито, мина през вратата, свързваща кухнята с гаража. Трябваше да напусне веднага къщата, да излезе и да избяга надалеч. Да върви по дяволите изучаването на пътника. Да върви по дяволите неговият стремеж на всяка цена да се сблъска с нещото. Просто трябва да влезе в джипа, да натисне педала на газта, да прегази всичко, което му се изпречи на пътя, и да избяга колкото е възможно по-надалеч от онова каквото и да беше излязло от черния проход в онази монтанска нощ.

Отвори вратата, но се спря на прага между кухнята и гаража. Нямаше къде да отиде. Нямаше семейство, приятели. Беше твърде стар, за да започва нов живот.

И без значение къде щеше да отиде, пътникът щеше да продължи да бъде тук, да проучва и да си пробива път в този свят. Да прави извратените си експерименти, да осквернява всичко свято, да извършва кощунства с всичко, което беше скъпо на Едуардо.

Можеше и да не успее да избяга от това. В живота си не беше бягал от нищо. Но в момента не го спираше гордостта. Единственото, което го възпираше да замине, беше чувството му за добро и зло, за правилно и погрешно – основните ценности, които го бяха водили през дългия му живот. Ако обърнеше гръб на тези ценности и избягаше като страхливец, после не би могъл да се погледне даже в огледалото. Беше стар и самотен, което само по себе си беше достатъчно лошо. Да живее стар, самотен и разяждан от самоомираза щеше да бъде непоносимо за него. Отчаяно искаше да избяга, но беше невъзможно.

Върна се в кухнята, затвори вратата на гаража и остави пушката на масата.

Той беше познал душевна тъма, каквато може би никой преди извън Ада не беше познавал.

Мъртвият гарван се напрегна и се опита да се освободи от ситото. Едуардо беше използвал дебел конец, който беше завързал на здрави възли. А пък мускулите и костите на птицата бяха твърде сериозно уредени, за да може тя да събере достатъчно сили и да се освободи.

Опитът му беше проява на безсмислена храброст и безумие. Но все

пак предпочете да действа, а не да чака смирено края.

Едуардо подпря ситото на външната страна на кухненската врата. Вързаният гарван се дърпаше и се мъчеше да се изскубне. Едуардо отбеляза с молив по дървото мястото, където се срещаха отворите в дръжките.

Заби два обикновени пирона в маркираните точки и закачи ситото на тях.

Гарванът, борещ се с последни сили за свободата си, се виждаше през телената мрежа, закрепена към вратата. Но много лесно ситото можеше да бъде вдигнато от пироните.

Затова от всяка страна използва пирони, извити под формата на U, и фиксира здраво двете дръжки към масивната дъбова врата.

За да премести ситото и да стигне до гарвана, пътникът или негови-ят помощник трябваше да разхлаби поне единия от U-образните пирони, за да освободи поне една от дръжките. Единствената друга възможност беше да среже телената мрежа с голяма и здрава ножица и да извади пернатото същество.

Така или иначе мъртвата птица не можеше да бъде извадена и от-мъкната бързо или безшумно. Едуардо щеше да получи достатъчно предупредителни сигнали, че нещо се опитва да докопа съдържанието на ситото. Особено след като възнамеряваше да прекара цялата нощ в кухнята.

Не беше сигурен дали пътникът желае да получи мъртвия гарван. Може би се заблуждаваше и странното нещо нямаше никакъв интерес да търси мъртвия си помощник. Въпреки това птицата беше издържала по-дълго от катериците, които бяха живели по-дълго от енотите, а кук-ловодът сигурно щеше да сметне за полезно да изследва трупа, за да открие защо се е получило така.

Този път нямаше да действа чрез катерица. Нито пък дори чрез хи-тър енот. Тук бяха необходими повече сила и сръчност, както го беше планирал Едуардо. Молеше се пътникът да отвърне на предизвикателст-вото му и да се появи в истинската си същност. Обаче, ако изпратеше друго нещо, това, за което той не искаше изобщо да си мисли, изгубена-та Ленор, старецът беше готов да се изправи и пред този ужас.

Удивително е колко много неща може да изтърпи човек. Удивител-но е каква сила притежава той дори и когато е обзет от парализиращ ужас, дори и в хватката на свирепия страх, дори и когато е изпълнен с отчаяние.

Гарванът отново остана неподвижен. Тих. Мъртъв като камък.

Едуардо се обърна, за да погледне към високите гори.

Хайде. Хайде, копеле такова! Покажи ми лицето си, покажи ми кирливото си грозно лице. Хайде, изпъзни, за да те видя. Не бъди такъв страхливец, скапан изрод!

Едуардо влезе вътре. Затвори вратата, но не я заключи.

След като спусна щората на вратата, така че никой или нищо да не може да го наблюдава, без той самият да знае за това, старецът седна до кухненската маса, за да извади дневника си. Попълни още три страници с красивия си почерк. Заключи, че може би това щяха да се окажат последните му писания.

Ако нещо се случеше с него, той искаше някой да открие жълтия бележник – но не твърде лесно и бързо. Сложи го в голям найлонов плик с цип, за да не пострада от влагата, и го сложи във фризера сред пакетите със замразени храни.

Здрачът настъпи. Мигът на истината бързо се приближаваше. Той не очакваше съществуването от горите да се появи посред бял ден. Усещаше, че то действа по тъмно.

Взе си бира от хладилника. Какво пък толкова, по дяволите. Беше първата за последните няколко часа.

Макар че искаше да е трезв, когато настъпи моментът на сблъсък, той не желаше да бъде с напълно ясна глава. Някои неща беше по-добре да се правят от човек с леко притъпена чувствителност.

Мракът още не беше се спуснал на запад, а той още не беше привършил първата си бира, когато долови движение откъм западната веранда. Тихо потупване, стържене и пак потупване. Определено не беше гарванът. Шумовете бяха по-силни. Беше грубоват звук, издаван от нещо тромаво, което се изкачваше по стъпалата на верандата.

Едуардо стана и взе пушката. Дланите му бяха потни, но въпреки това успя да хване здраво оръжието.

Ново потупване и стържене.

Сърцето му биеше бързо и лудо, по-бързо, отколкото на гарвана, докато беше жив.

Посетителят – каквото и да беше произходът му, жив или мъртъв – стигна до горните стъпала и тръгна към вратата. Вече не се чуваше тропане. Само влачене, плъзгане и драскане. Тъй като през последните месеци Едуардо четеше фантастична литература, той веднага започна да си представя образ след образ на различни извънземни създания, които можеха да издават подобни звуци вместо нормални стъпки – кое от кое по-зловещи на външен вид. Съзнанието му беше обсебено от най-

различни чудовища. Едно от тях не приличаше на извънземно, по-скоро принадлежеше към творчеството на По, отколкото на Хайнлайн, Стърджън или Бредбъри. То беше по-скоро готическо, отколкото футуристично, не само че произлизаше от Земята, но идваше изпод земята.

То се приближаваше към вратата. Накрая застана пред вратата. Пред незаклучената врата. Тишина.

Едуардо трябваше само да направи три крачки, да дръпне дръжката на вратата и щеше да се изправи пред посетителя. Но той не беше в състояние да помръдне. Сякаш беше пуснал корени в пода като някое от дърветата около къщата. Макар че сам беше разработил плана, който неминуемо стигаше до сблъсък, макар че не избяга, когато имаше възможност, макар че си беше внушил, че неговият здрав разум зависи от срещата с бездънния ужас и преодоляването му, сега той беше парализиран и се питаше дали щеше да постъпи чак толкова лошо, ако беше избягал.

Нещо се притаи. То беше там, но стоеше неподвижно. На сантиметри от вратата.

Какво щеше да прави? Да изчака Едуардо пръв да действа? Или изучаваше гарвана в ситото. На верандата беше тъмно и само закритите прозорци на кухнята пропускаха слаба светлина от кухнята. Можеше ли то да види гарвана?

Да, о, да – то можеше да вижда в тъмното, обзалагаше се за това. Виждаше в тъмното по-добре, отколкото която и да било проклета котка, защото идваше от тъмното.

Чуваше как тиктака кухненският часовник. Макар че той си беше стоял тук през цялото време, той не го беше чувал от години. Защото беше станал част от средата. Но сега го чуваше по-силно от всякога, като палка, която отмерва с бавни удари по облицован с филц барабан по време на официално правителствено погребение.

Хайде, хайде, хайде да го направим. Този път не подканваше пътника да излезе от скривалището си. Този път подтикваше себе си. Хайде, копеле такова, страхливец такъв, изкуфял дъртак, хайде, хайде, хайде.

Приблужи се до вратата и спря така, че да може лесно да я отвори.

За да хване дръжката, трябваше да вземе пушката само с едната ръка, но не можеше да го направи. Изключено.

Сърцето му болезнено блъскаше в гърдите му: Усещаше пулса в слепоочията си.

Надуши нещото през затворената врата. Мирис, от който ти се повдига. Вонеше на кисело и разложено. Никога преди не беше усещал

подобна миризма.

Дръжката на вратата пред него, дръжката, която той самият не можеше да се насили да хване, кръгла и полирана, жълта и блестяща, започна да се завърта. Докато бавно се въртеше, по очертанията ѝ играеше отблясък от луминесцентната лампа в кухнята. Толкова бавно. Бравата изщрака.

Пулсът му биеше бясно в ушите, гърмеше. Сърцето му подскачаше в гърдите и затрудняваше дишането му.

Тогава дръжката се върна в предишното си положение и вратата остана неотворена. Мигът на разкритието беше отложен, може би завинаги, докато посетителят се оттегляше...

С яростен вик, който го изуми, Едуардо грабна дръжката и я дръпна с едно рязко и конвулсивно движение. Изправи се лице в лице с най-ужасния си страх. Изгубената девица, лежала три години в гроба и сега излязла оттам. Посивели и разрошени коси, лице без очи, потъмняла плът въпреки използваните препарати за балсамиране. Проблесване на голи кокали сред разложените и изсъхнали тъкани, зъби на мястото на устните, застинали в зловеща усмивка. Изгубената девица стоеше облечена в парцаливата и проядена от червеи погребална рокля от син плат. Роклята беше цялата в петна от течностите на разлагащото се тяло. Беше станала и се беше върнала при него. Протягаше ръка към него. Видът ѝ го изпълни не просто с ужас и отвращение, но с отчаяние. Господи, той потъваше в море от студено черно отчаяние, че Маргарит трябваше да се върне при него в този вид, който беше съдбата на всяко живо същество на тази планета.

Това не е Маргарит, не и това нещо, тази нечиста сила. Маргарит е на по-добро място, в Рая, седи с Бог. Трябва да е при Бог, Маргарит заслужава Бог, не това, не и край като този. Седи при Бог, седи при Бог, отдавна е напуснала това тяло и седи при Бог.

И след първата внезапна среща той си помисли, че ще се оправи, че ще може да запази разсъдъка си и няма да полудее. Смяташе, че ще може да вземе пушката и да отблъсне това омразно нещо от верандата, ще вкарва куршум след куршум в него, докато то спре дори смътно да прилича на Маргарит, докато се превърне само в купчина кости и органични останки, които няма да имат властта да му въздействат емоционално.

Тогава забеляза, че не е посетен само от разлагащото се тяло, а и от самия пътник – два сблъсъка в едно. Чужденецът се беше преплел с тялото, висеше на гърба му, но също така запълваше кухините. Беше обядил мъртвата жена. Тялото му се оказа меко и неподходящо за земното

притегляне, тъй като беше доста тежко. Затова сигурно се нуждаеше от помощ, за да може да се движи само на тази планета. Беше черно, черно и лигаво, на места изпъстрено с червено. Сякаш беше съставено от преплетени и виещи се израстъци, които в един момент изглеждаха меки и гладки като змии, после се превръщаха в остри и твърди крайници като щипките на рак. Не мускулести като при змиите или корави като при раците, а слузести и желеобразни. Не видя нито глава, нито някакви отвори, никакви познати черти, които да му позволят да различи горна и долна част. Едуардо обаче имаше на разположение само няколко секунди, за да възприеме видяното. Видът на тези блестящи черни пипала, промушващи се навън и навътре в гръдния кош, го накара да осъзнае, че всъщност плътта по тригодишния труп беше по-малко, а привидението пред него се състоеше предимно от пришълеца върху човешкия скелет. Извитите му израстъци заемаха мястото, където някога се намираха сърцето ѝ и белите ѝ дробове. Бяха се оплели като лоза около ключиците и лопатките, около раменната и лъчевата кост, около лакътната и бедрената кост, пищялите. Дори запълваха празния череп и се виеха точно зад пустите очни орбити. Това беше повече, отколкото можеше да понесе и повече, отколкото книгите го бяха подготвили. Извън чуждоземното и скверното, които можеше да издържи. Чу се как крещи, но не можеше да спре. Не можеше да вдигне пушката, защото всичката му сила отиваше в крещенето.

Макар че му се стори цяла вечност, от мига, в който отвори вратата, до този, в който сърцето му започна да се гърчи във фатални спазми, бяха изминали само пет секунди. Въпреки нещото, което се появи на прага на кухнята, въпреки мислите и страховете, които експлодираха в съзнанието му за част от мига, Едуардо знаеше, че секундите са точно пет, защото една част от него продължаваше да брои ударите на часовника. Погребалният ритъм, пет удара, пет секунди. После го обхвана тъпа болка, майката на всички болки. Не причинена от пришълеца, а извираща отвътре, съпроводена от бяла светлина, ярка като ядрена експлозия на ядрена бомба. Потпяща в пълна забрава белота, която изтри пришълеца от погледа му и всички други земни грижи. Мир.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй като Джак беше получил допълнителни увреждания освен гръбначната фрактура, той трябваше да мине по-дълъг курс

физиотерапия в болницата във Финикс. Както обеща, Моше Блум го сприятели с болката и му помогна да извлече от нея повече полза при оздравяването и възстановяването. До началото на юли, четири месеца след деня, в който беше улучен, постепенното намаляване на болката му стана постоянен спътник. Тя се беше превърнала за Джек не просто в приятел, а в брат.

На седемнайсети юли, когато беше изписан от Финикс, той отново можеше да ходи, макар че още му трябваше опората на две патерици. Той рядко използваше и двете. Страхуваше се обаче да не падне, когато е без тях, особено при качване или слизане по стълби. Макар и да ходеше бавно, Джек се държеше стабилно на краката си. Въпреки това единият му крак от време на време внезапно се парализираше. Тези неприятни изненади ставаха все по-редки с всяка изминала седмица. Надяваше се да се отърве от едната патерица до август и от другата до септември.

Моше Блум, масивен като скала, но все още плъзгащ се по земята като на тънка въздушна възглавница, съпроводи Джек до главния вход. През това време Хедър докара колата от паркинга. Както обикновено физиотерапевтът беше облечен в бяло, но този път кепето му беше шарено и пъстро.

– Гледай да не пропускаш всекидневните упражнения – каза той.

– Добре.

– Дори и когато се отървеш от патериците.

– Дадено.

– Тенденцията е към намаляване на упражненията. Понякога, когато пациентът възстанови повечето си функции, той възвръща своята самоувереност и решава, че не му трябва да се упражнява повече. Но лечебният ефект продължава дори и тогава, макар той да не го осъзнава.

– Слушам.

Моше отвори вратата пред Джек и продължи:

– Следващото нещо е, че проблемите се връщат при него и той отново трябва да дойде тук да се лекува.

– Не и аз – увери го Джек и пристъпи с патериците навън, в прекрасния горещ летен ден.

– Взимай редовно лекарствата, когато ти потрйбват.

– Ще ги взимам.

– Не се опитвай да стискаш зъби, когато те боли.

– Няма.

– Прави горещи бани със соли „Епсом“, когато краката отекаат.

Джак кимна:

– И се заклевам, че всеки ден ще си изяждам супата.

Моше се засмя.

– Нямам намерение да се държа като майка ти.

– Но го правиш.

– Не, не съвсем.

– Ти ми беше като майка седмици наред.

– Така ли? Е, добре, де. Имам намерение да ти бъда.

Джак подпря лакътя си на едната патерица, за да могат да си стиснат ръцете за довиждане:

– Благодаря ти, Моше.

Терапевтът го прегърна:

– Ти направи невероятен прогрес. Гордея се с теб.

– Ти си дяволски добър в тази работа, приятелю.

Когато Хедър и Тоби паркираха колата, Моше се усмихна:

– Разбира се, че съм добър. Ние, евреите, знаем всичко за болката и страданието.

Първите няколко дни само фактът, че се намираше в собствения си дом и спеше в леглото си, беше толкова радостен и блажен за Джак, че не трябваше да полага допълнителни усилия, за да поддържа оптимизма си. Седеше в любимия си фотьойл, хранеше се, когато си поиска, и не се подчиняваше на никакви болнични режими. Помагаше на Хедър да приготви вечерята, четеше на Тоби преди сън, гледаше телевизия след десет вечерта, без да се налага да си слага слушалки. Тези неща го удовлетворяваха повече от всичките удоволствия и лукс, които бяха привилегия на един саудитски принц.

Остана угрижен обаче за семейните финанси, но вярваше, че този проблем ще се реши. Очакваше до август да тръгне на работа и отново да започне да печели парите с труд. Преди да се върне към уличните патрули обаче, трябваше да премине сурови полицейски физически тестове и психологическа оценка, за да проверят дали не е травмиран от случилото се и това да му попречи да изпълнява нормално задълженията си. Затова в продължение на седмици щеше да му се наложи да работи на бюро.

Докато страната затъваше все по-дълбоко в рецесия и нямаше призиви да излезе от това състояние, докато всяка една правителствена инициатива, изглежда, целеше закриването на все повече работни места,

Хедър престана да чака отговори от компаниите, в които беше кандидатствала за работа. Докато Джак лежеше в рехабилитационната клиника, тя беше станала предприемач – „Хауърд Хюз, но с всичкия си“, шегуваше се тя. Хедър започна свой бизнес с „Макгарви Асошиейтс“. Десетте години в Ай Би Ем като дизайнер на софтуер ѝ печелеха клиенти. Когато Джак се върна у дома, тя вече беше сключила сделка за проектирането на софтуер за собственика на верига от осем таверни. Едно от малкото предприятия, които процъфтяваха в сегашните икономически условия, продаваше алкохол и душевна атмосфера, в която той да се пие. За клиента ѝ в един момент беше станало непосилно да следи и наблюдава многобройните си и претъпкани заведения и затова му трябваше софтуерът.

Печалбата от първата сделка изобщо не можеше да се сравни със заплатата, която беше получавала до миналия октомври. Но тя беше уверена в себе си и се надяваше, че ако свърши добре работата си за собственика на таверните, ще получи още много поръчки.

Джак беше доволен да я види погълната от работата си. Компютрите бяха поставени върху две големи разтегателни маси в празната спалня. Матракът и рамката на леглото бяха подпрени на стената. Тя беше най-щастлива, когато беше заета с нещо. Той толкова уважаваше нейния интелект и трудолюбие, че не би се изненадал, ако мизерният офис на „Макгарви Асошиейтс“ започнеше да се разраства и след време станеше конкурент на „Майкрософт“.

На четвъртия си ден вкъщи, когато ѝ наговори всички, тези неща, тя се облегна в стола си и гордо изрече:

– Да, това съм аз. Бил Гейтс без репутация на смотаняк.

Джак се облегна на вратата, като вече използваше само една пате-рица, и отвърна:

– Предпочитам да мисля за теб като за Бил Гейтс със страхотни крака.

– Сексист.

– Виноват.

– Освен това откъде знаеш дали Бил Гейтс няма по-хубави крака от моите? Да не си виждал неговите?

– Добре де, връщам си думите назад. Трябваше да кажа, че ти си също такъв смотаняк, за каквото хората смятат Бил Гейтс.

– Благодаря ти.

– Няма защо.

– Наистина ли са страхотни?

- Кой?
- Моите крака?
- Ама ти имаш ли крака?

Макар че се съмняваше бизнесът ѝ да се разрасне до такава степен, че да могат да си плащат сметките и заема по ипотеката, Джек не се тревожеше особено. Това продължи до двайсет и четвърти юли – беше минала седмица, откакто си седеше у дома, и доброто му настроение започна бавно да го напуска. Когато характерният за него оптимизъм започна да се изпарява, в един момент загуби всичките си илюзии и съзнанието му се разтресе като от електрически ток.

Вече не спеше, без да сънува. Сънищата му ставаха все по-кръвави с всяка изминала нощ. Три или четири часа, след като си беше легнал, се будеше обзет от паника. После не можеше да заспи, независимо колко уморен и изтощен се чувстваше.

Бързо го обзеха общо неразположение и неспокойствие. Храната сякаш беше изгубила вкуса си. Стоеше повече вътре, защото лятното слънце беше за него дразнещо ярко. Сухата калифорнийска жегла, която обожаваше, сега го изгаряше и го правеше раздражителен. Макар че четенето му беше хоби и притежаваше огромна библиотека с книги, не можеше да намери нито един писател – дори сред тези, които преди му бяха любими. Книгите, без значение колко добре бяха написани и колко похвали от критиците бяха получили, не го заинтригуваха с нищо. Често трябваше да препрочита по няколко пъти един абзац, докато проумееше смисъла на написаното.

Нespoкойствието му премина в депресия на двайсет и осми, само единайсет дни след края на рехабилитационния курс. Хвана се, че мисли за бъдещето, и откри, че пред него няма перспектива, която да го удовлетворява. Някога кипящ от енергия плувец в океан от оптимизъм, сега той се беше превърнал в свито и уплашено създание в блатото на разочарованието.

Твърде подробно четеше вестниците, твърде дълбоко се замисляше за събитията, които ставаха всеки ден, прекарваше твърде много време, гледайки новините по телевизията. Войни, геноцид, бунтове, терористични нападения, политически бомбени атентати, гангстерски войни, престрелки с коли, извращения с деца, серийни убийци, кражби на коли, екологични катастрофи, младежи, които пръсват главата на продавача в магазина за някакви си петдесет долара в касата, изнасилвания, пробождания и удушвания. Знаеше, че животът не е само тези неща. Доброто все още съществуваше и все още се правеха добри дела. Но медиите

насочваха вниманието си върху най-негативните страни на живота. Същото правеше и Джек. Макар че се опитваше да не отваря вестника и да не поглежда телевизора, в крайна сметка биваше привличан от живите описания на последните трагедии и извършено насилие, също както бутилката привлича алкохолика или залозите комарджията.

Разочарованието, подсилвано от новините, беше водещ само надолу ескалатор, от който Джек не можеше да избяга. А ескалаторът постоянно засилваше скоростта си.

Когато веднъж Хедър спомена, че след по-малко от месец Тоби ще е третокласник, Джек започна да се тревожи заради търговията с наркотици и насилието, които царяха в много от училищата в Лос Анджелис. Внуши си, че Тоби ще бъде убит, ако не намерят начин да го изпратят в частно училище. Внушението, че едно такова някога сигурно място като класната стая сега беше опасно като фронт по време на война, бавно, но неминуемо го наведе на мисълта, че за неговия син не беше безопасно никъде. Ако Тоби можеше да бъде убит в училище, това можеше да се случи и на улицата, пред къщата, докато си играе в собствения двор? Джек се превърна в прекомерно строг родител, какъвто преди не беше. Тревожеше се, когато Тоби не е наблизо и не може да го вижда.

До пети август, само два дена до връщането му на работа и възстановяването на по-голямата част от нормалния му живот, вместо да се радва на приповдигнато настроение, при Джек стана точно обратното. От мисълта да докладва в подразделението за преназначаването дланите му се изпотяваха, макар че имаше поне още месец, докато го върнеха да патрулира по улиците.

Мислеше си, че досега е успявал да скрие страховете и депресията си от другите. През тази нощ се оказа, че не е така.

Когато си легнаха и изгаси лампата, той най-накрая събра кураж да сподели с Хедър притесненията си:

- Няма да се върна на улицата.
- Знаем – каза тя.
- Нямам предвид само временно, а завинаги.
- Знаем, скъпи. – Тя седна и протегна ръка към неговата.
- Толкова ли си личи?
- Доста, от няколко седмици.
- Извинявай.
- Трябва да го преодолееш.
- Мислех, че ще работя на улицата, докато се пенсионирам. Най-много исках да правя това.

- Всичко се променя.
- Сега вече не мога да рискувам. Загубих увереността си.
- Ще си я възвърнеш.
- Може би.

– Ще го направиш. Но въпреки това няма да се върнеш на улицата. Не можеш; Ти отработи своето, изпита късмета си повече, отколкото което и да е друго ченге. Остави другите да спасяват света.

- Чувствам се...
- Знам.
- Празен...
- Ще ти стане по-добре. Винаги е така.
- ...като обзет от самосъжаление нещастник.

– Ти не си нещастник. – Тя сложи ръка на гърдите му. – Ти си добър човек и си смел. Твърде смел, ако питаш мен. Ако не беше решил да се махнеш от улицата, аз щях да го направя вместо теб. Защото иначе вероятността е следващия път аз да се окажа на мястото на Алма Брайсън, а жената на твоя партньор ще идва да ме успокоява, ще ме държи за ръката. Проклетата да съм и да горя в Ада, ако позволя това да се случи. Двама от твоите партньори бяха застреляни за една година, а от началото на януари загинаха седем полицаи. Седем. Няма да те загубя, Джак.

Той я прегърна. Беше изключително благодарен на съдбата, че го беше срещнала с нея в един труден свят, в който толкова много зависеше единствено от късмета. За секунда остана безмълвен. Гласът му щеше да издаде прекалено силните емоции.

Накрая каза:

– Значи отсега нататък ще си паркирам задника в стола и ще си кла-тя краката на едно или друго бюро.

– Ще ти купя цял кашон с мехлем против хемороиди.

– Ще трябва да си купя кана за кафе с моето име.

– И листчета за бележки, на които ще пише „От бюрото на Джак Макгарви“.

– Това ще означава и по-малка заплата. Няма да ми плащат колкото когато бях на улицата.

– Ще се оправим.

– Така ли? Не съм много сигурен. Ще ни бъде трудно.

– Забравяш за „Макгарви Асошиейтс“. Изобретателни и гъвкави софтуерни програми. Проектирани за вашите нужди. Разумни цени. Бърза доставка. По-хубави крака от тези на Бил Гейтс.

И през тази нощ в тъмната спалня на двамата им се стори, че

намирането на сигурност и щастие в Лос Анджелис не е толкова невъзможно.

През следващите десет дни обаче двамата понесоха поредица удари от суровата действителност, което разби на пух и прах старата им представа за Ел Ей. В градския бюджет беше направено поредното съкращение, което намаляваше заплатите на уличните ченгета с пет процента и с дванайсет на работещите на чиновнически длъжности в отдела. Парите, които сега взимаше Джек на новата работа и които бяха по-малко от преди, вече станаха значително по-малко. Ден по-късно статистиката на правителството показва, че в икономиката отново има спад. Новият клиент, който се готвеше да подпише договор с „Макгарви Асошиейтс“, беше толкова изнервен от икономическите показатели, че в крайна сметка реши да не инвестира в нови компютърни програми през следващите няколко месеца. Инфлацията се покачваше, данъците – още повече. На потъналата в дългове градска електрическа компания бяха повишени лихвите, което неминуемо означаваше покачване и на цените на тока. Цената на водата вече се беше повишила. Ред беше на газта за битови нужди. Получиха сметка за ремонт на колата за шестстотин и четирийсет долара в същия ден, в който първият филм на Ансън Оливър, първоначално останал без внимание от страна на публиката, беше пуснат отново от „Парамаунт“ и поднови интереса на медиите към стрелбата с участието на Джек. А Ричи Тендеро, съпругът на огнената и непоколебима Джина Тендеро с черните кожени дрехи и спрея с червен пипер, беше улучен от едрокалибрена пушка, докато се опитваше да разреши семеен спор. В резултат лявата му ръка беше ампутирана до рамото, а на лявата страна на лицето му трябваше да се направи пластична операция.

На петнайсети август едно единайсетгодишно момиченце случайно попадна в гангстерска престрелка само на една пресечка от училището, в което скоро щеше да тръгне Тоби. То беше убито на място.

Понякога животът, изглежда, има смисъл. Нещата се развиват по най-непредвидим начин. Отдавна забравени познанства отново се възстановяват и променят човешки съдби. Непознат се появява и казва няколко мъдри думи, като по този начин разрешава неразрешим до момента проблем. Или пък някакъв сън става действителност. Изведнъж Бог потвърждава съществуването си.

Следобед на осемнайсети август Хедър стоеше в кухнята и чакаше

господин Кафемашина да свари от освежителната течност. През това време тя преглеждаше пристигналата поща. Имаше едно писмо от Пол Йънгблъд, адвокат от Игълс Руст, Монтана. Пликът беше тежък, сякаш съдържаеше някакъв документ. Според пощенското клеймо писмото беше изпратено на шести този месец. Това я накара да се замисли защо беше извървяло такъв дълъг път, докато стигне дотук.

Беше чувала и преди за Игълс Руст. Не можеше обаче да си спомни кога и къде.

Тъй като се отнасяше с характерната за повечето американци антипатия към адвокатите и свързваше всякаква подобна кореспонденция с неприятности, тя пхна писмото най-отдолу в купчината, за да се заеме с него най-накрая. Отхвърли настрани рекламните брошури и листовки. Останалите четири плика съдържаха сметки за плащане. Когато накрая прочете писмото от Пол Йънгблъд, то се оказа много по-различно от лошите вести, които тя очакваше. И в същото време беше толкова изумително, че веднага щом го прочете, Хедър седна и отново го прочете.

Едуардо Фернандес, клиент на Йънгблъд, беше починал на четвърти или пети юли. Той беше баща на покойния Томас Фернандес. Това беше Томи – партньорът на Джак, убит единайсет месеца преди събитията при бензиностанцията на Хасам Аркадян. Едуардо Фернандес беше посочил Джак Макгарви от Лос Анджелис, Калифорния, за свой единствен наследник. Като изпълнител на завещанието на господин Фернандес Йънгблъд се опитал да уведоми Джак по телефона, но открил, че неговият телефонен номер не фигурира в указателите. Завещанието включваше застрахователна полица, която щеше да покрие петдесет и петте процента федерален наследствен данък на две хиляди и четиристотин декаровото ранчо Куотърмас. Ранчото включваше основната къща с четири спални, мебелите, къщата на прислугата, конюшнята за десет животни, различни инструменти и екипировка, както и „значителна сума пари в брой“.

Вместо документ към писмото от една страница бяха приложени шест фотографии. С треперещи ръце Хедър ги подреди в две редици на масата. Основната къща в подобрен викториански стил беше прекрасна. Декорациите по нея бяха достатъчно, за да очароват от пръв поглед, и в същото време не бяха прекалено натруфени, за да избият на мрачния готически стил. На вид изглеждаше два пъти по-голяма от сегашната им къща. Гледките към планината и долината спираха дъха. Хедър никога не бе изпитвала такива чувства. В часа на тяхното нещастие идваше спасението им, път, който да ги изведе от мрака и по който да избягат от

разочарованието. Нямаше представа какво искаше да каже адвокатът от Монтана с това „значителна сума пари в брой“, но прецени, че ако бъде продадено, само ранчото щеше да им донесе достатъчно средства да си платят всичките сметки и ипотеката и пак щяха да им останат пари, които да вложат в банката. Почувства се лека като въздуха и я обхвана такава радост, каквато не беше изпитвала от времето, когато беше малко дете и вярваше в приказки и чудеса.

От друга страна, те получаваха богатството си благодарение на смъртта на Томи Фернандес. Този факт помрачи доброто ѝ настроение.

За известно време тя остана замислена, разкъсвана между радостта и вината. В крайна сметка реши, че се държи повече като Бекърман и по-малко като Макгарви. Щеше да направи всичко по силите си, ако можеше да върне живота на Томи Фернандес, дори и това да означаваше, че наследството никога нямаше да бъде на нея и на Джак. Но истината беше, че Томи лежеше мъртъв в земята от шестнайсет месеца и вече никой не можеше да му помогне. Съдбата твърде често беше жестока и много рядко щедра и благосклонна към хората.

Първата ѝ мисъл беше да се обади на Джак. Отиде до телефона на стената, набра няколко цифри, после затвори.

Това беше невероятна новина. Никога нямаше да ѝ се удаде друга възможност да го изненада с нещо толкова приятно и затова искаше да го направи по подходящ начин. Най-малкото, защото много искаше да види лицето му, когато чуе за наследството.

Взе бележника и молива до телефона и се върна на масата. Отново прочете писмото. Направи списък с въпроси към Пол Йънгблъд, след което се върна при телефона и се обади в Игълс Руст, Монтана.

Когато Хедър се представи пред секретарката на адвоката и после на самия него, гласът ѝ трепереше, защото отчасти се боеше той да не каже, че е станала някаква грешка. А може би някой беше оспорил завещанието. Или пък беше открито по-ново и актуално завещание, което отхвърляше Джак като единствен наследник. Имаше хиляди може би.

Движението в пиковия час беше по-натоварено от когато и да било. Вечерята се забави, защото Джак се прибра с повече от час и половина закъснение, капнал от умора, но с привидно добро настроение като влюбен в новата си работа и доволен от живота.

Когато Тоби приключи с вечерята и поиска да гледа любимото си телевизионно предаване, Хедър веднага му разреши. Искаше да сподели

новината първо с Джак. На Тоби щяха да кажат по-късно.

Както обикновено Джак ѝ помогна да почисти масата и да сложи мръсните чинии в миялната машина. Когато свършиха, той ѝ каза:

– Мисля да изляза да се поразходя, да упражнявам малко краката си.

– Чувстваш ли някакви болки?

– Само малко.

Макар че беше престанал да използва патерица, тя се опасяваше, че няма да ѝ каже, ако има проблеми с отслабналите мускули или с равновесието.

– Сигурен ли си, че си добре? – попита го Хедър.

– Определено. – Целуна я по бузата. – Ти и Моше Блум никога не бихте се оженили. Винаги щяхте да се карате кой от двамата да се държи по майчински.

– Седни за минута. – Тя му посочи стола. – Има нещо, за което трябва да поговорим.

– Ако на Тоби пак му трябва зъболекар, сам ще го уредя.

– Никакъв зъболекар.

– Видя ли последната сметка от зъболекаря?

– Да, видях я.

– На кого са му притрябвали зъби? Мидите нямат зъби, но се оправят много добре. Стридите нямат зъби. Червеите нямат зъби. Много същества нямат зъби, но са си много доволни от живота.

– Остави зъбите. – Тя взе писмото на Йънгблъд и снимките от хладилника. Подаде му ги и той ги взе.

– Защо се усмихваш? Какво е това? – попита я.

– Прочети го.

Хедър седна срещу него. Гледаше го съсредоточено и по израза на лицето му се опитваше да разгадае докъде е стигнал с четенето. Да го гледа как възприема новината и достави удоволствие, каквото не беше изпитвала от дълго време.

– Това е... Аз..., но защо за Бога... – Той повдигна очи от писмото и я погледна с отворена уста: – Това вярно ли е?

Тя се усмихна. Не беше се усмихвала така от цяла вечност.

– Да. Да! Вярно е, всяка дума. Обадих се на Пол Йънгблъд. Стори ми се много мил човек. Бил е съсед на Едуардо, както и негов адвокат. Най-близък съсед, но въпреки това живеел на три километра от него. Потвърди всичко, което е написано в писмото. Попитай ме колко може да е „значителната сума пари в брой“.

Джак примига, сякаш новината беше чук, с който го бяха зашеметили.

– Колко?

– Още не е сигурен, но след като се приспаднат всички данъци... ще излязат някъде между триста и петдесет и четиристотин хиляди долара.

Джак пребледня.

– Не може да е вярно.

– Така ми каза той.

– Плюс ранчото ли?

– Плюс ранчото.

– Томи ми беше говорил за някакво място в Монтана. Казваше, че баща му много го обичал, но той го мразеше. „Тъпо, казваше Томи, никога нищо не се случва, на гъза на географията.“ Обичаше много баща си, разказваше забавни истории за него, но никога не ми беше споменавал, че е богат. – Джак отново взе писмото. – Защо бащата на Томи ще оставя всичко на мен, за Бога?

– Това беше един от въпросите, които зададох на Пол Йънгблъд. Той каза, че Томи е писал на баща си за теб. Говорил е за теб като за брат. И след като Томи си отишъл, баща му поискал да остави всичко на теб.

– Какво ще кажат другите роднини?

– Няма други роднини.

Джак поклати глава:

– Но аз никога не съм се срещал с – той погледна в писмото – Едуардо. Това е лудост. Искам да кажа, Господи, страхотно е, но е лудост. Той оставя всичко на някого, когото дори не познава.

Обзета от бурни емоции, Хедър не можеше повече да седи, стана и отиде до хладилника.

– Пол Йънгблъд каза, че идеята се харесала на Едуардо, защото той самият наследил всичко преди осем години от бившия си шеф, което за него също било съвсем изненадващо.

– Не мога да повярвам.

Тя извади от хладилника бутилката шампанско, скрита в отделението за зеленчуци, където Джак нямаше да може да я открие, преди да научи повода за празнуване.

– Според Йънгблъд Едуардо смятал, че като те изненада... ъъ, изглежда, смятал това за единствения начин да се отплати подобаващо за щедростта на своя шеф – поясни тя.

Когато се обърна към масата, Джак се намръщи при вида на бутилката шампанско:

– Като балон съм, нося се във въздуха, отскачам от тавана, но... в същото време...

– Томи?

Той кимна.

Тя махна фолиото от капачката на бутилката и продължи:

– Не можем да го върнем от гроба.

– Не, но...

– Той би искал да се чувстваме щастливи от изненадата.

– Да, знам. Томи беше страхотен човек.

– Ами тогава, нека да бъдем щастливи.

Той нищо не отвърна.

Хедър разви телта от капачката и каза:

– Ще сме идиоти, ако не се радваме.

После впери поглед в шампанското и продължи:

– Не става въпрос само за нашето бъдеще, а за това на Тоби.

– Сега ще може да остане със зъби в устата.

Хедър се засмя и изрече:

– Чудесно е, Джак.

Накрая на лицето му изгря широка усмивка.

– Дяволски си права, че е чудесно. Вече няма да дъвче храната с венците.

Махайки телта от капачката, тя каза:

– Дори ние да не заслужаваме това добро, Тоби го заслужава.

– Всички го заслужаваме. – Той стана, отиде до близкия шкаф и извади чиста чиния. – Дай на мен – каза и взе бутилката от Хедър, като я покри с кърпа. – Побутна капачката и тя изхвърча.

Тя взе две чаши и ги напълни.

– За Едуардо Фернандес – вдигна тост Хедър.

– За Томи.

Пиха, застанали прави до масата, след което той я целуна страстно. Езикът му имаше вкуса на шампанското.

– Боже мой, Хедър. Знаеш ли какво означава това?

Те седнаха отново и тя отвърна:

– Че когато излезем да вечеряме навън, ще отидем някъде, където сервират храната в истински чинии, а не в картонени кутии.

Очите му светеха, а тя беше развълнувана да го види така щастлив.

– Можем да си изплатим ипотеката, всичките сметки, да спестим

пари за Тоби, за да учи в колеж, може би дори да отидем на почивка – каза той. – И всичко това само от парите в брой. Ако продадем и фермата...

– Погледни снимките. – Тя ги подреди на масата пред него.

– Много е красиво.

– Направо е великолепно, Джак. Погледни тези планини! Виж тази – ако застанеш пред къщата, можеш да видиш всичко надлъж и нашир!

Той отмести поглед от снимките и очите им се срещнаха.

– Какво чувам аз?

– Не е необходимо да го продаваме.

– Да живеем там?

– Защо не?

– Ние сме градски хора.

– И мразим това.

– Лосанджелиси.

– Така беше преди.

Тя забеляза, че идеята го заинтригува, и вълнението ѝ се засили.

– От доста време търсехме промяна – каза той. – Но никога не съм си мислел чак за такава промяна.

– Погледни фотографиите.

– Добре де, великолепно е. Но какво ще правим там? Доста пари са, но не е толкова, че да стигнат за цял живот. Освен това сме млади – не можем да преживяваме като пенсионери, трябва да вършим нещо.

– Можем да започнем бизнес в Игълс Руст.

– Какъв бизнес?

– Не знам. Всякакъв. Можем да отидем и да видим какво представлява градът. Така ще преценим на място какви са възможностите. Ако ли пък не... ами, никой не ни кара да живеем там завинаги. Година-две и ако не ни хареса, ще го продадем.

Той изпи шампанското си и наля още и на двамата.

– Тоби тръгва на училище след две седмици...

– И в Монтана имат училища – отвърна тя, макар да знаеше, че не точно това го притеснява.

Той несъмнено си мислеше за единайсетгодишното момиченце, което беше застреляно на една пресечка от училището, което Тоби щеше да посещава. За да го успокои, каза:

– Той ще може да си играе в двор от две хиляди и четиристотин декара, Джак. От колко време иска да му вземем куче, златен ритривър. А тук не можем да гледаме куче.

Загледан в една от снимките, Джек каза:

– Днес в работата си говорихме за всичките имена, с които е известен градът ни, а те са повече, отколкото при другите градове. Ню Йорк го знаят като Голямата ябълка и това е всичко. Ел Ей има много имена, но нито едно от тях не му допада вече. Нито едно от тях вече не означава нищо. Като Големият портокал. Но вече не са останали портокалови дръвчета. Сега има паркинги, магазини и къщи. Можеш да му викаш Града на ангелите, но тук вече не стават много ангелски неща. Не и като преди, твърде много дяволи има по улиците.

– Градът, в който се раждат звездите.

– И деветстотин деветдесет и девет от хиляда хлапета, които идват тук, за да станат филмови звезди – какво става с тях? Свършват използвани, обидени, пречупени и пристрастени към наркотиците.

– Градът, в който слънцето залязва.

– Е, да, слънцето все още залязва на запад. – Той взе друга фотография от Монтана. – Градът, в който слънцето залязва... Това те кара да си мислиш за трийсетте и четирийсетте, суинга и мъжете, които се поздравяват, като докосват с пръст периферията на шапките си, и отварят вратите пред дамите, облечени в черни вечерни рокли. Елегантни нощни клубове с изглед към океана, Богарт и Бъкол, Гейбъл и Ломбард, хора, които пият мартини и гледат златния залез. Всичко това си е отишло завинаги. Днес трябва да го нарекат Градът на умирация ден.

Замълча. Размесваше снимките и ги изучаваше.

Тя чакаше.

Накрая той вдигна очи и каза:

– Да го направим.

ВТОРА ЧАСТ

ЗЕМЯТА НА ЗИМНАТА ЛУНА

Под бледата светлина на зимната луна,
в студената и звездна нощ,
от снежните планини високо
до океанските брегове отеква ревът.

От пустинните пясъци до зелените поля,
от градската улица до необитаемата долина,
плаче изтерзаната човешка душа.
Търси тя утеха и съвет,
книга, която да разгадае тежката й съдба
под бледата светлина на зимната луна.
Залезът не може да засенчи нощта.
Трябва ли вечно да живеем в безнадеждност
под студената светлина на зимната луна,
изгубени в самота, омраза и страх,
миналата, тази и утрешната нощ
под суровата светлина на зимната луна?

Книга на преброените тъги

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В далечната епоха на динозаврите страховити чудовища като могъщия тиранозавър Рекс пропадали и изчезвали в смолистите пропасти. Много по-късно върху тях съвременните строители на Лос Анджелис прокарали магистрали, издигнали търговски центрове, къщи, административни сгради, кина и театри, барове, ресторанти във формата на хот-дог и шапки, църкви, автоматични мивки за коли и много други неща. Дълбоко под някои части на метрополиса превърнатите във вкаменелости чудовища продължавали да спят вечния си сън.

През целия септември и октомври на Джак му се струваше, че градът продължава да е една голяма смолиста пропаст, в която той е затънал. Беше убеден, че трябва да предупреди Лайл Кроуфърд трийсет дни предварително. По съвета на техния агент по недвижимите имоти преди

да обявят къщата за продан, те я боядисаха, постлаха нов килим и направили някои подобрения. В мига, в който взе решение да напуснат града, Джек се затвори и се отчужди. Сега сърцето му принадлежеше на възвишенията в Монтана източно от Скалистите планини, докато все още се опитваше да се измъкне от пропастта на Ел Ей.

Тъй като вече не им беше необходим всеки долар, похарчен за къщата, те обявиха цена, която беше по-ниска от пазарната ѝ стойност. Въпреки неблагоприятните икономически условия нещата се задвижиха бързо. До двайсет и осми октомври бяха продали къщата и се бяха споразумели с купувача да останат още шейсет дни в нея. Вече с голяма доза увереност се готвеха да поемат към новия си живот и оставиха техния агент да довърши сделката.

На четвърти ноември отпътуваха към новия си дом в един форд експлорър, купен с част от новото им наследство. Джек настоя да тръгнат в шест сутринта, решен последният му ден в този град да не премине в ужасните улични задръствания.

Взеха само куфари, няколко кашона с лични вещи и малко повече книги. Снимките, които им изпрати Хол Ъънблъд, показваха, че къщата вече е мебелирана в стил, към който лесно щяха да привикнат. Може би щяха да махнат някои тапицирани мебели, но повечето неща бяха с антикварна стойност, с високо качество и много красиви.

Напускайки града по междушатска магистрала № 5, те изобщо не се обърнаха, за да погледнат назад. Минаха през хълмовете на Холивуд и се отправиха на север през Бърбанк, Сан Фернандо, Валенсия, Кастаик. Излязоха от предградията, продължиха през националния горски резерват „Анджелис“, езерото Пирамид и нагоре през прохода Техон между планините Сиера Мадре и Техачапи.

Километър след километър Джек чувстваше, че все повече излиза от душевния и емоционален мрак. Беше като плувец, който плувал с оковани с вериги и тежести крака и потъвал в океанските дълбини, сега е освободен от непосилното бреме и се носи леко към повърхността.

Тоби беше удивен от обширните полета на фермите, редуващи се от двете страни на магистралата, а Хедър цитираше статистически данни от пътеводителя. Долината Сан Хоакин беше дълга над двеста и четирийсет километра и се очертаваше от планинската верига Диабло на запад и подножията на Сиера далеч на изток. Тези хиляди квадратни километри бяха най-плодородните в света и произвеждаха осемдесет процента от пресните зеленчуци и пълпеша в страната, половината от пресните плодове и бадеми, както и много други неща.

Спряха до една сергия с местна продукция на пътя и си купиха половин килограм печени бадеми за четвърт от цената, която щяха да им искат в супермаркета. Джак застана до експлоръра и се загледа в безкрайните поля и градини. Денят беше блажено тих, а въздухът – свеж.

Когато живееш в града, е лесно да забравиш, че има и други начини на живот, отдалечени на цели светове от гъмжащите с коли и хора улици. Сега се чувстваше като събудил се в истинския свят, по-различен и интересен от съня, който досега погрешно беше смятал за реалност.

В стремежа им към новия живот те стигнаха Рино същата вечер, Солт Лейк Сити на другата и Игълс Руст, Монтана в три часа следобед на шести ноември.

„Да убиеш присмехулник“ беше един от любимите романи на Джак. Атикъс Финч, смелият адвокат от книгата, спокойно можеше да живее в дома и кантората на Пол Йънгблъд, разположени на последния етаж на една триетажна сграда в Игълс Руст. Дървените капаци сигурно бяха от средата на века. Махагоновите рафтове и шкафовете блестяха като стъкло благодарение на десетилетията бърсане и лъскане. В стаята витаеше атмосфера на аристократично благородство, на мъдра тишина. По рафтовете бяха подредени томове по история, философия и право.

Адвокатът ги приветства с: „К'во става, съседо! Голямо удоволствие е за мен, истинско удоволствие.“

Имаше здраво ръкостискане и усмивка, която грееше като мека слънчева светлина.

Пол Йънгблъд никога нямаше да бъде приет в гилдията на адвокатите в Лос Анджелис. Щяха да го разкарат тихо, но бързо, веднага щом влезеше в някой от лъскавите кабинети на престижните кантори, разположени в Сенчъри Сити. Беше петдесетгодишен, висок и строен, с късо подстригана желязносива коса. Лицето му беше набръчкано и загубяло от годините, прекарани навън. Големите му длани с груба кожа бяха набраздени от белези от физически труд. Носеше протрити ботуши, избелели джинси, бяла риза и каубойска връзка със сребърна брошка във формата на див мустанг. В Ел Ей така се обличаха зъболекарите, счетоводителите и мениджърите, когато отиваха да прекарат вечерта в някой кънтри-уестърн бар, но пак не успяваха да прикрият истинската си натура. Йънгблъд обаче изглеждаше сякаш беше роден в каубойски одежди, появил се на бял свят между някой кактус и лагерния огън и израснал върху седлото на коня.

Макар че изглеждаше достатъчно груб и твърд да отиде в рокерски бар и да се справи с цяла банда скандаджии с мотори, адвокатът говореше тихо и беше толкова любезен, че на Джак му направи впечатление колко са груби неговите обноски под влиянието на градското ежедневие.

Йънгблъд спечели сърцето на Тоби, като го нарече „скаут“ и му предложи да го научи как се язди кон – „през пролетта, като започнем с пони, разбира се... и ако родителите ти са съгласни“. Когато адвокатът облече яке от велурена кожа и си сложи каубойска шапка, Тоби го изгледа с възхищение.

Те следваха бялото бронко на Йънгблъд в продължение на двайсет и пет километра през откритата местност, която им се стори още по-красива, отколкото на фотографиите. Две каменни колони с поставена върху тях дървена износена арка отбелязваха входа към техния имот. Върху арката с груби букви беше написано РАНЧО КУОТЪРМАС. Завиха по пътя под знака и продължиха нагоре по хълмовете.

– Уха! И всичко това е наше? – попита Тоби от задната седалка, пленен от неспирно редуващите се поля и гори. Преди Джак или Хедър да му отговорят, той зададе нов въпрос, който без съмнение го вълнуваше от седмици:

– Може ли да си взема куче?

– Само куче ли? – попита Джак.

– А?

– С толкова много земя можеш да гледаш и крава за домашен любимец.

Тоби се засмя:

– Кравите не са домашни любимци.

– Грешиш. Те са дяволски добри домашни любимци.

– Кравите ли? – удиви се момчето.

– Съвсем сериозно. Можеш да научиш една крава да хваща пръчка, да се търкаля, да моли за вечеря, да се здрависва, всичко, което прави едно куче. Освен това те дават мляко за твоята закуска с корнфлейкс.

– Ти ме баламосваш. Мамо, той сериозно ли говори?

– Единственият проблем е, че може да попаднеш на крава, която обича да тича след коли – отвърна Хедър. – А те могат да причинят много повече щети от кучетата.

– Това е глупаво – синът й се ухили.

– Не и ако си в кола, след която тича крава – увери го Хедър.

– Направо си е ужасно – допълни Джак.

- Аз си искам куче.
  - Е, ако това е, което искаш, добре.
  - Наистина ли? Мога да си взема куче?
  - Не виждам защо не – каза Хедър.
- Тоби нададе радостен вик.

Алеята водеше до главната къща, която гледаше към поляна със златистокафява трева. През последния час от тяхното пътешествие към западните планини слънцето осветяваше отзад къщата и тя хвърляше дълга пурпурна сянка. Паркираха в сянката зад бронкото на Пол Йънгблъд.

Започнаха обиколката си с приземния етаж. Макар че нямаше прозорци и се намираше изцяло под нивото на земята, в него беше студено. В първата стая имаше пералня, сушилня, двоен умивалник и чамови шкафове. В ъглите на тавана имаше паяжини и няколко оплетени в тях насекоми. Във втората стая видяха електрическа фурна с вентилатор и нагревател за вода.

Имаше също и японски електрически генератор, голям колкото перална машина. На вид можеше да произведе достатъчно ток, за да захрани цял един малък град.

– За какво ни е това? – попита Джек и посочи генератора.

– Силна буря може да прекъсне електричеството за няколко дена – отвърна Пол Йънгблъд. – И тъй като нямаме компания, която да ни снабдява с природен газ, а и петролът тук е скъп, налага ни се да разчитаме на електричеството за отопление, готвене и всичко останало. Имаше си камини, но те не са подходящи. А Стен Куотърмас беше свикнал с удобствата на цивилизацията.

– Но това е цяло чудовище – каза Джек и потупа покрития с прах генератор.

– Захранва основната къща, къщата на прислугата и конюшните. Докато имате достатъчно бензин, можете да си живеете с всички удобства като в града.

– Сигурно ще е забавно да поживеем в по-сурови условия няколко дни.

– Не и когато температурите паднат под нулата – намръщи се адвокатът и поклати глава. – Понякога от студения вятър стигат до минус трийсет-четирийсет градуса.

– Б-р-р – реагира Хедър и потрепери само при мисълта за този арктически студ.

– Аз не бих го нарекъл просто „по-сурови условия“ – продължи

Йънгблъд.

Джак се съгласи:

– Аз бих го нарекъл „самоубийство“. Ще се погрижа да се запасим с достатъчно бензин.

На двата основни етажа на неподдържаната къща термостатът беше включен на ниски температури и беше доста студено. Накрая обаче студът се предаде пред електрическото отопление, което Пол включи, след като се качиха горе и огледаха половината от първия етаж. Въпреки че беше облечена с дебело яке, Хедър трепереше. В къщата имаше всички удобства и лесно щяха да се настанят и да свикнат с нея. Личните вещи и дрехите на Едуардо Фернандес не бяха изнесени. Затова трябваше да изпразнят гардеробите. Къщата от дълго време беше затворена и необитавана. Всяка повърхност беше покрита с прах. Въпреки това личеше, че Едуардо е бил чист и подреден човек – в стайте цареше ред.

В спалнята на втория етаж, която се намиреше в задната част на къщата, през гледащите на запад прозорци проникваха медните лъчи на късното следобедно слънце. Въздухът блестеше като пред отворената врата на пещ. Обаче беше студено и Хедър продължаваше да трепери.

– Страхотно е, направо е супер! – каза Тоби.

Стаята беше два пъти по-голяма от неговата в дома им в Лос Анджелис. Хедър обаче знаеше, че той не е впечатлен толкова от размерите, колкото от чудатата архитектура на помещението, която би разпалила въображението на всяко дете. Високият три метра и половина таван се състоеше от четири свода, образуващи купол. Сенките, които се получаваха от вдлъбнатите повърхности, бяха необикновени и интригуващи.

– Екстра – извика Тоби, загледан в тавана, – като да висиш под купола на парашут.

В стената вляво от вратата имаше дълбока метър и нещо и дълга около два метра ниша, завършваща отгоре с арка, в която беше поставено ръчно изработено легло. В задната стена на нишата бяха монтирани рафтове за книги и широки шкафове за съхраняването на макети на космически кораби, войници, игри и други неща, които биха били скъпи на едно момче. Над нишата бяха вдигнати завеси, които ако се спуснаха, щяха да я затворят като в старомоден спален вагон.

– Може ли това да е моята стая? Моля те, може ли? – попита Тоби.

– Струва ми се, че е правена за теб – отвърна Джак.

– Супер!

Пол отвори една от другите две врати на стаята и каза:

– Този дрешник е толкова просторен, че може да мине и за отделна стая.

Последната врата разкри непокрита с килим стълба, извита като в морски фар. Дървените стъпала заскърцах, когато четиримата заслизаха надолу по тях.

На Хедър стълбите не й харесаха. Може би страдаше от някаква форма на клаустрофобия. Следваше Пол Йънгблъд и Тоби, а Джак вървеше плътно зад нея. Може би необичайното осветление я притесни. Двете голи крушки на тавана я накараха да се почувства неловко. Плесените и слабата миризма не правеха уютно помещението. Нито пък паяжините, по които висяха оплетени мъртви буболечки и бръмбари. Каквато и да беше причината, сърцето й заби по-силно, сякаш се изкачваха, а не слизаха надолу. Беше обхваната от странен страх – подобен на този, когато сънуваш кошмари – че нещо враждебно и крайно чуждо чака там, долу.

Последното стъпало ги отведе в един вестибюл без прозорци, където Пол трябваше да използва ключ, за да отвори първата от двете врати.

– Кухнята – каза той.

Нищо страшно не ги чакаше там.

– Ще тръгнем оттук – добави адвокатът, като се обърна към втората врата, която беше отключена.

Когато секретната брава от вътрешната страна отказа да помръдне поради това, че не беше използвана скоро, Хедър едва издържа няколко секунди. Сега тя беше убедена, че нещо слиза надолу по стълбите зад тях, убийствен фантом или лош сън.

Поиска й се веднага да излезе от това тясно място, отчаяно искаше да е навън.

Вратата изскърца при отварянето.

Те последваха Пол към втория изход през задната веранда. Бяха на три метра и половина вляво от главния заден вход в къщата, за който се минаваше през кухнята.

Хедър си пое дълбоко няколко пъти дъх, прочиствайки дробовете си от неприятния въздух на стълбището. Страхът й се изпари и сърцето й възвърна нормалния си ритъм. Обърна се към вестибюла, където стъпалата завиваха нагоре. Естествено никакво привидение не изскочи и нейната моментна паника й се стори глупава и необяснима.

Без да забелязва вълнението на Хедър, Джак сложи ръка върху главата на Тоби и каза:

– Е, ако горе ще е твоята спалня, не искам тайно да водиш в нея

момичета по стълбите.

– Момичета? – удиви се той. – Уф! Защо трябва изобщо да имам работа с момичета?

– Мисля, че ще разбереш, след като мине време и когато ти се даде повече самостоятелност – отвърна адвокатът, който се забавляваше от разговора с момчето.

– И това ще е доста скоро – добави Джак. – След пет години ще трябва да запълваме това стълбище с бетон и да го запечатаме завинаги.

У Хедър се появи необяснимо желание да погледне назад към вратата, щом адвокатът я затвори. Тя беше озадачена от странния епизод и се успокои при мисълта, че никой не забеляза реакцията ѝ.

Паника, характерна повече за Лос Анджелис. Все още не се беше отърсила от града. Намираще се в провинциална Монтана, където сигурно не беше ставало убийство от десет години, където повечето хора оставяха вратите си незаключени ден и нощ. Психически тя оставаше в сянката на Големия портокал. Живееше с подсъзнателното очакване и предчувствие за някакво внезапно насилие. Това беше само отзвук от лосанджелйската паника.

– По-добре да ви покажа и останалата част от имота – каза Пол. – До края на деня ни остава около половин час.

Те го последваха надолу по стълбите на верандата и се изкачиха по склона на поляната отзад, която водеше към по-малка каменна къща, кацнала сред дърветата в края на гората. Хедър я позна от фотографиите, които им беше изпратил Пол: къщата за прислугата.

Когато залезът незабелязано се промъкна, небето далеч на изток придоби тъмносапфирен цвят. То ставаше по-светлосиньо на запад, където слънцето се беше насочило към планините.

Температурата падна до под десет градуса. Хедър вървеше с пъхнати в джобовете на якето ръце и със свити рамене.

Зарадва се, когато видя как Джак изкачи хълма, без да куца. Понякога левият крак го наболяваше, но не и днес. Не ѝ се вярваше, че само преди осем месеца техният живот изглеждаше безперспективен. Нищо чудно, че още се стряскаше. Толкова ужасни осем месеца. Но сега всичко беше добре. Наистина беше добре.

Поляната отзад не беше поддържана след смъртта на Едуардо. Тревата беше пораснала до петнайсет-двайсет сантиметра, преди късното сухо лято и студената ранна есен да я превърнат в кафява и да спрат растежа ѝ до следващата пролет. Стръковете пукаха едва доловимо под краката им.

– Ед и Маргарит се преместиха от къщата на прислугата, когато наследиха ранчото преди осем години – каза Пол, докато доближаваха каменната постройка. – Продадоха мебелите и заковаха прозорците с шперплат. Мисля, че оттогава никой не е живял тук. Освен ако не възнамерявате също да си вземете прислужници, сигурно няма да я използвате. Но поне хвърлете един поглед какво представлява.

Къщата беше заобиколена от трите страни от борови дървета. Гората беше толкова древна и девствена, че дори още преди слънцето да залезе, в по-голямата ѝ част вече властваше тъмнината. Настръхналите зелени дебели клони, обгърнати от пурпурно-черни сенки, бяха красива гледка. Но в тази горска атмосфера витаеше атмосфера на мистериозност и тайнственост, която се стори на Хедър обезпокоителна и дори малко страшна.

За пръв път се запита какви животни могат да се покажат от тази дива обител и да дойдат на двора. Вълци? Мечки? Пуми? Беше ли Тоби в безопасност тук?

О, за Бога, Хедър!

Разсъждаваше като градски жител, винаги нащрек за опасност, виждайки заплаха навсякъде. В интерес на истината дивите животни избягваха хората и се скриваха, щом ги видеха.

„Какво очакваш? – запита се тя саркастично. – Че ти ще седиш барикадирана в къщата, докато банди мечки ще чукат на вратата, а глутници озъбени вълци ще нахлуват през прозорците като в някой долнокачествен телевизионен филм?“

Вместо веранда каменната къща имаше голяма покрита с плочки площадка пред предната врата. Стояха там, докато адвокатът откри ключа на връзката, която носеше.

Северно-източно-южната панорама от мястото на високите гори беше зашеметяваща, по-красива дори и от тази на главната къща. Като в пейзаж от картина на Максфийлд Периш спускащите се надолу поля и гори преминаваха в лилава замъгленост под тъмносапфиреното небе.

Отиващият си ден беше безветрен и тишината беше толкова дълбока, че беше готова да си помисли дали не е оглушала. Само дрънкането на ключовете на адвокатата разсейваше тази мисъл. След живота в града подобна тишина ѝ се струваше зловеща. Вратата се отвори с много скърцане и стържене, като че беше счупен някакъв дъвен печат. Пол пристъпи в тъмния хол и натисна ключа за осветлението.

Той щракна няколко пъти, но лампата не светна. Отново излезе на площадката и каза:

– Мисля, че Ед е изключил електричеството от прекъсвача. Знам къде се намира. Вие чакайте тук, сега ще се върна.

Стояха пред вратата, загледани в мрака от другата страна на прага. През това време адвокатът изчезна зад ъгъла на къщата. Неговото отсъствие направи Хедър неспокойна, макар че не знаеше на какво се дължи това. Може би защото той беше отишъл сам.

– Когато си взема куче, то ще може ли да спи в моята стая? – попита Тоби.

– Да, но не в леглото – отвърна Джак.

– Не в леглото? Тогава къде ще спи?

– Кучетата обикновено го правят на пода.

– Не е честно.

– Кучетата никога не се оплакват.

– Но защо не в леглото?

– Заради бълхите.

– Ще се грижа добре за него и няма да има бълхи.

– Космите от козината по чаршафите.

– Това няма да е проблем, татко.

– Какво, ще го обръснеш ли? Искаш да имаш плешиво куче?

– Ще го реша всеки ден.

Слушайки разговора им, Хедър гледаше към ъгъла на къщата. Беше сигурна, че Пол Йънгблъд няма да се върне. Нещо ужасно му се беше случило. Нещо...

Той се появи отново.

– Електричеството беше изключено. Сега трябва вече да светне.

„Какво ми става? – запита се Хедър. – Трябва да се отърва от тези проклети лосанджелиски страхове.“

Застанал от вътрешната страна на вратата, Пол отново натисна няколко пъти ключа на стената без успех. Едва забележимите орнаменти по тавана на празния хол останаха тъмни. Лампата отвън до вратата също не светна.

– Сигурно от електрическата компания са го изключили – предположи Джак.

Адвокатът поклати глава:

– Не виждам как може да стане това. Тя е на една и съща линия с основната къща и конюшната.

– Крушките може да са изгорели или фасонките да са корозирали след толкова време.

Пол побутна назад каубойската си шапка, почеса веждата си,

намръщи се и каза:

– Ед не би изоставил нещата така. Със сигурност ги е поддържал редовно. Такъв си беше той. Добър човек беше Ед. Не беше много общителен, но беше добър.

– Ами, можем да проверим – включи се Хедър в разговора. Сега трябва да се настаним в основната къща.

Пол излезе от сградата, затвори вратата и я заключи.

– Може да ви се наложи да извикате електротехник, за да провери мрежата.

Вместо да се върнат по пътя, от който бяха дошли, те завиха по наклонения двор към конюшната, която беше построена върху по-равна земя на юг от основната къща. Тоби затича напред с разперени ръце и бръмчейки, като имитираше самолет.

Хедър хвърли отново поглед към къщата на прислугата и към гората от двете ѝ страни. Изпитваше някакво особено неспокойствие.

– Доста е студено за началото на ноември – отбеляза Джак.

Адвокатът се засмя:

– Боя се, че тук не е като в Южна Калифорния. Всъщност денят направо си беше топъл. През нощта температурите ще паднат много под нулата.

– Вали ли много сняг тук горе?

– Като парцали.

– Кога да очакваме първия сняг – преди Коледа ли?

– Много преди Коледа, Джак. Ако утре се извие силна буря, никой няма да го сметне за неочаквано.

– Затова си взехме експлоръра – каза Хедър. – С пълно предаване 4×4. Ще трябва да ни свърши работа през зимата, нали?

– Общо взето, да – отвърна Пол и придърпа към лицето си периферията на каубойската шапка.

Тоби беше стигнал до конюшната. Той изчезна от погледа на Хедър, преди тя да успее да му извика да почака.

– Но през зимата ще има дни, в които няма да можете да се движите заради натрупалия се сняг – продължи Пол. – Понякога затрупва къщата до половина.

– До половина ли? – Гласът на Джак звучеше като на малко дете. – Наистина ли?

– Появи ли се някой от онези мразовити силни ветрове, които се спускат от Скалистите планини, може да навали до пет-седем сантиметра дебел сняг само за двайсет и четири часа. Ветровете сякаш смъкват

кожата ти. Местните пътни екипи не могат постоянно да поддържат проходими всички пътища. Имате ли вериги за гумите на експлоръра?

– Няколко комплекта – отговори Джак.

Хедър тръгна по-бързо към конюшната, като се надяваше мъжете също да ускорят крачка и да я настигнат. Те така и направиха.

Тоби все още не се виждаше никъде.

– Нещо друго, което също трябва да си вземете колкото се може по-скоро, е едно гребло за отпред. Дори и екипите да отворят пътищата, вие трябва да се грижите за вашата алея, която е дълга почти километър.

Ако момчето продължаваше да „лети“ с разперени като криле ръце около конюшната, досега трябваше да се е показало отново.

– Сервизът на Леке Паркър в града може да снабди колата ви с арматури, снегорин, хидравлично устройство за повдигане и сваляне на снегорина – продължи Пол. – Само ги поставяйте през зимата и сваляйте през пролетта и ще сте готови за всяка неочаквана ситуация, която ви спретне Майката природа.

От Тоби нямаше и следа.

Сърцето на Хедър отново заби по-силно. Слънцето се канеше да залезе. Ако Тоби..., ако се беше изгубил или... или нещо... щеше да им е много трудно да го открият през нощта. Тя едва се съдържа да не хукне към конюшната.

– Последната зима беше суха, което означава, че тази година сигурно ще ядем голям пердах – продължаваше спокойно Пол, без да си дава сметка за душевните терзания на Хедър.

Когато стигнаха конюшната и Хедър бе готова да извика отчаяно Тоби, той се появи. Вече не си играеше на самолет. Тичаше към нея през неокосената трева, усмихнат, развълнуван и сияещ:

– Мамо, това място направо е супер. Може би наистина трябва да си взема пони, а?

– Може би – отвърна тя, като тежко преглътна. – Друг път не тичай така, чуваш ли?

– Защо?

– Просто недей.

– Добре тогава – отвърна Тоби.

Той беше послушно дете. Тя погледна назад към къщата на прислугата и дивата гора зад нея. Подпряно върху назъбените върхове на планината, слънцето сякаш се тресеше като суров яйчен жълтък, преди да се разлее по вилицата. Най-високите планински чукари бяха оцветени в сиво, черно и розово, обаграни от края на деня. Километри сгъстени

редици гора се простираха надолу до каменната къща.

Всичко беше тихо и спокойно.

Конюшната представляваше едноетажна каменна сграда с покрит с плочи покрив. По дългите странични стени нямаше врати, а само малки прозорчета високо под стряхата. В края имаше една голяма бяла врата, която се отвори лесно, когато Пол я натисна. Електрическите лампи светнаха още при първото натискане на ключа.

– Както виждате – каза адвокатът, докато ги въвеждаше вътре, – във всяко кътче на това ранчо личи, че принадлежи на истински джентълмен. Не е само купчина сгради, която трябва да демонстрира благосъстоянието на собственика.

Рамката на вратата беше направена от бетон, а подът вътре беше покрит с мека и утъпкана пръст, светла като пясък. Петте празни бокса за конете бяха изградени по краищата на просторен манеж. Върху дебелиите трийсет сантиметра дървени греди между отделенията бяха монтирани бронзови стенни лампи, които хвърляха кехлибарена светлина към пода и тавана. Те бяха необходими, защото през разположените високо прозорчета – високи двайсет и дълги четирийсет и пет сантиметра – слънчевата светлина едва проникваше дори през деня.

– Стен Куотърмас отопляваше това място през зимата, а през лятото го охлаждаше – продължи Пол Йънгблъд. Той посочи към вентилационните решетки по тавана. – Тук рядко миришеше на конюшня, защото постоянно го проветряваше. А и цялата вентилационна система е изолирана, за да не се притесняват конете от шума на вентилаторите.

Вляво, след последното отделение, имаше голямо помещение за оседлаване, където се държаха седлата, юздите и другото снаряжение. То беше празно, като се изключи вградената мивка, голяма колкото корито.

Вдясно срещу помещението бяха монтирани високи хранилки, които се пълнеха с ябълки, овес и други храни за животните, но сега бяха празни. На стената до хранилките бяха подредени няколко инструмента и сечива: вила за сено, две лопати и гребло.

– Противопожарна аларма. – Пол посочи към устройството, прикрепено над голямата врата, през която бяха влезли. Свързана е към електрическата верига. Включва се и в къщата. Стен щеше да я чуе.

– Човекът определено е обичал конете си – каза Джак.

– И още как. Освен това беше спечелил от Холивуд много пари, които не знаеше какво да прави. Когато Стен почина, Ед се погрижи хората, които купиха конете, да ги гледат добре. Стен беше добър човек.

- Мога да си взема десет понита – каза Тоби.
- Не – отряза го Хедър. – С каквото и бизнес да се захванем, няма да правим фабрика за тор.
- Само исках да кажа, че има място за толкова – отвърна момчето.
- Куче, десет понита... – включи се Джак. – Ти се превръщаш в истински фермер. Какво ще бъде следващото? Кокошки ли?
- Крава. Мислех си за това, което ми каза за кравите.
- Умник. – Джак закачливо посегна към сина си.
- Тоби се наведе и избягна ръката му, след което се засмя:
- Каквото бащата, такъв и синът. Господин Йънгблъд, татко казва, че кравите могат да правят различни номера досущ като кучетата. Да се претъркалят, да се преструват на умрели и всичко останало.
- Ами аз познавам един бик, който може да ходи на задните си крака – отвърна адвокатът, докато излизаха от конюшната.
- Наистина ли?
- Нещо повече. Може да смята с числа като теб и мен. Последното беше изречено с такъв сериозен и убедителен вид, че детето ококори очи от изумление:
- Искате да кажете, че ако му поставите задача, той ще даде отговора, като потропа с копито?
- Да, определено. Или пък направо може да ти каже отговора.
- А?
- Този бик може да говори.
- Няма начин – заяви Тоби, докато следваше Джак и Хедър навън.
- Истината ти казвам. Може да говори, да танцува, да кара кола и ходи на църква всяка неделя – отвърна Пол и изключи лампите. – Името му е Лестър Бик и е собственик на бистрото на Мейн Стрийт в града.
- Ама той е човек!
- Разбира се, че е човек. – Адвокатът затвори голямата врата. – Изобщо не съм казвал, че не е.
- Той намигна на Хедър и тя осъзна колко ѝ е допаднал този човек.
- Вие ме измамахте – каза Тоби на Пол. – Татко, той ме измами.
- Съвсем не, само ти казах истината, скауте. Ти сам се измами – отвърна Пол.
- Пол е адвокат, синко – каза Джак. – Винаги трябва много да внимаваш с адвокатите. Или ще останеш без нито едно пони или крава.
- Пол се засмя:
- Послушай баща ти. Той е умен, много умен.
- На небето се виждаше само подобното на портокал слънце.

Назъбените планински върхове се разтвориха в тъмното. Над ранчото се спуснаха сенки. Тъжният залез, целият в тъмносини и траурни пурпурни цветове, отстъпи пред безмилостния мрак на нощта.

Пол погледна към един хълм, разположен нагоре по склона от коношната и в периферията на западните гори, след което каза:

– Няма смисъл да ви показвам гробището в тази тъмница. Няма какво толкова да видите дори и през деня.

– Гробище ли? – намръщи се Джак.

– Имате си одобрено от властите частно гробище – отвърна адвоката. – Дванайсет парцела, макар че сега са заети само четири.

Загледана в хълма, където в мрака едва се забелязваше част от ниската каменна стена и нещо като вход, Хедър попита:

– Кой е погребан там?

– Стен Куотърмас, Ед Фернандес, Маргарит и Томи.

– Томи, моят бивш партньор, е погребан там горе? – попита Джак.

– Частно гробище – повтори Хедър. А си мислеше, че трепери само защото въздухът ставаше по-студен с всяка изминала минута. – Изглежда ми малко страховито.

– В тези места не е никак необичайно – увери я Пол. – В много от разположените наоколо ферми една и съща фамилия живее от поколения насам. Тук не е само техният дом, но и техният роден град, единствената земя, която обичат. Игълс Руст е само място, в което ходят да пазаруват. Когато стане въпрос къде да почиват в мир, те избират да станат част от земята, на която са отдали целия си живот.

– Уха – каза Тоби. – Може ли да стане по-супер от това? Живеем до гробище.

– Не съвсем – продължи Пол. – Моите предци и родители са погребани в моето ранчо и в това няма нищо ужасяващо. По-скоро е утешително. Дава ти чувството за духовно наследство, за приемственост между поколенията. Двамата с Каролин също искаме да почиваме там. Макар че не съм сигурен как ще постъпят децата ни. Сега едното учи медицина, другото – право. Организируют живота си така, че да не се нуждаят от ранчото.

– Жалко, че пропуснахме Хелуоин – каза Тоби повече на себе си, отколкото на другите. Впери поглед в гробището потънал във фантазии, които без съмнение включваха предизвикателството да се разходи сред гробовете на Хелуоин.

Всички останаха мълчаливи за миг.

Залезът беше тежък, тих, мъртво спокоен.

Горе на хълма гробището сякаш хвърляше бледа светлина и придърпваше нощта върху себе си като някакво покривало. Мракът покриваше него най-бързо, по-бързо от цялата местност наоколо.

Хедър хвърли поглед към Джак, за да види дали е притеснен, че Томи Фернандес е погребан наблизко. В края на краищата Томи беше загинал до него единайсет месеца преди да застрелят Лутър Брайсън. Щом гробът на Томи беше толкова близо, Джак не можеше да не си припомня насилието.

Джак сигурно усети нейната загриженост и се усмихна:

– Чувствам се по-добре, като знам, че Томи почива в красиво място като това.

Докато се връщаха към къщата, адвокатът ги покани на вечеря и им предложи да пренощуват в дома му.

– Първо, защото днес пристигнахте много късно и нямахте да време да почистите къщата. Второ, нямате никаква храна освен това, което е останало в хладилника. И трето, надали искате да се занимавате с готвене, след като сте пътували през целия ден. Защо не си починете тази вечер и да започнете начисто утре сутринта?

Хедър благодари за поканата не само заради причините, които изброи Пол, но и защото усещаше някакво спокойствие в къщата и отдалечения район, в който тя се намиреше. Успокояваше се, че страхът ѝ не е нищо друго освен първоначалната реакция на градско чедо на подобни просторни и открити пространства, каквито не беше виждала преди дори и във въображението си. Лека фобия нищо повече. Временна агорафобия. Ще премине. Просто се нуждаеше от ден или два може би дори само от няколко часа – за да свикне с новия пейзаж и начин на живот. Една вечер с Пол Йънгблъд и неговата съпруга може би щяха да се окажат подходящото лекарство.

След като регулираха термостатите из цялата къща така, че да бъде достатъчно топло на сутринта, те заключиха, качиха се в експлоръра и последваха бронкото на Пол по селския път. Той зави на изток, към града, а и те след него.

Здрачът беше заменен от непроницаемата стена на нощта. Луната още не беше изгряла. Мракът беше толкова дълбок, че изглеждаше сякаш никога няма да се вдигне, дори и когато слънцето отново изгрее.

Ранчото на Йънгблъд беше кръстено на преобладаващия вид дърво по тези географски ширини. Върху табелата над пътя бяха поставени малки светлини, всяка, от които осветяваше надпис със зелени букви върху бял фон. Той гласеше: ПОНДЕРОСА ПАЙНС².

Под тези две думи с по-малки пишеше: Пол и Каролин Йънгблъд.

Ранчото на адвокатата беше много по-голямо от тяхното. От двете страни на входната алея, която беше по-дълга от тази в ранчо Куотърмас, бяха поставени множество приспособления, като червени стълбове за привързване, площадки и рингове за яздене, както и оградени пасбища. Сградите се осветяваха от перления блясък на декоративни външни лампи. Избуялите ливади бяха разделени от бели огради – леко фосфоресциращи геометрични конструкции, които в тъмното приличаха на резките на неразгадаеми йероглифи върху древна надгробна плоча.

Основната къща, пред която спряха, беше голяма ниска постройка, направена отречен камък и опушено чамово дърво. Изглеждаше така, сякаш сградата беше органично и неделимо цяло от земята.

Докато вървеше заедно с тях към къщата, Пол отговаряше на въпросите за ранчо Пондероса Пайнс:

– Всъщност имаме две основни дейности. Отглеждаме коне за състезания, което е доста популярен спорт из целия Запад, от Ню Мексико до канадската граница. Освен това отглеждаме някои коне за селекция, които никога не излизат от мода. Предимно арабски жребци. Имаме едни от най-великолепните чистокръвни арабски жребци в страната. Толкова са красиви, че оставаш възхитен. Или пък ще ти се изпразни портфейлът, ако си обзет от тази мания.

– Никакви крави ли няма? – попита Тоби, когато стигнаха стълбите, водещи към дълга и просторна веранда.

– Съжалявам, скауте, но нямаме крави – отвърна адвокатът.

– Много хора тук гледат рогат добитък, но не и ние. Въпреки това си имаме свои каубои. – Той посочи към група осветени бунгала, разположени на двайсетина метра на изток от къщата.

– В момента в ранчото живеят осемнайсет такива мъже с техните съпруги, ако са женени. Един вид наш малък град.

– Каубои – повтори момчето с благоговение, както когато говореше за гробището и за възможността да си има пони. С всеки изминал миг Монтана изглеждаше все по-екзотична, като далечна планета от някой комикс или научнофантастичен филм, каквито той обичаше. – Истински каубои!

Каролин Йънгблъд ги посрещна на вратата и сърдечно ги поздрави. Сигурно беше на възрастта на Пол, но изглеждаше много по-млада от него. Носеше тесни джинси и червено-бяла риза с декоративни шевове.

---

2. Pine (англ.) – бор, пиния. – Б. пр.

Дрехите подчертаваха стройната ѝ и атлетична фигура. Снежнбиялата ѝ коса – подстригана късо беше чуплива, гъста, мека и лъскава. Кожата на лицето ѝ беше гладка като коприна.

Хедър реши, че ако животът в провинциалното монтанско ранчо можеше да стори такива чудеса за една жена, тя ще превъзмогне всякакво неудобство и неприятни усещания от обширните и откритите пространства, от тъмната нощ, тайнствените гори и дори от това да живее близо до гробище.

След вечерята Джак и Пол останаха сами за няколко минути в кабинета на чаша портвайн. Разглеждаха множеството сложени в рамки фотографии на коне-медалисти, фотографиите почти покриваха една от чамовите стени. Адвокатът внезапно смени темата на разговора от породистите жребци и шампиони и премина към ранчото Куотърмас:

- Сигурен съм, че твоите хора ще се чувстват щастливи тук, Джак.
- И аз също.
- Това място е много подходящо за момче като Тоби.
- Куче, пони – за него все едно се сбъдват сънищата му.
- Красива земя.
- В сравнение с Ел Ей е толкова мирно и тихо. Дявол да го вземе, не може и да става сравнение.

Пол понечи да каже нещо, поколеба се и вместо това погледна към снимката на коня, с който беше отбелязал първата победа за ранчо Пондероса Пайнс. Когато отново проговори, Джак усети, че той каза не това, което искаше.

- И въпреки че разстоянието между моето и вашето ранчо е голямо, Джак, надявам се, че ще станем близки и ще се опознаем добре.
- Много бих искал.

Адвокатът отново се поколеба и отпи от портвайна, за да прикрие нерешителността си. След като опита питието, Джак каза:

- Нещо не е ли наред, Пол?
- Не, всичко е наред... просто... Какво те кара да мислиш така?
- Бях ченге доста дълго време. Изработил съм си нещо като шесто чувство за хората, които крият мислите си.
- Може и да си прав. От теб ще стане добър бизнесмен, когато трябва да решаваш в какво да инвестираш и в какво – не.
- Та какъв е проблемът?

Пол въздъхна и седна на ръба на голямото си бюро.

– Дори не знам дали трябва да споменавам това пред вас, защото не искам да ви притеснявам. Не мисля, че има причина да го правя.

– Е?

– Ед Фернандес умря от сърдечен удар, както вече ви казах. Силен сърдечен удар го е свалил така внезапно и бързо като куршум в главата. Съдебният лекар не можа да открие нищо друго. Само сърцето.

– Съдебен лекар ли? Значи ли това, че е била извършена аутопсия?

– Да, така беше. – Пол отново отпи от, чашата.

Джак знаеше, че в Монтана, както и в Калифорния, аутопсиите не се правят всеки път, когато някой умре. Особено това важеше, когато ставаше дума за човек на възрастта на Ед Фернандес и беше очевидно, че е починал от естествена смърт. Аутопсията е била направена поради специални обстоятелства, най-вече ако видимите увреждания са говорели за възможността смъртта да е причинена по насилствен път.

– Но ти каза, че съдебният лекар не е могъл да открие нищо необичайно освен увреденото сърце, без никакви рани.

Загледан в чашата си, адвокатът отговори:

– Тялото на Ед беше открито на прага между кухнята и задната веранда. Проснато на дясната страна и подпряло вратата отворена. Стискал е силно пушка с двете си ръце.

– А-ха. Може да е достатъчно подозрително обстоятелство, за да се оправдае аутопсията. А може и просто да е отивал на лов.

– Ловният сезон не беше започнал.

– Искаш да ми кажеш, че тук не е познато браконьерството дори когато човек ловува на собствената си земя?

Адвокатът поклати глава:

– Напротив. Но Ед не беше ловец. Никога не беше ходил на лов.

– Сигурен ли си?

– Да. Стен Куотърмас беше ловецът, а Ед само наследи от него пушките. И още едно странно нещо. Не само че пълнителят на пушката-помпа е бил пълен, но е заредил и допълнителен патрон в цевта. Дори и най-малоумният ловец няма да се шляе със заредено оръжие. Ако се спъне и падне, може да си пръсне главата.

– Не звучи много смислено и да се разхожда така в собствения си дом.

– Освен, ако не е имало някаква реална опасност.

– Като някой разбойник или звяр ли?

– Може би. Макар че това е толкова рядко явление по тези земи, колкото котлетите по татарски.

– Имало ли е никакви следи от взлом или кражба? Къщата била ли е претърсвана?

– Не, нищо подобно.

– Кой е открил трупа?

– Травис Потър, ветеринар от Игълс Руст. С което странностите стават с една повече. На десети юни, три седмици преди да умре, Ед е занесъл някакви мъртви еноти на Травис и го е помолил да ги изследва.

Адвокатът разказа на Джек за миешите мечки същото, което Едуардо беше казал на Потър, а после изложи и откритията на ветеринарния лекар.

– Подуване на мозъка ли? – попита Джек.

– Но без признаци на инфекция или болест. Травис помолил Ед да гледа за други животни, които се държат странно. После..., когато отново разговаряли на седемнайсети юни, той усетил, че Ед е видял нещо, но го е криел от него.

– Защо ще го крие от Потър? Фернандес е разказал първо на него за случката.

Адвокатът вдигна рамене.

– Както и да е, на сутринта на шести юли Травис отишъл в ранчото, за да говори отново с Ед. Вместо това открил трупа му. Съдебният лекар казва, че Ед по това време бил мъртъв от не по-малко от двацет и четири часа, възможно е дори от трийсет и шест, но не повече.

Джек закри до стената с фотографии на коне, после покрай стената с рафтовете за книги и накрая се върна на мястото си. През цялото време бавно въртеше чашата с портвайн в ръцете си.

– Та значи вие си мислите, че Фернандес е видял някакво странно животинско поведение, което го е уплашило толкова силно, че е заредил пушката?

– Може би.

– Може да е излизал навън, за да застреля това животно, защото се е държало като бясно.

– Да, подобно нещо се е случвало тук. И сигурно е бил толкова изтощен и капнал от умора, че е получил сърдечен удар.

През прозореца на кабинета Джек се вгледа в светлините в каубойските бунгала, които не можеха да отблъснат плътния нощен мрак. Той изпи питието си.

– Да, но ти каза, че Фернандес не е бил от хората, които лесно се впечатляват, нито пък е бил истерик.

– Точно така. Ед се впечатляваше колкото и един пън.

Джек отмести поглед от прозореца и продължи:

– Тогава какво може да е видял, че да накара сърцето му да бие

толкова силно? Колко странно и страховито трябва да се е държало животното, та Фернандес да получи сърдечен удар?

– Тук вече започваш да приемаш предположенията за факти. Не звучи смислено.

– Изглежда си имаме загадка.

– Какво щастие, че си бил детектив.

– Не, бях патрулен полицай.

– Е, сега си повишен от обстоятелствата. – Пол стана. – Чуй ме, сигурен съм, че няма за какво да се тревожите. Знаем, че онези еноти не са били болни. И сигурно има някакво разумно обяснение за това какво е щял да прави Ед с пушката. Този край е мирен. Мътните да ме вземат, ако знам каква опасност може да се крие.

– Явно си прав.

– Разказах ти го само защото..., ами защото ми се струва странно. Мисля си, че ако и ти видиш нещо особено, трябва да знаеш какво е станало. Ако се наложи, повикай Травис. Или мен.

Джак сложи празната си чаша на бюрото до тази на Пол.

– Така и ще направя. Междувременно... ще ти бъда признателен, ако не споменаваш за това пред Хедър. Преживяхме доста трудна година в Ел Ей. Тук започваме едно ново начало в много отношения и не искам нищо да го засенчи. Малко сме уплашени. Искаме новата обстановка да ни действа положително, да ни зареди с позитивна нагласа.

– Затова избрах този момент, за да ти кажа.

– Благодаря ти, Пол.

– И не се притеснявай.

– Няма.

– Защото съм сигурен, че няма за какво. Само една от многото малки загадки на живота. Хората, които идват за пръв път в този край, понякога се стъписват пред това открито пространство.

– Не се тревожи – успокой го Джак. – Нищо, да не говорим за енот не е в състояние да ми развали настроението.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През първите четири дни в ранчо Куотърмас Хедър, Джак и Тоби почистиха основно къщата. Избърсаха стените и дюшемето, лъснаха мебелите, минаха с прахосмукачка килимите и тапицериите, измиха всички чинии и прибори, поставиха нова хартия в кухненските шкафове.

Отърваха се от дрехите на Едуардо чрез градската църква, която ги събираше и раздаваше на нуждаещите се. В крайна сметка направиха мястото да изглежда като тяхно собствено.

Нямаха намерение да записват Тоби за училище до следващата седмица. Искаха да му дадат време да се приспособи към новия им живот. На него и без това много му харесваше да прави, каквото си иска, докато момчетата на неговата възраст вече бяха в трети клас и седяха затворени в учебните стаи.

В сряда пристигна колата на транспортната компания с малка пратка от Лос Анджелис: останалата част от дрехите им, книгите, компютрите на Хедър и нейната апаратура, играчките и игрите на Тоби, както и останалите им вещи, които не искаха да изхвърлят или да разпродават. Познатите вещи правеха новата къща да прилича повече на техния дом.

Макар че дните ставаха все по-студени и по-мрачни, настроението на Хедър оставаше приповдигнато. Вече нямаше пристъпи на неспокойствие, както когато Пол Йънглъд им показа за пръв път имота в понеделник вечерта. С всеки изминал ден този параноичен епизод избледняваше в паметта ѝ.

Тя избърса паяжините и боклуците от спираловидните стълби в задната част, изми стъпалата с амоняк и прогони от това място неприятната воня на разложено. Никакви необичайни чувства не я спохождаха, вече дори ѝ беше странно, че е почувствала някакъв суеверен страх на тези стълби.

От някои от прозорците на втория етаж се виждаше хълмът с гробището. Това вече не ѝ се струваше зловещо като преди благодарение на казаното от Пол, че така се запазва приемствеността между поколенията. В едно разпадащо се семейство, в каквото беше израснала тя, както и в Лос Анджелис, традициите бяха толкова малко и чувството за принадлежност към каквото и да било беше толкова слабо, че любовта на тези фермери към земята ѝ изглеждаше по-скоро трогателна – дори духовно насърчаваща – отколкото странна или мрачна.

Хедър изчисти хладилника, после го напълни с плодове и зеленчуци. Хладилната камера вече беше наполовина пълна с пакетирани полуготови храни за вечеря, но тя отложи инвентаризацията, защото я чакаха по-важни задачи.

Четири вечери поред, твърде уморени да готвят, те ходеха с колата до Игълс Руст и вечеряха в бистрото на Мейн Стрийт, притежавано и управлявано от бика, който можеше да кара кола, да смята и да танцува. Храната се състоеше от първокласни местни специалитети.

Осемнайсетте километра път не им направиха особено впечатление. В Южна Калифорния пътуването се измерваше преди всичко от времето, което то отнемаше. Дори и най-кратката разходка до пазара изискваше половин час в натовареното градско движение. Осемнайсет километра каране от една точка до друга в Лос Анджелис щеше да отнеме час, два или цяла вечност, в зависимост от движението и агресивността на другите шофьори. Кой знае? Те обаче успяваха редовно да стигат в Игълс Руст за двайсет-двайсет и пет минути, което им се струваше направо нищожно време. Пустите магистрали действаха ободрително.

В петък Хедър заспа без проблеми. За пръв път обаче покоят ѝ беше нарушен...

В съня си тя се намираше на студено място, което беше по-черно и от най-тъмната безлунна нощ, по-черно от стая без прозорци. Чувстваше, че върви напред, но не го виждаше, сякаш беше спяла. Глождеше я любопитство и в началото не се боеше от нищо. Всъщност дори се усмихваше, защото беше убедена, че в едно топло и осветено място, намиращо се от другата страна на мрака, я очаква нещо чудесно, превъзходно и приятно. Съкровище. Удоволствие. Просветление, мир и радост я чакаха и тя трябваше да намери пътя. Блажено спокойствие, свобода от страха, вечна свобода, просветление, щастие, удоволствие, които бяха по-силни от всичко, което беше усещала и виждала досега. Чакаха и чакаха. Тя бавно и несигурно вървеше в непрогледната тъмнина, опипваща с протегнати напред ръце пространството пред себе си. Но винаги избираше погрешната посока, обръщаше се насам и натам, тръгваше в тази и онази посока.

Любопитството се превърна в obsesivno желание. Искаше да стигне до нещото, което се намираше зад стената каквото и да беше то. Желалаше го така силно, както нищо не беше искала преди в живота си. Искаше го повече от храната или любовта, от богатството и щастието, защото то беше повече от всички тези неща. Намери вратата, вратата и светлината отвъд, чудната врата, красивата светлина, мира и радостта, свободата и удоволствието, отърси се от тъгата. Трансформацията е толкова близо, болезнено близо. Протегни се и стигни вратата, стигни я. Желанието се превърна в необходимост, стремежът се превърна в още по-силна obsesivnost. Тя трябваше да го има каквото и да беше то – радост, спокойствие, свобода. Затова се затича във всепоглъщащата тъмнина, без да си дава сметка за опасностите, втурна се напред, трескаво желаеща да открие пътя, пътеката, истината, вратата, вечната радост,

край на страха от смъртта, никакъв страх от нищо, рай. Отчаянието й нарастваше и тя продължаваше да тича, но винаги в противоположна посока.

Един глас я повика – странен и чудат, заплашителен, но привлекателен. Опитваше се да ѝ покаже пътя, радостта и мира, края на всичката мъка и тъга. Само го приеми. Приеми го. То протягаше ръце към нея. Само ако можеше да се обърне във върнатата посока, да го открие, да го докосне и да го прегърне.

Спря да бяга. Внезапно осъзна, че в крайна сметка не трябва да търси дара, защото се намира в негово присъствие, в дома на радостта, двореца на мира, царството на просветлението. Всичко, което трябваше да направи, беше да го пусне в себе си, да отвори врата в самата себе си и да го пусне, да го пусне. Да се отвори за неподправената радост, рай, рай, рай. Да се отдаде на удоволствието и щастието. Искаше го, наистина толкова силно го желаше, защото животът беше тежък, когато не трябваше да е такъв.

Но една упорита част от нея се възпротиви на дара, някаква изпълнена с омраза и гордост част от нейното цялостно Аз. Тя усети разочарованието на този, който искаше да ѝ даде този дар, Дарителят в мрака. Почувства разочарование и може би гняв. Затова тя каза: „Съжалявам, много съжалявам.“

Дарът – радостта, мирът, любовта, удоволствието – притисна тялото ѝ с невероятна сила, брутална и безмилостна. Тя почувства, че може да бъде смачкана от натиска. Тъмнината около нея стана тежка като че тя лежеше дълбоко на дъното на необятно море. То обаче беше много по-плътното и тежко от водата. Обкръжаваше я отвсякъде притискаше я и я задушаваше. Трябваше да се предаде, безполезно беше да се съпротивлява. Трябваше да го пусне в себе си, подчинението беше мир, подчинението беше радост, рай, рай. Отказът да се подчини щеше да означава болка, далеч по-силна и жестока, отколкото можеше да си представи, разочарование и агония, каквито имаше само в ада. Трябваше да се подчини, да отвори вратата към себе си, да го пусне, да го приеме, да познае мира и спокойствието. То блъскаше по душата ѝ, удряше страшно и неудържимо, блъскаше и блъскаше: Пусни го вътре, пусни го вътре, вътре, вътре, вътре. ПУСНИ... ГО... ВЪТРЕ.

Изведнъж тя откри тайната врата в самата нея, пътя към радостта, входа към вечния покой. Грабна дръжката и я завъртя, после дръпна навътре, трепереща в очакване. През бавно разширяващия се процепа видя фигурата на Дарителя. Беше блестяща и черна. С виещи се и бързи

пипала. Той триумфираше. Студенина на прага. Затвори вратата, затвори вратата, затвори вратата...

Хедър подскочи и мигновено се разсъни. Отметна завивките и се изправи на крака с едно плавно и трескаво движение. Сърцето ѝ продължаваше да бие силно и тя си пое въздух.

Сън, само сън. Но никоя друг неин сън не беше толкова напрегнат.

Може би нещото отвъд вратата я беше последвало и в реалния свят.

Налудничав мисъл. Но не можеше да се освободи от нея. С леко хриптене тя заопипва в тъмното за нощната лампа.

Накрая я намери и я включи. Когато светна, не видя никакви кошмарни създания. Само Джак: заспал по корем, с обърната настрани глава и тихо похъркваш.

Тя успя да възвърне нормалното си дишане, въпреки че сърцето ѝ продължи да бие силно. Беше потна и не можеше да спре да трепери. Исусе.

Тъй като не искаше да буди Джак, Хедър изгаси лампата и потръпна, когато около нея отново настъпи мрак.

Седна на ръба на леглото с намерението да остане така, докато сърцето ѝ се успокои и тя спре да трепери. После щеше да облече халата върху пижамата, да слезе на долния етаж и да чете до сутринта. Според светещите зелени цифри на електронния часовник беше 3.09 часа през нощта, но тя едва ли щеше да е в състояние отново да заспи. Изключено. Сигурно нямаше да може да заспи дори утре вечер.

Ясно си спомняше блестящото виещо се създание на прага и лютия студ, който излъчваше то. Усещането за сковаващия студ се беше загнездило в нея. Отвратително. Почувства се омърсена отвътре – там, където никога нямаше да може да измие петното. Реши, че има нужда от горещ душ, и стана от леглото.

Отвращението ѝ постепенно премина в гадене.

В тъмната баня тя беше обзета от сухо парене и пристъпи на повръщане, които оставяха в устата ѝ горчив вкус. Запали лампата, взе шишето с тоалетната вода и прогони горчивината от устата си. После наплиска лицето си със студена вода.

Седна на ръба на ваната и изтри лицето си с хавлия. Докато чакаше да възвърне спокойствието си, се опита да си обясни защо някакъв си сън ще има подобно силно въздействие върху нея.

След няколко минути, когато се съвзе, тя се върна в спалнята.

Джак все още похъркваше тихо.

Халатът ѝ беше сгънат върху фотьойл от времето на кралица Ана.

Взе го, тихо излезе от стаята и затвори вратата. В коридора го облече и завърза колана.

Макар че възнамеряваше да слезе долу, да си свари кафе и да чете, тя се отправи към стаята на Тоби в края на коридора. Колкото и да се опитваше, Хедър не можеше да разграничи напълно страха от кошмара и притеснението й започна да се насочва върху нейния син.

Вратата на стаята беше леко открената. Откакто се преместиха в ранчото, Тоби беше започнал отново да спи с включена нощна лампа. Хедър и Джек бяха изненадани от това, че синът им отново е загубил увереността си, но случилото се не ги обезпокои сериозно. Те предположиха, че щом се приспособи към заобикалящата го среда, синът им отново ще предпочете тъмнината пред червената светлина на стенния аплик.

Тоби се беше завил добре и само главата му се виждаше. Дишането му беше толкова слабо, че за да го чуе, Хедър трябваше да се наведе над него.

Всичко в стаята си беше така, както би трябвало да бъде, но тя се поколеба дали да си тръгне. Продължаваше да я измъчва леко неспокойствие.

Накрая, когато Хедър се насочи към отворената врата, тя чу леко стържене и се спря. Обърна се към леглото. Тоби продължаваше да спи и изобщо не беше помръднал.

Дори и преди да погледне към сина си, Хедър разбра, че звукът идва от стълбите отзад. Беше потайно и почти безшумно стържене на нещо твърдо, може би подметка на ботуш, която се плъзгаше по дървените стъпала.

Тя веднага беше обхваната от същото притеснение, което не почувства, когато миеше стълбите, но което я връхлетя в понеделник, когато оглеждаше къщата заедно с Пол Йънгблъд и Тоби. Параноичното убеждение, че някой – или нещо! – я дебне зад ъгъла. Или се спуска зад тях. Враг, обзет от съпяла ярост и способен на чудовищно насилие.

Впери поглед в затворената врата, водеща към стълбите. Беше боядисана в бяло, но в нея се отразяваше червеният блясък на нощната лампа и изглеждаше като някаква огнена порта към преизподнята.

Изчака да разбере дали звукът ще се повтори.

Тоби въздъхна в съня си. Само въздъхна, нищо повече.

Отново настана тишина.

Хедър си каза, че може и да бърка, че може да е чула безобиден звук отвън. Може би нощна птица, кацнала, на покрива, която е

разтърсила перата си и е драскала с нокти по керемидите. Може да е взела този звук за стъпване по стълбите.

Просто не можеше да се освободи от кошмара. Сигурно не биваше напълно да се доверява на възприятията си.

„Скръц-скръц.“

Този път не можеше да има грешка. Звукът беше по-тих от първия, но определено идваше от другата страна на вратата към стълбите. Спомни си как някои от дървените стъпала скърцаха, когато за пръв път слезе по тях на приземния етаж по време на понеделнишката обиколка и как те стенеха и се жалваха, когато ги миеше в сряда.

Искаше ѝ се да грабне Тоби от леглото, да го изведе от стаята, да отидат бързо до спалнята и да събуди Джек. Тя обаче не беше бързала и не беше тичала по никакъв повод в живота си. По време на кризите през последните осем месеца беше натрупала у себе си доста значителна вътрешна сила и самоувереност. Макар че по тила ѝ полазиха тръпки като някакви космати паяци, тя се изчерви, като си представи как побягва като плашлива мома от евтин готически роман, уплашена от някакъв си странен звук.

Вместо това отиде при вратата към стълбите. Бравата беше заключена.

Сложи ухо на процепа между вратата и рамката. Оттам подухна студен въздух, но не се чу никакъв звук повече.

Докато слушаше, тя заподозря, че натрапникът се намира на горните стъпала, на сантиметри от нея. Делеше ги само вратата. Можеше лесно да си го представи там, тъмна и странна фигура с долепена до вратата глава, също като нейната, напрегнал се да чуе някакъв звук от нея.

Глупости. Стърженето и скърцането не бяха нищо повече освен звуци, характерни за старите постройки. Този проклет сън наистина я беше разстроил.

Тоби промърмори нещо в съня си. Тя се обърна към него. Лежеше спокойно и след няколко секунди спря да мърмори.

Хедър направи една крачка назад и съсредоточи вниманието си върху вратата. Не искаше да поставя в опасност Тоби, но нейното поведение започваше да ѝ се струва смешно. Само врата. Само стълби в задната част на къщата. Само една обикновена нощ, сън, разклатени нерви.

Сложи ръка върху дръжката, а с другата завъртя да отключи бравата. Медният метал беше студен под пръстите ѝ.

Спомни си крайната нужда, която беше почувствала в съня си: Пусни го вътре, пусни го вътре, пусни го вътре.

Онова беше сън. Това беше действителността. Хората, които не можеха да правят разлика между тези две категории, биваха държани в стаи с тапицирани стени. За тях се грижеха медицински сестри със застинали на лицата усмивки и тихи гласове.

Пусни го вътре.

Тя отключи бравата, завъртя дръжката, но се поколеба.

Пусни го вътре.

Ядосана на самата себе си, тя отвори рязко вратата.

Беше забравила, че лампите на стълбището не светят. Там нямаше никакви прозорци. Никаква външна светлина не достигаше до него. Червеното сияние на лампата от спалнята беше твърде слабо, за да прекоси прага. Тя стоеше лице в лице със свършената тъмнина, без да може да разбере какво се чернее на горните стъпала или дори на площадката непосредствено пред нея. От мрака се носеше отблъскващата миризма, която тя беше изчистила преди два дни с упорит труд и амониев разтвор. Не много силен, но не и много слаб. Противната воня на гниещо месо.

Сигурно само беше сънувала, че се е събудила, но все още бе в хватката на кошмара.

Сърцето ѝ заби в гърдите, гърлото я стегна и не можеше да диша. Бързо се пресегна за ключа на лампата, който се намираше от нейната страна. Ако беше от другата страна, сигурно нямаше да може да събере кураж да стигне до гладката чернота, за да я почувства. Без да отмества поглед от мрака пред нея, тя се почувства като сляпа само при спомена за зрителния контакт с него. Почти извика на Тоби да се събуди и да бяга. Накрая напипа ключа – Слава Богу.

Светлина. Празната площадка. Там няма нищо. Разбира се, какво да има? Празни стъпала, виещи се надолу.

Долу изскърца стъпало.

О, Господи!

Тя пристъпи върху площадката. Беше боса, без чехли. Дъските бяха студени и грапави.

Ново скърцане, по-тихо и глухо от предишното.

Слягане. Може би.

Премести се от площадката, подпряла се с лявата ръка за стената, за да има опора. С всяко изминато стъпало в полезрението ѝ се появяваше ново.

Щом зърнеш нещо, щеше да изтича нагоре по стълбите в стаята на Тоби, да блъсне вратата и да заключи. Вратата не можеше да се

отвори от стълбите, само от вътрешната част на къщата. Щяха да са в безопасност.

Отдолу се чу леко щракване, едва доловимо тупване. Сякаш някой затвори вратата долу възможно най-тихо.

Изведнъж се обезпокои повече от вероятността случката да приключи без резултат, отколкото да влезе в сблъсък. Тъй като трябваше да разбере, Хедър отърси от себе си плахостта. Тя се затича надолу по стълбите, като издаваше силен шум, достатъчен, за да разкрие присъствието си. Спусна се по стълбата и се озова във вестибюла на приземния етаж. Нямаше никого.

Опита се да отвори вратата на кухнята. Беше заключена и за нея трябваше ключ, за да бъде отворена от тази страна. Тя нямаше ключ. Предполагаше, че и нахлулият също няма.

Другата врата водеше към задната веранда. От тази страна бравата се отваряше със завъртане. Беше заключена. Тя я отключи, отвори вратата и излезе на верандата.

Доколкото можеше да види, никой не се измъкваше от задния двор.

Освен това, макар че на натрапника нямаше да му трябват ключове, за да излезе, той трябваше да използва ключ отвън, защото от външната страна те се заключваха.

Някъде бухал-отправи въпроса си с тъжен и протяжен звук. Безветреният, студен и влажен нощен въздух не приличаше на обикновен горски, а по-скоро беше усоеен и леко зловонен, характерен повече за мазе.

Тя беше сама. Но не се чувстваше сама. Чувстваше се... наблюдавана.

„За Бога, Хед – каза си тя, – какво ти става, по дяволите?“ Върна се във вестибюла и заключи вратата. Загледа се в блестящата мед на бравата, като се чудеше дали въображението ѝ е приело абсолютно нормални шумове за заплаха, в която имаше по-малко материя и от призрак.

Усещаше се миризмата на разложено. Е, добре, де, може би амониевият разтвор не беше способен да прогони вонята за повече от ден или два. Плъх или друго малко животно може да е умряло и да се разлага някъде вътре в къщата.

Когато се обърна към стълбите, тя стъпи върху нещо. Вдигна лявото си стъпало и огледа пода. Буца суха пръст, голяма колкото слива, се беше залепила за петата ѝ.

На път за втория етаж откри подобни парчета суха пръст, разпръснати върху някои от стъпалата. Не ги беше забелязала при първото слизване. Пръстта я нямаше, когато свърши с миенето на стълбището в

сряда. Искаше да повярва, че това е доказателство за съществуването на натрапника. По-вероятно беше Тоби да е довял кал от задния двор. В края на краищата той беше само на осем години.

Хедър се върна в стаята на Тоби, заключи вратата и изгаси лампата на стълбището.

Синът ѝ продължаваше да спи.

Тя се почувства глупаво и не по-малко объркана. Слезе долу по стълбите в предната част на къщата, направо в кухнята. Ако отблъскващата миризма издаваше скорошното присъствие на нахлулия и ако в кухнята тази миризма се долавяше леко, това означаваше, че той е имал ключ, с който е влязъл през задните стълби. Ако беше така, тя щеше да събуди Джек и да го накара да претърсят къщата със заредени оръжия.

В кухнята миришеше на чисто и свежо. Нямаше никакви буци суха пръст на пода.

Беше почти разочарована. Не ѝ се искаше да се доверява на версиите, които витаеха във въображението ѝ, но фактите не подкрепяха никакво друго обяснение.

С въображение или не, тя не можеше да се отърве от чувството, че е под наблюдение. Затвори капациите на кухненските прозорци.

„Стегни се, Хедър – помисли си тя. – Имаш още петнайсет години, докато остарееш. Няма никаква причина за подобни чудати настроения.“

Мислеше да чете, но беше твърде превъзбудена, за да се съсредоточи върху книгата. Трябваше да се заеме с нещо. Докато си вареше кафе, Хедър разгледа съдържанието на хладилната камера. Там имаше половин дузина замразени вечери-полуфабрикати, пакет кренвирши, две кутии царевица, една кутия зелен фасул, две моркови и плик с боровинки. Никоя от тези храни не беше разопакована от Едуардо Фернандес и те можеха да ги използват.

На долния рафт под кутия с вафли и парче бекон тя откри запечатан найлонов плик с жълта хартия в него. Найлонът беше загубил прозрачността си от леда, но тя смътно забеляза написани на ръка редове на първата страница.

Отпечата плика, но тогава се поколеба. Да съхраняваш бележник на такова особено място беше равнозначно на това да го криеш, Фернандес сигурно е смятал съдържанието на написаното за важно и много лично, а на Хедър не ѝ се искаше да нарушава тази интимност. Макар че човекът си беше отишъл, той беше техният дарител, който радикално промени живота им. Затова заслужаваше уважение и почит.

Прочете първите няколко думи в горната част на страницата – *Името ми е Едуардо Фернандес* – и се увери, че и останалото е написано от Фернандес и представляваше дълъг документ. Над две трети от жълтите страници бяха изпълнени с красив ръкописен почерк.

Тя успя да устои на любопитството си и сложи бележника върху хладилника. Щеше да го даде на Пол Йънгблъд, когато отново го видеше. Адвокатът беше най-близкият човек на Фернандес и поради упражняваната от него професия беше посветен в тайните на стареца. Ако съдържанието на бележника беше важно и лично, само Пол имаше право да го научи.

Хедър свърши с прегледа на замразените храни. Наля си чаша кафе и седна до кухненската маса. Започна да прави списък на необходимите покупки. Сутринта щяха да отидат с колата до Игълс Руст и да напълнят не само хладилника, но и наполовина празните рафтове в килера. Искаше да се подготви добре, ако се окажеха в блокадата на дълбокия сняг за неопределен период от време през започналата зима.

Спря с правенето на списъка, за да напише бележка, с която напомняше на Джек да насрочи час за следващата седмица в сервиза на Паркър за монтирането на снегорин в предната част на експлоръра.

Първоначално, докато отпиваше от кафето и съставяше списъка, тя беше нащрек за всякакви особени звуци. Задачата, с която се беше заела обаче, беше толкова житейска и рутинна, че това постепенно я успокои. След известно време неспокойството ѝ премина.

В съня си Томи тихо стенеше.

Той казваше: „Махай се, иди си... махай се...“

След като замълча за малко, той рязко отхвърли завивките и стана от леглото. В слабата светлина на нощната лампа бледожълтата му пижама изглеждаше като напоена с кръв.

Стоя така до леглото, полюшвайки се сякаш в ритъма на музиката, която само той можеше да чуе.

„Не – прошепна той, не с тревога, а с равен глас, лишен от емоции. – Не...не...не...“

Отново притихнал, той отиде до прозореца и се загледа в нощта.

В горната част на двора, сгушена между боровете в края на гората, къщата на прислугата светеше. Странна светлина, синя като газов пламък, струеше от процепите в дървените капаци, които покриваха прозорците, от предната врата и дори от комина на камината.

„А!“ – възкликна Тоби.

Светлината не беше постоянна, а мъждукаше и трептеше. Дори и най-тънките лъчи бяха толкова ярки, че взирането в тях беше болезнено. Понякога обаче те бяха толкова бледи, сякаш всеки момент щяха да изгаснат. Дори и най-ярката им светлина вледеняваше.

Тоби гледа дълго.

Накрая светлината угасна. В къщата на прислугата отново стана тъмно.

Момчето се върна в леглото.

Нощта премина.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събота сутринта започна със слънчева светлина. От северозапад подухна студен вятър и от време на време в небето над залесените Скалисти планини се виеха ята от черни птици. Те се спускаха надолу и на изток като че бягаха от кръвожаден хищник.

Човекът, четящ метеорологичните прогнози по радиостанцията – която Хедър и Джак слушаха, докато се миеха и обличаха – предсказа снеговалеж до настъпването на вечерта. „Това е – каза той – един от най-ранните снегове от години насам и общата дебелина на снежната покривка може да достигне до двайсет и пет сантиметра.“

Ако се съдеше по тона, с който беше прочетена прогнозата, двайсет и пет сантиметровият сняг не се смяташе за нещо необикновено по тези северни земи. Нищо не казаха, че могат да бъдат затворени пътищата, че отдалечените райони може да бъдат откъснати от света. Втора буря се очакваше да ги сполети веднага след първата. Тя нямаше да е толкова силна и щеше да започне рано в понеделник.

Седнала на ръба на леглото, Хедър каза:

– Ей, ама ние имаме шейни.

Джак беше до гардероба и сваляше от закачалката карираната си червено-кафява фланелена риза.

– Говориш като дете – отвърна той.

– Та това си е първият ми сняг.

– Вярно, бях забравил.

В Лос Анджелис през зимата, когато могат се прочистваше достатъчно, за да се видят, белите шапки на планинските върхове служеха като отдалечен фон и бяха единственият сняг, който тя беше виждала. Не

караше ски. Никога не беше ходила до Ароухед или Биг Беър, освен през лятото, и се вълнуваше като дете за предстоящия снеговалеж. Хедър каза:

– Трябва да си насрочим час за сервиза на Паркър, за да сложим снегорин на експлоръра, преди да настъпи истинската зима.

– Вече го направих. В десет часа сутринта в четвъртък. Докато закопчаваше ризата, той отиде до прозореца, за да погледа източните гори и южните низини.

– Тази гледка ме хипнотизира. Правя нещо, поглеждам, виждам я през прозореца или от верандата и после продължавам да стоя и да гледам.

Хедър застана зад него, обгърна го с ръце и също погледна към ослепително красивата панорама на горите, полята и широкото светлосиньо небе.

– Дали всичко ще бъде добре – попита тя след известно време.

– Ще бъде. Ние принадлежим на това място. Нямах ли такова усещане?

– Да – отвърна тя след кратко колебание. На дневна светлина събитията от предишната нощ ѝ се струваха несравнимо по-малко страшни и повече плод на въображението. Не беше видяла нищо в края на краищата и дори не знаеше какво беше очаквала да види. Паника, подсилена от кошмар. Нищо повече.

– Това е мястото, на което принадлежим.

Той се обърна и я прегърна, после я целуна. Тя започна да масажирва мускулите на гърба му. Изтощени от пътуването и настаняването, те не се бяха любили от онази нощ, когато напуснаха Лос Анджелис. Щом приспособява къщата за техен собствен дом, нейното неспокойствие сигурно щеше да изчезне напълно.

Той прокара силните си ръце по бедрата ѝ и я придърпа към себе си. Като акцентираше върху всяка изречена дума с целувки по врата, бузите, очите и устните ѝ, той каза:

– Какво ще кажеш довечера..., когато снегът вали... след като пийнем... чаша или две вино... край огъня... романтична музика... по радиото..., когато се отпуснем...

– ...отпуснем – повтори тя замечтано.

– После двамата заедно...

– М-м-м-м, заедно...

– ... да си прекараме наистина чудесно, ама чудесно...

– ...чудесно...

– Да си направим бой със снежни топки.

Тя го целуна по бузата:

– Звяр такъв, ще сложа камъни в моите снежни топки.

– Или пък може да правим любов.

– Сигурен ли си, че не искаш да излезеш навън и да правиш снежни ангели?

– Сега като размислих, по-скоро не.

– Обличай се, умнико. Имаме да пазаруваме.

Хедър откри Тоби в хола облечен. Той беше на пода пред телевизора и гледаше някакво предаване с изключен звук.

– Довечера ще има много сняг – каза му тя, като очакваше неговото въодушевление да надхвърли нейното, защото и той щеше да види за пръв път сняг.

Той не отвърна.

– Ние ще ходим да купим от града няколко шейни. Пригответи се.

Той остана тих и неподвижен като камък. Вниманието му беше изцяло приковано към телевизионния екран.

От мястото, на което беше застанала, Хедър не можеше да види кое предаване го е грабнало така.

– Тоби? – Тя пристъпи по-навътре в хола. – Хей, хлапе, какво гледаш?

Едва сега той показа, че е забелязал присъствието ѝ.

– Не знам какво е това. – Изглеждаше разсеян, сякаш изобщо не я виждаше, и отново се обърна към телевизора.

На екрана се виждаха някакви еволюиращи амеби и микроорганизми. Постоянно променящите се форми бяха във всички основни цветове, сливаха се, огъваха се и се стрелваха нанякъде в постоянен аморфен хаос.

– Какво е това – попита Хедър.

Тоби вдигна рамене.

Постоянно променяща формата си, пъстрата абстракция със заоблени черти беше интересна за гледане и много красива. Колкото по-дълго я гледаше тя обаче, толкова по-тревожно ѝ се струваше това. Макар че нямаше причина. Нищо в тези форми не изглеждаше заплашително или зловещо. Напротив, флуидът и приказните сливащи се организми би трябвало да действат успокояващо.

– Защо си изключил звука?

– Не съм.

Тя клекна до него, взе дистанционното и натисна бутона за

увеличаване. Единственият звук обаче беше статичното пукане от високоговорителите.

Тя превключи на следващия канал и холът се изпълни с гласа на спортен коментатор и екзалтираната публика на футболен мач. Бързо намали звука.

Когато върна на предишния канал, аморфните фигури вече ги нямаше. Вместо тях даваха анимационен филм с патока Дафи Дък.

– Странно – промърмори тя.

– На мен ми хареса – отвърна Тоби.

Тя продължи да сменя каналите, но не можа да открие странната абстракция. Натисна бутона за изключване и екранът изгасна.

– Е, както и да е – каза тя. – Време е за закуска. Имаме много работа за вършене в града. Нали не искаш да не ни стигне време да купим шейната?

– Какво да купим? – попита момчето, след като се изправи.

– Не ме ли чу одеве?

– Май не.

– Дето ти казах за снега?

Лицето му се проясни:

– Ще вали сняг ли?

– Сигурно в ушите ти има достатъчно восък да се направи най-голямата свещ в света – каза тя и се насочи към кухнята.

Тоби тръгна след нея и продължи с въпросите:

– Кога? Кога ще вали сняг, мамо? А? Днес ли?

– Можем да сложим по един фитил в ушите ти, да ги запалим с клечка кибрит и да вечеряме на свещи през следващите десет години.

– Колко сняг ще вали?

– Сигурно вътре има и умрели охлюви.

– Само леко или ще има силна буря?

– Или дори умряла мишка, а може и три.

– Мамо! – каза той сърдито, влизайки след нея в кухнята. Тя се обърна, наведе се и сложи ръка над коляното му.

– Дотук, може и по-високо.

– Наистина ли?

– Ще се пързалияме с шейни.

– Уха.

– Ще правим снежен човек.

– Бой със снежни топки! – предизвика я той.

– Добре, аз и татко ти срещу теб.

– Така не е честно! – Той изтича до прозореца и долепи лицето си до стъклото. – Небето е синьо.

– След малко няма да е такова, гарантирам ти. – Хедър тръгна към килера. – Искаш ли за закуска корнфлейкс?

– Понички и шоколадово мляко.

– Не става.

– Добре тогава, ще опитам с корнфлейкс.

– Добро момче.

– Леле! – извика той от изненада и отстъпи назад от прозореца. – Мамо, виж това.

– Какво има?

– Виж, бързо, виж тази птица. Току-що кацна направо пред мен.

Хедър се доближи до него и видя гарван, кацнал от външната страна на прозореца. Главата му беше вдигната нагоре и ги гледаше любопитно с едното око.

– Току-що прелетя точно над мен, у-у-у-уф, и си помислих, че ще се разбие в прозореца. Какво прави?

– Сигурно търси червеи или малки буболечки.

– Аз не приличам на буболечка.

– Сигурно е видял охлювите в ушите ти – отвърна тя и се върна в килера.

Докато Тоби помагаше на Хедър да подреди масата за закуска, гарванът остана на прозореца и продължи да наблюдава.

– Трябва да е много глупав, ако си мисли, че тук имаме червеи и буболечки – каза Тоби.

– Сигурно е възпитан и културен, чул ме е да казвам „корнфлейкс“.

Когато напълниха купите с храна, големият гарван остана на прозореца. Понякога чистеше перата си с клюна, но през повечето време не спираше да ги наблюдава.

Джак слезе по стълбите, подсвирквайки си. Той мина през коридора, влезе в кухнята и каза:

– Толкова съм гладен, че мога да изям цял кон. Може ли да ядем яйца и кон за закуска?

– Какво ще кажеш за яйца и гарван? – попита Тоби и посочи към неканения гост.

– Той е доста тлъст и сочен екземпляр, а? – Джак се премести до прозореца и се наведе, за да разгледа по-отблизо птицата.

– Мамо, виж! Татко се състезава в гледане с гарвана – подвикна весело Тоби.

Лицето на Джак не беше на повече от три сантиметра от прозореца и птицата го беше фиксирала с мастиленочерното си око. Хедър взе четири филии хляб от плика, сложи ги в големия тостер, нагласи го и вдигна глава, за да види как Джак ѝ гарванът още се гледат.

– Мисля, че татко ще загуби – каза детето.

Джак щракна с пръсти на прозореца, точно срещу птицата, но тя дори не трепна.

– Смел малък дявол – отбеляза Джак.

Със светкавични движения гарванът започна да удря с клюна по стъклото пред него толкова силно, че той от изненада отскочи назад и загуби равновесие. Падна на задните си части върху кухненския под. Птицата хвъркна с големи тласъци на крилата и изчезна в небето.

Тоби избухна в смях.

Джак допълзя до него.

– А, значи мислиш, че е смешно, така ли? Сега ще ти покажа какво е смешно. Ще ти покажа страшното китайско мъчение чрез гъделичкане.

Хедър също се засмя.

Тоби дотича до вратата към коридора, погледна назад видя, че Джак идва след него, и избяга в другата стая, като през цялото време се смееше и пищеше от удоволствие.

Джак се изправи на крака. В прегърбена поза, виещ като трол, той се затътри след сина си.

– Аз едно дете ли имам или две? – провикна се Хедър.

– Две! – отговори той оттам.

Филиите в тостера бяха готови. Тя сложи четирите препечени парчета хляб в чиния и пъкна други четири филии в тостера.

От предната част на къщата се чуваше неистово кикотене.

Хедър отиде при прозореца. Ударите на гарвана бяха толкова силни, че почти очакваше да са оставили пукнатина в стъклото. Но то беше непокътнато. На перваза отвън лежеше черно перо. То леко се поклащаше на вятъра.

Тя доближи лицето си до стъклото и погледна нагоре. Високо в синевата една черна птица описваше малки кръгове. Беше твърде далеч, за да може да прецени дали е същият гарван.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спряха в магазина за спортни стоки „Маунтин Хай“ и купиха две шейни с широки плоски плъзгачи, от чам и с полиуретаново покритие. Всеки от плъзгачите се крепеше на червени винкели. Купиха също така ветроустойчиви скиорски екипи, ботуши и ръкавици за цялото семейство. Тоби видя голямо фризби, специално боядисано така, че да изглежда като летяща чиния, с нарисувани илюминатори по периферията и червен купол. Купиха и него. На Юниън 76 напълниха резервоара с гориво и после отидоха в супермаркета.

Когато се върнаха в ранчо Куотърмас в един и петнайсет, сиви облаци се бяха струпали над планината, движени от свиреп вятър, духащ на голяма височина. На земята само лек променлив ветрец разклащаше нежно дърветата и кафявата трева. Температурата беше паднала под нулата и прогнозата на метеоролога се сбъдваше.

Тоби веднага отиде в стаята си, облече си новия червено-черен скиорски екип, ботушите и ръкавиците. Върна се в кухнята с летящата чиния, за да обяви, че отива да си играе навън и да чака падането на първия сняг.

Хедър и Джак все още разопаковаха покупките и ги подреждаха в килера. Тя каза:

- Тоби, скъпи, още не си обядвал.
- Не съм гладен. Ще си взема бисквити.

Тя спря, за да сложи качулката на главата му и да я завърже под брадата му.

– Е, добре, но не оставай навън дълго. Когато ти стане студено, влез, стопли се и после пак излез. Не искаме носът ти да замръзне и да падне. – Тя го щипна леко по носа. Той изглеждаше толкова сладък. Като джудженце.

– Не хвърляй чинията към къщата – предупреди го Джак. Можеш да счупиш прозорец и тогава ще сме безмилостни. Ще извикаме полицията, ще те пратят в затвора на Монтана по обвинение в престъпна лудост.

Докато даваше на Тоби две бисквити, Хедър добави:

- И не отивай в гората.
- Добре.
- Стой в двора.
- Добре.

– Говоря сериозно.

Гората я притесняваше. Това беше различно от последните й присъти на параноя. Имаше доста основателни причини да се страхуват от гората. Дори само заради дивите животни. А и градски хора като тях можеха да се загубят само на стотина метра навътре сред дърветата.

– В затвора в Монтана за престъпно луди нямат нито телевизори, нито шоколад, мляко и бисквити – каза тя.

– Добре, де, добре. Уф. Да не съм бебе.

– Не – отвърна Джак, който тъкмо извади няколко консерви от пазарската чанта. – Но за мечката си вкусен обяд.

– В гората има ли мечки? – попита Тоби.

– Има ли птици в небето? – отговори на въпроса с въпрос Джак. – А в морето риба?

– Затова стой в двора – напомни му Хедър. – Там ще мога да те намеря лесно и ще те виждам.

Когато отвори задната врата, Тоби се обърна към баща си и каза:

– Ти също внимавай.

– Аз ли?

– Онази птица може да се върне и отново да те събори.

Джак се престори, че ще хвърли консервата с боб, и Тоби изтича навън. Вратата се затвори с трясък.

По-късно, след като подредиха продуктите, Джак отиде в кабинета, за да разгледа сбирката от книги на Едуардо и да си избере роман за четене. През това време Хедър се качи горе в спалнята за гости, където подреждаше своите компютри. Бяха разглобили резервното легло и го бяха преместили в мазето. Двете дълги по метър и осемдесет разтегаеми маси, които си бяха докарали от Лос Анджелис, сега бяха поставени на мястото на леглото и образуваха L-образна работна площ. Хедър беше разопаковала трите си компютъра, двата принтера, лазерния скенер и другото необходимо оборудване. Но до този момент нямаше възможност да свърже и да включи техниката.

Затова в момента от целия този компютърен арсенал нямаше голяма полза. Беше работила върху проектирането на програми и софтуер буквално през целия си зрял живот и не се чувстваше пълноценно, когато машините ѝ бяха несвързани и опаковани в кашони. Хедър започна работа, като подреди техниката, свърза мониторите към компютрите, компютрите към принтерите, единият от принтерите и компютрите към скенера, като през цялото време си тананикаше стара песен на Елтън Джон.

В крайна сметка двамата с Джек щяха да проучат възможностите за бизнес и да решат с какво да се захванат през останалата част от живота си. Дотогава телефонната компания щеше да инсталира втора телефонна линия в къщата и модемът щеше да влезе в действие. Можеше да използва базите-данни по Интернет, за да проучи какво население и капитализация са необходими, за да успее даден бизнес. Както и да намери отговорите на стотици, ако не хиляди, въпроси, които бяха необходими за техните решения и щяха да подобрят шансовете им за успех, в каквото и начинание се впуснеха.

Провинциална Монтана се радваше на същия достъп към информацията и знанията като Лос Анджелис, Манхатън или университета в Оксфорд. Единствените необходими неща бяха телефонна линия, модем и няколко добри абонамента за достъп в базите-данни и мрежата.

В три часа, след като работи около час – свърза оборудването и провери дали всичко работи – Хедър стана от стола и се протегна. Отиде до прозореца, за да види дали снегът не е започнал да вали:

Ноемврийското небе беше прихлупено и оловносиво като огромен пластмасов панел, зад който светеха редици луминесцентни тръби. Помисли си, че дори и да не беше чула прогнозата, по небето щеше да познае, че ще вали сняг. То изглеждаше студено като лед.

В тази мрачна светлина горите ѝ се сториха повече сиви, отколкото зелени. Задният двор и кафявите полета на юг изглеждаха по-скоро изгорени, отколкото просто заспали в очакване на следващата пролет. Макар че пейзажът беше почти толкова едноцветен колкото рисунка с въглен, гледката беше красива. По-различна красота от тази, която предлагаша топлите слънчеви лъчи.

Голо, мрачно и тъжно великолепие.

Видя малко цветно петно на юг върху хълма с гробището недалеч от периферията на западната гора. Светлочервено. Това беше Тоби с новия си скиорски екип. Стоеше вътре зад високата трийсет сантиметра каменна ограда.

„Трябваше да му кажа да стои далеч от това място“ помисли си Хедър обезпокоена.

После се зачуди на собствената си плашливост. Защо гробището трябва да ѝ се струва по-опасно от двора, който се простираше непосредствено до него например? Тя не вярваше в призраци, духове и обитавани от тях места.

Момчето стоеше при надгробните плочи, застинало безмълвно. Тя го гледа в продължение на минута-минута и половина, но то не

помръдна. За осемгодишно дете, което обикновено имаше енергия колкото ядрена централа, това бездействие беше доста необичайно.

Сивото небе се спусна още по-ниско, докато тя гледаше.

Земята леко потъмня.

Тоби стоеше неподвижен.

Студеният въздух не притесняваше Джек – всъщност го ободряваше. Той изобщо не куцаше, докато изкачваше хълма на път за частното гробище.

Мина между високите метър и двайсет каменни колони, които маркираха входа към парцелите. От устата му излизаше на кълба пара.

Тоби стоеше пред четвъртия гроб в редицата. Ръцете му висяха неподвижно от двете му страни, главата му беше наведена, а погледът му беше прикован към каменната плоча, фризбито лежеше на земята до него. Той дишаше толкова вяло, че от устата му излизаше само слаба струйка, която се изпаряваше всеки път, когато детето вдишваше.

– Какво има? – попита Джек.

Момчето не реагира.

Най-близката надгробна плоча, към която Тоби гледаше, беше с изсечен надпис с името ТОНИ ФЕРНАНДЕС и датите на раждането и смъртта. На Джек не му трябваше да чете надписа, за да се сети за датата на смъртта. Тя беше издълбана в неговата памет много по-дълбоко, отколкото цифрите върху гранита пред него.

Откакто пристигнаха във вторник сутринта, след като пренощуваха при Пол и Каролин Йънгблъд, Джек беше твърде зает, за да огледа частното гробище. Нещо повече, той не гореше от ентузиазъм да застане пред гроба на Томи, където със сигурност щяха да го връхлетят спомените за кръв, загуба и отчаяние.

Вляво от плочата на Томи имаше друга, двойна плоча. На нея бяха изписани имената на неговите родители – ЕДУАРДО и МАРГАРИТ.

Макар че Едуардо беше лежал в земята само няколко месеца, Томи – година, а Маргарит – три години, и трите гроба изглеждаха прясно изкопани. Пръстта беше разпръсната неравномерно и върху нея не растеше никаква трева. Което изглеждаше странно, защото четвъртият гроб беше плосък отгоре и покрит с копринена кафява трева. Разбираше, че копачите сигурно са обезпокоили гроба на Маргарит, за да погребат до нея Едуардо, но това не обясняваше състоянието на парцела на Томи. Джек реши да попита Пол Йънгблъд по този повод.

Последният надгробен паметник, изправен върху единствения заревен гроб, принадлежеше на Стенли Куотърмас, благотелят на всички тях. Надписът върху черния камък изненада Джак и го накара да се изхили:

Тук лежи Стенли Куотърмас
мъртъв преди времето си,
защото трябваше да работи
с твърде много проклети
актьори и сценаристи.

Тоби не беше помръднал.

– Какво си намислил? – попита Джак.

Никакъв отговор.

Той сложи ръка върху рамото на момчето.

– Синко?

Без да откъсва поглед от надгробната плоча, то каза:

– Какво правят там долу?

– Кой? Къде?

– В земята.

– Имаш предвид Томи, неговите родители и господин Куотърмас ли?

– Какво правят те там долу?

Нямаше нищо странно в това едно дете да се опитва да разбере смъртта. Това, което се стори странно на Джак, беше начинът, по който беше зададен въпросът.

– Ами – започна той – Томи, неговите родители и Стенли Куотърмас... те всъщност не са тук.

– Не, тук са.

– Не, само телата им са тук. – Джак нежно потри рамото на момчето.

– Защо?

– Защото са приключили с тях.

Момчето остана мълчаливо и мрачно. Дали не мислеше колко близо беше баща му до вероятността да го заровят под подобен камък? Сигурно беше минало достатъчно време от престрелката, за да може Тоби да се сблъска с чувствата, които потискаше досега.

Лекият ветрец от северозапад се позасили.

Ръцете на Джак бяха студени. Той ги пхна в джобовете и каза:

– Техните тела не са били самите те. Поне не истинските те.

Разговорът прие още по-странен обрат:

– Искаш да кажеш, че това не са били техните оригинални тела? Че са били кукли?

Джак се намръщи и коленичи до сина си:

– Кукли ли? Това е доста странно твърдение.

Като в транс момчето се беше съсредоточило върху плочата на Томи. Сиво-сините му очи не трепнаха.

– Тоби, добре ли си?

Той отново не погледна към него, но каза:

– Заместители.

Джак примигна от изненада.

– Заместители?

– Такива ли са били?

– Доста силна дума. Къде си я чул?

Вместо да му отговори, Тоби продължи:

– Защо тези тела не им трябва повече?

Джак се поколеба и вдигна рамене:

– Ами, синко, знаеш защо – те са свършили работата си на този свят.

– На този свят?

– Отишли са си.

– Къде?

– Ходил си на неделно училище. Знаеш къде.

– Не.

– Напротив, знаеш.

– Не.

– Отишли са в Рая.

– Там ли?

– Да.

– В какви тела?

Джак извади дясната си ръка от джоба на якето и потупа сина си по брадичката. Обърна главата му, за да го погледне в очите.

– Какво не е наред, Тоби?

Бяха застанали лице в лице, на сантиметри един от друг. Въпреки това момчето сякаш гледаше през Джак, към някакъв далечен хоризонт.

– Тоби?

– В какви тела?

Джак пусна брадичката на сина си и помахна бавно с длан пред

лицето му. Никакво мигане. Очите му не последваха движението на дланта.

– В какви тела? – повтори Тоби нетърпеливо.

Нещо лошо ставаше с момчето. Внезапно психично заболяване.

– В какви тела?

Сърцето на Джек започна да бие по-силно и по-бързо, докато той се беше втрещил в мътните и нереагиращи очи на сина си, които не бяха вече прозорци към душата, а огледала за отразяване и тайнственост от света. Ако това беше психичен проблем, нямаше никакво съмнение коя беше причината. Бяха преживели ужасна година, която можеше да по-бърка възрастен човек и да го сломи, та какво оставаше за едно дете. Но кой беше спусъкът, поводът? Защо сега, тук, след всичките месеци, през които бедното дете, изглежда, се справяше доста добре?

– В какви тела? – настоя отново остро Тоби.

– Хайде, стига! – Джек го хвана за ръката. – Хайде да се връщаме в къщата.

– В какви тела са си отишли?

– Тоби, престани.

– Искам да знам. Кажете ми сега. Кажете ми.

Мили Боже, не давай това да се случва! Все още коленичил, Джек каза:

– Виж какво, ела с мен в къщата и двамата ще можем...

Тоби изскубна ръката си от неговата и баща му остана само с празна ръкавица.

– В какви тела?

Малкото лице не изразяваше никакви чувства. То беше спокойно и застинало като маска и въпреки това думите излизаха от устата на момчето с леденостудена ярост. Джек имаше зловещото чувство, че разговаря с кукла на венстрилоквист, по която се разминаваха дървените черти с тона на думите.

– В какви тела?

Това не беше Тоби. Изобщо не беше той.

Що за глупости. Разбираше се, че беше Тоби. Кой друг да е?

Някой, който говореше чрез Тоби.

Налудничав мисъл, странна. Чрез Тоби?

Коленичил тук, в гробището, вперил поглед в очите на сина си, Джек престана да вижда празнотата на огледало, макар че си даваше сметка за своето изплашено двойно отражение. Не виждаше обаче и детска невинност или друго познато му качество. Възприемаше – или си

въобразяваше, че е така някакво друго присъствие, нещо по-малко и в същото време повече от човек. Странно присъствие, надхвърлящо рамките на неговото разбиране, гледащо го от очите на Тоби.

– В какви тела?

Джак не можеше да преглътне. Устата му беше пресъхнала, а езикът – залепен. Изведнъж му стана много по-студено. Имаше чувството, че се вледенява.

Никога не беше усещал подобно нещо преди. По-прагматичната и циничната част от него мислеше, че се държи смешно, истерично и че позволява да бъде повлиян от някакво първобитно суеверие – и всичко това, защото не искаше да приеме мисълта, че Тоби има психически проблеми и е объркан. От друга страна, именно примитивната природа на възприятието го убеждаваше, че в тялото на сина му има чуждо присъствие: чувстваше го на първично ниво, по-дълбоко отколкото беше чувствал нещо преди. Но убеждението беше по-сигурно, отколкото ако беше стигнал до него с помощта на разума. Дълбок и непогрешим животински инстинкт, сякаш беше доловил миризмата на феромоните на врага. Тръпки го побиваха от вибрацията на нечовешката аура.

Стомахът му се сви от страх. По челото му изби пот, кожата му настръхна.

Искаше му се да грабне Тоби, да затича надолу по хълма към къщата и да го откъсне от влиянието на съществуването, което го беше облядало. Призрак, демон, древен индиански дух? Не, това беше смешно. Но нещо друго, по дяволите. Нещо. Той се поколеба, отчасти, защото беше прикован от видяното в очите на момчето, отчасти, защото се страхуваше, че ако наруши насила връзката между Тоби и нещото в него, така по някакъв начин ще нарани детето, може би ще го увреди психически.

В което нямаше много смисъл, никакъв смисъл. Но така или иначе нищо от ставащото нямаше разумно обяснение и смисъл. Моментът и мястото бяха по-характерни за сън, отколкото за реалността.

Гласът беше на Тоби, да, но не и обичайният му начин на говорене: „В какви тела те са си отишли от тук?“

Джак реши да отговори. Все още държащ празната ръкавица на Тоби, той интуитивно усещаше, че трябва да се хване на играта или синът му ще остане кух и празен като ръкавицата, като една изстискана черупка на момче, форма без съдържание. Любимите му очи ще бъдат празни завинаги.

И колко ненормално беше това нещо? Умът му трескаво заработи. Сякаш се намираше на ръба на бездна и губеше равновесие. Може би в

крайна сметка той беше сломеният?

Каза:

– Н-на тях не са им трябвали телата. Нали знаеш? В рая на никого не му трябва тяло.

– Но те са тела – възрази тайнствено Тоби-образното нещо.

– Тела са.

– Вече не. Сега са духове.

– Не разбирам.

– Напротив. Души. Душите им са отишли в Рая.

– Тела са.

– Отишли са в Рая да бъдат с Господ.

– Тела са.

Тоби гледаше през него. Дълбоко в очите на детето обаче нещо мърдаше като димна спирала. Джак усещаше, че нещо съсредоточено го наблюдава.

– Тела са. Кукли са. Какво друго?

Джак не знаеше какво да отговори.

Вятърът беше много студен, сякаш беше издухал някой ледник по пътя си насам.

Тоби-образното нещо се върна към първия въпрос:

– Какво правят те там долу?

Джак погледна към гробовете, после в очите на момчето и реши да бъде откровен. Той всъщност не говореше с малко дете, затова нямаше нужда да използва евфемизми. Или пък беше полудял и разговорът, както и нечовешкото създание, бяха негови халюцинации. Така или иначе, каквото и да кажеше, нямаше да има голямо значение:

– Те са мъртви.

– Какво е мъртви?

– Те са. Тези хора, които са погребани там.

– Какво е мъртви?

– Безжизнени.

– Какво е безжизнени?

– Без живот.

– Какво е живот?

– Обратното на смърт.

– Какво е смърт.

Отчаян, Джак продължи:

– Празнота, кухня, разложение.

– Телата са.

- Не завинаги.
- Телата са.
- Нищо не съществува вечно.
- Всичко.
- Нищо.
- Всичко става.

– Става какво? – попита Джак. Сега не само даваше отговори, но беше и изпълнен със свои въпроси.

- Мен. Всичко става мен.

Джак се запита с какво, по дяволите, разговаряше и дали той му изглеждаше по-смислен, отколкото то на него. Започна да се съмнява дали изобщо е буден. Може би беше задрямал. Ако не беше луд, сигурно беше заспал. Хъркащ във фотьойла в кабинета с книга в ръката. Сигурно Хедър изобщо не е идвала при него да му каже, че Тоби е отишъл в гробището. В този случай всичко, което трябваше да направи, беше да се събуди.

Вягърът изглеждаше истински. Не като в сън. Студен, пронизващ. Беше силен, шептеше в тревата, свиреше в дърветата и горите на високото.

Тоби-образното нещо продължи:

- Спрени.
- Какво?
- По-различен сън.

Джак погледна към гробовете:

- Не.
- Чакащи.
- Не.
- Чакащи кукли.
- Не. Мъртви.
- Кажете ми тяхната тайна.
- Мъртви.
- Тайната.
- Те са просто мъртви.
- Кажете ми.
- Няма какво да казвам.

Изразът на момчето остана спокоен, но лицето му почервения. Вениите запулсираха на слепоочията му, сякаш кръвното му налягане се беше покачило неимоверно много.

- Кажете ми!

Джак трепереше неконтролируемо, все по-уплашен от зловещия и тайнствен характер на техния диалог. Тревожеше се, че е разбрал малко от ставащото, отколкото си мислеше и че неговата дързост можеше да го накара да каже нещо погрешно и така по някакъв начин да постави Тоби в още по-голяма опасност от тази.

– Кажи ми!

Обзет от страх, объркване и притеснение, Джак хвана Тоби за раменете, погледна го в странните очи и каза:

– Кой си ти?

Никакъв отговор.

– Какво се е случило с моя Тоби?

След продължителна тишина последва:

– Какво има, татко?

Косата на Джак настръхна. Да бъде наречен „татко“ от това нещо, от този омразен нашественик, беше най-лошото засега.

– Татко?

– Спри.

– Тате, какво има?

Но той не беше Тоби. В никакъв случай. Гласът му продължаваше да звучи неестествено, лицето му беше отпуснато, а очите му – неверни.

– Татко, какво правиш?

Нещото, обладало Тоби, очевидно не разбираше, че маскарадът му е разкрит. То продължаваше да си мисли, че Джак е убеден, че разговаря със сина си. Паразитът се опитваше да подобри изпълнението си.

– Татко, какво съм направил? Сърдиш ли ми се? Не съм направил нищо. Татко, наистина не съм направил нищо.

– Какво си ти? – настоя Джак.

От очите на момчето потекоха сълзи. Но мистериозното нещо се намираще зад сълзите, арогантен кукловод, който беше уверен в способността си да мами.

– Къде е Тоби? Ти, кучи сине каквото и да си ти, мътните да те вземат, върни ми го обратно!

Косата на Джак падна върху очите му. Потта течеше по лицето му. За всеки, който дойдеше в момента и ги видеше, ужасът му би изглеждал като умопобъркване. Може би наистина беше. Или говореше със злонамерен дух, който контролираше сина му, или беше луд. Кое беше по-вероятното?

– Върни ми го! Искам си го обратно!

– Татко, плашиш ме – отвърна Тоби-образното нещо, като се опита

да се отскубне.

– Ти не си моят син.

– Татко, моля те.

– Престани! Не се преструвай – не можеш да ме заблудиш, за Бога!

То се отскубна, обърна се, спъна се в надгробната плоча на Томи и се подпря на гранита.

Съборен на земята от силата, с която детето се откъсна от него, Джак сурово каза:

– Пусни го!

Момчето извика, подскочи изненадано, и рязко се обърна към Джак:

– Татко, какво правиш тук? – То звучеше отново като Тоби. – Боже, как ме изплаши! Защо се прокрадваш в гробището! Никак не е смешно!

Двамата все още не бяха толкова близки като преди, но на Джак му се стори, че очите на детето вече не са странни. Тоби отново го виждаше.

– Мили Боже, да пълзиш на колене и лакти, да се прокрадваш в гробище.

Момчето отново беше Тоби, добре. Нещото, което го беше контролирало, не беше достатъчно убедителен актьор.

Или може би той винаги си е бил Тоби. Джак отново се запита дали не полудява.

– Добре ли си? – попита го той, като се изправи и избърса дланите в джинсите си.

– За малко да напълня гащите – отвърна момчето и се захили. Какъв чудесен звук. Този детски смях. Сладка музика за ушите.

Джак плесна с ръце по бедрата си, като се опита да спре треперенето си.

– Ти какво си... – гласът му беше дрезгав. Прочисти гърлото си. – Ти какво правеше тук горе?

Момчето посочи към фризбито на тревата:

– Вятърът отвя летящата чиния.

Все още на колене, Джак каза:

– Ела тук.

– Защо?

– Ела тук, шкипере. Просто ела тук.

– Ще ме ухапеш по врата ли?

– Какво?

– Ще се престориш, че ме хапеш по врата или ще ме уплашиш с

нешо друго. Като да се прокрадваш зад мен. Нешо страшно като това ли?

Очевидно момчето не помнеше техния разговор, докато беше... обладан. Той разбра за пристигането на Джек в гробището едва когато, изненадан, се подпря на гранитната плоча и после рязко се обърна.

Джек разтвори ръце и каза:

– Не, няма да ти правя нищо такова. Просто ела тук.

Нащрек и подозрителен, с озадачено лице под червената качулка, Тоби се приближи.

Джек го грабна за раменете и погледна в очите му. Синьосиви. Ясни. Никаква димна спирала зад тях.

– Какво има? – попита намръщено момчето.

– Нищо, всичко е наред.

Импулсивно придърпа сина си по-близо и го прегърна.

– Татко?

– Нищо не помниш, нали?

– А?

– Добре.

– Сърцето ти бие като бясно.

– Да, така е. Добре съм, всичко е наред.

– Аз съм този, който беше уплашен. Имам да ти го връщам. Джек пусна сина си и се вдигна на крака. Чувстваше потта по лицето си като ледена маска. Среса с пръсти косата си назад, избърса лицето си с ръце и после избърса дланите си в джинсите.

– Хайде да се връщаме в къщата и да пийнем малко горещ шоколад.

Тоби взе от земята фризбито и каза:

– Не може ли първо да си поиграем малко? По-забавно е, когато двама души си мятат летящата чиния.

Хвърляне на летяща чиния, горещ шоколад. Нормалността не само се беше върнала, тя се беше стоварила отгоре като многотонна тежест. Джек се съмняваше дали изобщо ще може да убеди някого, че преди малко двамата с Тоби са се намирали в мъгната река на свръхестественото. Неговият страх и усещането от нечистите сили се изпаряваха толкова бързо, че той вече не би могъл с точност да си припомни силата на съществуването, с което се беше сблъскал. Небето беше сиво. Дърветата се огъваха от студения вятър. Кафява трева, велурени сенки, игри с фризби, горещ шоколад. Целият свят чакаше истинското настъпване на зимата с първия сняг и нищо в този ноемврийски ден не издаваше присъствието на духове, напуснали телата, на обладани създания или други

подобни неземни феномени.

– Ще играем ли, татко? – попита Тоби, подмятайки фризбито.

– Добре, малко. Но не тук. Не в това...

Щеше да прозвучи много глупаво да каже „не в това гробище“. Със същия успех можеше да опули очи, да разпери ръце, да се заклати и да завие като в някой от старите филми за зомбита.

Вместо това каза:

– ...не толкова близо до гората. По-добре... при конюшнитеа.

Понесъл фризбито, Тоби избяга от гробището. В движение той извика:

– Който стигне последен, е маймуна!

Джак не тръгна да гони момчето. Сви рамене, за да се предпази от студения вятър, пхна ръце в джобовете и се загледа в четирите гроба, отново разтревожен, че само този на Куотърмас беше плосък отгоре и обрасъл с трева. В главата му се зародиха идиотски мисли. Подобни на някой стар филм на ужасите. Крадци на гробове и таласъми. Оскверняване. Сатанински ритуали в гробищата на лунна светлина. Дори като се имаше предвид преживяването му с Тоби, неговите най-мрачни мисли бяха прекалено маниакални, за да обяснят защо само един от четирите гроба изглеждаше необезпокояван от дълго време. Той обаче си каза, че обяснението сигурно щеше да звучи логично и смислено и нямаше изобщо да бъде тайнствено и злоещо.

Отново си припомни част от разговора, който беше водил с Тоби:

„Какво правят те там долу? Какво е смърт? Какво е живот?“

„Нищо не съществува вечно.“

„Всичко.“

„Нищо.“

„Всичко става.“

„Става какво?“

„Мен. Всичко става мен.“

Джак усещаше, че притежава достатъчно парчета, за да сглоби поне част от мозайката. Той просто не знаеше как се сглобяват тези парчета. Или не можеше да види. Може би отказваше да ги сглоби, защото дори малкото парчета, с които разполагаше, щяха да разкрият едно кошмарно лице, нещо, с което по-добре да не се срещаше. Искаше да знае или мислеше, че иска, но неговото подсъзнание го възпираше.

Когато вдигна очи от трите разровени гроба, вниманието му беше привлечено от нещо, което се люлееше върху надгробната плоча на Томи. Беше се заклешило в една тясна цепнатина между хоризонталната

основа и вертикалният гранитен блок. Беше черно перо, дълго около осем сантиметра. Беше развявано от вятъра.

Джак вдигна глава и се вгледа в зимния свод над него. Небето сякаш падаше все по-ниско. Сиво и мъртвешко. Като пепел. Небе на крематориум. Нищо обаче не помръдваше освен големите маси облаци.

Наближаваше буря.

Обърна се към отвора в каменната стена, мина покрай стълбовете и тръгна към конюшната.

Тоби почти беше стигнал до дългата правоъгълна сграда. Той се спря рязко, погледна назад към баща си и помаха. Хвърли фризбито във въздуха.

Дискът проряза празното пространство, после зави на юг и хвана попътен вятър. Като космически кораб от друг свят то се понесе по мрачното небе.

Много по-високо, отколкото можеше да достигне което и да е фризи, под надвисналите облаци, самотна птица кръжеше над момчето. Като ястреб, който дебне плячката си, макар че по-скоро беше гарван, отколкото ястреб. Кръжеше ли кръжеше. Парче от мозайката във формата на гарван. Плъзгаше се, носен от изкачващите се въздушни течения. Тих като кръвожаден ловец от кошмарите, тъпелив и загадъчен.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като изпрати Джак да види какво прави Тоби в гробището, Хедър се върна в стаята, където работеше с компютрите си. Тя гледа през прозореца как Джак изкачи хълма и отиде в гробището. Той стоа с момчето в продължение на минута, после клекна до него. От разстояние всичко изглеждаше нормално, нямаше защо да се притеснява.

Очевидно обаче имаше за какво да се притеснява. От всичко, което се беше случило напоследък.

Седна в стола си, въздъхна заради прекомерната си майчинска загриженост и отново съсредоточи вниманието си върху компютрите. Тя сложи харддиска на всяка от машините, направи тестове и провери дали програмите са на мястото си и дали нещо не се е случило по време на местенето.

По-късно Хедър ожадня и преди да отиде в кухнята, за да си вземе пепси, се приближи до прозореца, за да види какво правят Джак и Тоби. Те бяха почти извън нейното полезрение, близо до конюшната.

Подхвърлях си фризбито.

Ако се съдеше по сивото навъсено небе и по това колко леденостуден беше прозорецът, когато го докосна, снегът всеки момент щеше да завали. Тя гореше от нетърпение да го види.

Може би промяната във времето щеше да промени и нейното настроение. Щеше да ѝ помогне накрая да се освободи от градската си паника, която я тормозеше. Щеше да е трудно да се придържа към старата си параноя, останала от живота в Лос Анджелис, при положение че сега щяха да живеят в една приказна бяла страна на чудесата, блестяща и чиста, като идилична сцена върху коледна картичка.

Отвори кутия пепси и я наля в чашата. Тогава чу двигателя на идваща насам кола. Помисли, че сигурно Пол Йънгблъд е решил да направи неочаквано посещение, и взе жълтия бележник от хладилника. Сложи го на плота, за да се подсети да му го даде, преди да си тръгне.

Докато отиде в коридора, отвори вратата и излезе на предната веранда, колата паркира пред вратите на гаража. Не беше бялото бронко на Пол. Беше подобен на него металносин джип, по-голям от техния експлорър, но от друг модел, който тя не беше виждала.

Запита се дали изобщо някой по тези места кара лека кола. Но, разбира се, че беше видяла достатъчно коли в града и при супермаркета. Дори там обаче пикапите и джиповете 4×4 бяха много повече от леките автомобили.

Слезе по стълбите и прекоси двора, за да стигне до алеята и да посрещне посетителя. Поиска ѝ се да беше се спряла за малко, за да си облече якето. Студът проникваше дори през дебелия ѝ фланелена риза.

Мъжът, който излезе от джипа, беше около трийсетгодишен, с разрошена кестенява коса, с грубовати черти и светлокафяви очи.

– Здравейте. Вие трябва да сте госпожа Макгарви.

– Точно така – каза тя и пое протегнатата ръка.

– Травис Потър. Приятно ми е да се запознаем. Аз съм ветеринарят в Игълс Руст. Един от ветеринарите. Навсякъде има конкуренция.

В задната част на джипа се изправи голям златен ритривър. Той махаше с рошавата си опашка и гледаше дружелюбно през страничния прозорец.

Потър каза:

– Красив е, нали?

– Тези кучета са направо великолепни. Той чистокръвна порода ли е?

– Възможно най-чистокръвна.

Джак и Тоби завиха при ъгъла на къщата. Очевидно бяха тичали от конюшната дотук. Хедър ги представи на ветеринаря. Джак пусна фризбито и се здрависа. Но Тоби беше толкова очарован от кучето, че забрави всякакво възпитание и отиде направо при джипа, за да погледне отблизо пътника в багажника на колата.

Трепереща, Хедър каза:

– Д-р Потър...

– Травис, моля.

– Травис, искаш ли да влезеш за чашка кафе?

– Да, влез вътре и ни погостувай малко – добави Джак, сякаш беше живял в провинцията цял живот. – Остани за вечеря, ако искаш.

– Съжалявам, няма да мога – отвърна Травис. – Благодаря за поканата все пак. Ще остана отвън съвсем за малко, ако не възразявате. Точно сега имам да направя няколко посещения. Няколко болни коне, които се нуждаят от грижи, крава с възпалено копито. Заради бурята, която се задава, искам да се прибера у дома колкото се може по-скоро. – Той погледна часовника на ръката си. – Вече е почти четири часът.

– Чухме, че щяло да навали до двайсет и пет сантиметра сняг – подхвърли Джак.

– Не сте чули последните новини. Първата буря е набрала сила, а втората ще бъде не по-късно от ден след нея. По-скоро няколко часа. Така че сигурно ще достигне до шейсет сантиметра.

Хедър беше доволна, че сутринта си напазаруваха и че шкафовете им са добре заредени.

– Както и да е – каза Травис. – Този приятел е причината, поради която се отбих. – Отиде при Тоби.

Джак прегърна с една ръка Хедър и двамата застанаха зад Тоби.

Травис допря два пръста до прозореца и кучето заблиза от другата страна на стъклото. Изскимтя и започна да върти опашка.

– Този приятел е с много благ характер. Така ли е, Фалстаф? Казва се Фалстаф.

– Наистина ли? – попита Хедър.

– Не ви се вярва, нали? Но той е на две години вече и е свикнал с това име. Чух от Пол Йънгблъд, че си търсите точно такава животно като Фалстаф.

Тоби отвори уста от изненада и погледна към Травис.

– Продължавай да си държиш така широко отворена устата и някоя птица ще си направи в нея гнездо – пошегува се Травис и се усмихна към Хедър и Джак. – Това ли търсехте?

– Точно това – отвърна Джак.

– Но си мислехме за малко кутре... – добави Хедър.

– С Фалстаф ще се радвате достатъчно и няма да ви прави бели, каквито прави едно кутре. Той е на две години, зрял, опитомен, с добри обноски. Няма да ви намокри килима или да ви съдъвче мебелите. Но все още е младо куче, пред него има много години. Интересува ли ви?

Тоби погледна притеснено, сякаш не вярваше, че подобно хубаво нещо може да му се случи, без да се възпротивят родителите му или без да се разтвори земята и да го погълне.

Хедър хвърли поглед към Джак и каза:

– Защо не?

Погледна към Травис и повтори:

– Защо не?

– Да! – извика момчето.

Те отидоха до задната част на джипа и Травис отвори вратата.

Фалстаф изскочи на земята и веднага започна да души въодушевенно краката на всички. Въртеше се в кръгове, удряше краката им с опашката си, ближеше ръцете им, когато искаха да го погалят. Когато се успокои, той избра да седне пред Тоби и вдигна лапа за поздрав.

– Той може да се здрависва! – възкликна момчето.

– Той знае много номера – каза Травис.

– Откъде е? – попита Джак.

– От едно семейство в града, Леона и Хари Сикуйст. Те гледаха ритривъри през целия си живот, Фалстаф беше последният.

– Изглежда толкова симпатичен.

Травис кимна:

– Тъжна история. Преди година Леона се разболя от рак, почина след три месеца. Няколко седмици преди това Хари получи удар и лявата му ръка се парализира. Речта му е затруднена, а паметта му не е много добра. Трябваше да отиде в Денвър при сина си, но те не желаеха кучето. Хари плака като дете, когато се сбогува с Фалстаф. Обещах му да намеря добър дом за неговия любимец.

Тоби беше коленичил и прегръщаше златния ритривър, който пък от своя страна го ближеше по лицето.

– Ние ще му дадем най-добрия дом, нали? Мамо, нали, татко?

Хедър каза на Травис:

– Колко мило от Пол Йънглблъд да се сети за нас.

– Ами, той чул, че синът ви споменал, че иска куче. А това не е голям град, тук всички се познават. Имаме достатъчно време, за да се

занимаваме с работите на другите. – Той се усмихна широко и чаровно.

Студеният вятър се беше усилил.

– Травис – каза Хедър, сбогувайки се с него, – кога можеш да дойдеш на вечеря?

– Ами, може би другата неделя.

– Другата неделя, уговорихме се. В шест часа.

На Тоби каза:

– Ела, хайде да влизаме вътре.

– Искам да си играя с Фалстаф.

– Ще се опознаете в къщата – настоя тя. – Отвън е прекалено студено.

– Той има козина – протестира момчето.

– За теб се притеснявам, глупчо. Носът ти ще измръзне и ще стане черен като на Фалстаф.

На половината път до къщата кучето спря и погледна назад към Травис Потър. Ветеринарят му помахаше да си върви и това, изглежда, беше достатъчно разрешение за Фалстаф. Той ги придружи по стълбите и в топлия коридор.

Травис Потър беше взел със себе си и един двайсет и пет килограмов чувал с храна за кучета. Извади го от багажника на своя рейнджроувър и го сложи на земята до задната гума на колата.

– Помислих, че сигурно няма да имате кучешка храна, ако изведнъж някой дойде със златен ритривър. – Той обясни какво и по колко трябва да се дава на куче като Фалстаф.

– Какво ти дължим? – попита Джак.

– Нищо не ми струва. Просто правя услуга на бедния Хари.

– Много мило от твоя страна. Благодаря. Но за кучешката храна?

– Не се притеснявайте за нея. Отсега нататък Фалстаф трябва да бъде ваксиниран и да минава основни прегледи. Когато го доведете при мен, ще ви оскубя доста. Той се усмихна и затвори задната врата.

Те се преместиха зад едната страна на роувъра, като го използваша като заслон от ледения вятър.

Травис каза:

– Разбрах, че Пол ти е разказал за Едуардо и енотите. Не исках да тревожа жена ти.

– Тя не се плаши лесно.

– Ще ѝ кажеш ли?

– Не. Не знам защо. Сигурно..., защото вече много ни се струпа на главите, една година проблеми, много промени, както и да е, Пол не ми

каза кой знае колко. Само че енотите се държали странно посред бял ден навън, бягали в кръг и после направо издъхнали.

– Мисля, че това не е било всичко. – Травис се поколеба. Подпря се на роувъра и леко наведе глава, за да се предпази от вятъра. – Мисля, че Едуардо криеше нещо от мен. Онези миещи мечки бяха правили нещо по-странно, отколкото той ми разказа.

– Защо ще крие от теб?

– Трудно е да се каже. Беше особен човек. Сигурно... не знам. Сигурно е видял нещо, което е мислел, че ще прозвучи смешно, ако го разкаже. Нещо, в което е предположил, че няма да повярвам. Беше много горд. Не би говорил за нищо, което може да накара другите да му се присмиват.

– Някакви предположения какво е могло да бъде?

– Не.

Главата на Джек стърчеше над роувъра и вятърът не само, че брулеше лицето му, но сякаш белеше кожата от лицето му. Той се облегна върху колата, наведе се и се прикри, също като ветеринаря. Вместо да се гледат един друг, докато говореха, те гледаха надалеч към земята на юг.

Джек каза:

– Ти мислиш като Пол, че Едуардо е видял нещо, свързано с енотите, което е причинило неговия инфаркт ли?

– И го е накарало да зареди пушката ли? Не знам. Може би. Не бих изключил този вариант. Две седмици и нещо преди да умре, говорих с него по телефона. Проведохме интересен разговор. Повиках го, за да му дам резултатите от пробите на енотите. Смъртта им не се дължеше на никоя позната ми болест...

– Мозъчен оток.

– Точно така. Но без видима причина. Искаше да разбере дали само съм взел проби от мозъчната тъкан, или съм направил пълна дисекция.

– Дисекция на мозъка?

– Да. Попита ме дали съм изследвал подробно гръбначните им стълбове и дали не е имало нещо прикрепено към тях. Когато го попитах какво има предвид, той ми отвърна, че можело да изглежда като тумор.

– Да изглежда.

Ветеринарят обърна глава надясно, за да погледне Джек в очите.

– Чу го по същия начин, по който и аз – продължи Травис, Забавен начин да се каже, нали? Не било тумор. Можело да изглежда като такъв, но не било истински тумор. Попитах го дали не крие нещо от мен, но

той се закле, че не крие нищо. Казах му да ме повика веднага щом забележи животни да се държат странно като онези еноти. Катерици, зайци, каквито и да е, но той не ми се обади. Три седмици след това умря.

– Ти ли го откри?

– Все не ми отговаряше по телефона, когато звънях. Дойдох да видя какво прави. Тук го и намерих. Лежеше пред отворената врата и стискаше пушката.

– Не е стрелял с нея?

– Не. Сърдечният удар го беше поразил бързо.

От вятъра високата трева на поляната се люшкеше на кафяви вълни. Полята наподобяваха развълнувано бурно море.

Джак много се колебаеше дали да разкаже на Травис за случилото се в гробището малко преди той да дойде. Да опише преживяното обаче беше трудно. Можеше да посочи основните събития, да си припомни странната размяна на реплики между него и Тоби-образното нещо. Но нямаше думи – сигурно изобщо не съществуваха такива думи – да опише точно какво беше почувствал, а чувствата бяха в основата на станалото. Не можеше да пресъздаде и малка част от свръхестествената природа на срещата.

За да спечели време, Джак каза:

– Имаш ли някакви теории?

– Подозирам, че е била замесена токсична субстанция. Да, знам, по тези места няма много складирани промишлени отпадъци. Но съществуват естествени токсини, които могат да причинят побъркване на дивите животни, да ги накарат да се държат като хората. Ами ти? Видя ли нещо странно, откакто дойдохте?

– Всъщност да – на Джак му олекна, че позите, които двамата бяха заели, допускаха възможността да не гледа право в очите ветеринаря. Той разказа на Травис за гарвана на прозореца онази сутрин и как покъсно птицата кръжа над него и Тоби, докато играха с фризбито.

– Любопитно – отбеляза Травис. – Предполагам, че може да има някаква връзка. От друга страна, няма нищо странно в подобно поведение, дори и тропането с клюна по стъклото. Гарваните могат да бъдат много смели. Още ли се навърта наоколо?

Двамата се изправиха и погледнаха към небето. Гарванът не се виждаше.

– В този вятър птиците търсят подслон – обясни Травис и се обърна към Джак. – Нещо друго освен гарвана?

Тази работа с токсичните субстанции убеди Джак да не разказва за

гrobiщето. Те говореха за две напълно различни и противоположни мистерии: отрова срещу свръхестественото; токсични субстанции срещу духове и демони, и неща, които изскачат през нощта. Случката в гробището беше напълно субективно преживяване. Дори и поведението на гарвана. Тя по никакъв начин не доказваше факта, че нещо странно се е заселило в ранчо Куотърмас. Джак нямаше доказателства, че изобщо тя е станала. Тоби не помнеше нищо от станалото и не би могъл да подкрепи неговия разказ. Ако Едуардо Фернандес беше видял нещо особено и го беше скрил от Травис, Джак одобряваше постъпката на стареца и го разбираше. Ветеринарят беше обзет от идеята, че са замесени рядко срещащи се вещества. Заради мозъчния оток, който беше констатирал при аутопсията на енотите. Той едва ли би се съгласил да слуша сериозно приказки за духове, обладание и зловещи разговори, водени в гробището със същество от Отвъдното.

– Нещо друго освен гарвана! – попита Травис.

Джак поклати глава:

– Това е всичко.

– Може би това, което е довело до смъртта на миещите мечки, вече е свършило. Може и никога да не разберем. Природата понякога прави много странни номера.

Джак дръпна ръкава на якето си и погледна часовника си.

– Доста дълго те задържах. А ти сигурно искаш да приключиш с обиколката, преди да завали.

– Не съм се и надявал. Но ще се постарая да се прибера у дома, докато не е натрупало толкова, че и роувърът да не може да се справи.

Двамата си подадоха ръце и Джак каза:

– И да не забравиш, другата седмица си канен на вечеря в шест. Ако имаш приятелка, нека дойде и тя.

Травис се усмихна:

– Като ме гледа човек, не би казал, че някоя би поискала да се свърже с мен. Но всъщност имам приятелка. Казва се Джанет.

– Ще ми е приятно да се запознаем.

Джак отмести двайсет и пет килограмовия чувал с кучешка храна от роувъра и застана отстрани на алеята, докато ветеринарят обърна джипа и си замина.

Травис Потър погледна в огледалото за обратно виждане и помахаше.

Джак също му помахаше и остана така, докато роувърът изчезна зад завоя и зад хълма, точно преди да продължи по селския път.

Денят беше станал по-мрачен, отколкото преди да дойде

ветеринарният лекар. Желязо вместо пепел. Сиво като в затвор. Сивото небе и черно-зелените фаланги от дървета изглеждаха застрашително потискащи като стени от бетон и камък.

Духаше студен вятър, примесен с боровия аромат и лекия мирис на озон от високопланинските течения, докарани от северозапад. Дебелите клони на борове издаваха тих стон, разклащани от стремителната въздушна река. Тревистите поляни им акомпанираха с едва доловим шепот. Стрехите на къщата издаваха звуци, подобни на тези на умиращи бухали със счупени криле.

Природната провинциална гледка беше красива дори и при това мрачно затишие пред буря. Всичко беше толкова мирно и спокойно, както си го бяха представяли, когато бяха дошли от Юта. В този миг обаче никое от описанията от пътеводителите не можеше точно да представи атмосферата. Само една дума. Самотно. Беше най-самотното място, което Джак Макгарви беше виждал досега. Необитаемо надлъж и нашир, далеч от съседите и квартала, които, ако се наложеше, можеха да те утешат.

Той нарами чувала с кучешката храна.

Голямата буря се задаваше.

Влезе вътре и заключи вратата.

От кухнята долетя смях и той влезе да види какво става. Фалстаф стоеше на задните си лапи, предните бяха вдигнати във въздуха, и гледаше към парчето пушена наденица, което Тоби държеше над него.

– Татко, виж, той знае как да моли – каза детето.

Ритривърът се облиза.

Тоби пусна наденицата.

Кучето я улови във въздуха, изгълта я и се замоли за още.

– Не е ли страхотен? – попита детето.

– Да – съгласи се Джак.

– Тоби е по-гладен от кучето. – Хедър извади голяма тенджера от шкафа. – Той не е обядвал и сутринта не си изяде бисквитите, които му дадох, когато излезе навън. Какво ще кажете да вечеряме по-рано?

– Чудесно – отвърна Джак и остави чувала в ъгъла. Реши да потърси някой шкаф за него по-късно.

– Има спагети.

– Идеално.

– Имаме френски хляб. Ще направиш ли салатата?

– Разбира се – каза Джак, докато Тоби даваше на Фалстаф друго парче наденица.

Като напълни тенджерата с вода на мивката, Хедър добави:

– Травис Потър ми се струва доста мил човек.

– Да, и аз го харесвам. Той ще дойде с приятелката си на вечеря другата неделя. Казва се Джанет.

Хедър се усмихна. За пръв път, откакто пристигнаха в ранчото, беше щастлив.

– Ще ставаме приятели.

– Така мисля – каза той.

Когато извади от хладилника домати, целина и маруля за салатата, Джак с облекчение установи, че нито един от прозорците на кухнята не гледа към гробището.

Тоби се втурна в кухнята заедно с кучето и останал без дъх, извика:

– Сняг!

Хедър отмести очи от тенджерата с вряща вода и спагети, обърна се към прозореца и видя как падат първите снежинки. Те бяха големи и пухкави. Вятърът беше утихнал за малко и снежинките падаха, като се въртяха във въздуха.

Тоби отиде бързо до северния прозорец. Кучето го последва, сложи предните си лапи на перваза, застана до него и също се загледа в чудото.

Джак остави настрана ножа, с който режеше домати, и също отиде до прозореца. Застана зад Тоби и сложи ръце на раменете му.

– Първият ти сняг – отбеляза той.

– Но не и последният! – отвърна ентусиазирано момчето.

Хедър разбърка соса и се присъедини към семейството си до прозореца. Сложи едната си ръка около раменете на Джак, а с другата почеса Фалстаф по главата.

За пръв път от толкова време се почувства спокойна. Нямаха никакви финансови затруднения. Джак се беше възстановил напълно, а опасностите на градските училища и улици бяха далеч от Тоби. Хедър вече можеше да загърби лошите спомени за Лос Анджелис. Имаха куче. Сприятеляваха се с нови хора. Беше убедена, че странните притеснения, които я обземаха, откакто пристигнаха в ранчо Куотърмас, щяха да престанат.

Беше живяла в страх в града толкова дълго, че паниката ѝ беше станала хронична. В провинциална Монтана нямаше от какво да се притеснява. Тук нямаше улични престрелки между местни банди, кражби на коли, обири на магазини, при които често се извършваха убийства. Наркодилъри не предлагаха кокаин на всеки ъгъл, нямаше улични крадци. Невръстни хулигани не обикаляха из кварталите за плячка и после не се

изпаряваха из многобройните улици на града. Следователно нейният навик да се страхува от нещо беше довел до халюцинации за непознати врагове-фантоми, които я бяха споходили през първите няколко дни по тези земи.

Сега всичко беше свършило. Тази глава беше затворена. Тежките мокри снежинки падаха по земята и постепенно завладяваха тъмния терен. От време на време някоя се лепеше по стъклото и се разтапяше. В кухнята беше уютно и топло, носеше се аромат на спагети и доматен сос. Нищо не можеше така да предизвика асоциации със задоволство и благоденствие, както добре затоплената и уютна стая, докато през прозорците се вижда скован от зимата свят.

– Красиво е – каза тя очарована.

– Уха, сняг! – възкликна Тоби. – Сняг, истински сняг.

Те бяха едно семейство. Съпруга, съпруг, дете и куче. Заедно и в безопасност.

Оттук нататък щеше да мисли само като Макгарви, никога повече като Бекърман. Щеше да възприеме позитивния поглед върху нещата и да се пази от песимизма, който ѝ беше фамилно наследство и остатък от живота в големия град.

Накрая се чувстваше свободна.

Животът беше хубав.

След вечерята Хедър реши да вземе една гореща вана. Тоби отиде в хола с Фалстаф, за да гледа на видео „Бетовен“.

Джак се отправи към кабинета, за да види какви оръжия има. Освен тези, които донесоха от Лос Анджелис – колекцията, която Хедър значително беше разширила след престрелката при бензиностанцията на Аркадян – сандъкът в ъгъла беше натъпкан с ловни пушки: пушка-помпа, 22-калибров пистолет, 45-калибров револвер „Колт“ и боеприпаси към тях.

Той спря избора си върху три оръжия от техния арсенал: красиво изработен 38-калибров колт, едрокалибрена пушка-помпа с пистолетна дръжка „Мосберг“ и едно „Микроузи“ същото като това, което Ансън Оливър беше използвал. Само че този картечен пистолет беше с напълно функциониращ автоматичен режим на стрелба. Узито беше купено на черния пазар. Странно беше, че жената на полицаи се нуждаеше от незаконно придобито оръжие. Още по-странен беше фактът, че за нея беше толкова лесно да го купи.

Затвори вратата на кабинета и застава пред бюрото. С бързи движения започна да приготвя трите оръжия. Не искаше да предприема

подобни предпазни мерки в присъствието на Хедър. Тогава трябваше да ѝ обясни защо смята за необходимо това. Тя беше щастлива и той не искаше да разваля настроението ѝ, докато – и освен ако – не станеше наложително. Инцидентът в гробището беше плашещ. Въпреки че се чувстваше застрашен обаче, горе на хълма не беше последвал никакъв физически удар и не беше нанесена никаква вреда. Страхуваше се повече за Тоби, отколкото за себе си, но истинският му син се беше върнал и в крайна сметка всичко беше свършило добре.

И всъщност какво толкова се беше случило? Не искаше да си припомня какво беше усетил интуитивно: едно призрачно и енигматично присъствие. И не по-осезаемо физически от вятъра. Сега все повече му се струваше, че срещата изобщо не се е състояла и по-скоро е била сън.

Той зареди 38-калибровия револвер и го сложи на бюрото. Можеше да ѝ каже за енотите, разбира се, макар че самият той никога не ги беше виждал и те не бяха причинили вреда на никого. Можеше да ѝ каже за пушката, която Едуардо Фернандес е стискал здраво, когато е умрял. Но старецът не беше повален от неприятел, който можеше да бъде надвит от ловни сачми. Беше го поразил сърдечен инфаркт. Инфарктът беше също толкова страшен и опасен, но не беше убиец, който можеше да бъде спрял от огнестрелно оръжие.

Напълни с патрони мосберга, вкара един в цевта и после сложи още един допълнителен патрон в тръбовидния пълнител. За всеки случай. Едуардо беше приготвил своята пушка-помпа по същия начин малко преди да умре...

Ако се опиташе да обясни всичко случило се на Хедър сега, той само щеше да я разтревожи напрасно. Може би нямаше никаква опасност. Сигурно никога повече нямаше да се изправи лице в лице, с каквото и създание да беше онова от гробищата. Един-единствен подобен епизод беше достатъчен контакт със свръхестественото. Другите хора нямаха възможност да изпитат и това през живота си. Ще чака, за да види какво ще стане по-нататък. Ще се надява нищо да не се случва. Но ако нещо стане и ако получи конкретно доказателство за съществуваща опасност, тогава може би ще трябва да ѝ разкаже. Сигурно тяхната буреносна година още не беше свършила.

Микроузито имаше два пълнителя, закрепени един към друг под прав ъгъл. Двата общо побираха четирийсет патрона. Тежестта им придаваше допълнително чувство за сигурност. Повече от два килограма смърт чакаха да бъдат изстреляни и пуснати на воля. Той не можеше да си представи такъв враг диво същество или човек – с което не би могло

да се оправи узито.

Сложи колта в най-горното чекмедже отдысно, по-близо до дъното. Затвори чекмеджето и излезе от кабинета с другите две оръжия.

Преди да се промъкне през хола, Джак изчака, докато чу смеха на Тоби. После надникна в стаята. Момчето беше съсредоточило вниманието си в телевизора заедно с Фалстаф до него. Джак забърза към кухнята в края на коридора. Сложи узито в килера зад подредените кутии с корнфлейкс и други зърнени готови храни, които със сигурност нямаше да бъдат взети поне до една седмица.

Горе в тяхната спалня зад затворената врата от свързаната със стаята баня се чуваше бавна мелодия. Докато беше във ваната, Хедър беше пунала радиото на една радиостанция, по която пускаха само стари хитове. Сега слушаше „Мечтаейки“ на Джони Бърнет.

Джак бутна мосберга под леглото, достатъчно навътре, за да не забележи Хедър пушката, когато оправя леглото сутрин. В същото време достатъчно близо, за да може да я грабне при необходимост.

„Поезия в движение“ на Джони Тилътсън. Музика от едни невинни времена. Джак дори не е бил роден, когато е била записана тази плоча.

Седна на ръба на леглото и се заслуша в музиката. До известна степен се чувстваше виновен, че не е споделил страховете си с Хедър. Но не искаше да я притеснява. Тя беше преживяла толкова много. Донякъде раняването и престоят му в болницата ѝ се бяха отразили по-тежко на нея. Защото тя беше принудена да понася сама бремето на трудния живот, докато той се възстановяваше. Тя се нуждаеше от спокойствие.

Сигурно нямаше причина за тревога.

Няколко болни миешки мечки. Дързък малък гарван. Странно преживяване в гробището. Последното беше подходящ зловещ материал за някое телевизионно предаване от типа на „Неразгадани загадки“, но не беше толкова опасно за живота, колкото стотиците неща, които можеха да се случат в ежедневието на един полицай.

Зареждането и криенето на оръжията беше по-скоро инстинктивна реакция на презастраховане.

Е, добре, беше сторил това, каквото щеше да стори всяко ченге на негово място. Беше се подготвил да служи и да пази³.

По радиото в банята Боби Вий пееше „Нощта има хиляда очи“.

Зад прозорците на спалнята снегът се беше усилил. Снежинките,

---

3. To serve and protect (англ.) – „Да служим и да пазим“ – девизът на американската полиция – Б. пр.

които преди бяха мокри и пухкави, сега бяха станали малки, по-многобройни и сухи. Вятърът отново се беше усилил. Сред черната нощ се развяваха снежни завеси.

След като майка му го предупреди да не разрешава на Фалстаф да спи на леглото и след целувки за лека нощ, след като баща му също му каза да остави кучето на пода, а светлините бяха угасени – освен червената нощна лампа – след като майка му отново го предупреди за Фалстаф, вратата на коридора беше наполовина притворена, след като мина достатъчно време, за да е сигурен, че нито майка му, нито баща му ще минат отново, за да проверят къде спи ритривърът, Тоби седна на леглото, потупа гостоприемно дюшека и прошепна:

– Тук, Фалстаф. Ела приятелю.

Кучето душеше съсредоточено около вратата, водеща към задните стълби. То тихо зави.

– Фалстаф – повтори Тоби по-високо. – Ела тук, момче, ела бързо.

Фалстаф го погледна, после отново пъхна носа си в рамката на вратата, като едновременно душеше и скимтеше.

– Ела тук – ще играем на кола или космически кораб или на каквото поискаш – подкани го Тоби.

Изведнъж надушило нещо, което не му хареса, кучето кихна два пъти и разтърси глава толкова силно, че дългите му уши шляпнаха шумно. След това отстъпи назад от вратата.

– Фалстаф – рязко и нетърпеливо прошепна Тоби.

Накрая кучето дойде при него, осветявано от червената лампа.

Светлината беше същата като в някой двигателен отсек на космически кораб или около лагерния огън на някой каубойски фургон, спрял да пренощува в пустинната прерия на Дивия Запад. Или в някой страховит храм в Индия, където Индиана Джоунс се промъкваше по коридорите и се опитваше да избяга от шайката зли хора, покланящи се на Кали, богинята на смъртта. Фалстаф скочи на леглото.

– Добро куче. – Тоби го прегърна. После със заговорнически тон му прошепна: – Добре, да видим сега. Намираме се на звезден изстребител на бунтовниците. В момента летим на ръба на Рачешката мъглявина. Аз съм капитанът и главният стрелец. Ти си свръхинтелигентно извънземно от една планета, която обикаля в орбита около Кучешката звезда. Освен това си телепат и можеш да четеш мислите на лошите извънземни, които летят в други звездни бойни кораби и се опитват да ни взривят. Те

обаче не знаят това. Те не знаят. Те са раци с ръце вместо щипки. Нещо като това, рачешки ръце, щрак-щрак-щрак-щрак. Те са много, ама много зли и свирепи. Когато една майка роди осем или десет от тях, те я нападат и я изяждат жива. Чуваш ли какво ти казвам?

Фалстаф го гледаше умно в очите през цялото време на инструктажа и когато свърши, го облиза от брадичката до носа.

– Добре, значи вече знаеш. Сега да видим дали ще можем да надхитрим тези раци, като минем през хиперпространството. Ще прескочим половината галактика и те ще ни дишат праха. И така, какво трябва да направим най-напред? Да, правилно. Да сложим щитовете от космическа радиация, за да не бъде надупчен корабът ни, когато летим по-бързо от всичките микроскопични частици, през които ще минем.

Той включи лампата за четене над главата си и хвана с ръка въженцето. „Вдигаме щитовете!“ – изкомандва и спусна завесите на леглото. Изведнъж леглото се превърна в затворена капсула, която можеше с еднакъв успех да мине за каквото и да е транспортно средство, старомодно или футуристично, пътуващо бавно като ретроавтомобил или по-бързо от светлината през която и да е част на земното кълбо или извън него.

– Лейтенант Фалстаф, готови ли сме? – попита Тоби. Преди още да е започнала играта, ритривърът скочи и се шумгна през затворените завеси.

Тоби грабна въженцето и дръпна пердетата.

– Какво ти става?

Кучето отново беше при вратата за стълбите и душеше.

– Знаеш ли, ушатко, това може да се възприеме като бунт. Фалстаф пак му хвърли бегъл поглед и продължи да разследва миризмата, която го беше впечатлила.

– Изправени сме пред ракообразни, които се опитват да ни убият. Ако искаш ела да играеш куче. – Тоби стана от леглото и отиде при ритривъра при вратата. – Знаем, че не ти се пикае. Татко вече те извежда навън.

Кучето отново изскимтя, издаде звук на отвращение, после отстъпи назад и тихо изръмжа.

– Няма нищо. Само някакви стъпала, това е всичко. Фалстаф оголи зъби. Той наведе глава сякаш се готвеше да се нахвърли срещу бандата ракообразни, която щеше да нахлуе през вратата точно сега, щрак-щрак-щрак-щрак, с пипала-очи, които се виеха на половин метър над главите им.

– Глупаво куче. Ще ти покажа, ако не вярваш. Тоби отключи

вратата и завъртя дръжката. Кучето изскимтя и се отдръпна.

Тоби отвори вратата. На стълбите беше тъмно. Момчето включи лампата и пристъпи на площадката.

Фалстаф се поколеба, погледна към наполовина отворената врата към коридора, сякаш искаше да се стрелне и да избяга от детската спалня.

– Ти си любопитният – напомни му Тоби. – Сега ела, ще ти покажа – там има само стъпала.

Кучето като че се засрами и излезе на площадката. Опашката му беше наведена толкова ниско, че краят ѝ докосваше една от задните му лапи.

Тоби слезе надолу три стъпала. Леко потрепери, когато първото изскърца, а после и третото. Ако майка му и баща му бяха долу в кухнята, те щяха да го забележат и да си помислят, че се опитва да си вземе сняг отвън – бос! – за да го занесе в стаята си и да гледа как се разтапя. Което не беше чак толкова лоша идея. Запита се дали снегът може да се яде. Три стъпала, две изскърцвания и той спря, след което се обърна към кучето:

– Е, видя ли?

Фалстаф с нежелание го последва.

Двамата се отпуснаха по тясната спирала. Опитваха се да вдигат колкото се може по-малко шум. Е, поне един от тях се опитваше, като се движеше по-близо до стената, където стъпалата скърцаха по-малко. Другият обаче имаше нокти, които дращеха и тропаха по дървото.

Тоби прошепна:

– Стълби, стъпала, виждаш ли? Можеш да слезеш по тях долу. Можеш да се качиш. Голяма работа. Какво си мислеше, че има зад вратата, а? Кучешки ад?

С всяка следваща стъпка се показваше ново стъпало. Заради начина, по който се виеха стълбите, човек можеше да види само няколко стъпала с избеляла боя. Така че долната площадка можеше да е само на две стъпала разстояние, а можеше и да е на сто, на петстотин. Или може би трябва да се спускаш надолу и надолу, в кръг, деветдесет хиляди стъпала. И когато стигнеш края, ще се озовеш в центъра на Земята, където има динозаври и изгубени градове.

– В кучешкия ад дяволът е котка – каза той на Фалстаф. Знаеш ли това? Голяма котка, ама много голяма. Стои на задните си лапи и има нокти като бръсначи...

Надолу и надолу, бавно, стъпка по стъпка. – Този голям дяволски

котарак носи наметало от кучешка кожа и огърлица от кучешки зъби...
Надолу и в кръг.

– ...И когато играе на топчета...

Стъпалата под краката им скърцаха.

– ...Той използва кучешки очи! Да, вярно е...

Фалстаф изскимтя.

– ...Той е един много лош котарак, ама наистина лош.

Те стигнаха края на стълбите. Вестибюла. Двете врати.

– Кухнята – прошепна Тоби и показа към едната от вратите. Обърна се към другата – Задната веранда.

Можеше да отключи вратата, да отиде на верандата, да си нагребеш две шепи сняг, дори да трябваше да ходи чак до двора за него, и да се върне в стаята си, без майка му и баща му да разберат. Можеше да си направи истинска снежна топка, първата му. Да я опита на вкус. Когато започнеш да се топи, щеше просто да я сложи в ъгъла на стаята и на сутринта нямаше да са останали никакви улики от неговата нощна разходка. Само вода. За която, ако някой я забележеше, можеше да обвини Фалстаф.

Тоби се пресегна за дръжката на вратата.

Ритривърът скочи, подпря се с предните лапи на стената до вратата и захапа китката на Тоби.

Момчето изпищя от изненада.

Фалстаф държеше челюстта си здраво върху китката, но не стискаше силно. Не искаше да го нарани, само го държеше и гледаше Тоби, сякаш, ако можеше да говори, щеше да му каже нещо от рода на: „Не, не трябва да отваряш тази врата, забранено е, в никакъв случай не трябва да го правиш.“

– Какво правиш? – прошепна Тоби. – Пусни ме. Фалстаф отказваше да го пусне.

– Лигавиш ме – каза той, след като около китката му се проточиха кучешки лиги и потекоха надолу към ръкава на пижамата му.

Ритривърът действаше леко със зъбите, като продължаваше да се стреми да не нарани господаря си, но в същото време му даваше ясно да разбере, че може да му причини малко болка, ако се наложи.

– Да не би мама да ти плаща да вършиш такива работи? – Тоби пусна дръжката.

Кучето отхлаби челюстта си, но не я свали от китката на Тоби, докато той не пусна и бравата. Фалстаф слезе от стената и отново застана на четири лапи.

Тоби се загледа във вратата, питаше се дали ще може достатъчно бързо да я отвори преди кучето отново да скочи и да ухапе китката му.

Ритривърът го гледаше с повишено внимание.

После се запита защо Фалстаф не го пуска да ходи навън. Кучетата можеха да усетят опасността. Сигурно отвън дебнеше мечка. Една от мечките, които татко му каза, че живеят в гората.

Мечката можеше да те нападне и да отхапе главата ти толкова бързо, че дори нямаше да имаш време да изкрещиш. Можеше да схруска черепа ти като бисквитка, да изчисти зъбите си с някоя твоя костичка и на сутринта щяха да открият само окървавено парче от пижамата и може би някой пръст от крака, който мечката е пропуснала да изяде.

Плашеше се от мислите си.

Провери цепнатината между вратата и касата, за да се увери, че бравата наистина е заключена. Можеше да види как медното резе проблесна. Добре, беше в безопасност.

Разбира се, Фалстаф се боеше и от горната врата. Беше любопитен, но се боеше. Не искаше да я отваря. Не искаше да слиза и надолу. Но никой не ги беше причаквал на стълбите. Със сигурност нямаше и мечка.

Може би просто това куче беше плашливо.

– Татко ми е герой – прошепна Тоби.

Фалстаф вдигна глава.

– Той е ченге-герой. Не се бои от нищо и аз не се боя от нищо.

Кучето го гледаше съсредоточено, сякаш искаше да каже: „Така ли? И какво от това?“

Тоби отново погледна към вратата. Можеше само леко да я разтвори. Да хвърли един бърз поглед. Ако имаше мечка на верандата, щеше да затръшне бързо вратата.

– Ако исках да изляза навън и да погаля мечка, щях да го направя.

Фалстаф чакаше.

– Но вече е късно и аз съм изморен. Ако отвън има мечка, ще трябва да почака до утре сутринта.

Двамата с Фалстаф се върнаха в неговата стая. По стъпалата имаше разпръсната кал. Почувства я с босите си крака, когато слизаше надолу. Сега отново я почувства, докато се качваше. На площадката горе заста на един крак и избърса другия си, после повтори процедурата. Преко си прага и затвори вратата. Заключи я. Загаси лампата на стълбите.

Фалстаф стоеше при прозореца и гледаше навън към задния двор. Тоби отиде при него.

Снегът валеше толкова силно, че на сутринта сигурно щеше да натрупа до двайсетина сантиметра, може би дори четирийсет.

Подът на верандата беше побелял. Земята навсякъде беше абсолютно бяла, докдето можеше да види. Той обаче не виждаше много надалеч, защото снегът валеше силно. Дори гората не можеше да види. Къщата на прислугата беше погълната от бели облаци сняг. Невероятно.

Кучето се отмести от прозореца, но Тоби гледа снега още известно време. Когато започна да му се доспива, обърна се и видя, че Фалстаф лежи в леглото и го чака.

Тоби се пхна под завивките, а ритривърът остана отгоре. Да позволи на кучето да се свие под одеялото щеше да е прекалено. Така му казваше непогрешимият инстинкт на едно осемгодишно момче. Ако майка му и баща му го видеха така, щеше да си има големи неприятности.

Пресегна се за въженцето, за да спусне завесите. Той и Фалстаф щяха да спят във влак, прекосяващ Аляска в лютата зима, за да участват в Златната треска и да получат своя дял. След това Фалстаф щеше да се прекръсти на Белия зъб. Но веднага щом завесите започнаха да се затварят, кучето се изправи готово да скочи на пода.

– Добре, де, добре. Боже – каза Тоби и отново вдигна пердетата.

Ритривърът легна до него отново, с лице към вратата, която водеше към задните стълби.

– Глупаво куче – промърмори момчето, докато се унасяше в сън. – Мечките нямат ключове от вратата...

В тъмнината, когато Хедър легна до него ухаеща на сапун, Джек знаеше, че ще трябва да я разочарова. Желаше я, нуждаеше се от нея, но все още беше обсебен от случилото се в гробището. Докато споменът избледняваше и ставаше все по-трудно да пресъздаде в съзнанието си с точност преживените от него емоции, които бяха част от срещата, той многократно си я припомняше, като всеки път я разглеждаше от различен ъгъл. Опитваше се да извлече най-важното от нея, преди тя окончателно да избледнее. Разговорът с нещото, което беше приказвало чрез Тоби, беше за смъртта – тайнствен, дори неразбираем, но определено за смъртта. Нищо друго не можеше да убие така сексуалното желание, както мислите за смърт, гробове и тленните останки на стари приятели.

Поне така си мислеше той, когато тя го докосна, целуна го и му зашепна ласкави думи. Ала вместо това той откри, че не само беше готов, но направо гореше, не само можеше да го направи, но беше изпълнен с

повече енергия, отколкото преди стрелбата през март. Беше страшно всеотдаен, но в същото време настояваше на своето. Еднакво послушен и агресивен, срамежлив и в същото време много опитен. Ентузиазизиран като булка в първата си брачна нощ, сладък и жив, толкова невероятно жив.

По-късно вече лежеше настрани, а тя се унасяше с гърди, допрени до гърба му. Лежаха като двойка страстно влюбени младежи. Тогава той разбра, че любенето с нея е било по същество отхвърляне на страшния, но привличащ по свой тъмен начин дух от гробището. Един ден разсъждения за смъртта се беше оказал невероятен, но перверзен афродизиак.

Гледаше към прозорците. Завесите бяха дръпнати. Покрай стъклото профучаваха снежни призраци, танцуващи бели фантоми. Въртяха се под музиката, издавана от флейтата на вятъра. Танцуващи валс духове, бледи и студени, валсиращи и бледи, студени и въртящи се, въртящи се...

В гъстата чернота слепешком усещаше пътя към Дарителя, към предлагания мир и любов, удоволствие и радост, край на всички страхове, пълна свобода. Щяха да са негови само ако можеше да открие пътя, пътеката, истината. Вратата. Джак знаеше, че трябва само да открие вратата, да я отвори и цял свят от чудеса и красота щеше да се изправи пред него. После осъзна, че вратата се намира в самия него. Не трябваше да я търси, вървейки слепешката във вечния мрак. Толкова вълнуващо откритие. В самия него. Рай, рай. Вечна радост. Само да отвори вратата в самия него и да го пусне, да го пусне. Толкова е просто, само да го пусне. Искаше да го приеме, да се предаде, защото животът беше толкова тежък, когато не трябваше да е такъв. Но нещо в него упорито се съпротивляваше и той усещаше разочарованието на Дарителя отвъд вратата.

Разочарование и нечовешка ярост. Той каза: „Не мога, не, не мога, няма да го направя, не.“ Тогава изведнъж мракът стана тежък и се стегна около него с неизбежността на камък, който се оформя около измрял праисторически организъм през хилядолетията. Силен и безмилостен натиск. С този натиск дойде и жестокото твърдение на Дарителя: „Всичко става, всичко става мен, всичко, всичко става мен, мен, мен.“ Трябва да го послуша... безполезно е да се съпротивлява... да го пусне вътре... рай, рай, радост завинаги... да го пусне. То тропаше по душата му. „Всичко става мен.“ Разтърсващи удари по цялото му тяло, блъскащи,

удрящи. Колосални удари, които разтърсваха най-дълбоките основи на неговото съществуване: „Пусни го вътре, пусни го вътре, пусни го вътре, пусни го вътре.“

ПУСНИ ГО ВЪТРЕ, ПУСНИ ГО ВЪТРЕ, ПУСНИ ГО ВЪТРЕ,
ПУСНИ ГО ВЪТР-Р-РЕ-Е-Е-Е-Е...

За кратко изпраща и изпука като в Ада, като силен и бърз звук на електрическа дъга при контакт. Премина през мозъка му и Джак се събуди. Очите му рязко се отвориха. Лежеше неподвижно като вцепенен. Беше толкова уплашен, че не можеше да мръдне.

Тела са.

Всичко става мен.

Кукли.

Заместители.

Джак никога преди не се беше будил толкова рязко или толкова мигновено. В един миг сънува и в следващия вече е буден, нащрек и трескаво мисли.

Заслушан в лудо биещото си сърце, той знаеше, че сънят всъщност не е бил сън. Не в нормалния смисъл на думата, а... нахлуване. Общуване. Контакт. Опит да бъде сломена неговата воля, докато той спи.

Всичко става мен.

Тези три думи сега не му се струваха толкова загадъчни, колкото преди. По-скоро бяха арогантна и нагла демонстрация на превъзходство и надмощие. Бяха изречени както от невидимия Дарител в съня, така и от омразното създание, с което вчера беше разговарял чрез Тоби в гробището. И в двата случая, буден и заспал, Джак беше усетил присъствието на нещо нечовешко, властно, враждебно и злонамерено. Нещо, което безмилостно би убило невинна душа, което предпочиташе да руши и да доминира.

Изведнъж му се догади и това предизвика спазми в стомаха му. Почувства се студен и омърсен отвътре, покварен от опита на Дарителя да установи контрол и да свие гнездо в него, макар че не беше успял.

Знаеше със сигурност, че този враг е реален: не призрак или демон, не само параноидно-шизофренична халюцинация на един болен мозък, а създание от плът и кръв. Без съмнение плътта му беше неимоверно странна. А кръвта му нямаше да бъде определена за такава от който и да било лекар. Но въпреки това си бяха плът и кръв.

Той не знаеше какво беше това нещо, откъде беше дошло или от какво се беше родило. Знаеше само, че то съществува. И че се намира някъде в ранчо Куотърмас.

Джак лежеше на една страна, но Хедър вече не беше допряна до него. Беше се обърнала на другата страна.

Снежни кристали тропаха по прозореца, като прецизно регулиран астрономически часовник, който отмерваше всяка стотна от секундата. Вятърът, който брулеше снега, тихо бръмчеше. На Джак му се стори, че слуша бръмченето на тиха и тайна космическа машина, която се движи из вселената и обикаля безспир в кръг:

Той отметна завивките, седна, стана.

Хедър не се събуди.

Нощта продължаваше да властва, но от изток се беше показала бледосива светлина, която беше предвестник на новия ден.

Джак се опита да надвие гаденето и се изправи. Треперенето му го обезпокои повече от неразположението на стомаха. В спалнята беше топло, а той трепереше. Въпреки това отиде до своя гардероб, тихо отвори вратата, извади джинси и риза и ги навлече.

Вече буден, не чувстваше ужаса, който го беше извадил от съня, но продължаваше да трепери от страх. И се притесняваше за Тоби. Излезе от тяхната спалня с намерението да провери стаята на сина си.

Фалстаф лежеше в сенчестия коридор на втория етаж и съсредоточено се вираше през отворената врата на спалнята, която се намираще до тази на Тоби. Там Хедър беше подредила компютрите си. Странна и бледа светлина се прокрадаваше от вратата и осветяваше козината на кучето. То седеше неподвижно като статуя и напрегнато. Четвъртитата му и масивна глава беше приведена надолу и издадена напред. И не махаше с опашката.

Когато Джак го доближи, то изскимтя приглушено и раздражено.

От стаята се чуваше тихо тракане на компютърна клавиатура. Някой пишеше бързо. Тишина. После нов откос от набиране на букви.

В кабинета на Хедър пред един от компютрите седеше Тоби. Блясъкът от монитора с голям размер, който беше обърнат с гръб към Джак, беше единственият източник на светлина в бившата спалня. Светеше много по-ярко, отколкото беше отразената светлина в коридора. Направо къпеше момчето в плавно сменящи се сенки от синьо, зелено и пурпурно, внезапен изблик на червено, оранжево, после пак синьо и зелено.

Извън прозореца зад Тоби продължаваше да царува нощта, тъй като началото на сивия изгрев още не се виждаше от тази страна на къщата. Снежинките се удряха в стъклото и бързо се превръщаха в сини и зелени пайети на светлината на монитора.

Джак пристъпи прага на стаята и каза:

– Тоби?

Момчето изобщо не отмести поглед от екрана. Малките му ръце се движеха по клавиатурата и предизвикваха серии от енергично тракане. Машината не издаваше никакъв друг звук, нищо от обикновените пиукания и чегъртания.

Можеше ли Тоби да пише на компютър? Не. Поне не и така, с такава лекота и бързина.

Очите на момчето светеха и в тях се отразяваха изкривените образи от екрана пред него: виолетово, smaragdovo, проблясък на червено.

– Хей, хлапе, какво правиш?

Детето не отговори на въпроса.

Жълто, златисто, жълто, оранжево, златисто, жълто светлината сякаш се излъчваше не от компютърен екран, а идваше от лятно слънце и се отразяваше в леко развълнуваната водна повърхност на езеро, като осветяваше лицето на Тоби.

Жълто, оранжево, кехлибарено, жълтеникавокафяво, жълто...

На прозореца въртящите се снежинки блестяха като златен прах, горещи искри, светулки.

Джак прекоси стаята, като потръпна. Усещаше, че нормалността не се е върнала, когато се събуди от кошмара. Кучето го последва. Двамата заедно заобиколиха единия край на L-образната работна площ и заставаха от едната страна на Тоби.

По компютърния екран отляво надясно в бърза последователност се изреждаха най-различни цветове. Те се вливаха едни в други, после избеляваха, ставаха ту по-ярки, ту по-тъмни, виеха се, пулсираха. Електронен калейдоскоп, в който никоя от безкрайно трансформиращите се фигури нямаше прави очертания.

Беше много пъстър монитор. Джак не беше виждал никога преди подобно нещо.

Сложи ръка на рамото на сина си.

Тоби потрепна. Не се обърна и не каза нищо, но едва забележима промяна в нагласата му подсказа, че вече не беше омагьосан от монитора, както когато Джак застава на прага на стаята.

Пръстите му отново затракаха по клавишите.

– Какво правиш? – попита го Джак.

– Говоря.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Потоци от жълто и розово, спираловидни зелени нишки, виещи се ленти в пурпурно и синьо.

Формите, фигурите и ритъмът на метаморфозите действаха хипнотизиращо, когато грациозно и красиво се съчетаваха. Но също така бяха грозни и хаотични. Джак усети движение в стаята, но трябваше да положи усилие, за да отклони поглед от пленителните фотоплазмени изображения на екрана.

Хедър стоеше на вратата, облечена в червения си вълнен пенъоар и с разрошена коса. Тя не попита какво става. Сякаш вече знаеше. Не гледаше към Джак и Тоби, а към прозореца зад тях.

Джак се обърна в тази посока и видя потоци от снежинки, които периодично променяха цвета си, докато мониторът продължаваше да бълва бързи и преливащи метаморфози.

– С кого разговаряш? – попита той Тоби.

След кратко колебание момчето отвърна:

– Няма име. – Гласът му този път не беше равен и бездушен като по време на случката в грибището, но не можеше да се каже, че е и напълно нормален.

– Къде е той? – попита бащата.

– Не е той.

– Къде е тя тогава?

– Не е тя.

Джак се намръщи:

– Тогава какво е?

Момчето нищо не каза, само се загледа в екрана още по-хипнотично.

– То ли е? – не спираше Джак.

– Точно така – отвърна Тоби.

Хедър ги доближи и озадачено погледна към Джак:

– То?

Джак каза на Тоби:

– Какво е то?

– Каквото си поиска.

– Къде е то?

– Където си поиска – отвърна детето.

– Какво прави то тук?

– Става.

Хедър заобиколи масата, застана от другата страна на момчето и погледна монитора.

– Виждала съм това и преди – каза тя.

На Джак му полекна, когато разбра, че необичайният дисплей не е единствен по рода си, а следователно и не е свързан задължително с преживяването от гробището. Но поведението на Хедър беше такова, че облекчението му бе съвсем кратко.

– Къде си го виждала?

– Вчера сутринта преди да отидем в града. По телевизията в хола. Тоби го гледаше... някакви форми като тези. Странно. Потръпна и се пресегна към бутона за изключване на компютъра. – Спри го.

– Не – каза Джак и хвана ръката ѝ. – Почакай, да видим какво ще стане.

– Скъпи – обърна се тя към Тоби, – какво става тук, каква е тази игра?

– Не е игра. Сънувах го и в съня си дойдох тук. Когато се събудих, вече бях тук. После започнахме да си говорим.

– Това звучи ли ти смислено? – попита тя Джак.

– Да. Донякъде.

– Какво става Джак?

– Ще ти обясня по-късно.

– Нещо изпуснала ли съм? За какво е всичко това? – Когато не ѝ отговори, тя продължи: – Това не ми харесва.

– Нито пък на мен – заяви Джак. – Но дай да видим къде ще ни отведе, дали ще можем сами да го намерим.

– Да намерим какво!

Пръстите на момчето трескаво тропаха по клавишите. Макар че на екрана не се появяваха никакви думи, сякаш в ритъма на писането на екрана проблесваха нови цветове и форми.

– Вчера, по телевизията... Попитах Тоби какво е това – обясни Хедър. – Той не знаеше. Но каза..., че му харесва.

Тоби спря да трака по клавиатурата. Цветовете избледняха, после изведнъж се усилиха и се понесоха в напълно нови форми и сенки.

– Не – каза момчето.

– Не какво? – попита Джак.

– Не говоря на вас. Говоря на... него. – А на екрана каза: – Не. Върви си.

Вълни от противно зелено. Петна от кървавочервено се появяваха

на различни места по екрана, ставаха черни, после отново изсветляваха до червено, увяхваха и преминаваха в гнойно жълто.

Безкрайно мутирацията екран омайваше Джек, когато го гледаше твърде дълго. Той разбираше как тези форми действат и напълно пленяват несъзрялото съзнание на едно осемгодишно момче, хипнотизираха го.

Когато Тоби отново започна да тропа по клавиатурата, цветовете внезапно и рязко избледняха и после станаха по-ярки, вече в нови форми, още по-разнообразни и преливащи.

– Това е някакъв език – обясни тихо Хедър.

За миг Джек я погледна неразбиращо.

Тя поясни:

– Цветовете, формите – това е език.

Той погледна отново към монитора:

– Как би могло да е език?

– Така е – настоя тя.

– Няма нито една форма, която да се повтаря. Нищо, което да служи за букви и думи.

– Разговарям – потвърди Тоби. Той продължаваше да удря по клавишите. Както и преди формите и цветовете се движеха в ритъма на тракането.

– Изключително сложен и изразителен език – отбеляза Хедър. – В сравнение с него и английският, и френският, и китайският са направо примитивни.

Тоби спря да пише и отговорът от неговия събеседник беше оцветен в тъмно, черно и жлъчнозелено, напоено с червено.

– Не – каза момчето към екрана.

Цветовете станаха по-сурови и мрачни, ритъмът се ускори.

– Не – повтори Тоби.

Кипящи, бълбукащи червени спирали.

За трети път настоя:

– Не.

– На какво казваш „не“? – попита Джек.

– На това, което иска – отвърна синът му.

– Какво иска?

– Иска да го пусна вътре, просто да го пусна.

– О, Господи! – сепна се Хедър и се пресегна към бутона за изключване.

Джек спря ръката ѝ като първия път. Пръстите ѝ бяха бледи и

студени.

– Какво има? – попита я той, макар и да се боеше, че вече знае отговора. Думите „да го пусна вътре“ го бяха разтърсили със сила, която беше почти равна на тази на куршумите на Ансън Оливър.

– Миналата нощ – започна тя, втреничила се ужасено в екрана – го видях в съня си. – Сигурно неговата ръка беше станала студена. Или може би тя почувства, че той трепери. Хедър примигва. – И ти ли го сънува!

– Снощи. Събудих се по средата.

– Вратата – каза тя. – Иска от теб да намериш вратата в самия тебе, да я отвориш и да го пуснеш вътре. Джак, по дяволите, какво става тук! Какво, по дяволите, става тук?

Искаше му се да можеше да й отговори. Или може би не го желаше. Беше по-уплашен от това нещо, отколкото всеки останал, с когото се беше сблъсквал като ченге. Беше убил Ансън Оливър, но за този враг не знаеше дали може да го докосне, дали изобщо може да го открие или да го види.

– Не – каза Тоби отново на монитора.

Фалстаф изскимтя и се оттегли в ъгъла. Остана там нащрек и напрегнат.

– Не. Не.

Джак се наведе до сина си:

– Тоби, можеш ли да ме чуеш в момента, мен и майка ти?

– Да.

– Ти не си напълно под негово влияние.

– Само малко.

– Ти си... някъде по средата.

– По средата.

– Помниш ли вчерашната случка в гробището?

– Да.

– Помниш това нещо... дето говореше чрез теб.

– Да.

– Какво? – попита Хедър изненадана. – Какво е станало в гробището?

На екрана се появиха вълнисто черно, жълти изригвания, кипящи мехури червено.

– Джак – сърдито изрече Хедър, – ти ми каза, че нищо не се е случило. Каза, че Тоби се бил замечтал – просто стоял в гробището и мечтаел.

Джак се обърна към сина си:

– Но не помниш нищо за гробището, след като се случи.

– Не.

– Да помни какво? – настоя Хедър. – Какво, по дяволите, е трябвало да помни?

– По средата – потвърди момчето.

– Разкажи ми за това „то“, с което говориш – помоли Джак.

– Джак, недей – възпротиви се жена му.

Тя изглеждаше много разтревожена. Той знаеше как се чувства в момента. Но каза:

– Трябва да научим повече за него.

– Защо?

– Може би, за да оцелеем.

Не му трябваше да ѝ обяснява повече. Тя знаеше какво означава това. Беше устояла на подобен контакт в собствения си сън. Враждебността на непознатото нещо. Неговата нечовешка ярост.

Отново се обърна към Тоби:

– Разкажи ми за него.

– Какво искаш да знаеш?

На екрана се виждаха всички оттенъци на синьото, разпростиращи се като японски ветрила, но без остри ръбове и очертания, едно синьо преливащо в друго.

– Откъде идва, Тоби?

– Отвън.

– Какво имаш предвид?

– Отвъд.

– Отвъд какво?

– Този свят.

– То... извънземно ли е?

– О, боже! – обади се Хедър.

– Да – отвърна Тоби. – Не.

– Кое от двете, Тоби?

– Не е толкова просто като... И да, и не.

– Какво прави то тук?

– Става.

– Става какво?

– Всичко.

Джак поклати глава:

– Не разбирам.

– Нито аз – отговори детето, приковано към екрана на компютърния монитор.

Хедър беше свила юмруци. Джак продължи:

– Тоби, вчера в гробището ти не беше точно по средата.

– Заминал.

– Да, направо никакъв те нямаше.

– Заминал.

– Не можех да те стигна.

– Дяволите да го вземат – каза гневно Хедър и Джак не погледна към нея, защото знаеше, че в очите ѝ пламти огън. Какво се случи вчера, Джак? Защо не ми каза, за Бога? Нещо такова ли? Защо не ми каза!

Без да среща погледа ѝ, той отвърна:

– Ще ти кажа, обещавам. Само ме остави да свърша.

– Какво още не си ми казал? – настоя тя. – Господи, какво става, Джак?

Той попита Тоби:

– Когато си беше заминал вчера, къде беше отишъл?

– Заминал.

– Заминал къде?

– Отдолу.

– Отдолу? Отдолу под какво?

– Под него.

– Под...

– Контролиран.

– Под това нещо? Под неговия разум?

– Да. На тъмно място. – Гласът на Тоби потрепери от страх при спомена за преживяното. – Тъмно място, студено. Бях притиснат в тъмно място и ме болеше.

– Изключи го, изгаси го! – извика Хедър.

Джак я погледна. Беше ядосана и в същото време много уплашена.

Замоли се тя да прояви търпение и каза:

– Бихме могли да изключим компютъра, но така няма да можем да се опазим от това нещо. Помисли, Хедър. Може да стигне до нас по много пътища – чрез сънищата, телевизията. Очевидно дори докато сме будни може да го направи по някакъв начин. Тоби беше буден вчера, когато то го хвана.

– Аз го пузнах вътре – обади се момчето.

Джак се поколеба дали да зададе въпроса, който може би беше най-важен от всички.

– Тоби, чуй ме..., когато то те контролира... трябва ли всъщност да се намира в теб? Физически? Или част от него се намира някъде другаде?

Нещо в мозъка, което може да се открие при дисекция. Или прикрепено към гръбначния стълб. Нещо подобно на това, за което Едуардо Фернандес беше искал от Травис Потър да провери.

– Не – каза момчето.

– Никакво семе... яйце... червей... какавида... нищо, което да прониква в тялото?

– Не.

Това беше хубаво, много хубаво, слава на Бога и на всички ангели. Беше много хубаво. Защото ако нещо беше имплантирано, как щеше да го извади от собственото си дете, как щеше да го освободи, как можеше да отвори неговия мозък и да го откъсне?

Тоби каза:

– Само... мисли. Нищо друго вътре в теб освен мисли.

– Искаш да кажеш, че използва нещо като телепатичен контрол?

– Ъхъ.

Как изведнъж невъзможното можеше да се превърне в неизбежно. Телепатичен контрол. Нещо от отвъд, враждебно и странно, способно да контролира други биологични видове чрез телепатия. Щуро и налудничаво, сякаш излязло от някой научнофантастичен филм. Но в същото време беше реално и истинско.

– И сега отново иска да влезе вътре ли?

– Да.

– Но ти няма да го пуснеш вътре, нали? – попита тя.

– Не.

– Можеш да го държиш настрана? – попита Джак.

– Да.

Значи имаха някаква надежда. Още не беше свършило всичко за тях.

Джак каза:

– Защо те напусна и те остави вчера?

– Отблъснахте.

– Ти го отблъсна навън?

– Да. Отблъснах го. Мрази ме.

– Че го отблъсна навън ли?

– Да – гласът му премина в шепот. – Но то е... то... то мрази... мрази всичко.

– Защо?

Алени и оранжеви нюанси бясно играеха по лицето на момчето и се отразяваха в очите му. То отново отвърна шепнешком:

– Защото... То е такава.

– Неговата омраза?

– Това прави то.

– Но защо?

– Такава е то.

– Защо? – повтори търпеливо Джак.

– Защото то знае.

– Какво знае?

– Нищо няма значение.

– То знае, че... нищо няма значение?

– Да.

– Какво означава това?

– Нищо няма смисъл.

На Джак му се зави свят от тези отговори.

– Не разбирам – каза той.

Все още с тих шепот Тоби отвърна:

– Всичко може да бъде разбрано, но нищо не може да бъде разбрано.

– Искам да го разбера.

– Всичко може да бъде разбрано, но нищо не може да бъде разбрано.

Хедър все още стоеше със свити юмруци, но сега тя ги допря до очите. Сякаш не можеше да понася повече да гледа сина си в този полутранс.

– Нищо не може да бъде разбрано – измърмори Тоби отново.

Озадачен, Джак каза:

– Но то разбира нас.

– Не.

– Какво не разбира за нас?

– Много неща. Най-вече... ние устояваме, съпротивляваме се.

– Устояваме?

– Устояваме му.

– И това е ново за него?

– Да. Никога преди не му се е случвало.

– Всичко друго го пуска вътре в себе си – добави Хедър.

Тоби кимна:

– Освен хората.

„Едно на нула за човешката раса – помисли си Джак. Добрият стар Хомо Сапиенс. Инат докрай. Ние просто не искаме да ставаме толкова щастливи, че да позволяваме на кукловода да прави с нас, каквото си поиска. Твърде несговорчиви сме, твърде упорити, за да искаме да ставаме роби.“

– О – изрече тихо Тоби, по-скоро на себе си, отколкото на тях или на съществото, което контролираше компютъра. – Виждам.

– Какво виждаш? – попита Джак.

– Интересно.

– Какво е интересно?

– Как.

Джак погледна Хедър, но, изглежда, и тя не схващаше повече от загадъчния разговор от него.

– То усеща – каза Тоби.

– Тоби?

– Нека не говорим за това – продължи момчето и за момент отклони очи от екрана, за да погледне, както на Джак му се стори, умолително или предупредително към него.

– За какво да не говорим?

– Забрави – каза момчето и отново се загледа в монитора.

– Какво да забравя?

– По-добре е да съм добър с него. Ето, чуй, то иска да знае. После с глас, приглушен като лека въздишка през носна кърпа, той накара Джак да се наведе по-близо и, изглежда, смени темата:

– Какво правеха те там долу?

– Имаш предвид в гробището ли? – попита баща му.

– Да.

– Нали знаеш.

– Но то не знае. Иска да знае.

– То не разбира смъртта.

– Не.

– Как така?

– Животът е – каза момчето, като чисто и просто интерпретираше гледната точка на създаването, с което беше влязло в контакт. – Без смисъл. Без начало. Без край. Нищо няма значение. То е.

– Със сигурност това не е първият свят, на който то открива, че нещата умират – каза Хедър.

Тоби започна да трепери, гласът му се извиси.

– Те също се съпротивляват, онези под земята. То може да ги използва, но не може да ги опознае.

То може да ги използва, но не може да ги опознае.

Няколко парчета от мозайката изведнъж си дойдоха на мястото. Но те разкриваха само една много малка част от истината. От чудовищната и непоносима истина.

Джак остана наведен до момчето. Мълчеше от изумление. Накрая слабо произнесе:

– Да ги използва?

– Но не може да ги опознае.

– Как ги използва?

– Кукли.

Хедър ахна от осенилата я мисъл:

– Миризмата. Мили Боже! Миризмата на стълбите отзад.

Макар че Джак не беше напълно сигурен за какво говори, тя разбра, че е осъзнала какво е сполетяло ранчо Куотърмас. Не само това нещо от отвъдното. Нещото, което можеше да изпрати един и същи сън на двамата, това непознато чуждо нещо, чиято цел беше да става и мрази. Тук имаше и други неща. Тоби прошепна:

– Но не може да ги опознае. Не и до такава степен, както може да опознае нас. То може да ги използва по-добре. По-добре, отколкото може да използва нас. Но иска да ги опознае. Да стане тях. А те устояват, съпротивляват се.

Джак беше чул достатъчно. Дори прекалено. Потресен, той се изправи зад Тоби. Натисна бутона за изключване и екранът угасна.

– То ще дойде за нас – каза Тоби и после бавно излезе от полутранса.

През прозореца зад тях бушуваше буря, но дори и тя да беше проникнала вътре в стаята, Джак нямаше да изпитва такъв студ, както от току-що случилото се.

Томи се извъртя със стола и срещна озадачените погледи на родителите си.

Кучето излезе от ъгъла.

Въпреки че никой не го беше докоснал, бутонът на компютъра се включи сам.

Всички подскочиха от изненада, включително и Фалстаф.

Екранът се изпълни отново с противни и гърчещи се като червей цветове.

Хедър се наведе, грабна кабела на компютъра и го изскубна от

контакта.

Мониторът отново угасна и остана така.

– Няма да спре – каза Тоби и стана от стола.

Джак се обърна към прозореца и видя, че изгревът е настъпил. Постепенно се разкриваше един пейзаж, обрулен от силния вятър. През последните дванайсет часа бяха паднали трийсет и пет – четирийсет сантиметра сняг. Там, където вятърът го беше натрупал на преспи, беше два пъти по-дълбоко. Или първата буря се беше задържала по-дълго, вместо да се премести по на изток, или втората беше последвала по-скоро, отколкото се очакваше.

– Няма да спре – повтори тъжно Тоби. Той не говореше за снега.

Хедър го придърпа в обятията си, вдигна го и го притисна силно към себе си, сякаш искаше да го предпази от нещо.

Всичко става мен.

Джак не знаеше какво означават тези думи, какви ужаси можеха да крият те, но знаеше, че Тоби е прав. Нещото нямаше да се спре, докато не станеше тях и те не се превърнеха в част от него.

По вътрешната страна на перваза на прозореца се беше кондензирила и замръзнала вода. Джак докосна блестящото покритие с върха на пръста си, но кръвта му беше така замръзнала от страх, че ледът не му се стори по-студен от кожата му.

Зад кухненските прозорци белият свят беше изпълнен със студено движение, безмилостното падане на брулен от вятъра сняг.

Хедър неуморимо се местеше ту на единия, ту на другия прозорец. Нервно очакваше появата на чудовищно покварения и страшен нашественик в иначе стерилния пейзаж.

Бяха облечени в новите си екипи. Бяха готови да излязат от къщата бързо, ако попаднат под атака и нямат възможност да се отбраняват повече отвътре.

Зареденият с дванайсет едрокалибрени патрона мосберг лежеше на масата. Джак можеше да остави бързо жълтия бележник и да грабне пушката, в случай че нещо – дори не му се мислеше какво можеше да е то – нападнеше къщата. Микроузито и 38-калибровият корт бяха на плота до мивката.

Тоби седеше до масата и отпиваше от горещия шоколад. Кучето лежеше в краката му. Момчето вече не беше в транс, беше напълно откъснато от мистериозния натрапник от сънищата. Въпреки това беше

прекалено тихо и послушно.

Макар че Тоби се беше чувствал добре вчера на обяд и вечерта, след като беше преживял очевидно много по-силен натиск в гробището, Хедър се тревожеше за него. Той беше останал след първия инцидент без никакви спомени за случилото се, но травмата от душевното заробване сигурно беше направила дълбоки белези в съзнанието му, последиците, от които можеха да се разберат едва след седмици или месеци. А и той помнеше втория опит за контрол, защото този път кукловодът не беше успял или да доминира над него, или да потисне паметта му с телепатичната си намеса. Срещата, която беше имала със съществото в съня си онази нощ, беше страшна и толкова отблъскваща, че тогава я бяха обзели силни пристъпи на гадене. Преживяното от Тоби, много по-силно и дълбоко от нейното, сигурно беше неизмеримо по-ужасяващо и афектиращо.

Движеща се нервно от единия прозорец до другия, Хедър спря зад стола на Тоби, сложи ръце на раменете му, стисна го леко, поглади косата му и го целуна по главата. На него не трябва да му се случи нищо. Сърцето ѝ се свиваше, като си представеше как го докосва онова нещо каквото и да беше то и както и да изглежда. Или от една от онези кукли. Беше непоносимо. Беше готова да умре, но да не позволи това да се случи.

Джак отмести поглед от бележника, след като бързо прочете първите три или четири страници. Лицето му беше бяло като снега навън.

– Защо не ми каза за този дневник, когато го откри?

– Заради начина, по който Едуардо го беше скрил в хладилната камера. Помислих, че е нещо лично и не е наша работа да се ровим в него. Помислих, че само Пол Йънгблъд може да го види.

– Трябваше да ми го покажеш.

– Хей, и ти не ми каза какво се е случило в гробището укори го тя.

– А това е къде-къде по-голяма тайна.

– Извинявай.

– Не сподели и какво са ти казали Пол и Травис.

– Беше грешка. Но... сега знаеш всичко.

– Сега – да. Накрая.

Беше бясна, че той е скрил от нея подобни неща, но гневът ѝ беше поутихнал. Защото, разбира се, тя също беше виновна. Не му беше разказала за неспокойствието, което беше почувствала по време на обиколката из имота в понеделник на обяд. Предчувствието, което изпита, за насилие и смърт. Кошмарът ѝ. Увереността, че нещо имаше на стълбите

отзад, когато беше отишла в стаята на Тоби онази нощ.

През всичките години на техния брак никога не бе имало толкова много премълчани неща между двамата. Искяха новият им живот да бъде перфектен, затова не желяеха да изразяват открито своите съмнения и резерви. Заради неспособността си да стигнат един до друг, макар и действията им да бяха подтиквани само от добри намерения, сега можеха да платят с живота и на тримата.

Тя посочи към дневника и каза:

– Има ли нещо?

– Мисля, че тук всичко е написано. Как е започнало. Разказал това, което е видял.

Той прочете откъси от написаното за вълните от буквално осезаем звук, който беше събудил Едуардо Фернандес през нощта; за призрачната светлина в гората.

– Мислех, че ще дойде от небето, ще бъде космически кораб каза тя. – Очакваш... след всичките тези филми и книги, очакваш да дойдат от някакви огромни кораби.

– Когато говорим за извънземни, трябва да имаме предвид напълно различни и странни чужденци – отвърна Джек. Едуардо подчертава това още на първата страница. Много странни, извън нашето разбиране. Нищо, което да можем да си представим – включително и кораби.

– Страх ме е от това, което може да се случи. От това, което ще трябва да правя.

Воят на вятъра беше като някакъв електронен писък: жив и настоятелен, сякаш го издаваше живо същество. Хедър коленичи до Тоби и каза:

– Ще се оправим, скъпи. Щом знаем вече, че отвън има нещо и малко за това какво представлява то, ще се оправим. – Как искаше да бъде поне наполовина толкова уверена в това.

– Ама и аз не би трябвало да се плаша.

Джек отново вдигна очи от дневника и каза:

– Няма нищо срамно в това да се страхуваш, хлапе.

– Ти никога не се плашиш.

– Напротив. В момента съм уплашен до смърт.

Това разкритие изуми Тоби:

– Наистина ли? Та ти си герой.

– Може и да съм, а може и да не съм. Но няма нищо необикновено в това да си герой. Повечето хора са герои. Майка ти е герой, ти също.

– Аз?

– Да. Заради начина, по който се справяше с изпитанията през последната година. Имаше много смелост.

– Не се чувствам смел.

– Истински смелите хора никога не се чувстват такива.

– Много хора са герои дори и изобщо да не залягат под куршумите и да не преследват лошите – добави Хедър.

– Хората, които ходят на работа, правят жертви, за да изхранват семействата си. Те се справят, без да вредят на другите. Ето тези са истинските герои – каза Джак. – Много са. И понякога всеки от тях се страхува.

– Значи е добре, че съм уплашен?

– Точно така. Ако никога не се плашеше от нищо, щеше да си или много глупав, или луд. Знам, че не си глупав, защото си ми син. Лудостта, от друга страна..., ами не мога да съм много сигурен за това, защото се предава по фамилната линия на майка ти.

Джак се усмихна.

– Тогава сигурно ще се справя – каза Тоби.

– Ще преживеем и това – увери го баща му.

Хедър срещна погледа на Джак и се усмихна, за да му каже: „Ти се справи толкова добре, трябва да те обявят за баща на годината.“

Той ѝ намигна. Господи, как го обичаше.

– Тогава то е лудо – каза момчето.

– Какво? – попита Хедър намръщено.

– Извънземното. Не може да е глупаво. По-умно е от нас, може да прави неща, които ние не можем. Значи остава да е лудо. Но никога не се страхува.

Хедър и Джак се спогледаха. Този път нямаше усмивки.

– Никога – повтори Тоби. Хедър се върна при прозорците.

Джак прескочи някои от следващите страници в дневника, намери пасажа за прохода и го прочете на глас. Застанала на ръба, голяма монета чернота. Тънка като лист хартия. Достатъчно голяма, за да мине през нея влак. Чернота от изключителна чистота. Едуардо дръзна да пхне ръката си в нея. Почувствал, че нещо излиза от този страшен мрак.

Джак бутна настрани дневника, стана от стола и каза:

– Достатъчно засега. Ще можем да прочетем останалото по-късно. Видяното от Едуардо потвърждава собствените ни преживявания. Това е важното. Може да са мислили, че е изкуфял дъртак. Може да си помислят, че сме разглезени градски чеда, които имат фобия и страхова невроза от цялото това обширно открито пространство, но лесно няма

да бъдат отхвърлени свидетелските показания на всички нас.

Хедър попита:

– И кого ще повикаме, местния шериф ли?

– Пол Йънгблъд, после Травис Потър. Те вече подозират нещо нередно тук – макар че никой от тях няма представа какво е това нередно нещо. С няколко местни хора на наша страна имаме шансове заместниците на шерифа да ни вземат насериозно.

С пушката в ръка Джак отиде до телефона на стената. Вдигна слушалката, заслуша се, натисна няколко пъти бутона за прекъсване, набра няколко цифри и накрая затвори.

– Няма връзка – каза.

Тя подозираше, че ще стане така още, когато той се запъти към телефона. След инцидента с компютъра разбра, че нямаше да е толкова лесно да повикат помощ. Въпреки това не искаше да мисли за безизходна ситуация, в която те бяха в капан.

– Сигурно бурята е прекъснала линията – предположи Джак.

– Телефонните проводници не са ли разположени на същите стълбове, на които са и електрическите?

– Да, а ние имаме ток, значи не е била бурята.

Той грабна ключовете за експлоръра и за черокито на Едуардо от закачалката.

– Добре, хайде да се разкарваме отук. Ще отидем с колата до Пол и Каролин, а оттам ще повикаме Травис.

Хедър затъкна жълтия дневник в панталона си и вдигна догоре ципа на якето. Взе микроузито и 38-калибровия корт от плота.

Докато Тоби ставаше от стола, Фалстаф излезе изпод масата и тръгна направо към вратата, свързваща кухнята с гаража. Кучето явно разбираще, че излизат, и приветстваше решението им.

Джак отключи вратата, отвори я бързо, но внимателно, прекоси прага с насочена напред пушка, сякаш очакваше врагът им да ги дебне в гаража. Запали лампата, огледа се наляво и надясно, след което каза:

– Всичко е наред.

Тоби последва баща си с Фалстаф до него.

Хедър напусна последна, като гледаше към прозорците: Сняг. Нищо друго освен студени маси сняг.

Дори при запалена лампа гаражът беше мрачен. Беше студено като в хладилник. Голямата секционна плъзгаща се врата подрънкваше на вятъра. Но тя не натисна бутона, за да я задейства. Щяха да са в по-голяма сигурност, ако я отвореха с дистанционното едва когато се качат в

експлоръра.

Докато Джек се увери, че Тоби се е качил отзад и е закопчал предпазния колан – и че кучето също е влязло – Хедър забърза към пътническото място отпред. През цялото време гледаше надолу, убедена, че нещо се намираше под експлоръра и щеше да я сграбчи за глезените.

Тя си спомни смътно видяното от привидението от другата страна на прага, когато беше разтворила леко вратата в съня си в петък през нощта. Лъскаво и черно. Виеше се и бързо. Не можа да различи пълната му форма, въпреки че според нея беше нещо голямо и с безформени извиващи се пипала.

От това, което успя да си припомни, то изсъска студено и триумфално, преди тя да затръшне вратата и да се стресне от кошмара.

Нищо обаче не изпълзя и не я грабна нито под едната, нито под другата кола. Тя без проблеми седна отпред и сложи тежкото узи на пода. Революерт остана в ръката ѝ.

– Сигурно снегът е станал много дълбок – каза тя на Джек, когато той седна зад волана и ѝ подаде дванайсетзарядната пушка. Тя подпря мосберга между коленете си, с приклада към пода, с цевта към тавана. – Бурята е доста по-силна, отколкото прогнозираха.

Той затвори вратата и отвърна:

– Всичко ще е наред. Може да се наложи да бутнем малко сняг тук и там с бронята, но не мисля да е чак толкова дълбок, че да е проблем за нас.

– Де да имаме прикрепен снегорин отпред.

Джек пхна ключа за запалването, завъртя го, но не се чу звукът на стартера. Опита отново. Нищо. Провери дали експлорърът е изключен от скорост. Опита трети път, но пак неуспешно.

Хедър и сега не беше изненадана, както когато телефонът се оказа прекъснат. Макар че Джек не каза нищо и избягна да я погледне в очите, тя знаеше, че и той го е очаквал. Затова беше взел със себе си и ключовете за черокито.

Докато Хедър, Тоби и Фалстаф излизаха от експлоръра, Джек се намести зад кормилото на другия джип. Този двигател също не се запали.

Вдигна капака на черокито, после и на експлоръра. Не можа да открие никакви повреди.

Върнаха се в къщата.

Хедър заключи вратата към гаража. Съмняваше се, че ключалките и бравите ще им бъдат от полза, за да ги предпазят от нещото, което сега властваше над ранчо Куотърмас. Много добре знаеха, че то можеше да

минава през стени, но въпреки това тя пусна резето.

Джак беше посърнал:

– Нека се приготвим за най-лошото.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Снегът блъскаше по прозорците на намиращия се на приземния етаж кабинет.

Макар че светът навън беше окъпан в бяло и изпълнен с блясък, в стаята почти не проникваше дневна светлина. Лампите с хартиени абажури хвърляха слаба светлина.

Джак прегледа техните оръжия и тези на Едуардо, наследени от Стен Куотърмас. От последните избра да вземе само още един 45-калибров револвер „Колт“.

– Аз ще нося мосберга и колта – каза той на Хедър. – Ти вземи микроузито и корта.

– Само това? – попита тя.

Той я изгледа мрачно:

– Ако не успеем да спрем нещото каквото и да е то, с подобна огнева мощ, трето оръжие няма да ни е от кой знае каква полза.

В едно от двете чекмеджета в основата на оръжейния шкаф сред другите ловни принадлежности той откри три кобура с колани за кръста. Единият беше изработен от найлон или някаква друга изкуствена материя. Другите два бяха кожени. Изложен на ниски температури под нулата за по-дълъг период от време, найлонът щеше да остане гъвкав и мек много след като коженият кобур се втвърдеше. Оръжието можеше да прилепне твърде плътно или да се заклеци в кобура, ако кожата се втвърдеше. И тъй като възнамеряваше да стои отвън, а Хедър да остане вътре, даде ѝ по-тънкия от кожените кобури, а за себе си запази найлоновия.

По гашеризоните им имаше достатъчно джобове с ципове. Те напълниха повечето от тях с резервни амуниции, макар че беше твърде оптимистично да се мисли, че щяха да имат възможност да презаредят, след като атаката започнеше.

Че щеше да има атака, Джак не се съмняваше. Той не знаеше под каква форма щеше да бъде тя – физическо нападение или комбинация от физически и психологически удари. Не знаеше дали проклетото нещо щеше да се появи само или в обвивката на заместители. Нито пък кога

или от каква посока щеше да връхлети. Но знаеше, че То ще дойде. Не можеше повече да търпи тяхната съпротива, искаше да ги контролира и да стане тях. Не беше необходимо кой знае какво въображение, за да се досети, че иска да ги изучи от много по-близо, може би да им направи дисекция и да изследва мозъците и нервните им системи, за да научи тайните на тяхната способност да се съпротивляват и да устояват.

– Той не хранеше илюзии и знаеше, че ще бъдат убити или поставени под някаква анестезия, преди да бъдат подложени на подобна операция.

Джак отново сложи пушката на кухненската маса. От един от шкафовете извади кръгла тенекиена кутия. Свали капака, извади от нея кутия кибрит и я сложи на масата.

Докато Хедър стоеше и наблюдаваше през единия прозорец, Тоби и Фалстаф – през другия, Джак отиде до приземния етаж. Във втората от двете стаи, покрай стената до безшумния електрически генератор бяха подредени осем двайсетлитрови туби с бензин. Бяха се запасили с много гориво по съвета на Пол Йънгблъд. Той качи горе две туби и ги сложи на пода в кухнята, до масата.

– Ако оръжията не могат да го спрат, ако влезе вътре и ако те притисне в ъгъла, тогава си струва да опитаме с огън – каза той.

– Да изгорим цялата къща? – не повярва на ушите си Хедър.

– Това е само къща. Може да бъде построена наново. Ако куршумите не подействат... – Забеляза ужаса в очите й. – Ще подействат, сигурен съм. Оръжията ще го спрат, особено пък узито. Но ако по някаква случайност, която е едно на милион, не го спрат, огънят определено ще го направи. Или поне ще го отблъсне. Огънят може да се окаже точно това, което ни трябва, за да спечелим време и да отклоним вниманието на нещото, да го задържим и да се измъкнем отук, преди да сме попаднали в капан.

Тя го погледна напрегнато:

– Джак, защо постоянно казваш „вие“ вместо „ние“?

Той се поколеба. На нея нямаше да й хареса. И на него не му харесваше много. Но нямаше друга алтернатива.

– Вие с Тоби и кучето ще останете тук, докато аз...

– Дума да не става.

– Докато аз се опитам да стигна до ранчото на Йънгблъд, за да потърся помощ.

– Не, не трябва да се делим.

– Нямаме избор, Хедър.

- Ще ни победи по-лесно, ако се разделим.
- Сигурно за него няма да има голяма разлика.
- Мисля, че ще има.

– Пушката-помпа няма да прибави кой знае колко сила и мощ към узито. – Посочи той зимния пейзаж навън. – Така или иначе в това време няма да можем да тръгнем всички.

Тя втренчи студения си и суров поглед в плътната снежна пелена. Не можеше да отрече този довод.

– Аз ще мога – заяви Тоби, като се досещаше, че в групата той е най-слабото звено. – Наистина ще мога. – Кучето усети притеснението на момчето и се доближи от едната му страна, след което се отърка в него. – Татко, моля те, само ми дайте шанс.

Три километра не беше голямо разстояние през пролетта, само лека разходка, но сега бяха изправени пред лют студ, срещу който дори и екипите им не бяха идеалната защита. Още повече, че силата на вятъра щеше да ги затрудни допълнително: щеше да понижи температурата до поне още десет градуса; по-бързо щеше да ги изтощи и щеше да намали видимостта.

Джак беше пресметнал, че двамата с Хедър щяха да имат достатъчно сили и издръжливост, за да изминат три километра в тези условия. Но Тоби нямаше да може да измине и четвърт от маршрута, дори нямаше да е в състояние да върви по техните следи. Преди да са изминали и половината път, щеше да се наложи да го носят. Така всички бързо щяха да се изморят, нямаше да могат да продължат нататък и неминуемо щяха да загинат в бялата пустош.

– Не искам да остана тук – каза Тоби. – Не искам да правя това, което ще ми се наложи, ако остана тук.

– Аз и не желая да те оставям тук. – Джак клекна пред него. – Няма да те изоставя, Тоби. Знаеш, че никога не бих постъпил така, нали?

Момчето тъжно кимна.

– Ще можеш да разчиташ на майка си. Тя няма да позволи да ти се случи нещо.

– Знам – отвърна Тоби, като се стремеше да изглежда като храбър войник.

– Добре. Сега имам да направя още няколко неща и после ще тръгна. Ще се върна веднага щом мога. Отивам направо в Пондероса Пайнс, събирам подкрепа и се връщам с кавалерията. Нали си гледал старите филми. Кавалерията винаги пристига за нула време. Всичко ще е наред и ние ще бъдем добре.

Момчето потърси погледа му.

Той посрещна страха на сина си с привидно сигурна и убедителна усмивка. Почувства се като най-измамното копеле, което се е раждало някога. Всъщност не беше толкова уверен. И наистина се чувстваше така, сякаш бягаше от тях и ги изоставяше. Какво щеше да стане, ако събереше помощ, а те загинеха, докато той се върнеше в ранчото?

Тогава щеше да се самоубие. Нямаше да има смисъл да продължава да живее.

Истината беше, че сигурно нещата нямаше да се развият така – те мъртви, а той жив. В най-добрия случай имаше шанс петдесет на петдесет да стигне до Пондероса Пайнс. Ако бурята не го повалеше... нещо друго щеше да го направи. Той не знаеше колко отблизо ги наблюдават и дали техният враг е информиран вече за неговото заминаване. Ако го видеше, че тръгва, нямаше да го остави да стигне далеч.

Тогава Хедър и Тоби трябваше да се уповават само на собствените си сили.

Не можеше да направи нищо друго. Никой друг план не можеше да проработи и нямаше смисъл в създалата се ситуация. Имаше една-единствена възможност и нямаше много време за действие.

Из къщата се носеха тежки удари от чук. Отсечени, кухи и страховити звуци.

Джак използваше дълги седем сантиметра стоманени пирони, защото те бяха най-големите, които откри в шкафа с инструменти в гаража. Застанал във вестибюла в долния край на стълбите в задната част на къщата, той заковаваше пироните от вратата в рамката. Два над дръжката и два под нея. Вратата беше направена от солиден дъб и дългите пирони влизаха навътре само благодарение на неуморното удряне на чука.

Пантите се намираха от вътрешната страна. Нищо откъм задната веранда нямаше да е в състояние да ги разглоби.

Въпреки това той реши да закове вратата към рамката и от тази страна, макар че там използва само два вместо четири пирона. Вкара други два през горната част от вратата.

Който и да беше нападателят, след като влезеше през задните стълби, имаше два преки пътя вместо един като при другите врати. Можеше да влезе в кухнята и да се сблъска с Хедър. Или да мине по другия път, като тихо се изкачи нагоре и влезе в стаята на Тоби. Джак искаше да предотврати на всяка цена проникването на втория етаж, защото оттам нещото имаше възможност да се промъкне в няколко стаи, като избегне пряк контакт. Така то щеше да накара Хедър да претърсва помещенията,

докато не му се удадеше случай да я нападне в гръб.

След като заби и последния пирон, той отключи бравата и се опита да отвори вратата. Не успя да я помръдне, колкото и да се напъваше. Оттук вече не можеше да мине незабелязано никой нападател. Щеше да му се наложи да я разбие и Хедър щеше да го чуе без значение къде се намираше тя в този момент.

Джак отново заключи. Езикът на бравата щракна на мястото си.

Бяха обезопасени.

Докато Джак заковаваше и другата врата в задната част на къщата, Тоби помагаше на Хедър да трупа съдове, тенджери, чинии, чаши пред вратата между кухнята и задната веранда. Тази внимателно балансирана кула щеше да се събори и разбие със силен трясък дори само ако вратата леко се отвореше. Това щеше да ги алармира, ако в къщата имаше някой друг освен тях.

Фалстаф се държеше на разстояние от купчината, сякаш разбираше, че щеше да си има много големи неприятности, ако самият той я бутнеше.

– Ами вратата на мазето? – попита Тоби.

– Тя е безопасна – отвърна Хедър. – Няма-начин някой да проникне в мазето отвън.

Докато Фалстаф гледаше с интерес, те построиха подобно охранително устройство и пред вратата между кухнята и гаража. Тоби сложи най-отгоре няколко лъжици върху обърната метална купа.

Други купи, чинии, тенджери, тигани и вилици занесоха във фойето. Когато Джак тръгнеше, щяха да изградят трета кула пред предната врата.

Хедър не можеше да спре да мисли, че тези „алармени устройства“ бяха неуместни.

Те не можеха обаче да заковат всички врати на първия етаж, защото можеше да им се наложи да избягат през някоя от тях. Тогава само щяха да бутнат настрана купчината от домакински съдове, да отключат бравата и да изчезнат. А пък и нямаха време да превръщат цялата къща в крепост.

Освен това която и да е крепост можеше да се превърне в затвор.

Дори и Джак да имаше малко повече време, за да подсигури малко по-добре къщата, той нямаше да се възползва от него. Каквито и мерки да се вземеха, многото прозорци правеха сградата трудна за отбрана.

Най-доброто, което можеше да стори, беше бързо да провери всеки прозорец на горния етаж, докато Хедър проверяваше на долния, за да се

уверят, че всичките са заключени. Повечето от тях, изглежда, бяха залепнали от боята и никак не беше лесно да се отворят.

Прозорец след прозорец разкриваше стихията от сняг и вятър. Не забеляза сред тях нищо неземно.

В гардероба на Хедър до тяхната спалня Джек прегледа нейните вълнени шалове и избра един.

Намери слънчевите ѝ очила в чекмеджето на тоалетното шкафче. Поиска му се сега вместо тях да имаше ски очила. Слънчевите очила нямаше да свършат толкова добра работа. Нямаше да може да върви до Пондероса Пайнс в този блясък, без да защити по някакъв начин очите си. Така рискуваше дори да ослепее.

Когато се върна в кухнята, където Хедър проверяваше ключалките на последния от прозорците, той отново вдигна телефонната слушалка, надявайки се да чуе сигнал. Напразно, разбира се.

– Трябва да тръгвам – каза той.

Може би имаха часове или дори минути ценно време, преди страшилището да ги нападне. Той нямаше как да предположи дали нещото щеше да използва гъвкава тактика, или щеше да избере по-лесния начин. Нямаше как да разбере неговия начин на мислене, нито дали времето изобщо имаше някакво значение за него.

Чуждо. Едуардо беше прав. Абсолютно чуждо и непознато.

Невероятно странно.

Хедър и Тоби го придружиха до предната врата. Той прегърна Хедър и я целуна. По същия начин се сбогува и с Тоби.

Не искаше да губи време, защото можеше да размисли и да се откаже. Пондероса Пайнс беше единствената им надежда. Да не тръгва беше равносилно на това да признае, че бяха обречени. От друга страна, да остави сами жена си и сина си в къщата беше най-трудното нещо, което някога беше правил по-трудно, отколкото да види Тони Фернандес и Лутър Брайсън как загиват до него, по-трудно, отколкото да се изправи пред Ансън Оливър пред горящата бензиностанция, много по-трудно от възстановяването му след раняването. Помисли си, че тръгването му изискваше също толкова кураж, колкото и оставането. Не заради изпитанието на бурята и не защото може би отвън го дебнеше някаква неопикуемо могъща сила. А защото, ако те загинеха, а той оживееше, неговата мъка, вина и омраза към самия себе си щяха да направят живота му по-мрачен и по-черен от смъртта.

Той уви шала около лицето си. Вдигна качулката и я завърза под брадата, за да остане шалът здраво закрепен на лицето му. Почувства се

като рицар, обличащ доспехите и готвещ се за битка.

Тоби гледаше през цялото време, като нервно хапеше долната си устна. В очите му блестяха сълзи, но успяваше да ги задържи да не се търколят по бузите му. Беше малкият герой.

Джак си сложи слънчевите очила, за да не забелязва сълзите на момчето.

Сложи ръкавиците и взе пушката „Мосберг“, 45-калибровият колт беше пъхнат в кобура на дясното му бедро.

Мигът настана.

Хедър изглеждаше съсипана и шокирана.

Той не можеше да я гледа така.

Тя отвори вратата. Виещият вятър вкара сняг на прага.

Джак пристъпи навън и с огромно нежелание обърна гръб на единствените хора, които безумно обичаше. Тръгна през прахообразния сняг, натрупан по верандата.

Чу я да казва:

– Обичам те!

Точно пред стъпалата на верандата той се поколеба, обърна се към нея, видя, че е направила стъпка навън от къщата. Тогава й каза:

– И аз те обичам, Хедър. – След което слезе надолу и тръгна в бурята, без да е сигурен, че го е чула, без да знае дали изобщо ще може да говори с нея отново, дали ще може да я прегръща, да вижда любовта в нейните очи или усмивката, която за него беше повече от място в рая и спасение на душата.

Снегът в предния двор беше дълбок до коленете. Той си запробива път през него.

Повече не погледна назад.

Знаеше, че тръгването му е много важно. Беше безумно смело и в същото време мъдро и разумно, тяхната най-голяма надежда за оцеляване.

За съжаление по-скоро изглеждаше като обикновено изоставяне.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вятърът фучеше зад прозорците, сякаш беше разумно същество и ги наблюдаваше, потрепваше и разтърсваше кухненската врата, все едно проверяваше дали е заключена, виеше и сумтеше покрай къщата в търсене на слаби места в тяхната защита.

Тъй като се боеше да свали узито въпреки неговата тежест, Хедър стоя известно време на пост до северния прозорец на кухнята, после до западния. От време на време, вдигаше глава, за да чуе по-добре звуците, които ѝ се струваха, че не принадлежат само на бурята и са подозрителни.

На масата Тоби беше сложил слушалки на ушите и си играеше с портативна електронна игра. Поведението му обаче беше по-различно, отколкото когато обикновено се занимаваше с това – не се навеждаше, не се напрягаше, не се клатеше, не подскачаше на стола. Играеше само за да запълва времето си. Фалстаф лежеше в най-отдалечения от прозорците ъгъл, на най-топлото място в помещението. Понякога вдигаше благородната си глава, като душеше въздуха или се ослушваше. Повечето време обаче лежеше на една страна, гледаше напред и се прозяваше.

Времето минаваше бавно. Хедър непрекъснато поглеждаше към стенния часовник. Беше убедена, че са минали поне десет минути, докато стрелките показваха, че са изтекли само две от последната ѝ проверка.

Трикилометровото ходене до Пондероса Пайнс щеше да отнеме около, двайсет и пет минути в хубаво време. На Джек сигурно щеше да му трябва час или дори час и половина в тази буря, като се имаше предвид, че ще му се наложи да гази в дълбокия до коленете сняг, да заобикаля местата с по-големи натрупвания и да върви срещу свирепия вятър. Щом пристигнеше там, щеше да мине половин час, докато обясни ситуацията и събере група за помощ. Връщането щеше да му отнеме по-малко от петнайсет минути, и то ако, им се наложи да разчистват със снегорини някои участъци от пътя и алеята. Най-късно трябваше да се върне до два часа и петнайсет минути, може би половин час по-рано от този срок.

Кучето отново се прозя.

Тоби беше толкова неподвижен, че можеше и да е заспал.

Бяха намалили термостата, за да се облекат добре и да бъдат готови веднага да напуснат къщата, ако се наложи. Въпреки това в къщата още беше топло. Обаче ръцете и лицето ѝ бяха студени, но по гърба и под мишниците беше мокра от пот. Тя разкопча ципа на якето, макар че така то щеше да ѝ пречи на кобура на бедрото.

Когато минаха петнайсет минути и нищо не се случи, тя започна да мисли, че непредсказуемият им противник няма да предприеме нищо срещу тях. Или не си даваше сметка, че в момента те са по-уязвими без Джек, или просто не го беше грижа. От това, което Тоби каза, то беше

самото олицетворение на наглостта и дързостта – никога не се плашеше и действаше винаги само според собствените си планове, желания и ритми.

Увереността ѝ започна да се засилва и тогава Тоби изрече, но не на нея:

– Не, не мисля така.

Хедър отстъпи от прозореца. Той промърмори:

– Ами... може би.

– Тоби? – обърна се тя към него.

Сякаш, без да забелязва присъствието ѝ, той се беше втренчил в екрана на електронната игра. Пръстите му не се движеха по бутоните. В момента не течеше никаква игра: миниатюрният монитор беше обхванат от фигури и ярки цветове, подобни на онези, които беше видяла и преди.

– Защо? – попита той.

Тя сложи ръка на рамото му.

– Може би – каза той на цветовете на екрана.

Досега той отговаряше на създаването с „не“. Сегашното „може би“ разтревожи Хедър.

– Би могло, може би – повтори детето.

Тя свали слушалките от ушите му и той накрая погледна към нея.

– Какво правиш, Тоби?

– Разговарям – отвърна той.

– На кого казваш „може би“?

– На Дарителя – обясни той.

Тя си спомни това име от съня си, омразното нещо, което се беше опитало да се представи за източник на мир, спокойствие и наслада.

– То не дава – лъжа е. То взима. Продължавай да му казваш „не“.

Тоби я гледаше втренчено. Тя трепереше.

– Разбра ли ме, скъпи?

Той кимна. Въпреки това не можеше да е сигурна, че я чува.

– Продължавай да му казваш „не“. Нищо друго освен „не“.

– Добре.

Тя хвърли електронната игра в кофата за боклук. След малко я извади, сложи я на пода и я стъпка с ботуша си. Накрая я натисна с подметката, макар че устройството беше достатъчно смачкано. Продължи да тъпче, докато не осъзна, че е излязла от контрол и се презастрахова срещу електронната игра, защото не е могла да го стори срещу Дарителя – нещото, което всъщност искаше да стъпче и да смачка.

Няколко секунди стоя така. Дишаше тежко и гледаше към пластмасовите останки. Наведе се, за да събере боклука, но после размисли, каза си: „Да върви по дяволите“ и ритна по-големите парчета в стената.

Фалстаф се изправи. Когато Хедър се върна до прозореца над мивката, ритривърът я изгледа с любопитство и отиде при смачканата игра. Започна да я души, като че искаше да разбере защо е предизвикала до такава степен яростта на неговата стопанка.

Отвъд прозореца не се беше променило нищо. Всичко беше забулено от снежната вихрушка така, както тихоокеанска мъгла можеше да забули улиците на някой калифорнийски крайбрежен град.

Тя погледна към Тоби:

– Добре ли си?

– Тъхъ.

– Не го пускай вътре в теб.

– Не искам да го правя.

– Тогава недей. Бъди твърд. Можеш да се справиш.

На плота под микровълновата печка радиото изведнъж загърмя. Сякаш беше будилник, навит да се включи в определен час и да свири пет минути музика, преди да се задейства алармата. Беше голям широкообхватен приемник с размера на две големи кутии корнфлейкс. Имаше шест обхвата, включително домашните къси, дълги и ултракъси вълни. Той обаче не беше радиобудилник и нямаше как да бъде програмиран да се включи сам в определено време. Въпреки това скалата светеше в зелено и от колоните се носеше странна музика.

Странните ритми всъщност не бяха музика. Те имаха такова отношение към музиката, каквото и купчината дървесина и винтове към готовата мебел. Можеше да разпознае множество инструменти – флейти, обои, кларинети, цигулки, тимпани, барабани – но нямаше мелодия, нямаше никаква свързана структура, дори и подобие на такава. Бяха вълни от звуци, които понякога бяха приятни за слушане, а понякога дразнеха. Звучаха ту високо, ту тихо.

– Може би – каза Тоби.

Вниманието на Хедър беше привлечено от радиото. С изненада се обърна към; сина си.

Тоби беше станал от стола си. Стоеше до масата и гледаше към радиото. Люшката се леко като тънка тръстика на вятъра, който само той можеше да почувства. Очите му блестяха.

– Ами... да, може би... може би...

Какофонията от звуци, която се носеше от радиото, сега

заместваше преливащите едни в други цветове, които тя беше видяла на екраните на телевизора, компютъра и електронната игра. Език, на който очевидно се говореше на подсъзнателно ниво. Самата тя можеше да почувства хипнотичното привличане, макар че върху нея въздействаше много по-слабо, отколкото върху Тоби.

Тоби беше уязвимият. Децата винаги са били по-лесна плячка, естествени жертви в един жесток свят.

– ... Бих искал това... хубаво... приятно – замечтано изрече момчето и въздъхна.

Ако кажеше „да“, ако отвореше вътрешната врата, може би нямаше да успее да избегне нещото този път. Може би щеше да го изгуби завинаги.

– Не! – викна Хедър.

Тя грабна кабела на радиото и го изскубна от контакта с такава сила, че щифтовете на щепсела едва не се огънаха. От контакта изскочиха оранжеви искри и долетяха към плота.

Макар и изключено, радиото продължи да издава хипнотични звукови вълни.

Тя го зяпна, без да вярва на очите си.

Тоби остана в транс, говорещ на невидимото нещо, както би говорил на някой въображаем свой връстник:

– Мога ли? Мм? Мога ли?... и ще... ти ще?

Проклетото нещо беше по-безскрупулно и от наркодильрите в града, които зарибяваха децата около училищните огради, по ъглите на улиците, в клубовете с видеоигри, пред кината, в магазините, навсякъде, където можаха да се докопат до тях. Неуморни и неизтребими и вредни като въшки.

Батериите. Разбира се, радиото работеше или с пряк, или с променлив ток.

– ...може би... може би...

Тя остави узито на плота, грабна радиото, отвори пластмасовия капак отзад и издърпа оттам двете батерии. Хвърли ги в мивката, където те издрънчаха като игрални зарове. Песента на сирените спря, преди Тоби да се е поддал и примирил окончателно. Хедър спечели този рунд. Беше заложена душевната свобода на сина ѝ, но тя улучи шестици и спечели. Засега той беше в безопасност.

– Тоби? Тоби, погледни ме.

Той се подчини. Вече не се клатеше, очите му бяха ясни. Беше се върнал в реалността.

Фалстаф излая. Хедър си помисли, че е бил възбуден от целия шум, може би от слепия страх, който е усетил у нея. После обаче видя, че вниманието на кучето е приковано към прозореца над мивката. То излая пак силно и свирепо. Лаят му целеше да уплаши врага, който се намираще навън.

Тя се обърна точно навреме, за да види как нещо на верандата се промъкна наляво от прозореца. Беше тъмно и високо. Забеляза го с крайчеца на окото си.

Дръжката на вратата изтропа.

Радиото беше заблуждаваща маневра.

Докато Хедър грабне микроузито от плота, ритривърът изскочи пред нея и зае позиция пред купчината от тенджери и чинии, нагласена пред вратата. Той залая диво по дръжката, която започна да се върти нагоре-надолу, нагоре-надолу.

Хедър хвана Тоби за рамото, бутна го към вратата за коридора и му каза:

– В коридора, но стой плътно зад мен – бързо!

Клечките кибрит бяха в джоба на якето ѝ. Тя грабна една от двайсетлитровите туби с бензин. Можеше да вземе само една, защото не искаше да се разделя с узито.

Фалстаф беше като полудял. Лаеше толкова свирепо и бясно, че от устата му хвърчаха лиги, а козината му беше настръхнала. Опашката му беше приведена плътно до земята, опъната като струна. Сякаш щеше да се хвърли върху вратата още преди нещото отвън да влезе.

Бравата се отвори с твърдо щрак.

Нападателят имаше ключ. Или може би не му трябваше такъв. Хедър си спомни как радиото се беше включило само.

Тя отстъпи на прага между кухнята и коридора.

Докато дръжката се завърташе, по нея проблесваше отражението от кухненската лампа.

Тя сложи тубата с бензин на пода и хвана узито с две ръце.

– Фалстаф, махни се оттам! Фалстаф!

Щом вратата се отвори навътре, купчината от съдове се олюля.

Кучето се оттегли назад, докато тя продължаваше да го вика.

Импровизираното алармено устройство загуби равновесие и рухна. Тенджери, тигани и чинии западаха по пода, вилици и ножове задрънчаха едни в други като звънци, а стъклените чаши се разбиха.

Кучето отиде до Хедър, но продължи да лае бясно, с оголени зъби и див поглед.

Беше хванала здраво узито, махнала предпазителя. Пръстът ѝ беше на спусъка. Ами ако автоматът засече? Нямаше. Беше работил безупречно, когато го изпробва в скалата на един каньон в отдалечен район над Малибу преди няколко месеца. Автоматичен огън, ехтящ между стените на тясното дефиле. Изскачащи нагоре празни гилзи. Миризма на гореща мед и изгорен барут. Куршуми, изстрелвани на безмилостни откоси леещи се като вода от маркуч. Но, Господи, какво щеше да стане, ако засече!

Вратата започна да се отваря навътре. Тесен процеп. Два-три сантиметра. После по-широко.

Нещо се промъкна през отвора на няколко сантиметра над дръжката. В този миг се потвърди кошмарът, нереалното стана реално, невъзможното изведнъж оживя. Това, което се появи, беше пипало, в по-голямата част черно, но изпъстрено с червени петна. Лъскаво и гладко като мокра коприна, може би с диаметър пет сантиметра в най-дебелата си част, която можеше да види. Тънко като червей на върха. То започна да опипва топлия въздух на кухнята, като се заогъва и запревива безсрамно.

Достатъчно. Нямаше нужда да гледа повече и не искаше. Затова откри огън. Така-така-така-така. И при най-лекото натискане на спусъка узито изхвърли шест или седем куршума, които направиха дупки в дъбовата врата и я разцепиха. Оглушителните експлозии отекнаха по стените.

Пипалото се отдръпна назад с пъргавината на камшик.

Тя не чу нито вик, нито неземен писък. Не знаеше дали изобщо е ранила нещото или не.

Нямаше намерение да ходи до верандата, за да провери. Изключено. Нямаше и да чака, за да види дали следващата атака щеше да бъде по-агресивна. И тъй като не знаеше колко бързо беше способно да се придвижва съществото, трябваше да увеличи дистанцията между нея и задната врата.

Тя грабна тубата с бензин и с узито в другата ръка се оттегли в коридора. Едва не настъпи няколко пъти кучето, докато то се опитваше да върви заедно с нея. Тя стигна до стълбите, където я чакаше Тоби.

– Мамо? – каза той уплашен.

Хедър надникна в коридора и кухнята. Виждаше задната врата. Тя стоеше полуотворена, но нищо не се опитваше да влезе отново. Предполагаше, че нападателят сигурно още се намира на верандата и стиска дръжката от другата страна, защото иначе вятърът щеше да отвори

вратата.

Защо чакаше? От нея ли се боеше? Не. Тоби каза, че то не се бои от нищо.

Друга мисъл я разтърси. Ако то не разбираше концепцията на смъртта, това можеше да означава, че не може да умре, да бъде убито. Тогава автоматите, пушките и пистолетите бяха безполезни срещу него.

И въпреки това то продължаваше да чака, колебаеше се. Сигурно наученото от Тоби беше лъжа, предназначена за заблуда. Сигурно то беше също толкова уязвимо, колкото тях, или дори повече, дори крехко. Желания, които се превръщаха в предположения. Те бяха всичко, с което разполагаше.

Хедър се намираше близо до средата на коридора. С още две крачки щеше да се озове там, между арките, свързващи трапезарията и хола. Но тя беше достатъчно далеч от задната врата, за да се опита да унищожи съществуването, ако то нахлуеше в къщата с неестествена бързина и сила. Спря, сложи тубата с бензин на пода до стълбите и отново хвана ужито с две ръце.

– Мамо?

– Ш-ш-ш-ш-т.

– Какво ще правим? – попита уплашено той.

– Ш-ш-ш-ш-ш-т. Остави ме да помисля.

Видените от нея части на нападателя бяха змиеподобни, но тя не знаеше дали така беше изградено цялото му тяло, или бяха само израсъти. Повечето змии се движеха бързо подскачаха и нападаха на значителни разстояния със смъртоносна прецизност.

Задната врата стоеше полуотворена. Неподвижна. Снегът се сипеше в тесния процеп между вратата и рамката и влизаше в къщата. Падаше и блестеше върху покрития с плочки под.

Независимо дали нещото на задната веранда беше бързо, то несъмнено беше голямо. Тя усети значителните му размери, когато го зърна, докато то се прокрадна покрай прозореца. Беше по-голямо от нея.

– Хайде – процеди тя, съсредоточила вниманието си върху задната врата. – Хайде, ако от нищо не се боиш, хайде ела.

Двамата с Тоби извикаха от изненада, когато в хола се включи телевизорът, а звукът беше увеличен докрай.

Френетична музика от анимационен филм. Изскърцване на спирачки, трясък, с комичния съпровод на флейта. После гласът на прекарания Елмър Фъд прогърмя из цялата къща: „У-У-ф, МЛАЗЯ ТОЗИ ЗАЕК!“

Хедър внимаваше за задната врата.

С толкова силен глас, че думите вибрираха по прозорците, заекът Бъни каза: „Ъ-Ъ, КАКВО СТАВА, ШЕФЕ?“ и после се чу звукът на нещо подскачащо: БОНГ, БОНГ, БОНГ, БОНГ, БОНГ.

„СПЛИ ТОВА, СПЛИ, ТИ, ПОБЪЛКАН ЗАЕК ТАКЪВ!“ Фалстаф изтича в хола и изляз срещу телевизора, след което – отново бегом се върна в коридора. Кучето надникна зад Хедър по посока на мястото, където и то знаеше, че се спотайва и ги изчаква врагът.

Задната врата.

Снегът се трупаше през тесния отвор. В хола телевизорът замлъкна по средата на някакво свирене с тромбон, което въпреки обстоятелствата не можеше да не накара човек да си представи образа на Елмър Фъд, натъкващ се от едно нещастие на друго. Тишина. Само вятърът виеше навън.

Секунда. Две. Три.

Телевизорът отново светна, но този път не с Бъгс и Елмър. От колоните му се понесоха същите зловещи вълни от немелодична музика, която беше чула по радиото в кухнята.

Тя нареди рязко на Тоби:

– Не се поддавай!

Задната врата. Снежинките падаха на пода. Хайде, хайде.

Без да откъсва очи от задната врата, тя каза:

– Не го слушай, скъпи. Просто му кажи да си върви, кажи му „не“.

Не, не, не.

Какофоничната музика, еднакво дразнеща и успокояваща, я бутна едва ли не с реална физическа сила, когато звукът се усили, и я притегли, когато спадна. Бута я и я тегли, докато тя не осъзна, че се олюлява като Тоби в кухнята, когато беше омагьосан от радиото.

При един от по-тихите пасажи чу мърморене. Гласът на Тоби. Не можа да различи думите.

Погледна към него. Имаше същия онзи замаян израз на лицето. Движеше устните си. Може би казваше: „да, да“, но тя не можеше да разбере със сигурност.

Кухненската врата. Все още притворена на пет сантиметра, както си беше. Нещо все още изчакваше там, на верандата.

Знаеше го.

Момчето шепнеше на своя невидим съблазнител. Тихи тревожни думи, които можеха да са първите стъпки встрани, към примирението или пълното предаване.

– По дяволите! – изрече тя.

Отстъпи назад, обърна се към входа за хола отляво и откри огън по телевизора. Кинескопът-избухна и от разбитите електронни части във въздуха се изви тънък бял дим. Зловещата измамна песен на сирените беше прекъсната от тракането на узието.

През коридора се понесе силно студено течение. Хедър се обърна към задната част на къщата. Между вратата и рамката вече нямаше тънък процеп. Тя зееше широко отворена. От коридора се виждаше покритата със сняг веранда.

Дарителят се беше показал за пръв път в съня. Сега се беше вмъкнал направо в къщата. Намираще се някъде в кухнята, отляво или отдясно на вратата на коридора. Тя беше пропуснала момента да го среже с узието, когато беше влязъл.

Ако то в момента стоеше от другата страна на прага между коридора и кухнята, значи беше съкратило максимално разстоянието на около два метра и половина. Беше се промъкнало смъртоносно близо.

Тоби стоеше на първото стъпало на стълбите, отново с прояснен поглед, но треперещ и пребледнял от ужас. Кучето беше до него, нащрек, душешо въздуха.

Зад нея със силно звънтене и чупене на стъкло рухна друга кула от тенджери и чинии. Тоби изпищя, а Фалстаф отново бясно залая. Хедър се обърна. Сърцето ѝ биеше силно и бързо, ръцете ѝ се тресяха и караха оръжието да подскача. Предната врата се движеше навътре. Множество дълги изпъстрени с червено черни пипала изскочиха от образувалия се процеп, лъскави и огъващи се. Значи бяха две, едно в предната част на къщата и едно в задната. Узието изтрака. Шест куршума, може би осем. Вратата се затвори. Но мистериозната тъмна фигура се беше превила и малка част от нея се виждаше през прозорчето в горната част на вратата.

Без да спира, за да види дали наистина е уцелила кучия син или само е надупчила вратата и стената, тя се извъртя рязко отново, към кухнята и в движение изстреля три или четири куршума в празния коридор. Там нямаше нищо.

Убедена беше, че първото ще я нападне в гръб. Грешка. Бяха останали може би двацет патрона в двойния пълнител на узието. А може би само петнайсет.

Не можеха да стоят в коридора. Не и с едно от проклетите неща в кухнята, а другото на предната веранда.

Защо си мислеше, че ще е само едно? Защото в съня имаше само едно. Защото Тоби говореше само за един съблазнител. Те обаче можеха да са повече от две; Стотици.

Холът се намираше от едната ѝ страна, трапезарията – от другата. В крайна сметка всяко от помещенията щеше да се окаже капан.

В различни стаи из цялата къща прозорците се пръснаха едновременно.

Дрънченето на посипващото се стъкло и виенето на вятъра през всеки отвор я накараха да вземе решение. Горے. С Тоби ще отидат горе. По-лесно е да се отбраняват високите места.

Тя грабна тубата с бензин.

Предната врата зад нея отново се отвори и домакинските съдове по земята издрънчаха. Тя предположи, че за побутването не беше виновен само вятърът, но не се обърна. Дарителят изсъска. Като в съня.

Тя побягна към стълбите и извика на Тоби:

– Върви, върви!

Момчето и кучето побягнаха пред нея към втория етаж.

– Чакай ме горе! – извика тя, когато те стигнаха втория етаж и се скриха от полезрението ѝ.

Хедър спря на площадката и погледна надолу към коридора. Тогава видя как там ходеше мъртвец. Едуардо Фернандес. Позна го от снимките, които бяха намерили, докато преглеждаха неговите вещи. Мъртъв и погребан преди повече от четири месеца, сега той се движеше тромаво и сковано. Избутваше с крака чиниите, тиганите и другите съдове. Насочваше се към стълбите, отрупан със снежни преспи, приличащи на пепел от адските огньове.

Сигурно в тялото нямаше разум, нито нищожна част от съзнанието на Ед Фернандес, защото умът и душата на стареца бяха отишли на по-добро място, преди Дарителят да завладее плътта му. Трупът очевидно беше контролиран от същата сила, която беше включила радиото и телевизора от разстояние, беше отключила бравите без ключ и беше предизвикала пръсването на прозорците. Нарича се телекинеза. Умът управлява материята. Чуждоземен ум управлява земна материя. В случая тялото представляваше разпадаща се органична материя в грубата форма на човек.

Долу, в началото на стълбите, трупът спря и погледна към нея. Лицето му беше само леко подуто, макар и потъмняло и придобило пурпурен цвят. По кожата имаше жълти петна, а под запушените ноздри се виждаше кора в зловещ зелен цвят. Едното око липсваше. Другото беше покрито с жълта плака и се пулеше от наполовина закрития клепац. Макар и в погребалното бюро да го бяха зашили, конците се бяха разхлабили и клепацът отново се беше отворил.

Хедър се хвана, че мърмори нещо. След миг осъзна, че изрича дълга молитва, която беше научила като дете, но не я беше казвала осемнайсет или двайсет години. При други обстоятелства, ако се беше опитала нарочно да си припомни думите, нямаше да се сети и за половината от тях. Но сега те сами излизаха от устата ѝ, както когато беше малко момиченце и коленичеше в църквата.

Ходещият труп обаче беше само половината причина за страха ѝ. И по-малко от половината от причината, поради която изпита остро отвращение и стомахът ѝ се сви, стана ѝ трудно да диша и ѝ се доповръща. Беше ужасно, но обезцветената плът все още не беше окапала от костите. Мъртвецът още вонеше повече на течности за балсамиране, отколкото на мърша. Неприятната миризма, носена от студения вятър, напомни на Хедър за часовете по биология. И за жабите в буркани с формалдехид, на които трябваше да правят дисекция.

Това, което най-много я отврати и отблъсна, беше Дарителят, който беше обзидил тялото като товарно животно. Макар че светлината в коридора беше достатъчно ярка, за да разкрие извънземното ясно и макар тя да не искаше да го вижда изобщо, Хедър не беше в състояние точно да различи неговата физическа форма. По-голямата част от нещото висеше на гърба на мъртвия човек, прикрепено с подобни на камшици пипала. Някои от тях бяха тънки като моливи, а други – дебели. Те се бяха увили здраво около бедрата, кръста, гръдния кош и врата. Дарителят беше предимно черен. Толкова дълбоко черно, че очите я заболяха да го гледа. На места мастиленочерното беше изпъстрено с кървавочервени петънца.

Ако не ѝ се беше наложило да защитава Тоби, тя може би нямаше да има сили да погледне това нещо. То беше твърде странно и непознато, твърде неразбираемо. При неговия вид ѝ се зави свят като от миризмата на азотен окис. Докара я до нервен смях, който беше опасно близо до пълната лудост.

Без да смее да сваля очи от трупа и ездача му, защото се боеше, че в следващия миг те ще се окажат пред нея, Хедър бавно наведе-губата с бензин към пода на площадката.

Върху гърба на мъртвеца, в сърцето на онази маса от пипала, сигурно имаше някакво централно тяло, подобно на сепия, което гледаше с блестящи нечовешки очи и изкривена уста. Но дори наистина да имаше такава, тя не го забеляза. Вместо това нещото приличаше на топка от пипала, които се огъваха, виеха и пълзяха. Макар че беше мек и желеобразен под кожата, Дарителят на моменти придобиваше остри форми и я

караше да го сравнява с раците и омарите.

В колежа една нейна приятелка, Уенди Фелцър, се беше разболяла от рак на черния дроб. Тя беше решила да добави към методите на лекарите курс по самолечение чрез терапия на въображението. Уенди си представяше белите кръвни телца като рицари в блестящи доспехи и с вълшебни мечове, а рака като дракон. Тя медитираше по два часа на ден, докато не видеше в съзнанието си как всичките рицари убиват чудовището. Дарителят беше архитипът на всички видове рак, самото хлъзгаво и гнусно олицетворение на злото. При Уенди драконът беше победил. Не е хубаво сега да си го припомним, никак не е хубаво.

То започна да изкачва стъпалата към нея.

Тя вдигна узито.

Най-противното на прикрепването на Дарителя към трупа беше степента на неговата близост. Копчетата на погребалната бяла риза се бяха разкопчали и оттам се виждаха няколко пипала. Те бяха отворили разреза, направен при аутопсията от съдебния лекар. Тези израстъци на червени петна чезнеха някъде вътре в трупа и проникваха дълбоко в студентите тъкани. Създанието сякаш се забавляваше при неговия контакт с плътта. Прегръдка, която беше толкова необяснима, колкото противна и отблъскваща.

Самото му съществуване беше скандално и обидно. То може би беше доказателството, че Вселената е една лудница, пълна с безсмислени светове и безцелни галактики.

То се качи две стъпала нагоре, към площадката. Три. Четири. Хедър изчака още едно. Пет стъпала нагоре, седем стъпала до нея. Крехка маса от пипала се появи между разтворените устни на мъртвеца, като сноп от обагрени с кръв черни езици.

Хедър откри огън. Задържа спусъка натиснат твърде дълго. Изстреля твърде много боеприпаси. Десет или дванайсет куршума, може би дори четиринайсет. Беше учудващо изобщо, че в нейното психическо състояние не изпразни и двата пълнителя. Деветмилиметровите парчета стомана и олово се забиха в безкръвен диагонал в гърдите на мъртвеца. Пронизаха тялото и улучиха увитите в него пипала.

Паразитът и мъртвият организъм-гостоприемник отскочиха назад и паднаха на пода в коридора. На стълбите останаха да лежат две откъснати пипала дълги по около половин метър. Нито един от тези ампутирани крайници не кървеше. И двете продължиха да се движат. Гърчеха се като змии.

Хедър беше вцепенена от страховитата гледка, защото почти

веднага неконтролираните мускулни спазми и нервни гърчове преминаха в съзнателно движение. Всяко парче от основното тяло сякаш координираше действията си с другото. Те запълзяха едно към друго. Първото слезе от стъпалото, а второто се изправи, за да го посрещне. Когато се докоснаха, стана трансформация, която беше в границите на магията и извън нормалното разбиране на Хедър, въпреки че се случваше пред очите ѝ. Двете се сляха в едно, сякаш гладката като коприна черна кожа върху тях беше някаква водна повърхност. Щом двете се слепиха, от новообразуваното тяло изскочиха осем по-малки пипала. Новият организъм се превърна в подобна на рак – но без очи – форма, която беше мека и пластична като първообраза. Вибриращо, сякаш поддържането на формата изискваше неимоверни усилия, новото образувание заслиза по стъпалата към тялото-майка, от което се беше отделило.

От мига, в който двата отделени израстъка бяха започнали да се търсят, беше изминало по-малко от половин минута.

Телата са.

Тези думи бяха според Джак част от това, което Дарителят беше казал чрез Тоби в гробището.

Телата са.

Тогава беше тайнствено и мистериозно твърдение. Сега стана прекалено ясно. Телата са – сега и завинаги, плът без край. Телата са – заменими, ако се наложи, цинично приспособими, отделящи се на части, без загуба на интелекта, паметта и следователно с неограничен запас.

Мрачнотата на нейното светкавично прозрение, възприятието, че те няма да могат да победят, колкото храбро и достойно да се сражават, за миг я извади от равновесие и я прати в състояние на лудост. Вместо да избяга от чудовищното чуждо създание, което решително слизаше по стъпалата, за да се присъедини към масата-майка, както би направил всеки нормален човек, тя се втурна след него. Скочи от площадката с яростен вик, който прозвуча като предсмъртния вой на попаднало в капан диво животно. Беше насочила микроузито пред себе си.

Макар и да съзнаваше, че се излага на ужасна опасност, като в същото време изоставя и Тоби в горната част на стълбите, Хедър не беше в състояние да се спре. Тя премина едно, две, три, четири, пет стъпала надолу, докато раковидното беше преодоляло само две. Между тях оставаха четири стъпала, когато нещото внезапно промени посоката си. Сякаш му беше все едно дали върви напред, назад или настрани. Тя се спря толкова рязко, че едва не загуби равновесие. А ракът се заизкачва към нея много по-бързо, отколкото беше слизал.

Три стъпала оставаха между тях.

Две.

Хедър натисна спусъка и изстреля последните куршуми в пълзящата форма. Накъса я на четири, пет или шест безкръвни парчета, които заподскачаха няколко стъпала надолу и започнаха да се гърчат. Отново бяха гъвкави и подобни на змия. Гърчеха се без прекъсване. Целенасочено и тихо се бяха устремили едно към друго.

Тишината беше най-лошото. Никакви викове, когато стреля по него. Никакви яростни крясъци. Само търпелива и тиха регенерация, решително продължаване на атаката. Тя вече не вярваше, че ще победи.

В долната част на стълбите привидението се беше изправило. Дарилелят, все още прикрепен към трупа, започна отново да изкачва стъпалата нагоре.

Моментното безумие на Хедър спря. Тя бегом се изкачи на площадката, грабна тубата с бензин и отиде на втория етаж, където я чакаха Тоби и Фалстаф.

Ритривърът трепереше. По-скоро със скимтене, отколкото с лай, кучето гледаше така, сякаш разбираше опасенията на Хедър: отбраната беше невъзможна. Това беше враг, който не можеше да бъде повален с оръжие, камо ли със зъби или с нокти.

Тоби каза:

– Трябва ли да го правя? Не искам.

Тя не разбра какво се опитва да й каже, а и нямаше време да го пита:

– Ще се оправим, скъпи, ще успеем.

От стъпалата на първия етаж, извън полезрението им, се разнесоха тежки стъпки. Съскане. Беше като съскането на пара, изпускана от тръба.

Хедър остави узито на пода и се зае с капачката на тубата.

Огънят трябваше да свърши работа. Трябваше да повярва, че ще свърши. Ако нещото изгореше, нямаше да му остане нищо, с което отново чудодейно да се възстанови. Телата са. Но телата, превърнати в пепел, не можеха да възвърнат нито формата, нито функциите си, без значение колко извънземна беше тяхната плът и колко бърз беше метаболизмът им. Дяволите да го вземат, огънят трябва да свърши работа.

– То никога не се бои – каза Тоби с глас, който издаваше дълбокия му страх.

– Бягай от тук! Хайде! Бягай в спалнята! Бързо!

Момчето побягна, а кучето го последва.

Понякога на Джак му се струваше, че е плувец в бяло море под бяло небе и се намира в свят, който беше странен като планетата, от която беше пристигнал нашественикът в ранчо Куотърмас. Макар че усещаше земята под краката си, докато измина с газене и влачене единия километър до селския път, той нито за миг не можа да погледне надолу заради силната снежна виелица. Земята му изглеждаше толкова нереална, колкото дъното на Тихия океан беше за плувеца на хиляди метри отгоре на повърхността. Снегът покриваше всичко и пейзажът приличаше на гледка от океанските дълбини. На места вятърът беше натрупал повече сняг и изваял от него заострени фигури, подобни на застинали вълни, преди да паднат на брега. Горите, които сигурно контрастираха на белотата, която запълваше зрителното му поле, бяха закрити от гъстата като морска мъгла виелица.

В тази бяла земя основната опасност беше загубата на ориентация. Два пъти се беше отклонил от курса, докато още се намираще в границите на собствения си имот. Беше забелязал грешките си само защото изравнената трева на поляните под краката му беше по-мека, отколкото покритата с по-твърда настилка алея.

Стъпка след стъпка, правени с неимоверни усилия, Джак очакваше нещо да изскочи от снежните завеси или да се надигне зад някоя преспа. Самият Дарител или един от неговите заместители от гробищата. Постоянно се оглеждаше, готов да стреля, за да сваля всяко нещо, което го връхлети.

Беше доволен, че взе със себе си слънчевите очила. Дори и в сенките непрекъснато го тормозеше ослепителната и ярка снежна белота. Трябваше да напряга очите си, за да вижда в монотонния пейзаж и за да се пази от възможно нападение, както и за да запомня детайли от гледката за ориентири, които щяха да му помагат да върви по избрания маршрут.

Стремеше се да не мисли за Хедър и Тоби, Когато го правеше, забавяше крачка и почти се поддаваше на изкушението да се върне обратно и да забрави за Пондероса Пайнс. Заради тях и заради себе си той прогонваше тези мисли, концентрираше се само върху терена и буквално се превръщаше в машина-снегоход.

Суровият вятър не преставаше да вие, запращаше сняг в лицето му и го караше да се навежда още по-ниско. Вятърът го събори два пъти – веднъж дори изпусна пушката в снега и трябваше да рови упорито, за да

я намери – и се превърна в безпощаден и силен враг. Когато стигна до края на частната алея и спря, за да си отдъхне между високите дървени стълбове и надписа, който отбелязваше входа на ранчо Куотърмас, Джек започна така да ругае вятъра, сякаш той можеше да го чуе.

Избърса снега от очилата. В очите му лютеше, както когато лекарят слагаше в тях капки за разширяване на зениците. Ако не бяха редките сенчести места, отдавна да е ослепял от белотата.

Дразнеше го миризмата на мокра вълна, която вдишваше през носа и устата. Парата от издишването беше пропила изцяло тъканта и от влагата шалът беше замръзнал. С една ръка го разтърка, като разчупи тънкия лед и изтупа снега. Това беше необходимо, за да може да диша по-лесно.

Макар и да му беше трудно да повярва, че Дарителят не знае за неговото отпътуване от къщата, той стигна до края на ранчото, без да бъде нападат. Предстоеше му дълъг път в дълбокия сняг, но най-голямата опасност беше зад него.

Може би кукловодът не притежаваше чак такива свръхестествени сетива, каквито се преструваше или създаваше впечатление, че има.

Дълга и зловеща сянка, разкривена като в развлекателните паркове на ужасите, изникна над стената на площадката. Кукловодът и неговата разлагаща се марионетка си проправяха бавно, но упорито път към първата площадка на стълбите. Докато нещото се изкачваше, то без съмнение беше абсорбирало фрагментите от странната плът, която куршумите бяха откъснали от него. То обаче не се спря нито за миг.

Макар че нещото не беше бързо, на Хедър ѝ се стори, че направо препуска нагоре по проклетите стълби.

Въпреки че ръцете ѝ силно трепереха, накрая тя успя да отвори упоритата капачка. Хвана тубата за дръжката. С другата ръка я наведе. От гърлото потече бензин. Тя разклати тубата и намокри цялата пътечка по стълбите на горната редица.

На стъпалото преди площадката след сянката се показа и самият Дарител – налудничавата конструкция от нечистотия и виещи се синусни криви.

Хедър бързо затвори тубата. Пренесе я малко по-навътре в коридора, прибра я настрани и се върна на стълбите.

Дарителят беше стигнал до площадката. Той се насочи към втората редица стълби.

Хедър бръкна в джоба на якето, където помнеше, че е оставила кибрит. Напипа резервни патрони за узито и корта, но не и клечки кибрит. Опита в другия джоб – още патрони и никакви клечки, никакви клечки.

На площадката мъртвецът вдигна глава, за да я погледне, което означаваше, че и Дарителят я гледа с невидими за нея очи. Дали можеше да помирише бензина? Разбираше ли, че бензинът е възпламенен? Нали беше интелигентно същество. Очевидно доста. Разбираше ли опасността за собственото си унищожение?

Трети джоб. Още патрони.

Едното око на трупа все още беше замъглено от жълтеникав слой. Блещеше се под клепача, който беше наполовина затворен от шевовете.

Замириса на бензин. На Хедър ѝ беше трудно да диша. На Дарителя, изглежда, това не му направи впечатление, а и трупът не дишаше.

Колко много джобове, Господи, четири отвън, три отвътре. Джобове и пак джобове, по два на всеки крачол на долнището, всичките затворени с ципове.

Другата очна кухня беше празна, частично забулена от сбръчкания клепач и висящите конци. Изведнъж от черепа се показва върхът на пипало.

С превъзбудени крайници като израстъците на голяма морска анемона, тласната от силни подводни течения, нещото премина площадката и тръгна нагоре.

Кибрит.

Малка кутия, дървени клечки. Откри ги.

Две стъпала нагоре от площадката. Дарителят тихо изсъска.

Хедър отвори кутията и едва не разпиля клечките.

Нещото изкачи още едно стъпало.

Когато майка му каза да отиде в спалнята, Тоби не разбра в коя от двете. Искаше да се скрие възможно най-далеч от качващото се по стълбите нещо и затова отиде в своята спалня в края на коридора. Няколко пъти се спря, за да се огледа назад, и за малко да се върне при нея.

Не искаше да я оставя сама. Тя беше негова майка. Не беше видял целия Дарител, само снопа пипала, извиващи се от разтворената предна врата. Знаеше обаче, че тя едва ли би могла да се справи с него.

Той също едва ли би могъл да се справи, затова трябваше да се примири. Не смееше да мисли за нищо. Знаеше какво трябва да се направи, но беше прекалено уплашен да го стори. Което беше съвсем нормално,

защото дори героите се бояха, защото само лудите никога от нищо не се страхуваха. А точно сега той със сигурност не беше луд. Беше много уплашен, толкова много, че му се плакаше. Това нещо беше като Терминатора и Хищника. Като извънземното от едноименния филм, акулата от „Челюсти“, кръвожадните динозаври от „Джурасик Парк“ и разни други чудовища, събрани в едно. Но той беше само едно дете. Може би също беше герой, както каза баща му, въпреки че не се чувстваше като такъв. Но дори и да беше герой, не можеше да направи това, което знаеше, че трябва да се направи.

Стигна до края на коридора, където стоеше Фалстаф треперещ и скимтящ.

– Ела, приятелю – каза Тоби.

Той влезе в спалнята, където лампите вече светеха, защото заедно с майка му още през деня бяха запалили всяка една лампа в къщата, преди баща му да тръгне.

– Махни се от коридора, Фалстаф. Мама иска да не седим в коридора. Хайде!

Първото нещо, което забеляза, когато се обърна навътре, беше, че вратата за задните стълби зее отворена. Трябваше да бъде заключена. Бяха направили тази стая като крепост. Баща му беше заковал с пирони вратата долу към стълбите, но и тази трябваше да е заключена. Тоби дотича до нея, бутна я, заключи бравата и се почувства по-добре.

Фалстаф още не беше влязъл в стаята. Той беше спрял да скимти.

Ръмжеше.

Джак стигна до входа на ранчото. Спря само за миг, за да си почине от първия и единствен етап на своето пътуване.

Вместо на меки снежинки снегът беше започнал да пада на заострени кристали, почти като сол.

Аварийният пътен екип беше минал поне веднъж, защото висока метър и двайсет стена от изринат сняг блокираше края на автомобилната алея. Той я изкачи и тръгна по двулентовата алея.

Клечката се запали.

За миг Хедър помисли, че бензиновите пари ще експлодират.

Паразитът и неговият организъм-гостоприемник изкачиха поредното стъпало, като очевидно не съзнаваха опасността или бяха убедени, че такава няма.

Хедър отстъпи назад и хвърли клечката.

Продължи да отстъпва, докато не се удари в стената на коридора. Огънят се изви в дъга към стълбите. Беше обзета от маниакални мисли, от които избухна в луд смях, преминали в отчаяно хлипане:

– Изгарям собствената си къща, така приветствам Монтана, красива гледка, ходещи мъртъвци и неща от други светове. И ето, пламъците падат, да гориш в Ада дано. Не трябваше да правиш това в Лос Анджелис.

Фу-уп!

Напоената с бензин пътечка избухна в пламъци, които подскачаха до тавана. Огънят не се разпростря постепенно по стълбите. Той просто беше навсякъде по едно и също време. Пожарът бързо обхвана стените и корнизите.

Лютива гореща вълна удари Хедър и я накара да притвори очи. Трябваше незабавно да се премести по-далеч от пожара. Тя обаче трябваше да види какво е станало с Дарителя.

Стълбите се бяха превърнали в пъкъл. Никое човешко същество не би оцеляло по-дълго от няколко секунди.

В тази поглъщаща огнена бездна мъртвият човек и живият звяр се бяха превърнали в една черна маса, изкачваща следващото стъпало. И следващото. Не се чуваха никакви викове и писъци от болка, а само пукането на безпощадния огън, който вече приближаваше коридора.

Когато Тоби заключи вратата към стълбите и се обърна, Фалстаф още стоеше на прага и ръмжеше. Тогава в коридора зад кучето се появи оранжево-червена светлина и го изненада. По стените заиграха ярки светлосенки: отражението на огъня. Тоби разбра, че майка му е устроила на извънземното пожар – тя беше смела и умна – и изпита надежда.

Тогава забеляза второто нередно нещо в стаята. Завесите на леглото му бяха спуснати и плътно дръпнати.

Беше ги оставил отворени, прибрани от двете страни на нишата. Той ги затваряше само нощно време, когато си играеше на различни игри. Тази сутрин ги беше отворил и след като стана, нямаше време за никакви игри.

Носеше се неприятна миризма. Не го беше забелязал в началото, защото сърцето му беше силно и дишаше през устата. Тръгна към леглото. Една крачка, две. Колкото повече се приближаваше, толкова по-силна ставаше неприятната миризма. Беше като вонята на задните стълби в деня на пристигането им, но много по-силна.

Спря на няколко крачки от леглото. Каза си, че е герой. Нормално беше героите да се боят, но дори когато се бояха, трябваше да направят нещо.

На прага Фалстаф направо щеше да полудее.

Асфалтът се виждаше в няколко малки петна от настилката, открит от духация вятър. По-голямата част от алеята обаче беше покрита с петсантиметров пресен сняг.

Съдейки по следите, Джек реши, че аварийният екип е минал оттук преди около два часа. Те имаха достатъчно друга работа, за да минават отново.

Зави на изток и забърза към дома на Йънгблъд с надеждата да срещне по пътя кола от екипа. Независимо дали бяха оборудвани с булдозер, камион с гребло и устройство за посипване на сол или и с двете, във всички случаи щяха да разполагат със средства за микровълнова радиокомуникация с техния диспечер. Ако можеше да ги убеди, че разказът му не е само бълнуване на психар, тогава сигурно щяха да дойдат с него до къщата, за да прибере Хедър и Тоби.

Можеше ли да ги убеди? Как не, като имаше пушка-помпа. Със сигурност щеше да ги убеди. Щяха да изгребят снега от дългата километър алея и да я почистят като непорочна монахиня, след което щяха да спрат пред вратата на ранчо Куотърмас. И през цялото време щяха да са усмихнати и весели като джуджетата на Снежанка, щяха да пеят „хей-хо, хей-хо, отиваме на работа“⁴, ако така пожелаеше той.

Колкото и невъзможно да беше, създаването на стълбите изглеждаше още по-гротескно и ужасяващо в прегръдките на огъня. Но то изкачи още едно стъпало. Тихо, тихо. После още едно. То се изкачваше с цялото достолепие на Негово сатанинско величество, излязло от Ада да се поразходи.

Звярът гореше, или поне тази част от него, която представляваше тялото на Едуардо Фернандес. И въпреки това демоничното нещо изкачи още едно стъпало. Беше стигнало почти до площадката.

Хедър не можеше да чака повече. Горещината ставаше непоносима. Тя вече беше изложила лицето си твърде дълго и сигурно щеше да има леки изгаряния. Гладният огън нагъваше тавана на коридора, лижеше с езиците си по-нагоре и нейното оставане тук беше опасно. Освен това Дарителят нямаше да загине във фурната долу, както тя се беше

надявала. Щеше да стигне до втория етаж и да разтвори ръцете си за нея, за да я обхване и стане нея.

Сърцето ѝ заби учестено. Тя изтича няколкото крачки по коридора до червената туба с бензин. Взе я с една ръка. Беше олекнала. Сигурно беше използвала петнайсет от двайсет и петте литра.

Погледна назад.

Преследвачът изкачи стълбите и стъпи в коридора. И тялото, и Дарителя горяха, не просто димящи и тлеещи биологични останки, а огнена колона от буйни пламъци. Сякаш преплетените им тела бяха направени от сухо дърво. Някои от по-дългите пипала се мятаха като камшици, хвърляйки искри и пламъци по стените и пода, палейки килима и тапетите.

Когато Тоби направи още една стъпка към леглото, Фалстаф накрая се втурна в стаята. Кучето застана на пътя му и изляя срещу него, като гедупреди да се отдръпне.

Нещо се размърда на леглото зад завесите. Всяка от следващите няколко секунди се стори час на Тоби. Все едно че всичко се движеше на забавен каданс. Креватът стана сцена за куклен театър точно преди да започне представлението. Но там не се появиха Кърмит и Пиги, никой от участниците в Кукленото шоу. Нищо, което би могло да участва в „Улица «Сезам»“, а и нямаше да е забавно представление. Нямаше да има никакъв смях на това страховито и зловещо изпълнение. Искаше да затвори очи и да го накара да се махне. Може би, ако просто не вярваш в него, нещото нямаше да съществува. То отново шаваше зад завесите и се насочваше към тях, сякаш, за да каже: „Здравей, момченце“. Сигурно трябваше да вярваш в него, както трябваше да вярваш в Тинкърбел, за да остане тя жива. Така че, ако затвориш очи и си помислиш хубави неща за празното легло, за въздуха, който мирише на прясно изпечени курабийки, тогава нещото може би нямаше да е вече там, нито пък щеше да мирише ужасно. Планът не беше перфектен, дори може би беше тъп, но поне беше нещо, което да се направи. Трябваше да направи нещо или щеше да полудее. И въпреки това не можеше да направи още една крачка към леглото, дори и ако ритривърът не блокираше пътя му, защото беше твърде уплашен. Скован от страх. Баща му не каза нищо за герои, сковани от страх. Или за гадене. Дали героите повръщаха? Защото почувства, че ще повърне. Не можеше и да бяга, защото трябваше да обърне гръб на леглото. Нямаше да направи това, не можеше. Кое

означаваше, че да затвори очи и да си помечтае нещото да го няма, беше планът – единственият и най-добрият план. Освен че не мислеше за нищо на света да затваря очи.

Фалстаф остана между Тоби и леглото, но се обърна към онова, каквото и да причакваше там. Този път без никакво лаене. Без ръмжене и скимтене. Само чакаше с оголени зъби, трясещ се от страх, но готов за бой.

Измежду завесите се показва протегнатата ръка. Беше костелива, със сбръчкана кожа. Със сигурност това не можеше да е живо, освен, ако не вярваш в него, защото беше по-невъзможно от Тинкърбел, сто милиона пъти по-невъзможно. Няколко пръста бяха останали прикрепени върху разлагачата се китка, но те бяха почернели и приличаха на черупки на големи и дебели бръмбари. Ако не можеше да затвори очи и да си пожелает нещото да изчезне, ако не можеше да избяга, той поне трябваше да извика на майка си. Нещо унижително за дете, което беше почти на девет години. Но тя поне имаше автомат, а той не. Китката стана по-ясно видима, после и предмишницата с малко повече месо по нея, окъсан и изцапан ръкав на синя блуза или рокля. Мамо! Той извика тази дума, но я чу само в главата си, защото от устата му не излезе никакъв звук. Около изсъхналата китка имаше черна гривна с червени петна. Лъскава. Изглеждаща като нова. После тя мръдна и не беше гривна, а гнусен червей, не, пипало, увито около китката и проточило се по тлеещата ръка, под мръсния син ръкав.

Мамо, помощ!

Голямата спалня. Тоби го няма. Под леглото? В гардероба, банята? Не бива да губи време да проверява. Момчето би се скрило, но не и кучето. Трябва да е отишъл в неговата спалня.

Обратно в коридора. Горещи вълни. Диво подскачащи светлини и сенки. Пукане, лумтене и съскане на огъня.

Друго съскане. Дарителят гори. Пляс-пляс-пляс-пляс, пипалата бясно плющят.

Изкашля се от редкия, но отровен дим. Насочи се към задната част на къщата, хванала в едната ръка тубата с бензина. Дясната ѝ ръка беше свободна.

Не трябваше да е така.

По дяволите!

Спря малко преди стаята на Тоби, обърна се да погледне назад в

огъня и дима. Беше забравила узито на пода близо до горните стъпала. Двата пълнителя бяха празни, но джобовете ѝ бяха издути от патрони. Глупачка.

Не че огнестрелните оръжия бяха от голяма полза срещу това изчадие. Куршумите не му вредяха изобщо, само го забавяха. Но поне узито беше много по-мощно от 38-калибровия револвер на бедрото ѝ.

Не можеше да се върне. Трудно се дишаше. Ставаше още по-трудно. Огънят изсмукваше кислорода. А и горящото и махащо с камшиците привидение вече стоеше между нея и узито.

Внезапно пред очите ѝ се появи образът на Алма Брайсън, въоръжена до зъби: красива чернокожа жена, умна и мила, полицейска вдовица и корава кучка, способна да се справи с всичко. Джина Тендеро също, с нейния черен кожен костюм и спрей с червен пипер, а може би и пистолет без разрешително в дамската ѝ чанта. Ако само те бяха тук сега, до нея. Но те бяха чак в Града на ангелите и чакаха края на света. Бяха готови за него и го чакаха, а през цялото това време краят на света беше започнал тук, в Монтана.

От пламъците започна да излиза гъст черен дим, от стена на стена, от пода до тавана. Дарителят изчезна. Хедър щеше да ослепее напълно.

Тя задържа дъха си и си проби път покрай стената към стаята на Тоби. Напипа вратата и прекоси прага. Тъкмо излизаше от дима, когато той изкрещя.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Хванал с две ръце мосбърга, Джек се движеше на изток подобно на пехотинец във фронтна зона. Той не очакваше селският път да е толкова чист и проходим. Затова щеше да стигне по-бързо, отколкото предполагаше.

На всяка крачка размърдваше пръстите на краката си. Въпреки двата чифта дебели чорапи и непромокаемите ботуши стъпалата му бяха студени и продължаваха да изстиват.

Белегът и съединените с пирони кости на левия му крак го наболяваха леко от физическите усилия. Незначителната болка обаче не можеше да го спре. Всъщност дори беше в по-добра форма, отколкото си мислеше.

Въпреки че бялата пелена продължаваше да ограничава видимостта му до по-малко от трийсет метра, а понякога и много по-малко, пред

него вече не стоеше опасността да обърка пътя и да се изгуби. Стените от изринатия сняг ясно маркираха добре обозначената пътека.

Пресметна, че е изминал почти половината разстояние до Пондероса Пайнс, но темпото му започна да се забавя. Наруга се наум, тръгна по-бързо и набра скорост.

Тъй като тичаше приведен срещу изтощителния вятър и главата му беше скрита, за да избегне неприятното жилене на носещия се с голяма скорост срещу него сняг, и тъй като виждаше само пътя непосредствено пред себе си, първоначално не забеляза златистата светлина, а видя само отражението ѝ в гъстия сняг. Първо имаше само лек жълт оттенък, после му се стори, че върви през златен прах, а не през люта виелица.

Когато вдигна глава, видя отпред ярка светлина, която беше невероятно жълта в центъра. Тя пулсираше мистериозно на фона на бурята. Източникът ѝ не се виждаше, но той си спомни за светлината в дърветата, описана от Едуардо в неговия дневник. Тази пулсираше по същия начин, зловещо излъчване, което възвестяваше отварянето на прохода и пристигането на пътника.

Той рязко спря и едва не падна. През това време пулсациите веднага станаха по-ярки и Джак се запита дали би могъл да се скрие зад преспите от едната страна на пътя или от другата. Не се чуваха никакви тупкащи басови звуци като тези, които Едуардо беше доловил. Само свирепото виене на вятъра. Ала неземната светлина беше навсякъде и блестеше в иначе мрачния ден. Джак стоеше в дълбок до коленете златен прах. Във въздуха валеше златист сняг, стоманата на мосберга блестеше като златно кюлче. Сега виждаше много източници – не един, а няколко – които пулсираха в синхрон. Непрекъснати жълти проблясъци, които преминаваха един в друг. Над вятъра се понесе звук. Тихо бръмчене. Постепенно премина в бученето на мощен двигател. През виелицата, пробивайки мъглявите снежни пелени, се задаваше огромна машина. Той се озова пред вървящ към него тежък камион, приспособен за почистване на сняг. Кафеникав стоманен скелет с малка кабина по средата отпред, на който беше монтирано завито стоманено гребло, по-високо и от самия него.

Щом вдиша от по-чистия въздух в стаята на Тоби, борейки се със сълзите от отровния дим, Хедър смъртно видя две фигури – една малка и една голяма. Тя отчаяно разтърка очи със свободната ръка, примижва и разбра причината за виковете на момчето.

Над Тоби се беше надвесил гротескно разложен труп, увит в останките от изгнила синя дреха. Беше го яхнал друг Дарител, също подобен на червей, с развълнувани черни израстъци.

Фалстаф скочи срещу кошмара, но виещите се пипала бяха бързи като мигновение. Те се протегнаха, сграбчиха кучето във въздуха и го отхвърлиха така безцеремонно, както крава би плеснала с опашката си досадна муха. Виещ от ужас, Фалстаф полетя през цялата стая, блъсна се в стената до прозореца и падна на пода, скимтейки от болка.

Кортът беше в ръката на Хедър, макар че тя не помнеше да го е видяла от кобура.

Преди още да е успяла да натисне спусъка, новият Дарител – или новият придатък на единствения Дарител, в зависимост от това дали беше едно цяло с много тела или множество индивиди – улови Тоби с три мазни черни пипала. Вдигна го над пода и го притегли към зловещо усмихнатата физиономия на отдавна мъртвата жена, сякаш искаше тя да го целуне.

С вик на безумна ярост, еднакво бясна и уплашена, Хедър се втурна към нещото. Не можеше да стреля, защото беше прекалено близко и се боеше, че ще улучи Тоби. Хвърли се срещу него. Почувства една от змиевидните му ръце – беше студена да се увива около кръста ѝ. Трупът вонеше. Исусе. Вътрешните органи отдавна бяха изгнили и от телесната кухня стърчаха израстъците на извънземното. Главата се обърна към нея. Изпъстрените в червено черни пипала с плоски върхове трепкаха като множество езици в отворената уста, излизаха от костеливите ноздри и очните кухини. Студът пропълзя навсякъде около кръста ѝ. Тя бутна цевта под костеливата брадичка, обрасла с мъх в гроба. Целеше се в главата, като че ли тя имаше някакво значение, като че в черепа на трупа още имаше мозък. Не можеше да се сети за нищо друго. Тоби крещеше, Дарителят съскаше, револверът гръмна веднъж, два пъти, три пъти. Старите кости се пръснаха на прах. Ухиленият череп изпука и се килна на една страна от гръбнака. Револверът отново гръмна – тя спря да брои патроните – после само щракна, ударникът щракна влудяващо в празната цев.

Когато съществото я пусна, Хедър едва не падна, защото се беше напрягала, за да се освободи от хватката на пипалата. Тя пусна оръжието и то тупна върху килима.

Дарителят падна пред нея не защото беше мъртъв, а защото неговата кукла, повредена от стрелбата, се беше счупила на няколко части и вече не можеше да осигури опора на мекото му и тежко тяло.

Тоби също беше свободен. Само за момент.

Лицето му беше пребледняло. Беше прехапал устната си. Тя кървеше. Но иначе изглеждаше наред.

Димът започна да влиза и в стаята, не много, но тя вече знаеше колко бързо той може да стане непоносимо гъст и плътен.

– Бягай! – каза тя и бутна Тоби към задните стълби. – Бягай, бягай, бягай!

Той запълзя по пода. Тя направи същото. Стигна вратата. Придърпа се към нея. Тоби беше до нея.

Зад тях сцената наподобяваше кошмар на побъркан човек: Дарителът се беше проснал на пода. Приличаше на някакъв непознат октопод, макар и странен, по-зъл от всичко, което някога е обитавало моретата на тази планета, с въжевидни пъргави пипала. Вместо да тръгне към нея и Тоби, той се опитваше да сглоби костите на разбития труп и отново да се закрепил за повредения скелет.

Тя натисна дръжката на вратата и рязко дръпна навътре.

Вратата не се отвори.

Беше заключена.

На рафта до леглото, радиобудилникът на Тоби се включи от само себе си. Секунда или две от него прогърмя усилена докрай рапмузика. После започна онази другата музика. Без ритъм и мелодия, странна, но хипнотична.

– Не! – викна тя на Тоби, докато се мъчеше с бравата, която упорито заяждаше. – Не! Кажи му „не“!

На другата врата от пламтящия коридор и през дима залитайки се появи първият Дарител. Той още се държеше по това, което беше останало от овъгления труп на Едуардо. Още гореше. Черното му тяло се беше смалило. Пожарът беше унищожил част от него.

Ключалката поддаде бавно, сякаш беше рждясала. Бавно, бавно. После: щрак.

Но езикът на бравата се върна в процепа на рамката обратно, преди тя да успее да отвори вратата.

Тоби мърмореше нещо. Говореше, но не на нея.

– Не! – викна отново тя. – Не, не! Кажи му „не“!

С големи усилия Хедър отново отключи бравата и хвана здраво резето, но почувства, че вратата отново се заключва. Лъскавата медна дръжка неумолимо се изплъзваше между палеца и показалеца ѝ. Дарителът. Това беше същата сила, която можеше да включи радиото. Или да съживи труп. Опита се да завърти дръжката с другата ръка, преди

езикът отново да изсрака, но този път бравата беше като замръзнала. Тя се отказа. Избута Тоби зад себе си, подпря се на вратата и се изправи срещу двете създания. Без оръжие.

Камионът беше боядисан в жълто. По-голямата част от масивната стоманена рамка беше открита. Само мощният дизелов двигател и кабината на шофьора бяха затворени. Машината приличаше на голямо екзотично насекомо.

Шофьорът намали скоростта, когато забеляза, че по средата на пътя стои мъж. Джек обаче помисли, че той може да ускори отново веднага щом види пушката в ръцете му. Затова беше готов да се качи в движение.

Шофьорът обаче напълно спря машината. Джек изтича отстрани до мястото на кабината, извисяваща са на около три метра над земята.

Камионът имаше високи метър и половина гуми. Гумата им изглеждаше по-тежка и твърда от верига на танк. А и човекът горе сигурно нямаше да отвори вратата и да слезе долу, за да си побъбрят. Щеше да свали прозореца, да се държи на разстояние и да си кажат няколко думи, надвиквайки се с вятъра. Ако чуеше нещо, което нямаше да му хареса, щеше да натисне педала на газта. Ако на шофьора не му се слушаше, Джек беше готов да се качи до вратата и да направи, каквото трябва, за да установи контрол над камиона.

За негова изненада шофьорът отвори вратата широко, наведе се и погледна надолу. Беше пълничък брадат мъж с дълга коса и шапка а ла Джон Диър. Той се провикна, за да заглуши вятъра и двигателя:

- Проблем ли има?
- Семейството ми се нуждае от помощ!
- Каква помощ?

Джек дори не си и помисляше да обяснява за срещи с извънземни.

- Могат да умрат, за Бога!
- Да умрат? Къде?
- Ранчо Куотърмас.
- Ти ли си новият?
- Да!
- Качвай се!

Мъжът дори не го попита защо носи пушка. Сякаш всеки в Монтана можеше да се разхожда едва ли не навсякъде с пушка-помпа. Какво пък, сигурно беше така.

Хванал пушката с една ръка, Джак се покатери в кабината. Внимаваше къде стъпва и беше достатъчно умен да не се опитва да скача като маймуна. По някои части на каросерията се беше образувал лед. Той се подхлъзна няколко пъти, но не падна.

Когато Джак стигна до отворената врата, шофьорът се протегна да вземе пушката му и да я сложи вътре. Той му я подаде, макар за миг да си помисли, че без мосберга ще получи ботуш в гърдите и ще бъде съборен на пътя.

Шофьорът обаче беше добър самарянин. Той подпря пушката и каза:

– Това не е лимузина, има само едно място. Ще ни е малко тясно. Ще трябва да се свиеш зад мен.

Пространството между седалката на шофьора и задната стена на кабината беше по-малко от шейсет сантиметра на метър и половина. Тава-нът беше нисък. На пода бяха поставени няколко правоъгълни кутии с инструменти и той трябваше да дели оскъдното място с тях. Шофьорът се наведе напред, а Джак се мушна първо с главата напред, след което издърпа и краката си. Беше нещо като полулежач на едната си страна и полуседнал.

Шофьорът затвори вратата. Камионът продължаваше да бръмчи, а вятърът да свири.

Ако Джак се наведеше леко напред, можеше да говори направо в ухото на своя спасител.

– Добре ли си? – попита го шофьорът.

– Да.

Вътре в кабината не се налагаше да викат, но въпреки това трябваше да говорят високо.

– Толкова е тясно тук – започна шофьорът. – Може и да сме непознати в момента, но докато стигнем там, вече ще си знаем и кътните зъби като новобрачна двойка. – Той включи на скорост. – Ранчо Куотърмас, основната къща?

– Точно така.

Шофьорът бавно подкара камиона напред. Снегоринът издаде студен стържещ звук, когато докосна асфалта.

Вибрациите на двигателя се пренесоха и в кабината дълбоко в костите на Джак.

Без оръжие. С гръб към вратата за стълбите.

През дима в коридора се виждаше огънят.

На прозорците сняг. Студен сняг. Път за бягство. Безопасност.

Трябва да разбие прозореца. Няма да има време да го отваря. Направо да скочат през него и да се претърколят на поляната. Опасно е. Но може и да стане. Освен, че Дарителят нямаше да им позволи да стигнат далеч и щеше да ги хване в примката на пипалата си.

Вулканичният изблик от звуци по радиото беше оглушителен. Хедър не можеше да се съсредоточи и да мисли.

Ритривърът до нея трепереше, тракаше с оголени зъби към демоничните фигури, които ги заплашваха, макар да знаеше добре като нея, че не би могъл да ги защити и да ги спаси.

Когато видя как Дарителят улови кучето и го хвърли, а после грабна Тоби, Хедър беше открила, че държи в ръката си 38-калибровия револвер, без да си спомня да го е вадил от кобура. В същото време, също без да осъзнава, беше пунала тубата с бензин. Сега тя стоеше от другата страна на стаята, далеч от нея.

Бензинът и без това не беше от голяма полза. Едно от създанията вече цялото беше обхванато от огъня, но това не го спираше.

Телата са.

Горящото тяло на Едуардо се беше превърнало в овъглени кости и цвърчаща плът. Косата и дрехите бяха станали на пепел. А и от Дарителят, закачен по скелета, не беше останало много. И въпреки това зловещата и кошмарна конструкция се накланяше към нея. Очевидно, щом която и да е част от извънземното оставаше жива, разумът му и волята му можеха да бъдат упражнявани дори и през последното му конвулсиращо парче плът.

Лудост. Хаос.

Дарителят беше хаос, самото олицетворение на безсмисленото, безнадеждното, злонамереното, ненормалното и нелудничавото. Хаос от плът, нелудничав и странен, отвъд границите на нормалното възприятие и разбиране. Защото нямаше какво да се разбира. Такова беше то за нея сега. Нямаше никаква обяснима причина за съществуването му. Живееше само за да живее. Никакви стремежи. Само омраза. Воден от инстинкта си да става и разрушава, да оставя хаос след себе си.

Течението вкара още дим в стаята.

Кучето се задави, Хедър чу Тоби да кашля зад нея.

– Сложи якето на носа си и дишай през него! – каза тя.

Но защо ли в момента за нея нямаше значение, дали ще умрат от пожара или по още по-мръсен начин? Май огънят беше за

предпочитане.

Другият Дарител, пълзящ по пода на спалнята сред останките от мъртвата жена, внезапно изстреля едно от пипалата си и улови Хедър за глезена.

Тя изпищя.

Едуардо-образното нещо започна да се приближава със съскане.

Отзад, скрит зад нея и вратата, Тоби извика:

– Да! Добре де, да!

Твърде късно тя поиска да го спре:

– Не!

Шофьорът на камиона се казваше Харлан Мофит. Той живееше в Игълс Руст с жена си Синди и с дъщерите си Луси и Нанси. Синди работеше в „Лайвсток Кооператив“ където и да се намираше това. Бяха прекарали целия си живот в Монтана и не биха искали да живеят другаде. Бяха си прекарвали обаче забавно на екскурзията в Лос Анджелис преди няколко години. Освен това бяха ходили в Дисниленд, Юнивърсъл Студиос. Беше им направило впечатление как двама тийнейджъри нападат възрастен бездомник на ъгъла на улицата, докато те чакаха на светофара. Да отидат там за малко – да, но да живеят – не. Харлан успя да разкаже всичко това, докато стигнаха завоя за ранчо Куотърмас. Сякаш беше задължен да накара Джак да се чувства сред приятели и съседи във време на неприятности като сегашното. Без значение какви бяха неприятностите.

Те навлязоха с висока скорост в частната алея. Джак не беше предполагал, че е възможно, като се имаше предвид дебелината на снега, натрупал се през последните шестнайсет часа.

Харлан вдигна снегорина с няколко сантиметра по-нагоре, за да не му пречи на движението.

– Не е необходимо да изгребваме всичко до голата земя. Може да се натъкнем на някоя голяма бабуна по пътя – каза той. Горните три четвърти от снежната покривка отхвърчаха настрани.

– Как познаваш къде се намира алеята? – попита Джак, тъй като бялата пелена затрудняваше видимостта.

– Бил съм тук и преди. Освен това имам инстинкт.

– Инстинкт ли?

– Инстинкт на шофьор на снегорин.

– Няма ли да заседнем някъде?

– С тези гуми и този двигател? – Харлан се гордееше със своя камион, а и той пореше дълбокия сняг като въздух. – Никога не съм засядал. Не и когато карам аз. С това бебче бих могъл да отида в ада, да изрина цялата лава и да я завра в носа на самия дявол. Та какво викаш се е случило със семейството ти?

– В капан са – загадъчно изрече Джек.

– Искаш да кажеш в снега?

– Да.

– Че тук няма нищо толкова стръмно, та да падне лавина.

– Не е лавина – отвърна Джек.

Стигнаха до хълма и се насочиха към завоя при ниските гори. Къщата трябваше да се покаже всеки миг.

– В капан на снега? – продължи да се тревожи Харлан. Той не отклони поглед от пътя, но се намръщи, сякаш искаше да погледне Джек в очите.

Къщата се показа. Почти скрита от натрупалия сняг, но все пак видима. Тяхната нова къща. И нов живот. Ново бъдеще. Те горяха.

Пред компютъра, когато беше психически свързан с Дарителя, но не напълно под неговата власт, Тоби го беше опознал, почувствал го бе с ума си. От любопитство беше пусал мислите му в себе си, докато продължаваше да казва „не“, и малко по малко го беше изучил. Едно от нещата, които научи, беше, че то никога не е срещало създания, които да могат да влязат в неговия ум така, както то влиза в умовете на другите създания. Затова не забелязваше Тоби в своето съзнание, не го чувстваше, мислеше, че комуникацията е еднопосочна. Трудно беше да се обясни, но това беше най-доброто, което можеше да прави. Да се промъкне в неговия разум, да види неща, ужасни неща. Мястото не беше никак приятно, а тъмно и страшно. Не го възприемаше като смела постъпка, само като нещо, което трябваше да се направи. Което капитан Кърк, Спок, Люк Скайуокър или всеки подобен смелчага би направил на негово място или ако срещнеше нова и разумна враждебно настроена раса в далечните краища на галактиката. Те щяха да се възползват от всяко предимство, да умножат познанията си както могат.

Така направи и той.

Голяма работа, какво толкова.

Сега, когато шумът, излизащ от радиото, го потикваше да отвори вратата – само отвори вратата и го пусни в теб, приеми мира и

удоволствието, пусни го вътре в теб – той направи така, както нещото поиска. Но не го пусна дълбоко в себе си, не и на половината от степенята, в която той беше влязъл в него. Както с компютъра онази сутрин той се намираше по средата между пълната свобода и робството. Вървеше по ръба на пропастта, като внимаваше то да не разбере за неговото присъствие, докато не стане готов за удар. Дарителят препускаше из неговия ум, убеден, че е удържал надмощие, Тоби не си губеше времето. Той си представи, че собственото му съзнание представлява колосална тежест и притиска съзнанието на Дарителя. По-тежко от всичките планети в Слънчевата система, взети заедно. Притискаше съзнанието на Дарителя и го смазваше, сплескваше го на тънка палачинка. Притискаше го здраво на място и не го пускаше. Така съзнанието на извънземното можеше да мисли бързо и стремително, но не можеше да реагира на мислите на Тоби.

Нещото пусна глезена на Хедър. Всичките криви и възбудени израстъци се оттеглиха и се свиха едно в друго. То остана неподвижно, като масивна топка хлъзгави черва с диаметър метър и двайсет.

Другото изгуби контрола върху горящия труп, към който беше прикрепено. Паразитът и мъртвият гостоприемник се строполиха и също останаха неподвижни.

Хедър стоеше изумена и не вярваше на очите си. Не можеше да проумее какво точно се беше случило.

Димът в стаята стана по-гъст.

Тоби беше отключил и отворил вратата към стълбите. Прегърна я и каза:

– Бързо, мамо.

Съвсем объркана, Хедър последва сина си и кучето на задните стълби. После тя затвори вратата и така ги ограда от нахлулия дим, преди той да ги стигне.

Тоби забърза надолу по стълбите. Кучето тичаше пред него, а Хедър след тях, докато се спускаха по спираловидната стълба.

– Скъпи, чакай!

– Няма време.

– Тоби!

Беше уплашена от скоростта, с която слизаха по стълбите, без да знаят какво може да ги чака. Предположи, че друго от тези неща трябва да ги дебне някъде наблизо. В гробищата бяха разровени три гроба.

Във вестибула в дъното вратата към задната веранда си беше закована с пирони. Вратата към кухнята беше широко отворена и Тоби я

чакаше там с кучето.

Тя би си помислила, че сърцето ѝ не би могло да бие по-бързо и да блъска по-силно от това. Но когато видя лицето на Тоби, пулсът ѝ още се ускори и усети страшна болка в гърдите си.

Ако преди беше пребледнял от страх, сега той беше придобил много по-блед оттенък на бялото. Лицето му не приличаше на това на живо момче, а по-скоро на мъртвешка маска, превърната в студена и твърда пластична маса, безцветна като вар. Бялото на очите му беше станало сиво, едната зеница беше разширена, а другата като точка, устните му бяха синкави. Беше обхванат от ужас, но не само ужасът беше причината. Изглеждаше странен, обладан. И тогава тя разпозна същото това умопомрачено състояние, в което беше изпаднал, когато седеше пред компютъра онази сутрин. Не беше в хватката на Дарителя, но не и напълно свободен. Беше го нарекъл „по средата“.

– Можем да го спипаме – каза Тоби.

Сега, когато разпозна състоянието му, неговият глас ѝ прозвуча също така равен и монотонен, както когато беше в плен на цветната феерия на монитора.

– Тоби, какво става?

– Хванах го.

– Кого хвана?

– Него.

– Къде го хвана?

– Отдолу.

Сърцето ѝ щеше да експлоадира:

– Отдолу?

– Отдолу под мен.

После тя си спомни и смаяно примигна.

– То под теб ли е?

Той кимна. Беше толкова блед.

– Ти контролираш ли го?

– Засега да.

– Как го правиш? – учуди се тя.

– Нямам време за обяснение. Иска да се освободи. Много е силно.

На веждата му се появиха капки пот. Той хапеше долната си устна до кръв.

Хедър вдигна ръка, за да го докосне, да го спре. Поколеба се, не беше сигурна, дали ако го докосне, няма да прекъсне контрола му върху нещото.

– Можем да го спипаме – повтори той.

Харлан удържа на думата си и едва не вкара камиона направо в къщата. Греблото на снегорина спря на сантиметри от предната веранда и изпрати голяма снежна вълна върху нея.

Шофьорът се наведе напред, за да направи място на Джак да излезе от тясната ниша зад него.

– Ти върви се погрижи за твоите хора, а аз ще извикам пожарната – каза Харлан.

Дори и когато Джак слезе от високия камион, той чу Харлан Мофит да се обажда по клетъчната система за комуникация и да говори със своя диспечер.

Никога преди не беше изпитвал такъв страх. Дори и когато Ансън Оливър беше открил огън при бензиностанцията на Аркадян, нито, когато разбра, че нещо говори чрез Тоби в гробището. Стомахът му се беше свил толкова силно, че го болеше. В устата си усещаше неприятен горчив вкус, а къртящите удари на сърцето му заглушаваха всички други звуци. Защото от него сега не зависеше само собственият му живот. Животът на по-важни за него хора беше поставен на карта. На жена му, с която беше свързано неговото минало и бъдеще, която беше пазителят на всичките му надежди. На сина му, роден с неговата любов, когото обичаше повече от самия себе си.

Отвън поне изглеждаше, че пожарът е обхванал само втория етаж. Молеше се Хедър и Тоби да не са горе, да са на долния етаж или извън къщата.

Той прескочи ниската ограда пред верандата и премина през натрупания от снегорина сняг. Вратата зееше отворена. Когато прекоси прага, откри, че по струпаните в предния коридор чинии, тенджери, паници е започнал леко да натрупва сняг.

Без пушка. Нямаше пушка. Беше я забравил в камиона. Нямаше значение. Ако те бяха мъртви, и той щеше да ги последва.

Огънят беше обхванал напълно стълбите от първата междинна площадка нагоре и бавно се разпростираше надолу стъпало по стъпало към коридора. Лееше се почти като някаква сиееща течност. Виждаше ясно всичко, защото вятърът изсмукваше почти целия дим и го пращаше навън през покрива. В кабинета нямаше никакви пламъци, нито в хола и трапезарията.

– Хедър! Тоби!

Никакъв отговор.

– Хедър!

Той бутна и широко отвори вратата на кабинета, за да погледне вътре.

– Хедър!

Оттук виждаше целия хол. Беше празен. Трапезарията.

– Хедър.

Нямаше ги и в трапезарията. Побърза обратно през коридора в кухнята. Задната врата беше затворена, макар че очевидно беше отваряна, защото кулата от домакински съдове пред нея беше съборена.

– Хедър.

– Джек!

Той се обърна рязко, след като чу гласа й. Не можеше да разбере откъде идва.

– ХЕДЪР!

– Тук долу – трябва ни помощ!

Вратата на мазето беше притворена. Той я отвори и погледна вътре.

Хедър стоеше на площадката с двайсет и пет литрова туба бензин във всяка ръка.

– Ще ни трябват и двете, Джек.

– Какво правиш? Къщата гори! Излизай оттук!

– Бензинът ни трябва за работа.

– За какво говориш?

– Тоби го хвана.

– Хвана кого?

– Него. Хвана го. Под него е – отвърна тя.

– Под него? – Той взе тубите от ръцете й.

– Както когато Той беше под нещото в гробището.

Джек имаше чувството, че са го простреляли. Не същата болка, но същото попадение като на куршум в гърдите.

– Той е момче, дете, той е само дете, за Бога!

– Той го парализира, парализира нещото и всички негови заместители. Трябваше да го видиш! Казва, че няма много време. Проклетото нещо е силно. Джек, то е могъщо. Тоби не може да го държи под себе си много дълго и когато то се качи отгоре му, никога повече няма да го пусне. Ще го нарани, Джек. Ще го накара да си плати за това. Затова трябва първи да го спипаме. Нямаме време да задаваме въпроси на Тоби, само трябва да правим, каквото ни нареди. – Тя слезе по стълбите. Ще взема още две туби.

– Къщата гори! – протестира той.

– Горе. Тук още не. Лудост.

– Къде е Тоби?

– На задната веранда!

– Побързай и се махай оттук! – извика той, докато качваше петдесет литра бензин по стълбите на мазето на горящата къща. През цялото време във въображението му изплуваха пламтящите реки от бензин пред бензиностанцията на Аркадян.

Отиде на верандата. Там пожарът още не беше достигнал. Никакви отражения от пламъците на втория етаж върху снега в задния двор. Огънят все още бушуваше предимно в предната част на постройката.

Тоби стоеше в своя червено-черен скиорски костюм пред стълбите на верандата с гръб към вратата. Малкото топче на качулката го караше да прилича на джудже.

До него беше кучето. То обърна масивната си глава, за да погледне към Джак, и помахна с опашка.

Джак остави тубите с бензин и приседна до сина си. Когато видя лицето на момчето, сърцето му се сви.

Тоби изглеждаше като Смъртта.

– Шкипере?

– Здравсти, татко.

В гласа му нямаше никакви чувства. Беше замаян като онази сутрин пред компютъра. Не погледна към Джак, а остана вторачен нагоре в къщата на прислугата, която се виждаше само когато капризният вятър раздухваше гъстия снегопад.

– Ти по средата ли си? – попита Джак, уплашен от треперещия си глас.

– Да. По средата.

– Планът струва ли си?

– Да.

– Боиш ли се от него?

– Да. Това е нормално.

– Какво гледаш?

– Синя светлина.

– Не виждам никаква синя светлина.

– В съня си.

– Видя синя светлина в съня си?

– В къщата на прислугата.

– Синя светлина в съня?

- Може и да не беше само сън.
- Значи там се намира?
- Да. Част от мен също.
- Част от теб се намира в къщата на прислугата?
- Да. Държи го притиснато.
- Не можем ли просто да го изгорим?
- Може би. Но трябва да хванем цялото.

Харлан изскочи на задната веранда с още две туби бензин.

– Жената вътре ми ги даде и каза да ги занеса отвън. Тя твоя съпруга ли е?

Джак се изправи.

- Да, казва се Хедър. Къде е тя?
- Слезе в мазето за още две, сякаш не вижда, че къщата гори.

В задния двор на снега вече започнаха да проблесват отраженията на пламъци, сигурно от основния покрив или от стаята на Тоби. Макар че пожарът още не се беше разпространил по стълбите надолу, скоро цялата сграда щеше да бъде погълната, когато покривът се срутеше върху помещенията от втория етаж и те на свой ред се срутеха върху тези под тях.

Джак тръгна към кухнята, но Харлан Мофит остави на земята тубите и го хвана за ръката.

– Какво, по дяволите, става тук? – попита го той.

Джак се опита да се изскубне от него. Пълният брадат мъж беше по-силен, отколкото изглеждаше.

– Каза ми, че семейството ти е в опасност, че се намира в някакъв капан. А сега виждам, че семейството ти е опасността и подпалва собствената си къща.

От втория етаж се чу силно скърцане и звук на падане – на стена или под.

Джак извика:

– Хедър!

Той се освободи от хватката на Харлан и влезе в кухнята точно когато тя излизаше от мазето с още две туби. Той грабна една от тях и я упъти към задната врата.

– Сега излизай от къщата – заповяда й той.

– Това е – каза тя.

Джак спря пред закачалката, за да вземе ключовете за къщата на прислугата и последва Хедър навън.

Тоби вече беше тръгнал нагоре по хълма, газейки в дълбокия до

коленете сняг. Вятърът беше издухвал снега към равнините в ниското между къщата и гората и на места беше оголил хълма.

Фалстаф не се отделяше от Тоби. Макар че бе при него отскоро, кучето го следваше вярно и предано като дългогодишен спътник в живота. Странно. Най-редките добродетели в характера – редки при хората и сигурно още по-редки при другите интелигентни раси във Вселената – се срещаха много често при кучетата. Понякога Джак се питаше дали създаването, сътворено по Божие подобие, не ходеше изправено, а имаше четири лапи и опашка.

Хедър взе една от тубите от верандата, като вече държеше една в другата ръка, и забърза в снега:

– Хайде!

– Ще запалиш къщата горе на хълма? – попита сухо Харлан Мофит, явно забелязал другата постройка.

– И се нуждаем от помощта ти. – Джак пренесе две от останалите туби до стълбите, като си даде сметка, че Мофит сигурно ги мисли за луди.

Брадатият мъж очевидно беше заинтригуван, но също така изплашен и нащрек:

– Вие, хора, да не сте луди, бе? Или не знаете, че има и по-добър начин да се отървете от термитите?

Нямаше как да му обяснят ситуацията по логичен и разбираем начин. Особено сега, когато за тях беше ценна всяка секунда. Затова Джак пое предизвикателството и реши да се гмурне направо надълбоко:

– Щом знаеш, че съм новият съсед тук, сигурно знаеш и че бях ченге в Ел Ей. Не някакъв си там сценарист с шури идеи. Просто ченге, блъскащо всеки ден, като теб. Сега може да ти прозвучи налудничаво, но ние водим битка срещу нещо, което не е от този свят. Нещо, което е дошло тук, когато Ед...

– Искаш да кажеш извънземни! – прекъсна го Харлан Мофит.

Можеше поне да помисли за някакъв евфемизъм, който звучи по-малко абсурдно, но той отвърна:

– Да. Извънземни. Те...

– Проклет да съм! – каза Харлан Мофит и плесна с месестия си юмрук в дланта на другата си ръка. После изрече:

– Знаех си, че рано или късно ще видя някое. Четях за тях през цялото време в „Нешънъл Инкуайърър“. И в книгите. Някои са добри извънземни, някои – лоши, а някои не можеш изобщо да ги разбереш. Също като хората. Тези май са наистина лоши нехранимайковци, а? Дошли

са отгоре с корабите си, нали? Дяволите да го вземат! И аз да се окажа в същото време тук!

Той грабна последните две туби и слезе от верандата, след което тръгна нагоре по хълма през ярките отражения от огъня, които проблесваха като знамена-фантоми на белия сняг.

– Хайде, хайде – нека да им видим сметката на тези копелдаци!

Джак би се засмял, ако в този момент не се бореше за живота и психиката на сина си. Въпреки това той приседна за малко на покритите със сняг стъпала и едва се удържа да не се захили. Хуморът и смъртта вървяха ръка за ръка. Всяко ченге го знаеше. И тъй като животът беше абсурден, винаги имаше нещо смешно в каквато и преизподня да се намираще. Светът не се държеше на плещите на Атлас. Нямаше никакъв огромен мускулист здравеняк с чувство за отговорност. Светът балансираше на пирамида от клоуни, а те винаги се надсмиваха едни на други, правеха си майтапи и надуваха смешните си свирки. Но макар и да беше абсурдно, макар животът често да беше еднакво ужасно труден и забавен, хората продължаваха да умират. И Тоби можеше да умре. Хедър. Всички те. Лутър Брайсън постоянно се беше шегувал, смееше се секунди преди към гърдите му да полетят куршумите.

Джак забърза след Харлан Мофит.

Вятърът беше студен.

Хълмът беше хлъзгав.

Денят беше суров и сив.

Докато се изкачваше по стръмния заден двор, Тоби си представи, че се намира в зелена лодка в студено черно море. Зелена, защото това беше любимият му цвят. На хоризонта не се виждаше никаква земя. Само неговата зелена лодка и той в нея. Морето беше старо, древно. Много, много старо и древно. Толкова старо, че беше станало като живо, можеше да мисли и да си иска своето. Морето искаше да се надигне от всички страни на зелената лодка и да я погълне. Да я замъкне хиляди метри надолу в мастиленогъмните води заедно с Тоби в нея. Десет хиляди метра, двайсет хиляди, надолу и надолу към място, в което няма никаква светлина, но се чува странна музика. В неговата лодка Тоби имаше чували с успокояващ прах, който беше взел от някой герой, сигурно от Индиана Джоунс, от И Ти или от Аладин. Май от Аладин, който го беше получил от Джина. Той започна да ръси праха в морето, докато малката му зелена лодка се носеше самотно. И макар че прахът

изглеждаше лек и сребрист в ръцете му, по-лек и от перце, той ставаше много тежък, когато падаше във водата, но тежък по забавен начин. Магическият прах не потъваше, а се простираше по повърхността и правеше морето спокойно и гладко като огледало. Древното море искаше да се надигне и да погълне лодката, но Успокояващият прах го притискаше с тежестта си по-силно от желязо. В най-тъмните дълбини морето яростно бушуваше, разгневено от Тоби. Повече от всякога искаше да го убие, да го удави, да разбие тялото му в крайбрежните скали и рифове, да го носи във водите си, докато не се превърне в дребни пестъчинки. Но не можеше да се надигне, не можеше. Беше спокойно на повърхността, мирно и спокойно, спокойно.

Сигурно Тоби се беше концентрирал толкова силно върху това да притиска Дарителя под себе си, че не му достигаха сили да изкачи хълма, макар че снегът не беше дълбок. Джак остави бензиновите туби, когато извървя две трети от пътя към високите гори, и пренесе Тоби до изградената от камък къща. Даде ключовете на Хедър и се върна за четирийсетте литра бензин.

Докато отново се върне при къщата на прислугата, Хедър беше отворила вратата. В стаите беше тъмно. Той така и не беше намерил време да открие причината за повредата в осветлението. Сега обаче знаеше защо Пол Йънгблъд не можа да включи електричеството в сградата в понеделник.

Обитателят вътре не желаше те да влязат.

В стаите беше тъмно, защото прозорците бяха закопани с дъски и нямаше време сега да ги отковават. За щастие Хедър си беше спомнила за аварията в електричеството и дойде подготвена. От двата джоба на скиорския си костюм извади фенерчета.

Винаги всичко се свеждаше до това, помисли си Джак: до тъмни места. Мазета, пусти алеи, изоставени къщи, котелни помещения, стари складове. Дори когато едно ченге преследваше престъпник посред бял ден и преследването се водеше само на открито, накрая, когато застане лице в лице със злодея, то винаги ставаше на тъмно място. Сякаш слънцето не можеше да открие малкото парче земя, където ти и твоят потенциален убиец изпитвате съдбата си.

Тоби пръв влезе в къщата. Те го последваха. Момчето или не се боеше от мрака, или гореше от желание да извърши важното дело.

Хедър и Джак взеха по едно фенерче и туба бензин, като оставиха други две туби отвън пред вратата.

Харлан Мофит вървеше най-отзад с други две туби.

– Как изглеждат тези изроди? Дали са плешиви и с големи очи като тези, които Отвялякоха Уитли Стрийбър?

В необзаведения и неосветен хол Тоби се изправи срещу тъмна фигура. И когато фенерчетата им намериха с лъчите си какво стоеше пред момчето, Харлан Мофит получи отговор. Никакви плешиви човечета с големи очи. Не и симпатичните извънземни от филмите на Спилбърг. Разлагачо се тяло стоеше разкрячено, като се поклащаше, но нямаше опасност да падне на пода. И пак към гърба на трупа се беше прикрепил отвратително и отблъскващо същество, вкопчило се с няколко мазни пипала, проникнало в тлеещото тяло, сякаш се опитваше да се слее в едно с мъртвата плът. Беше тихо, но очевидно беше живо: под влажната и гладка като коприна кожа се забелязваше странно пулсиране. Върховете на някои от израстъците също потрепваха.

Мъртвецът, с който извънземното се беше обединило, беше старият приятел и партньор на Джак – Томи Фернандес.

Хедър твърде късно осъзна, че Джак още не е виждал някой от ходещите мъртъвци, яхнат от кукловода. Само тази гледка беше достатъчна да подкопае много от неговите схващания за латентно благородния – или поне неутрален – характер на Вселената и за неизбежното възтържествуване на правдата. Нямаше нищо благородно в начина, по който изглеждаха останките на Томи Фернандес – или в това, което Дарителят можеше да стори на нея, Джак, Тоби и останалата част от човечеството, докато още са живи, ако му се удадеше тази възможност. Зрелището беше още по-покъртително и мъчително, защото бяха осквернени останките на Томи, а не на някой непознат.

Тя отмести светлината на фенерчето от Томи и с облекчение видя, че Джак стори същото. Той не можеше да гледа дълго подобен ужас. Искаше й се да яврва, че въпреки всичко преживяно от него той щеше да си остане оптимист, което го правеше по-особен и специален за нея.

– Т'ва нещо трябва да умре – изрече студено Харлан. Той беше изгубил първоначалния си ентузиазъм и дързост. Вече не беше Ричард Драйфъс, който търсеше своята близка среща от трети вид. Най-зловещите и мистериозни образи на лоши извънземни, които евтините таблоиди и научнофантастичните филми предлагаха, се оказаха не просто глупави в сравнение с гротескната фигура, която стоеше пред тях в къщата на прислугата. Те бяха наивни, защото подобните описания на извънземна зла воля бяха като детски приказки в сравнение с

безграничната омраза и мъчения, които тъмната и студена Вселена съдържаше в себе си.

– Трябва да умре веднага.

Тоби се отдалечи от тялото на Томи Фернандес и отиде в сенките.

Хедър го проследи с лъча на фенерчето.

– Скъпи?

– Няма време – отвърна той.

– Къде отиваш?

Те го последваха до задната част на тъмната къща, през кухнята, в това, което някога може би е било малко помещение за пране, но сега беше цялото в прах и паяжини. Останките от разложен плъх лежах в единия ъгъл. Тънката му опашка се беше извила като въпросителен знак.

Тоби посочи към изцапаната жълта врата, която без съмнение някога е била бяла.

– В мазето – каза детето. – То е в мазето.

Преди да слязат надолу към нещото, което ги очакваше каквото и да беше то, те оставиха Фалстаф в кухнята и затвори вратата на пералното помещение, за да не избяга оттам.

На него не му хареса.

Когато Джак отвори жълтата врата към абсолютната чернота, отзад се чу трескавото драскане с нокти на кучето по вратата.

Тоби последва баща си надолу по стълбите на мазето, като през това време се беше съсредоточил напрегнато върху онази малка зелена лодка в съзнанието си. Тя беше добре направена, не пропускаше вода, беше непотопяема. В нея бяха натрупани високи купчини с много чували Успокоителен прах. Достатъчно, за да се държи повърхността на сърдитото море гладка и тиха за хиляда години, без значение какво искаше то, без значение колко бушуваше и се вълнуваше в своите дълбини. Той плаваше по спокойния океан. Пръскаше от своята магическа сила. Слънцето грееше над него. Всичко беше така, както му харесваше, топло и сигурно. Древното море му показваше своите картини върху лъскавата си повърхност. Тези картини целяха да го уплашат и да го накарат да забрави да ръси от праха. Те представляваха майка му, изяждана жива от плъхове; главата на баща му, разцепена на две, а вътре само хлебарки; неговото собствено тяло прободено от пипалата на Дарителя, който го яздеше, Тоби обаче бързо погледна настрани, обърна лицето си към синьото небе, решен да не позволява на страха да го направи пъзльо.

В мазето имаше счупена фурна и ръждясал бойлер. Тук беше и

истинският Дарител, от който другите, по-малките Дарители се бяха отделили. Той запълваше цялата задна половина на помещението. Беше по-голям и от два слона, взети заедно.

Уплаши го.

Това беше нормално.

Но не биваше да бяга.

Много приличаше на по-малките си версии, с пипала отвсякъде, но със сто или повече изкривени усти. Без устни, само отвори, и всички в момента се движеха. Знаеше какво му казва. Искаше го. Искаше да го разкъса, да извади вътрешностите му и да влезе в неговата обвивка.

Тоби започна да трепери. Колкото и да се опитваше да спре, не можеше да се овладее.

Малка зелена лодка. Много Успокояващ прах. Плава и ръси, плава и ръси.

Когато върху него се преместиха лъчите на фенерчетата, той видя под устите гърла с цвета на сурово месо. Гроздове от червени жлези отделяха бистра сироповидна течност. На места нещото имаше бодли като на кактус. То нямаше предница, задница, горна или долна част, нито глава. Всичко беше смесено в едно. Движещите се усти се опитваха да му кажат, че то иска да мушне пипалата си в ушите му, да го разнищи, да разбърка мозъка му, да стане него, да го използва, защото той представляваше това – нещо, което да се използва. Той беше само това – само месо, само месо за използване.

Малка зелена лодка.

Много Успокояващ прах.

Плава и ръси, плава и ръси.

В дълбоката бърлога на звяра, чиято чудовищна снага се извисяваше над него, Джек наплиска с бензин парализираните подобни на питони израстъци, както и други по-отвратителни негови части, към които реши да не поглежда, ако искаше някога да може да заспи отново.

Тръпки го побиваха, като си помислеше, че страшният демон е озаптен от едно момче и неговото живо въображение.

Може би, когато всичко друго беше опитано, въображението беше най-мощното от всички оръжия. Благодарение на въображението си човешкият род беше способен да мечтае за живот отвъд студените пещери и за възможно бъдеще някъде в далечните звезди.

Той погледна към Тоби. Изглеждаше толкова изтощен и съсипан на светлината на фенерчетата. Сякаш малкото му лице беше изсечено от чист бял мрамор. В момента сигурно преживяваше емоционална буря,

беше уплашен до смърт и въпреки това външно оставаше спокоен, хладнокръвен. Спокойното му изражение и мраморнобялата кожа напомняха за красивите статуи на свещени фигури в катедралите. А и той наистина беше тяхното единствено спасение и избавление.

Дарителят изведнъж живо се размърда. Движение на пипалата.

Хедър отвори уста от изненада, а Харлан Мофит изпусна тубата с бензин.

Ново размърдване, по-отчетливо от предишното. Зловещите усти се отвориха широко, сякаш за да извикат. Дебела, влажна и отблъскваща промяна.

Джак се обърна към Тоби.

Ужасът беше нарушил спокойствието по лицето на момчето както сянка на боен самолет, прелитащ над поляна през лятото. Но Дарителят трепна и спря. Туловището му се отпусна.

– Бързо – каза Хедър.

Харлан настоя да излезе последен. Той направи с бензина ивица, която щяха да запалят с кибрита от двора. Когато мина през хола, той обилно наплиска мъртвото тяло и неговия господар-робовладелец.

За пръв път беше толкова уплашен в живота си. Учуди се как не напълни гащите. Нямаше причина да бъде последен. Можеше да остави ченгето да свърши цялата работа. Но онова нещо там долу...

Сигурно искаше да е този, който ще прокара фитила заради Синди, Луси и Нанси, заради всичките си съседи в Игълс Руст, защото гледката на това нещо го накара да осъзнае колко много ги обичаше, повече, отколкото си беше мислил. Дори хора, които преди не беше харесвал много – като госпожа Кери в закувалнята, Боб Фалкнбърг в магазина и Грейн – сега гореше от желание да види отново. Защото изведнъж му се стори, че има цял общ свят с тях и имат толкова много да си кажат.

Майната му на това, че ще трябва да гледа нещото, че ще трябва да го преживее. То само щеше да му напомни, че е човешко същество.

Баща му драсна клечката. Снегът се запали. Огнената линия се проточи към отворената врата на къщата на прислугата.

Черното море се надигаше и обръщаше.

Малка зелена лодка. Плава и ръси. Плава и ръси.

Експлозията разтърси къщата и дори изхвърли някои от накованите върху прозорците дъски. Пламъци започнаха да пукат по каменните стени.

Морето беше черно и гъсто като тиня, кипеше и се вълнуваше от омраза. Искаше да го замъкне надолу. Викаше го да излезе от лодката и да дойде в мрака отдолу. Част от него почти го искаше, но той остана в малката зелена лодка, хванал се здраво за нея. Хванал се здраво за драгоценния живот, продължаващ да ръси от Успокоителния прах със свободната си ръка. Притискаше студеното море, държеше се здраво и правеше това, което трябваше да се направи. Само това, което трябваше да се направи.

По-късно, когато местните заместници на шерифа взеха показания от Хедър и Харлан в патрулните коли, докато други полицаи и пожарникари търсеха веществени доказателства сред руините на основната къща, Джек остана с Тоби в конюшната, където електрическото отопление още работеше. Известно време те просто наблюдаваха падащия сняг през полуотворената врата и галеха Фалстаф, когато се отъркваше в кратката им.

Накрая Джек попита:

– Всичко ли свърши?

– Може би.

– Не знаеш ли със сигурност?

– Малко преди края, когато вече гореше; част от него се превърна в малки червейчета и те се промушиха през стените на мазето. Опитаха се да избягат от огъня. Но сигурно също са изгорели.

– Ще ги потърсим. Или по-скоро подходящите хора ще ги потърсят. Военните и учените, които скоро ще пристигнат тук. Ще се опитаме да ги открием.

– Защото те могат да пораснат отново – каза момчето. Снегът вече не валеше така силно, както през нощта и сутринта. Вятърът също стихваше.

– Ти добре ли си? – попита Джек.

– Тъх.

– Сигурен ли си?

– Никога няма да е като преди – тъжно изрече Тоби. – Никога няма да е като преди... но ще се оправя.

„Животът е такъв – помисли си Джек. – Ужасът и страхът ни променят, защото никога не можем да ги забравим. Проклина ни с памет. Всичко започва, когато станем достатъчно големи, за да знаем какво е смъртта и да си даваме сметка, че рано или късно ще загубим всички, които обичаме. Ние се променяме и никога не сме същите като преди. Но все пак сме добре. Продължаваме да вървим напред.“

Единайсет дни преди Коледа те се спуснаха по хълмовете на Холивуд и пристигнаха в Лос Анджелис. Денят беше слънчев, въздухът – не-обичайно чист, а палмите бяха величествени.

Отзад в експлоръра Фалстаф се местеше от прозорец на прозорец и инспектираше града. Тихичко сумтеше, сякаш одобряваше това място.

Хедър нямаше търпение отново да види Джина Тендеро, Алма Брайсън и толкова много други приятели и стари съседи. Чувстваше се така, сякаш си идваше у дома след години, прекарани в друга страна.

Домът им не беше идеален. Но беше единственият дом, който имаха, и те можеха само да се стараят да го направят по-добър.

През тази нощ на небето изгря пълна зимна луна, а океанът беше посребрен от светлината ѝ.

КРАЙ

© 1994 Дийн Кунц
© 2001 Петър Нинов, превод от английски

Dean Koontz
Winter Moon, 1994

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация:

Преводач: Петър Нинов, 2001
Дизайн на корицата: Димитър Стоянов – ДИМО, 2001
Редактор: Лилия Анастасова
ИК „Плеяда“, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5425>]